

Nam Cực Tinh

Contents

Nam Cực Tinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	49
11. Chương 11	56
12. Chương 12	61
13. Chương 13	67
14. Chương 14	72
15. Chương 15	78
16. Chương 16	85
17. Chương 17	93
18. Chương 18	100
19. Chương 19	106
20. Chương 20	112
21. Chương 21	118
22. Chương 22	124
23. Chương 23	130
24. Chương 24	137
25. Chương 25	145
26. Chương 26	154
27. Chương 27	160
28. Chương 28	167
29. Chương 29	175
30. Chương 30	183
31. Chương 31	191

Nam Cực Tinh

Giới thiệu

Người mặc cái gì đấy Lão cha vẫn tiếp tục rống giận bên tai. Cúi đầu nhìn nhìn một chút, Là y phục

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-cuc-tinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Mới tảng sáng ngày đông tháng chạp rét mướt, nếu có hai bàn tay lạnh ngắt tiến vào ổ chăn của người, bắt lấy cánh tay nóng hổi của người, kéo mạnh cơ thể chỉ vừa mới ngủ ấm áp của người ra ngoài không khí lạnh lẽo, dù là bất cứ ai cũng đều rất tức giận đúng không?

Bởi vậy mà Tô Hoàng cực kì cực kì tức giận, tức giận đến nỗi mắt còn chưa mở đã mở miệng mắng người: “Là tên gia hỏa đáng ghét nào...”

Đáng tiếc còn chưa mắng xong, đã có một người bất ngờ đập bốp vào đầu hắn, kèm đó là âm thanh vang dội như tiếng chuông lớn: “Tiểu tử thôi, mau dậy cho lão tử!”

Mặc dù ở nhà địa vị của Tô Hoàng chỉ là cậu công tử ăn không ngồi rồi chơi bởi lêu lổng, nhưng tốt xấu gì cũng là ngũ thiếu gia của Tô gia, người trong phủ dám tự xưng là lão tử với hắn, đương nhiên chỉ có thể chính là lão tử của hắn.

“Cha...” Tô Hoàng thôi mơ mơ màng màng, dụi mắt nhìn về phía cửa sổ, lập tức oán giận phàn nàn, “Cha! Trời còn chưa sáng mà!”

Đầu lại ấn củng, “Còn chưa sáng cái gì? Hiện tại đã canh năm, mau dậy ngay!”

Tô Hoàng uể oải gượng người đứng dậy, run lập cập trùm áo khoác ngoài lên người, trong lòng thầm than mình quả là mệnh khổ mà, canh tư mới ngủ, canh năm đã dậy, đây có còn là cuộc sống của một con người không vậy?

“Người mặc cái gì đấy?” Lão cha vẫn tiếp tục rống giận bên tai.

Cúi đầu nhìn nhìn một chút, “Là y phục a...”

“Ai cho người mặc cái thứ y phục lờ lợc này? Mau cởi ra, thay vào bộ đồ mẹ người mới may cho!”

“Thế nhưng áo bông mẹ làm rất quê...”

“Nói bậy bạ gì đó? Tiểu tử thôi, người cũng đừng quên hôm nay là ngày gì! Toàn gia chúng ta từ trên xuống dưới ta chỉ lo lắng mình người, không cho phép người ăn mặc lờ lợc làm ta mất mặt!” Lão gia Tô gia Tô Phái cúi kính giáo huấn tiểu nhi tử.

“Biết rồi biết rồi...” Tô Hoàng cầu nhàu rút ra từ đáy hòm chiếc áo bông dày sụ mẩu thân mới làm, mặt mày đau khổ.

“Người có biết canh năm còn ngủ có khác gì con lợn con! Ta xem người quá nửa là đã sớm quên ngày hôm nay quan trọng thế nào!”

“Không quên không quên, cha, người từ ba tháng trước ngày nào cũng nhắc đi nhắc lại đến ba lần, con muốn quên cũng thật khó a. Không phải chỉ là Mục thúc thúc mang theo toàn gia vào kinh nhậm chức, dự tính ngày hôm nay sẽ đến mà thôi, sao cha phải khấn trương như vậy?”

Tô Phái vừa giúp nhi tử mặc áo bông, vừa trách cứ: “Người còn nhỏ biết cái gì? Ta với Mục thúc thúc người đã hơn mười năm không gặp, nghĩ lại năm đó chúng ta giao tình sinh tử, ở chiến trường cứu mạng nhau mấy lần, có một lần ta bị vây hãm trong trận địa quân địch, cũng là Mục thúc thúc của người...”

“Đơn thương độc mã, ban đêm xông vào địch doanh, chiến đấu anh dũng, tắm máu quân thù, không quản sống chết, thất tiến thất xuất, cứu cha ra!”

“Người biết?”

“Cha à, ngày nào cha cũng ca con có thể không biết ư? Nhưng mà nói đi phải nói lại, thúc thúc vào địch doanh chỉ cứu mình cha bảy lần vô bảy lần ra làm cái gì? Đi dạo chơi sao?”

“Cái này đành chịu, Mục thúc thúc người cái gì cũng tốt, chỉ là có chút mù đường...”

Tô Hoàng thở dài, lười biếng buộc một chiếc đai quanh thắt lưng, đứng trước gương đồng soi soi, “Cha, có lẽ con phải đổi y thường thôi, mẹ làm chiếc áo này thực sự rất xấu”

“Đồ bất hiếu, con không chê mẹ xấu hiếu không?”

“Con đâu chê mẹ xấu, mẹ không xấu chút nào, nhưng y thường này...”

Tô Phái lại đập bốp vào sau đầu nhi tử: “Nói cho tiểu tử người hay, tuyệt đối không cho phép người mặc cái thứ đồ sặc sỡ như lũ phá gia chi tử kia! Ta và Mục thúc thúc người đều là người trên chiến trường tử chiến mà giành được công danh, nếu như để ông ấy biết ta dưỡng ra thứ cậu ấm hoa hoa công tử như người, cái mặt già này của ta coi như mất hết! Mau rửa mặt rồi đến đại sảnh nhanh!”

“Vâng..., Tiểu Thúy!”

“Gọi Tiểu Thúy làm gì?”

“Bưng nước rửa mặt vào a!”

“Trong chậu không phải có nước rồi sao?”

“Cha, nước kia rất lạnh, ngày hôm nay rét như vậy làm sao rửa được, để Tiểu Thúy đem ít nước nóng tới...”

“Nam tử hán đại trượng phu chém đầu đổ máu còn không sợ, sợ gì nước lạnh? Nghĩ lại quãng thời gian năm đó chúng ta hành quân chiến đấu trong tuyết...”

Tô Hoàng vội vã xin tha: “Cha, con rửa bằng nước lạnh được chưa?”

Vừa run lập cập vừa lau mặt, sau đó theo cha vào đại sảnh, Tô Hoàng trông thấy đại ca đại tẩu, nhị ca nhị tẩu, tam ca tứ ca đều đang trò chuyện cùng mẫu thân, có thể thấy lão gia tử vẫn là nghiêm cẩn dựa theo thứ tự tuổi tác, đến sau cùng mới đi gọi hần đệ.

Nhìn thấy Tô ngũ thiếu gia ngày thường tối coi trọng trang phục diện mạo đi vào, ngoại trừ Tô mẫu, tất cả mọi người trong sảnh đều nhếch khóe miệng liếc mắt nín cười. Đại tẩu thiện lương còn ngắc ngứ cổ khen một câu: “Ngũ đệ tinh thần... rất không tồi a...”

Trên đường tới đây trông nét mặt đám hạ nhân đi qua, Tô Hoàng sớm biết hình tượng phong lưu phóng khoáng của mình đã bị vùi dập triệt để rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ thắng người nhún vai vậy thôi.

Nói thực, y phục trên người bốn vị ca ca đều là kiệt tác của mẫu thân, nhưng bởi vì bọn họ đều mang dáng vóc của cha, thân hình cao lớn vạm vỡ, y phục hình thức thô kệch chất phác một chút cũng không tổn hại tới dáng người rần rở, chỉ riêng mình hần là giống mẹ, điển hình cho dáng vẻ thanh tú văn nhược, khoác trên người một đùm áo bông lớn thoát nhìn không khác gì mấy thằng bất lương, chẳng có chút phong độ nào hết.

“Mấy đứa ngồi xuống hết đi, cha có chuyện muốn nói”. Lão gia tử đứng trước chỗ ngồi ở chính giữa, đưa tay ra hiệu.

Năm nhĩ tử liền theo thứ tự ngồi xuống.

“Ngày hôm nay, là ngày đại hỉ của toàn gia chúng ta, bằng hữu tốt nhất của ta, Mục thúc thúc của mấy đứa mang theo toàn gia sẽ đến kinh thành!”

Các nhĩ tử nhanh chóng làm ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng.

“Ta cùng Mục thúc thúc mấy đứa có giao tình sinh tử, nghĩ lại năm đó hai ta trên chiến trường... Tiểu Ngũ! Cái vẻ mặt đó của con là sao? Chăm chú nghe vào!”

Tô Hoàng mệt mỏi chỉ muốn ngủ liền nhanh chóng cúi đầu, dụng chiêu: lời nói tiến vào lỗ tai trái liền chui ra lỗ tai phải.

Sau khi nhắc lại chuyện cũ lần thứ n, Tô Phái tổng kết nói: “Hài tử Mục gia cùng lứa với mấy đứa, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng cha tin tưởng nhất định mấy đứa sẽ hòa hợp với nhau. Nghe nói nhĩ tử Mục thúc thúc mấy đứa Mục Tiểu Địch là một hài tử rất có tiền đồ, mấy đứa phải chủ động kết giao bằng hữu với y, đặc biệt là Tiểu Ngũ, sau này ít qua lại với đám hồ bằng cầu hữu ăn chơi đàng *** kia đi, năng cùng Mục gia ca ca học hỏi, nghe thấy không?”

“Vâng” Tô Hoàng miễn cưỡng mở miệng đáp ứng.

Tô phu nhân nhàn nhã đứng lên, ôn nhu nói: “Lão gia, giờ đã là thời điểm lâm triều, trong nhà đã có thiếp an bài, người nhanh thượng triều đi.”

Nhắc tới thượng triều, Tô Phái tím mặt, nổi giận dùm dùm nói: “Thượng triều cái gì? Chẳng qua là lên điện hết giờ Mão thì về, có lão gian tặc họ Ngư kia thao túng triều chính, thánh thượng cùng triều thần đứng ở chỗ nào?”

“Lão gia nhỏ giọng chút, tay chân của Ngư thiên tuế chỗ nào cũng có, không phải mấy ngày trước Trương đại nhân ở trong nhà mình nói to hai câu oán hận, liền một đao xuống âm phủ làm quỷ sao?”

Tô Phái còn muốn nói nữa, nhưng nghĩ đến hảo hữu ngày hôm nay đến, miễn cưỡng nhịn xuống, thay đổi quan y xuất môn thượng triều.

Tô phu nhân sau đó nhanh chóng an bài công việc lớn nhỏ tiếp đãi khách nhân, hai người con dâu bốn người nhĩ tử đều được giao phó góp phần chuẩn bị, Tô Hoàng thấy mẫu thân không dă động tới tên mình, đang định chuẩn về phòng ngủ bù một giấc, vừa mới dợm bước đã bị gọi lại.

“Hoàng Nhi, cha con nghe nói hài tử Tiểu Địch kia học phú ngũ xa, thích nhất là đọc sách, do đó mua về hơn mấy trăm quyển, bọn hạ nhân không biết nhiều chữ, con tới thư phòng giúp họ sắp xếp giá sách đi”

Tô ngũ thiếu gia chậm rì rì xoay người lại, hữu khí vô lực ừ ừ nói: “Mẹ, nếu như Mục Tiểu Địch thực sự học phú ngũ xa, cha mua sách người ta còn chịu xem?”

Tô phu nhân nhịn cười nói: “Không cho phép nói cha con như vậy, nhanh đi!”

Tô Hoàng nhún vai, uể oải lết đi thư phòng, đẩy cửa ra, đập vào mắt là một đống sách, thở dài sườn sượt.

Mấy trăm quyển sách, Tô Hoàng hoa mày chóng mặt tới hai canh giờ mới sắp xếp xong, không phải bởi vì hần tay chân vụng về sắp xếp chậm chạp, kì thực là bởi lão cha... ai... không hiểu nghĩa mấy chữ kia mà đi mua loạn sách lên như vậy, cái gì mà “Xuân hương dã sử”, “Trường long thập bát thức”, rồi “Hái hoa ký”, “Long dương hoan” đều kẹp lẫn ở bên trong mua về, ở đâu có một thể bá mua cho thể chất xem loại sách như vậy? Còn ngại Tô Hoàng mặc quần áo đẹp làm mất mặt sao? Hừ, hần cho dù có mặc giống một con chim khổng tước cũng không mất mặt bằng cái này a, hại hần phải chăm chú tỉ mỉ đọc tên từng quyển sách, nếu có chút nghi ngờ liền mở ra kiểm tra nội dung, thanh lý cả nửa ngày mới sắp xếp hoàn hảo, tất cả sách ‘ba chấm’ đều mang về giấu trong phòng hần, sau này nhàn rồi không có việc gì lôi ra xem cũng đỡ buồn.

Vất vả lắm mới hoàn thành nhiệm vụ mẫu thân giao phó, đang chuẩn bị trở về phòng hưởng chút nhàn rồi, phụ thân đại nhân đã hạ triều về nhà, vừa nhìn cha tỉnh thần hưng phấn như vậy, Tô Hoàng liền biết ngày hôm nay khỏi cần nghĩ tới ngủ bù rồi.

Náo loạn cả một ngày, người nhà Mục gia cuối cùng vào lúc hoàng hôn cũng đã đặt chân tới đại môn Tô phủ.

Trước khi người tới, lão cha miệng nói liên miên lải nhải liên hồi còn sợ không đủ, giờ phút gặp được người, trái lại chỉ gắt gao ôm chặt, chăm chú ngắm nhìn nếp nhăn cùng mái tóc bạc người kia, một chữ cũng không thốt nên lời. Tô phu nhân cùng Mục phu nhân cũng cầm tay nhau, hai đôi mắt ngấn lệ, xúc động muôn vàn, cuối cùng bật lên tiếng nức nở thổn thức. Lũ trẻ muốn khuyên nhủ, lại cảm thấy không biết nên khuyên nhủ thế nào mới tốt, đành câm nín đợi người lớn.

Lão hữu gặp lại xúc động trong yên lặng như vậy thật lâu, lâu đến mức Tô Hoàng nghĩ mình đã đông thành đá rồi, Tô lão gia mới nhớ đến phải mời người ta vào nhà.

Bước vào đại sảnh rộng lớn ấm áp, những khách nhân từ xa tới cởi bỏ áo choàng lông cùng nón trúc che tuyết, tay chân cũng được sưởi ấm bớt phần giá lạnh. Theo phía sau Mục phu nhân là một thiếu nữ xinh đẹp rần giở mười tám mười chín tuổi, có lẽ là tiểu thư Mục gia, nàng chỉ hơi ngẩng mặt lên, bên dưới là chiếc cằm tuyết ngọc, bên trên bờ trán mịn màng lấm tấm hơi nước ngả về phía sau, nhất thời khắp phòng như có ánh sáng rực rỡ tươi đẹp tỏa rạng tứ phía. Tô Hoàng liếc mắt nhìn trộm, tam ca tứ ca nhà mình đều đã đỏ hết cả mặt nha.

Trường bối ngồi ở phía trên, Tô Phái vội vội vàng vàng bảo các con tới chào hỏi. Tô Hoàng đi bên cạnh bốn người ca ca cao lớn, hầu như không ai chú ý hắn.

“Các nhi tử đều đã lớn như vậy, chúng ta thực sự đã già rồi.” Mục Đông Phong là vị lão nhân vẫn rất phong độ, tinh thần khỏe khoắn, khí chất so với Tô Phái lại càng có phần nho nhã hơn. Ông nắm chặt tay người bạn già, xoay đầu gọi nữ nhi Nhược Tư tiến lên làm lễ chào hỏi.

Mục Nhược Tư bước tới, uyển chuyển quỳ xuống hành lễ, phong thái cử chỉ khuê tú mẫu mực, Tô phu nhân vẫn luôn mong muốn có một nữ nhi nắm tay nàng luyện tiệc không nở buồng, nhìn ngắm một lượt từ trên xuống dưới.

“Tại sao lại không thấy Tiểu Dịch?” Tô Phái hỏi.

“Ven đường ngoại thành trông thấy mấy xác người chết đói, đáng thương thay phải phơi thây trong gió tuyết, cho nên phân phó Dịch Nhi lưu lại chôn cất bọn họ xong rồi mới tới”. Mục Đông Phong thở dài, lắc đầu nói, “Thời cuộc bây giờ, thực sự là khiến cho người ta nản lòng, vốn tưởng rằng kinh thành tình hình sẽ khá hơn, ai dè cũng thế thảm như vậy”.

Tô Phái cảm giận nói: “Kinh thành thì thế nào? Không nói tới các huyện ngoại ô lân cận, ngay cả nội thành cũng thường xuyên có người chết đói. Lão Ngư tặc kia chỉ biết tranh đoạt quyền thế, vợ vét của cải, hoàn toàn không quan tâm tới sống chết bách tính, an nguy xã tắc. Người Hồ rõ ràng đã chiếm cứ một nửa non sông ta, nhưng vẫn chỉ có thể cam phận ngồi đây! Hôm trước Triệu đại nhân dâng thư chủ chiến, đã bị lão Ngư tặc bắt giam tại chỗ”.

Mục Đông Phong lấy làm kinh hãi, “A? Thời tiết như thế này chuyện bỏ tù không thể nói chơi! Triệu đại nhân là văn nhân, làm sao chịu đựng được?”

Tô Phái đang muốn tiếp tục nói, gia phó vào báo Mục công tử đã đến, liền ngừng lại.

Tô Hoàng cảm thấy buồn chán thừa cơ ngáp một cái, dụi mắt đến phát đau.

Tại cửa đại sảnh, cởi bỏ nút thắt áo choàng, Mục Tiểu Dịch bước nhanh vào tiến lên hành lễ, thanh âm thanh lảnh nói: “Tiểu chất tham kiến Tô bá bá, Tô bá mẫu!”

Tô Phái vội vàng đưa tay nâng dậy, thấy hài tử này thần vận nội liễm [1], khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt ba quang sóng sánh, thân thể thon dài mềm dẻo, không khỏi khen ngợi: “Lão đệ thật có phúc a, cả bốn nhi tử của ta đặt cùng một chỗ cũng không đọ nổi một đứa của người.”

Tô Hoàng cảm phần trăm lão cha. Cả bốn nhi tử? Lão nhân người có ý gì? Lẽ nào ta là nhi tử hàng xóm sao, có thể quên mất không tính tới?

“Dịch Nhi, thi thể trên đường đã xử lý xong hết chưa?” Mục Đông Phong hỏi.

“Phụ thân yên tâm, đều đã chôn cất cẩn thận”

Mục Đông Phong gật đầu, ra hiệu cho nhi tử ngồi xuống nghỉ ngơi, Tô gia huynh đệ vội vàng đứng dậy nhường chỗ, Mục Tiểu Dịch khiêm nhường không dám nhận, sau cùng ngồi xuống bên cạnh Tô Hoàng.

“Dịch Nhi thoát nhìn uy vũ như vậy, hẳn là gia nhập quân chức theo huynh đệ người?” Tô Phái hỏi.

Mục Đông Phong thở dài lắc đầu, nói: “Quốc gia giờ đây suy yếu, gia nhập quân chức có ích lợi gì? Dịch Nhi thích ngao du bên ngoài, ta cũng không quá quản thúc y”

“Đúng thế, một năm ta đây làm mẹ cũng khó nhìn thấy mặt nó được vài lần”, Mục phu nhân nhin không được oán giận nói, “Chỉ mong tương lai lấy được một người con dâu hiền thảo, có thể an ổn tâm tính nó”

Đối với chủ đề này, Tô phu nhân đương nhiên lập tức thấy hứng thú: “Dịch Nhi còn chưa thành thân sao?”

“Nó luôn thoái thác, nói rằng chưa gặp được người vừa ý”

“Ai, đáng tiếc là nhà ta không có nữ nhi, nhưng mà trong kinh thành có rất nhiều tiểu thư khuê các, để ý một chút, thế nào cũng tìm được...”

Mới nói được một nửa, ngoài đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng quát mắng huyên náo, rất nhanh đã truyền tới trước sảnh. Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, là một thiếu nữ diện mạo diễm lệ đương độ tuổi xuân, mặc một thân áo khoác bó sát màu đỏ thẫm nhu vàng, trâm cài tóc kim phượng xuyên qua búi tóc vấn nghiêng, nghiêng ngang tiến qua cửa, toàn thân quý khí bức người. Đi theo sau là mấy người mặc trang phục thị vệ, đẩy hạ nhân Tô gia ngăn cản phía trước Tô viện ngã dúi dụi dưới bậc thềm.

Hai vị lão tướng đồng thời lấy làm kinh hãi, vội vàng tiến ra hành lễ: “Tham kiến An Phúc công chúa”

An Phúc công chúa hừ một tiếng làm câu đáp lại, ánh mắt đảo qua một lượt đại sảnh, dừng lại trên người Mục Nhược Tư, nghiêm giọng hỏi: “Người chính là Tô Hoàng sao?”

Lời vừa nói ra, những người khác tạm thời không nhắc đến, nhân vật chính Tô ngũ thiếu gia đang mơ mơ màng màng bị dọa cho giật nảy người, hai con mắt lập tức trợn tròn.

Mục Nhược Tư hơi nhíu mày, nhưng vẫn giữ được âm điệu bình thản đáp: “Dân nữ tên là Mục Nhược Tư, công chúa điện hạ sợ là đã nhận lầm người rồi”

An Phúc công chúa nổi giận đùng đùng nói: “Vậy Tô Hoàng kia ở nơi nào? Gọi nàng ra đây!”

Mọi người không khỏi đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, Tô Hoàng một mặt nghĩ xem mình đã mạo phạm vị công chúa nổi tiếng điệu ngoa này lúc nào, một mặt gãi đầu đứng dậy: “Ta... Ta chính là Tô Hoàng...”

An Phúc công chúa thất kinh, trừng mắt nhìn hồi lâu, con ngươi đăm chiêu đảo quanh, nét mặt giận dữ thế mà lại chậm rãi chuyển thành bộ dạng tươi cười, đôi mắt long lanh liếc về phía Mục Tiểu Dịch, cười duyên nói: “Quả nhiên là người gạt ta, nói cái gì mà tâm đã có nơi có chốn, không có khả năng tiếp nhận tình cảm của ta, còn nói cái gì mà Tô Hoàng của phủ Nam Nha tướng quân chính là người trong lòng của ngươi, hại ta cứ tưởng thật...”

Nghe nàng nói như vậy, mọi người không khỏi hướng ánh mắt về phía Mục Tiểu Dịch, Mục Tiểu Dịch cũng đành cười khổ tiến lên trước một bước, về mặt đầu đầu nói: “Tại hạ không dám lừa gạt công chúa, tuy rằng công chúa thiên gia quý nữ, nhan sắc khuynh thành, thế nhưng tương kiến quá muộn, tại hạ trong lòng ngoại trừ hẳn không thể tái dung nạp thêm người nào khác, thật sự là không dám ủy khuất công chúa, buộc lòng phải khước từ ưu ái của người”

An Phúc công chúa hừ một tiếng, khóe miệng cong lên, “Tới bây giờ ngươi vẫn còn cãi bướng, cho ta là kẻ mù lòa sao? Tô Hoàng này... chính là Tô Hoàng mà ngươi nói?”

Mục Tiểu Dịch khê thở dài: “Phủ Nam Nha tướng quân chỉ có một Tô Hoàng, Tiểu Dịch sao dám ăn nói lung tung?”

“Ngươi điên rồi?! Hẳn rõ ràng là một nam nhân!”

Mục Tiểu Dịch ánh mắt xa xôi, chăm chú nhìn Tô Hoàng thật sâu, lẩm bẩm nói: “Biết rõ là nam nhân, nhưng vẫn không tìm được mà động tâm... Công chúa cũng là một người thấu tình đạt lý, có thể hiểu được những khổ đau trong đó...”

Tô Hoàng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, da gà nhất loạt nổi lên.

An Phúc công chúa từng bước lùi về sau, một lần nữa liếc mắt nhìn Tô Hoàng, sắc mặt dần dần có phần trắng bệch, nhưng giọng điệu vẫn cương quyết kịch liệt như cũ: “Người cho rằng tùy tiện đưa ra một người... lại còn... là một nam nhân... nghĩ có thể đuổi ta đi sao? Ta không tin! Ta biết người thực ra rất thích ta, chẳng qua người sợ ta là công chúa, tương lai sau này sẽ cậy thế mà ức hiếp người đúng không? Người yên tâm, ta sẽ không như vậy... Cả cha mẹ người, ta đều có thể đối xử tử tế với bọn họ...”

Mới nói đến đó, đột nhiên nghẹn lại, tiếp theo liền hít vào một hơi khí lạnh.

Bởi vì Mục Tiểu Dịch không nói một lời, bất ngờ đưa tay ôm lấy thắt lưng Tô Hoàng kéo vào ***g ngực mình, tiếp theo liền áp môi xuống, hôn nồng nhiệt.

Toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, ai nấy đều bị dọa cho ngây người.

Sau một lúc lâu, Mục Tiểu Dịch mới điềm tĩnh buông tha Tô Hoàng người đã sớm rơi vào trạng thái bán đần độn nửa ngu si, mỉm cười với An Phúc công chúa: “Người tin rồi chứ?”

Công chúa sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trừng chòng chọc Tô Hoàng, nếu ánh mắt của nàng là đao kiếm, Tô Hoàng chắc hẳn đã bị đâm cho thủng lỗ chỗ.

Dưới bầu không khí thế này, mọi người cũng sẽ không tự chủ mà theo đường nhìn của công chúa hướng về phía Tô ngũ thiếu gia đang đứng phát ngốc, chỉ thấy phía dưới là một thân dáng vóc gầy yếu đơn bạc, vận một chiếc áo bông dài rộng không chút vừa người, thật hài hòa với khuôn mặt thanh tú xinh đẹp phía trên, hiện tại sắc mặt tái nhợt, con mắt vô thần trống rỗng tựa như đang lơ mơ ngủ lại như không phải đang ngủ, chiếc mũi bởi vì khí trời lạnh giá mà ửng hồng, còn có biểu tình bán ngốc ghê...

“A ——” Thiếu nữ thiên gia dùng âm lượng cao nhất thét lên một tiếng, đầu ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Tô Hoàng, âm điệu mang theo ý muốn khóc, “Người lại có thể vì cái dạng người như vậy mà không cần ta, thật sự là... thật sự là... quá vũ nhục người khác rồi!” Nói xong giậm chân một cái, xoay ngoắt người bỏ chạy ra ngoài.

Tô Hoàng bởi vì tiếng quát mắng đó đánh tan thần trí, khôi phục lại phần nào tỉnh táo, đây là có ý gì? Rốt cuộc là ai... ai vũ nhục ai chứ...

Mục Tiểu Dịch mãi ý nhìn công chúa rời đi, lại quay sang chăm chú nhìn Tô Hoàng, lắc đầu nói: “Quả thực có chút quá đáng...”

Trong khi Tô Hoàng vừa khốn khổ vừa tức giận đến sắp ngất xỉu ngồi trên ghế thở hổn hển, Mục Tiểu Dịch người duy nhất tại hiện trường còn duy trì được vẻ bình tĩnh với sự giúp đỡ của muội muội Mục Nhược Tư, giải đông cho toàn thể những người đã sớm hóa thạch nơi đây.

“Tiểu Dịch a”, Tô Phái quệt mồ hôi lạnh, “Cha con khi còn trẻ đã tính là rất biết cách đối phó nữ nhân, nhưng so ra vẫn thua sút chiêu này của con nha”

Mục Tiểu Dịch vội vàng giải thích nói: “Tiểu Dịch chỉ là vô tình một lần cứu được công chúa cải trang ra ngoài chơi, không phải muốn trèo cao bước vào hoàng thất, lần này bị nàng bức bách, lại vừa lúc trên đường tới nhà Tô bá bá, mới thuận miệng nói ra tên Tô ngũ đệ chống đỡ, không ngờ nàng lại tìm tới tận cửa chứng thực, không muốn liên lụy Tô bá bá cũng phải chịu phiền hà, bởi vậy mới ra hạ sách này, nhằm đoạn tuyệt ý niệm của nàng, thế nhưng lại phải ủy khuất Tô ngũ đệ”

“Nam hài tử hôn một chút có hệ trọng gì? Cũng không ít đi miếng thịt nào, hơn nữa ở đây lại không có người ngoài”, Tô Phái khẳng khái nói, “Tiểu Ngũ cũng sẽ không để ý... Có đúng không, Tiểu Ngũ?”

Hình như nhất định phải dùng những lời này đối địch với hắn, Tô Hoàng từ trạng thái nửa chết lặng khôi phục lại, giậm chân mắng to: “Mục Tiểu Dịch, ta phải giết người, ta phải giết người, người cứ chờ coi...”

Tô gia lão đại thấy phụ thân xấu hổ, vội vàng giải thích nói: “Tiểu ngũ nhà ta được nuông chiều, chưa thấy qua sự đời là gì, có lẽ là bị hù dọa quá mức, chờ hắn ngủ một giấc, ngày mai sẽ không còn nhớ gì nữa”

Mục Tiểu Dịch áy náy nói: “Đều là tại ta không tốt, Tô ngũ đệ tức giận cũng là hiển nhiên, miễn là ngũ đệ có thể nguôi giận, muốn đánh muốn giết tùy ý”

Tô Hoàng vừa nghe những lời này, lập tức chạy vọt vào trù phòng mang theo thái đao đi ra thẳng hướng Mục Tiểu Dịch lao tới, bị Tô Nhị nhanh tay ôm giữ lại.

“Nhị ca buông ta ra, không chém hấn hai đao, uất hận hôm nay ta thực không nuốt trôi!” Tô Hoàng vừa giãy dụa kịch liệt, vừa đem thái đao làm phi đao, “vù” một tiếng liền ném về phía trước, bị Mục Tiểu Dịch tránh được bằng tư thế vô cùng duyên dáng, cầm pháp trên cột trụ phía sau.

“Tiểu Ngũ!” Tô Phái lớn tiếng quát, “Người mau dừng tay! Tô Mục hai nhà chúng ta có giao tình thế nào hả, chẳng qua là muốn người giúp Mục ca ca một chút, thế nào lại náo loạn thành như vậy?”

Tô Hoàng chỉ cảm thấy toàn thân bức bối không chỗ phát tiết, kéo Tô Nhị xoay người, liệng bay một chiếc bình hoa, Mục Tiểu Dịch vươn hai ngón tay bắt lấy, nhẹ nhàng đặt xuống.

Tô Phái cảm thấy thực mất hết mặt mũi, đang muốn mắng tiếp, Mục Đông Phong liền nói: “Dịch Nhi đúng là có chút hồ nháo, khó trách Tiểu Ngũ tức giận, để hấn đánh hai cái cho hả giận đi”

Mục Tiểu Dịch cũng tiến lên dụ giọng nói: “Đều là lỗi của ta, đánh một chút cũng không việc gì, thỉnh Tô nhị ca cứ buông ngũ đệ ra”

Tô Hoàng thấy y miệng thì nói vậy, nhưng trên mặt lại cười hì hì, tựa hồ không đem tức giận của hấn để vào mắt, càng uất ức không thôi, thừa dịp nhị ca thả lỏng tay, liền cầm tách trà ném về phía đầu thối kia, không ngờ lần này y chỉ mặt mày tươi cười đứng yên, tránh cũng không tránh, đoan đoan chính chính bị đập một cái, lập tức máu tươi trên trán chảy xuống ròng ròng.

Hai vị mẫu thân thét lên một tiếng kinh hãi, nhất tề xông về phía trước nhìn xem. Tô Hoàng vừa thấy gặp rắc rối, vội giãy khỏi tay nhị ca còn đang ngây người, chạy như bay ra khỏi đại sảnh, Tô Phái nổi giận dùng đòn rút thái đao cầm trên cột nhà xuống đuổi theo, phụ tử hai người một chạy một đuổi vòng vòng quanh phủ, Tô Phái sau đó bị Mục Đông Phong chặn lại kéo trở về.

Chú thích:

[1] thần vận nội liêm: có lẽ ám chỉ người sâu sắc, có tâm cơ.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Tô Hoàng trốn về phòng lánh nạn, tới giờ cơm chiều thì bị đại ca nhị ca áp giải tới đại sảnh.

“Không cần làm khó ngũ đệ, tại con sai trước, với lại con tin ngũ đệ cũng không phải cố ý, bá phụ bá mẫu đừng tức giận nữa”. Mục Tiểu Dịch trên đầu quấn băng vải trắng, thế nhưng tinh thần vẫn thực lạnh lợi, thế nào lại giống như đang đội mũ miện vua quan, khuôn mặt tuấn nhã ôn nhu nở nụ cười điềm đạm, rõ ràng trên mặt viết hai chữ người tốt, hồng đôi lão phu phụ mi mắt đều cười đến rạn rở, không ngừng khen y thật hiểu chuyện.

Nhờ Mục Đông Phong liên tiếp khuyên giải, Tô Phái không tiếp tục truy vấn tiểu nhi tử nữa, hừ một tiếng, gọi hấn nhanh ra ăn cơm. Trong phòng ăn, mọi người nâng chén cùng ôn lại chuyện cũ, bầu không khí vui vẻ hòa thuận, nhất là Mục Tiểu Dịch khéo ăn khéo nói giỏi lấy lòng người, bởi vậy được yêu chiều vô cùng, Tô gia lão cha lão mẹ không ngừng gắp vào bát y nào thịt nào cá, nói y bị thương cần phải bổ máu, Tô Hoàng tức giận thiếu chút nữa cầm chiếc bát sứ cầm trong tay mễ một miếng thật lớn.

Rốt cuộc ngày hôm nay ai mới là người bị thương tổn nghiêm trọng nhất a? Vì cái gì không ai an ủi hấn tinh thần bị dả kích, cũng không ai cho hấn bổ máu ?!

Sau ba tuần rượu, Mục Đông Phong trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện triều chính, lo lắng hỏi thăm: “Đại ca người vừa nãy có nhắc tới chuyện Triệu đại nhân chủ chiến bị tổng giam, không biết hiện tại ra sao rồi?”

Tô Phái ha ha cười lớn, nói: “Nói đến thật là đại khoái nhân tâm mà, hôm nay ta thượng triều được biết, người đêm qua đã biến mất khỏi nhà ngục, lão Ngư tặc tức giận đến thổ huyết!”

“Biến mất?” Mục Đông Phong kinh ngạc, ngừng thần suy nghĩ một chút, đề thấp thanh âm hỏi, “Chẳng lẽ là nghĩa quân Giang Bắc [1] bên kia...”

Tô Phái cũng hạ thấp giọng nói: “Hẳn là như vậy. Nghe nói hiện trường không có bất cứ thứ gì, chỉ lưu lại một tờ giấy, bên trên viết ba chữ...”

“Ba chữ?” Mục Đông Phong ánh mắt sáng ngời, lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

“Nam. Cực. Tinh!” Tô Tam, Tô Tứ hai huynh đệ không giữ được bình tĩnh nữa, hưng phấn kêu lên, “Có phải là Nam Cực Tinh không?”

Tô Phái khẽ gật đầu.

“Thật sự là Nam Cực Tinh?” Bọn nam tử ngồi tại chỗ con mắt đồng loạt sáng rực, ngay cả Mục Nhược Tư cũng không kìm được cảm thán nói: “Liều chết cứu đại thần trung lương ra khỏi đại lao hình bộ phòng thủ nghiêm mật của Ngư Khánh Ân, không biết là loại hảo nam nhi nghĩa khí khảng khái nào, thật muốn có thể được diện kiến những Nam Cực Tinh này”

Nghe được muội muội nói vậy, Mục Tiểu Địch nâng chén trà lên nhấp một ngụm, che đi khóe môi đang lộ ý cười.

Nam Cực Tinh không phải là tên của một người, mà là tên gọi của một tổ chức, tục truyền là do thủ lĩnh nghĩa quân Giang Bắc Tân Khởi Chi đích thân chọn lựa các dũng sĩ trẻ tuổi có lòng nhiệt huyết báo quốc hộ dân lại võ nghệ cao cường từ khắp nơi thành lập nên. Kể từ khi bọn họ tắm máu cướp pháp trường, cứu đi Viên tướng quân chống lại mệnh lệnh bỏ thành của Ngư Khánh Ân mà anh dũng chiến đấu bảo vệ bách tính, lần đầu tiên lưu lại cái tên “Nam Cực Tinh”, trong vòng năm năm, ba chữ này đã nhanh chóng trở thành một truyền kỳ, truyền khắp đại giang nam bắc.

Bốn người thanh niên cướp ngân lượng cứu tế bị bọn quyền thần chiếm đoạt, mang tới vùng lũ lụt phát chẩn, cứu vớt sinh mệnh hàng vạn lê dân, lưu lại chính là ba chữ này.

Một đám quan binh vì cướp nhân sâm trăm năm mà ra tay tàn sát cả một làng đào sâm, nghênh ngang đắc ý mang nhân sâm vào kinh hiến tặng, trên đường vô cớ chết một cách lạ lùng trong khách ***, khi đó lưu lại bên gối chính là ba chữ này.

Thành Hành Dương bị quân Hồ vây khốn suốt ba tháng, trong thành gần như đến một hạt gạo cũng không còn, một đội dũng sĩ mưu trí đã phá địch doanh, tiếp viện số lượng lớn lương thảo, cuối cùng khiến quân Hồ phí công vô ích mà trở về tay trắng, cũng chỉ nói ra ba chữ này.

Mỗi một lần ba chữ này xuất hiện, chính là đại biểu cho một cổ sự làm người ta phải nhiệt huyết sôi trào, cũng đại biểu cho chính nghĩa cùng công lý lại một lần nữa sáng ngời trong thời khắc thế sự hắc ám ảm đạm; mặc dù trong quá trình đạt được những thành tựu như hiện tại, cũng có vô số những cá nhân ưu tú đã mất đi nhiệt huyết hay thậm chí là mất đi cả tính mạng, nhưng vô luận thế nào chăng nữa, sự tồn tại của Nam Cực Tinh, vẫn là hi vọng rực rỡ nhất của quốc gia trong hồi mưa gió vần vũ.

“Bởi lý do đó, lão Ngư tặc trăm phương nghìn kế tiêu diệt lực lượng Nam Cực Tinh, còn đặc biệt thành lập Tử Y Thiết Kỳ, bảo vệ hãn mỗi khi xuất nhập, kín kẽ không một khe hở, lo sợ có một ngày không cẩn thận đánh mất đầu” Tô Phái cảm khái nói.

Mục Đông Phong thở dài, nói: “Nghĩa quân Giang Bắc vì giang sơn xã tắc bị chiếm đoạt mà chiến đấu gian khổ nhuộm đầm mưa máu, chúng ta đường hoàng là quan lại triều thần trái lại lui về co cụm ở hậu phương Giang Nam, chẳng những không cứu giúp được lê dân bá tánh, cũng không đấu lại gian thần, ngay cả thu thập tin tức tình báo, xoay sở lương thảo ngân lượng cung cấp cho tiền tuyến Giang Bắc, cũng hơn phân nửa là do Nam Cực Tinh làm, quân đội triều đình đã sa đoạ thành cái dạng gì không biết nữa! Đến một ngày chúng ta phải từ quan về quê thì vị trí tướng quân ngay lập tức sẽ bổ nhiệm cho người của Ngư Khánh Ân, lúc đó anh em quân sĩ không những không thể hộ quốc hộ dân, sợ rằng còn trở thành công cụ tàn sát, thật khiến người ta không biết phải làm thế nào!”

“Ta thật muốn tham gia Nam Cực Tinh, đáng tiếc bọn họ xuất quỷ nhập thần, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua!” Tô Tứ oán giận nói.

“Lại không thể đi Giang Bắc gia nhập nghĩa quân, nam tử hán đại trượng phu, chung quy cũng phải làm nên một chút sự tình!” Tô Tam vừa đập bàn hùa theo, vừa len lén liếc nhìn Mục Nhược Tư.

Mục Đông Phong cười vang nói: “Các người không cần gấp gáp, ở nơi nào cũng đều có thể tận lực vì non sông đất nước. Hai tử hán nhà Tô Mục chúng ta, tự nhiên đều là những hảo hán không sợ chết!”

Bốn huynh đệ Tô gia đồng loạt gật đầu, không khí phòng ăn nhuộm chút bầu nhiệt huyết khăng khải.

Đương tại thời điểm tâm tình mọi người đều rất kích động, chợt nghe trên mặt bàn một tiếng đổ rầm, bát đĩa đều nảy cả lên, quay đầu nhìn tới, nguyên lai là Tô Hoàng này giờ luôn im lặng gà gật ngủ, trán rơi xuống đập vào mặt bàn.

Tô Phái nhất thời tức giận tới vô lực, ném đôi đũa đi, cả giận nói: “Người đứng là không tiền đồ, chỉ biết chơi bởi lêu lổng khắp nơi, cùng đám hồ bằng cầu hữu đàn *** phóng túng, không hề biết tới ưu quốc ưu dân là gì!”

Tô Hoàng bĩu môi ngẩng lên, ngậm chặt mồm nghe mắng, cũng không cãi lại, con mắt chìm trong làn sương mù, đầu lại chậm rãi gục xuống.

“Tiểu Ngũ!” Tô Phái cảm thấy vô cùng mất thể diện trước mặt lão hữu, đang muốn tiếp tục mắng, Mục Tiểu Dịch đỡ lấy ông khuyên giải: “Tô bá bá bớt giận, ngũ đệ còn trẻ, từ từ dạy bảo là được, con xem hán đường như hoàn toàn không hứng thú đối với những đề tài này, bây giờ quả thực cũng không còn sớm, chỉ bằng để hán đi nghỉ thì hơn”

Tô Phái được y khuyên giải, nể mặt người thế chất này không tiếp tục giáo huấn nhi tử nữa, cũng chỉ đành quát: “Đồ vô dụng, nể tình Mục ca ca người, hôm nay tha cho người, đi ngủ đi!”

Tô Hoàng chỉ chờ câu này, ngay lập tức hướng về phía trưởng bối hành lễ, nhoáng một cái phi thẳng về phòng mình, rửa mặt qua loa, ngã đầu xuống liền ngủ.

Giờ khắc này mới cảm nhận được hương vị say ngủ không gì sánh được, Tô Hoàng ngủ thẳng tới quá nửa đêm mới trở mình ngồi dậy, muốn uống nước.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nhàn nhạt, cành cây trụi lá xơ xác. Bởi vì mùa đông, cũng không có âm thanh côn trùng kêu ran, bốn bề hoang vắng tĩnh lặng đến đáng sợ.

Tô Hoàng lần mò tìm áo khoác ở đầu giường, khoác lên người, vừa ngẩng đầu, chợt thấy một bóng đen rất nhanh xẹt qua trước cửa sổ, liền sau đó ở khe hở giữa hai cánh cửa lóe lên ánh sáng một mũi dao, hất then cửa lên, then cửa rơi sang một bên không tiếng động đầy quỷ mị, cửa phòng khe khẽ được đẩy ra.

Tô Hoàng cảm gối đầu hung hăng ném về phía người bước vào, người đó tiếp lấy một cách vững vàng.

Người tới trong nháy mắt dao quang chợt lóe, rất nhanh đã đốt cháy một mảnh giấy, thấp sáng ngọn đèn trên bàn, tia sáng màu vàng ôn nhuận thoáng chốc lan tỏa toàn bộ gian phòng.

Tô Hoàng vớ lấy chiếc giấy dưới giường lần thứ hai nã đạn, người nọ vừa tránh vừa nhỏ giọng cười nói: “Ta nghĩ người vẫn còn đang ngủ chứ, đã đánh thức người sao?”

“Họ Mục kia, người nửa đêm canh ba lén lén lút lút, muốn làm gì?”

Mục Tiểu Dịch chậm rãi đến bên giường, cười lạnh nói: “Tiểu Hoàng, người vẫn còn tức giận à?”

Tô Hoàng hừ một tiếng, xoay đầu tránh qua bên.

“Chúng ta hai bên giao tình tốt như vậy, chẳng qua là giúp đỡ bạn bè một chút xiu, người cũng không cần tức giận thế chứ?”

“Một chút xiu?” Tô Hoàng nghiêng răng nói, “Người không thèm hỏi ta lấy một tiếng, trước mặt cha mẹ cùng anh trai chị dâu ta, làm cái việc kia... cái kia... nếu không miễn cưỡng còn coi người là cộng sự, ta đã ngay tại chỗ chém chết người!”

Mục Tiểu Dịch lấy lòng đưa chén trà qua, ôn nhu nói: “Người cũng biết tình hình lúc đó mà, trong số những người ở đây ta chỉ có thể tìm tới người, dù sao cũng không thể tìm tới tẩu tẩu người hay là muội muội ta, bốn người ca ca người lại đều là nam nhân...”

“Người có ý gì? Lẽ nào ta không phải nam nhân?” Long mào Tô Hoàng nhướng lên.

“Không không, ý ta là... người là hảo bằng hữu hảo cộng sự của ta, thời điểm khó khăn đương nhiên chỉ nghĩ đến dựa vào người rồi...”

Tô Hoàng hừ một tiếng, “Bằng hữu cho dù giao tình tốt đến đâu, cũng không thể muốn hôn thì hôn được, người đâu cần phải... làm đến như vậy, giả bộ một chút là được rồi, như vậy... a, hôn đến như vậy...”

“Ta không hôn nghiêm túc một chút làm sao lừa được nha đầu kia chứ, hơn nữa ta cũng không ngờ môi người lại mềm như vậy, nhất thời không kìm được...”

Tô Hoàng liền vươn trảo nhéo tay Mục Tiểu Dịch, khiến y luôn miệng xin tha: “Nói giỡn... Nói giỡn thôi... Cần thận nước trà, không phải người đang khát sao? Nhanh uống đi”

“Làm sao người biết ta đang khát nước?”

“Ta lại không biết sao? Tối nay người buồn ngủ như vậy nửa đêm còn tỉnh dậy, không phải khát nước thì chỉ có thể là đói bụng, nếu người đói bụng con mắt chắc chắn sẽ hóa thành màu xanh,” Mục Tiểu Dịch chăm chú nhìn mắt hắn dưới ánh đèn, “Có điều bây giờ vẫn tính là bình thường, cho nên nhất định là đang khát nước”

“Người đói bụng mới xanh cả mắt ấy!” Tô Hoàng thụi một quyền vào ngực y, “Ta cũng không phải là sói”

Mục Tiểu Dịch ha ha cười hai tiếng, “Có nhớ năm ngoái hai chúng ta cùng đi Hoài Dương thực thi nhiệm vụ không, buổi đêm ngủ ngoài trời nơi hoang dã không tìm đâu được thức ăn, lúc đó người đói tới... nửa đêm ngủ nhắm tịt mắt cứ thế gặm cánh tay ta, nhìn coi, giờ vẫn còn dấu răng nè”

Tô Hoàng một chưởng gạt đi cánh tay y đưa tới trước mặt, mắt liếc thấy một vết sẹo cũ vừa đậm vừa dài, đó là trong một lần chiến đấu Mục Tiểu Dịch vì bảo vệ hắn đã dùng cánh tay ngăn cản lưỡi kiếm sắc bén nên để lại vết tích này, mỗi lần trông thấy trong lòng đều cảm thấy đau xót, không khỏi mềm lòng, tiếp nhận tách trà uống mấy ngụm, rồi đưa trả lại cho y.

“Có điều trở lại chuyện kia,” Mục Tiểu Dịch đem tách trà đặt lên bàn rồi trở về ngồi cạnh, cười gian xảo nói, “Cái kia có phải nụ hôn đầu của người không?”

Tô Hoàng vừa tức vừa thẹn, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, hung hăng đánh một quyền.

“Lẽ nào là thật?” Mục Tiểu Dịch đắc ý tựa như chiếm được tiện nghi rất lớn, miệng cười đến không khép lại được.

“Người cứ nằm mơ đi, làm sao có chuyện đó được!” Tô Hoàng không phục nói.

“Người trước kia đã từng hôn rồi?” Mục Tiểu Dịch có phần khó tin hỏi, “Không có khả năng a? Ta thế nào lại không biết? Là ai?”

“Liên quan gì tới người?”

“Này, người công bằng chút đi, ta có nữ bằng hữu nào cũng luôn nói cho người biết đầu tiên. Rốt cuộc là ai a? Là Thư đại tiểu thư?”

“Người nói cái gì thế? Ta sẽ bị Tề đại ca chém thành nghìn mảnh mất!”

“Vậy là... cô nương của Khưu Gia thôn lần trước?”

“Cô nương nào?”

“Cũng không phải? Vậy là...” Mục Tiểu Dịch lại nêu ra mấy cái tên khác, đều bị Tô Hoàng cười khinh thường, cuối cùng hết cách bèn trèo lên giường, đe dọa nói: “Người nếu không chịu nói ta liền cù chết người!”

Tô Hoàng vội thụt vào bên trong rụt người lại, cười cười không ra tiếng, có chút xấu hổ nói: “Người cũng biết người đó đấy”

“Rốt cuộc là ai hả?”

“Chính là... chính là... là tổ của Ngô Sơn ca... Lần trước cùng đi bảo vệ tuyến đường tiếp tế cho Liêu Hà [2]...”

Mục Tiểu Dịch day day lông mày nghĩ một lúc, chậm rãi nói: “Sẽ không phải là... Bộ Phi Yên chứ?”

Tô Hoàng cúi đầu không nói lời nào.

“Người không có vấn đề gì đấy chứ?” Mục Tiểu Dịch kỳ quái la lên, “Thích cái đồ nam nhân bà ấy?”

“Phi Yên chỉ là tính cách thẳng thắn hào sảng một chút thôi, đâu phải là nam nhân bà gì chứ!”

Mục Tiểu Dịch nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, hỏi: “Người thích nàng đến đâu? Có định xin Tân tiên sinh tác hợp cho người lấy nàng?”

Tô Hoàng ngượng đỏ mặt nói: “Ồ đâu ra tới mức độ đó? Chúng ta chẳng qua chỉ là cùng trốn truy binh ở trong sơn động, nàng bị thương, ta chiếu cố nàng... Sau chẳng hiểu động tâm thế nào, liền hôn nàng một cái, những cái khác đều chưa nói gì hết á”

“Là như vậy sao,” Mục Tiểu Dịch khế thở phào, “Nàng bị người hôn, phản ứng thế nào?”

“Ta không biết... Lúc đó ta chạy ra khỏi sơn động, sau này gặp nàng, nàng giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, ta cũng không nhìn ra nàng là thích ta hay là giận ta...”

“Tiểu Hoàng,” Mục Tiểu Dịch đột nhiên cầm lấy tay hắn, “Người trả lời ta, nếu như ta cùng Bộ Phi Yên đồng thời gặp phải nguy hiểm, người sẽ cứu ai?”

“Người bệnh hả?” Tô Hoàng trừng y một cái.

“Cộng sự Nam Cực Tinh hai bên đều là giao sinh mạng cho nhau, người hiện tại đã có nữ nhân người thích, ta đương nhiên muốn hỏi thứ bậc của mình, miễn cho đến lúc chết cũng không biết là chết như thế nào!”

“Người nói vậy bạ gì đó? Ta cho tới bây giờ chưa từng hỏi ta cùng cái Giang cô nương, Kim tiểu thư kia đồng thời gặp nguy hiểm người sẽ cứu ai?”

“Ta đương nhiên cứu người. Trong chiến đấu sinh mạng của cộng sự cao hơn sinh mạng của chính mình, đây là quy tắc thép của Nam Cực Tinh”

“Nếu là quy tắc thép của Nam Cực Tinh thì người còn hỏi cái gì chứ? Ta là cộng sự của người ta không cứu người thì cứu ai? Phi Yên tự nhiên có cộng sự của nàng cứu, vốn không cần ta phải quan tâm”

“Người cứu ta, chẳng qua vì ta là cộng sự của người thôi sao?” Mục Tiểu Dịch thấp giọng nói, trong giọng điểm chút buồn bã chán nản.

“Đêm nay người thực sự bị bệnh?” Tô Hoàng cả giận nói, “Cứ hỏi ta những chuyện chả ra đầu vào đầu, có phải ngứa ngứa chỗ nào?”

Mục Tiểu Dịch gãi đầu, lẩm bẩm: “Ta chỉ là chịu chút kích động thôi, vốn tưởng rằng đã trông coi rất kỹ rồi...”

“Người nói cái gì?”

“Không có gì,” Mục Tiểu Dịch thoáng cái phần chấn trở lại, lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Không có gì, bây giờ không có gì, sau này ta cũng sẽ tiếp tục làm cho nó không có gì, người sao rồi? Nghe nói tình hình tối qua rất nguy hiểm”

Tô Hoàng lấy ngón tay cào vào tóc, cười cười, “Cũng không có gì, từ lúc mấy người chúng ta lên vào đại lao cho tới khi cứu được Triệu đại nhân ra không phát sinh bất cứ chuyện gì, đáng tiếc là vận khí không tốt, lúc ra khỏi thành lại gặp phải tâm phúc lão họ Ngự là Chu Phong đang tuần thành, hắn cũng kể là tay cao thủ có hạng trong Tử Y Kỳ, người mang theo lại nhiều, không tránh khỏi có chút phiền toái, hại ta canh tư mới về được đến nhà”

“Để ta nhìn coi”

“Nhìn cái gì? Ta đâu có...”

Mục Tiểu Dịch trừng mắt, Tô Hoàng bắt đắc dĩ thu hồi lại nửa câu sau, xoay người nằm úp sấp trên giường. “Người đừng nghe Tiểu Huống nói lung tung, thật sự không có gì nghiêm trọng cả”

Mục Tiểu Dịch chậm rãi vén áo hần lên, lộ ra lớp khăn vải trắng quấn khắp lưng, nhẹ nhàng tháo bỏ, hiện ra một vết thương chạy dài chênh chếch, đã hơi liền lại, nhưng vẫn thấy sắc máu đỏ đến gai mắt.

“Đây là Tiểu Huống băng bó cho ngươi? Hắn thật sự nên trở lại chỗ Ngụy đại phu tiếp thu một khóa huấn luyện y dược đi, thủ pháp thối nát gì thế này... Dám nói với ta chỉ dài có bốn phân [3], vết thương này chỉ ít cũng phải dài sáu phân! Hơn nữa lại sâu như vậy! Thật muốn đập chết tên tiểu tử đó!”

“Này, ngươi còn muốn xem bao lâu nữa? Lạnh chết mất!”

“Xin lỗi” Mục Tiểu Dịch vội vàng phủ khăn lại, kéo chăn lên, “Người trước tiên đừng nhúc nhích, ta đắp lại được cho ngươi”

“Không cần...”

“Người ngậm miệng lại cho ta, đã quên quy củ rồi sao? Khi thụ thương hết thấy đều phải nghe cộng sự!”

Tô Hoàng lầu bầu ngậm miệng lại. Mục Tiểu Dịch rất có kinh nghiệm tìm được ngăn bí mật ở trong phòng, lấy ra thuốc trị thương, trở lại trên giường, nhẹ nhàng cẩn trọng bôi thuốc lên vết thương.

“Chỉ là một vết rách bé xíu như vậy, ngươi rốt cuộc muốn bôi bao lâu? Ta thấy ngươi mới là người nên trở về chỗ Ngụy tiên sinh chịu huấn luyện lại từ đầu thì có ấy, mau quấn lại cho ta! Ta còn muốn ngủ tiếp”

Mục Tiểu Dịch không cùng hắn cãi cò, nhẹ nhàng dùng khăn vải trắng sạch cẩn thận băng bó lại vết thương, lẩm bẩm: “Chúng ta rõ ràng là cộng sự, vì sao lúc ngươi gặp nguy hiểm ta lại không ở bên chứ?”

Tô Hoàng chấn động, xoay người nhòm dậy cầm tay y, ôn nhu nói: “Người thật là, ta cũng đâu phải lần đầu tiên bị thương, sao phải ủy mị như thế? Người cũng là đi thực hiện nhiệm vụ đâu phải đi chơi, hiện tại nhân thủ không đủ, cộng sự đôi khi bị tách khỏi nhau cũng là bất đắc dĩ, tình huống ngươi gặp nguy hiểm mà ta không ở bên cũng rất nhiều, ta đâu có như ngươi sù sù sùi sùi. Hơn nữa người cũng biết ta tương đối trì độn, loại vết thương nhỏ thế này ta chẳng cảm thấy đau nhức tí nào”

“Thế nhưng ta cảm thấy đau, rất đau...” Mục Tiểu Dịch giấu đôi mắt dưới hàng lông mi, dang tay kéo Tô Hoàng ôm vào trong ngực mình, kéo chăn lên một chút, ngã xuống giường.

“Này, ngươi lại làm cái trò gì thế?”

“Người không phải muốn tiếp tục ngủ sao? Ngủ đi”

“Ta hỏi chính là ‘người’ đang làm cái gì! Ta nói trước, không cho phép người ngủ trong phòng ta, lão cha ta căn bản không biết ta quen người, sáng mai nếu như trông thấy hai chúng ta ngủ cùng một giường, nhất định sẽ kỳ quái chết”

Mục Tiểu Dịch mất hứng nói: “Thế nhưng ngươi bị thương, truy cứu trách nhiệm ta phải trông coi ngươi”

“Chỉ vì cái vết thương bé tí kia?” Tô Hoàng trong chăn đá y một cước, “Nói ra ta sẽ xấu hổ mà chết, toàn bộ thành viên Nam Cực Tinh thì cười mà chết, đến lúc đó công trạng của ngươi thực lớn a, Ngự Khánh Ân nhất định sẽ không biết phải cảm tạ ngươi thế nào mới đủ. Mau cút về phòng của ngươi, ta thực sự muốn ngủ rồi”

Mục Tiểu Dịch không lay chuyển được hắn, đành phải nhún vai đứng dậy, cẩn thận giúp hắn đắp chăn tử tế, khề khàng mở cửa rời đi.

Nghe được ngoài cửa không còn tiếng động nào nữa, Tô Hoàng lúc này mới trở mình, kim nén chịu đựng cảm giác bỏng rát trên lưng, nhắm mắt lại, ép buộc bản thân điều hòa hô hấp đi vào giấc ngủ.

Bất luận thế nào, đối với thành viên Nam Cực Tinh mà nói, biết được cộng sự của mình đang ở dưới cùng một mái nhà, cảm giác an ổn bình yên dâng lên trong lòng kia, người thường khó có thể hiểu được.

Chú thích:

[1]

– Trường Giang: hay còn gọi là sông Dương Tử (Yangze), con sông dài nhất Trung Quốc, dài thứ ba trên thế giới. Bắt nguồn từ phía Tây Trung Quốc – tỉnh Thanh Hải, chảy về phía đông đổ ra biển Nam Hải. Thường được coi là giới tuyến phân chia hai miền Hoa Bắc và Hoa Nam Trung Quốc.

– Giang Bắc: vùng hạ lưu sông Trường Giang trở về phía bắc, tức là phía bắc của hai tỉnh Giang Tô, An Huy.

– Giang Nam: vùng hạ lưu sông Trường Giang trở về phía nam, có thể coi là phía nam của hai tỉnh Giang Tô, An Huy và phía Bắc tỉnh Chiết Giang.

[2] Liêu Hà: con sông lớn nhất ở phía nam khu vực Đông Bắc Trung Quốc, là một trong bảy con sông lớn của Trung Quốc. Khởi nguồn tại huyện Bình Tuyền tỉnh Hà Bắc, chạy dọc theo tỉnh Hà Bắc, chảy qua khu tự trị nội Mông Cổ, tỉnh Cát Lâm – và tỉnh Liêu Ninh, đến huyện Bàn Sơn tỉnh Liêu Ninh thì đổ ra biển Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông – thuộc tỉnh Liêu Ninh). Đường cong màu xanh lá mô phỏng vị trí Liêu Hà.

[3] phân: 1 phân = 1/3 cm. 4 phân ~ 1,33 cm. 6 phân ~ 2 cm

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Mục Đông Phong lần này mang theo toàn gia vào kinh, tiếp nhận chức vụ tướng quân tuần vệ kinh thành. Chức vị này tuy phẩm cấp không thấp, nhưng nhiệm vụ bảo vệ kinh đô hoàng thành mấy năm gần đây vẫn luôn do Tử Y Kỳ đảm nhiệm, do đó hoàn toàn không có thực quyền, mỗi ngày chẳng qua chỉ là đóng dấu vài chỗ, xử lý vài ba sự kiện trị an, thời gian rảnh rỗi vô cùng nhiều. Để thuận tiện gặp gỡ qua lại với người bạn già, cũng bởi trong nhất thời không dễ gì tìm được nơi ở thích hợp, liền ở lại Tô phủ.

Tô phủ cũng không quá lớn, chỉ có năm viện lạc [1] cùng một tiểu viện. Ban đầu Mục gia ở tại khách phòng, nhưng sau khi quyết định ở lại lâu dài, Tô phu nhân lập tức an bài lại phòng ốc, tiểu viện trong cùng chỉ có một lối vào dành cho Mục Nhược Tư làm khuê phòng, hai nhi tử lớn nhất đã lấy vợ đều ở viện lạc đầu tiên, hai đôi lão phu phụ ở hai viện lạc tiếp theo, Tô tam Tô tứ cùng ở một viện lạc, còn lại hai người đương nhiên chẳng thể có quyền kén cá chọn canh. Mục Tiểu Địch và Tô Hoàng đối với an bài như vậy đều không có dị nghị gì, tuy nhiên lý do lại không giống nhau, Tô ngũ thiếu gia là bởi vì sắp xếp như vậy có lợi cho việc che giấu bí mật thân phận thành viên Nam Cực Tinh của hai người, còn Mục Tiểu Địch lại cao hứng bởi từ nay về sau có thể thuận lợi ra vào phòng của Tô Hoàng bất cứ lúc nào.

Cái gọi là bất cứ lúc nào, đương nhiên cũng bao gồm cả lúc chủ nhân của gian phòng vắng mặt, cho nên vào một ngày nào đó khi Tô Hoàng ra ngoài trở về, rốt cuộc tận mắt trông thấy cái người hàng xóm kia lại nghiêm nhiên thoải mái gối đầu lên gối của mình, bên cạnh là một đồng sách bữa bãi, đang say sưa lật xem.

“Người làm sao lại cứ thích tự tiện vào phòng ta lục lợi vậy?” Tô Hoàng có chút bất đắc dĩ. Người này từ xưa hồi còn chịu huấn luyện ở Giang Bắc đã thích lục lợi tư trang cá nhân của mình, nhiều năm như vậy rốt cuộc vẫn chẳng có chút xíu tiến bộ nào.

“Ta không biết người lại thích xem mấy cái này...” Mục Tiểu Địch một chút xíu bộ dạng chột dạ cũng không có, hướng về phía chủ nhân căn phòng phe phẩy quyển sách trong tay, trên mặt tràn ngập nụ cười mắc ói của mấy kẻ nam nhân không ra gì.

Tô Hoàng chăm chú nhìn, trên bìa ngoài quyển sách in mấy chữ đỏ chói to tướng – Đêm xuân bí sử. Chính là quyển sách thanh lọc từ mấy trăm quyển sách lão cha mua về.

Trên mặt thoáng chút lúng túng, nhưng Tô ngũ thiếu gia nhanh chóng giấu đi, nghiêm mặt nói: “Là nam nhân thì đều có hứng thú đi? Người quân được chắc?”

Mục Tiểu Định nhin cười nói: “Ta sẽ không quản, ta chỉ là quan tâm tới người mà thôi, là nam nhân đều có hứng thú không sai, nhưng hứng thú của người có phần quá say mê đó, giấu trong phòng tới mười quyển, cẩn thận bốc hỏa a”

Tô Hoàng nhìn trên giường chất đống sách, trên mặt nhất thời đỏ ửng, lúc này lại giải thích là sách do lão cha mua về, dường như hơi bị giống chồng chế, tốt nhất là phớt lờ y, một mình tới bên cửa sổ ngồi, gỡ tin mật mới nhất vừa nhận được ở bên ngoài từ đồng bạn Nam Cực Tinh ra xem.

“Tiểu Hoàng a, quyển này người cũng xem sao?” Mục Tiểu Định lại gần, đưa một quyển sách giấy mộc màu vàng nhạt tới trước mặt hắn.

Tô Hoàng liếc mắt nhìn, lần này Mục Tiểu Định xòe ra không phải bìa ngoài, mà là tranh phụ bản bên trong, trên tranh là hai nam tử thân không một tấc vải ôm quần lấy nhau đang giao hoan mây mưa, trên mặt biểu tình cực kỳ mê say. Tuy rằng chỉ nhìn lướt qua, nhưng mặt Tô ngũ thiếu gia cũng đã bốc cháy phừng phừng.

Lão cha chết tiệt, đều là tại cha không tốt, thứ sách không ra gì nào cũng mua, ngay cả loại này cư nhiên cũng mua về!

“Cái này sợ rằng không phải nam nhân nào cũng đều có hứng thú đi?” Mục Tiểu Định một bên dùng khẩu khí chế nhạo nói, một bên lại thận trọng dò xét sắc mặt Tô Hoàng.

“Tân... Tân tiên sinh nói,” Tô Hoàng cố cãi, “Một Nam Cực Tinh cần phải học tập... ừm... mọi loại tri thức, biết càng nhiều... càng tốt, ta... ta tìm hiểu một chút có gì không được?”

Mục Tiểu Định ha ha cười: “Tân tiên sinh còn nói, phương pháp học tập tốt nhất là trải nghiệm thực tế, người không dự định thực hành một chút đấy chứ? Ta nói trước, thân là cộng sự, ta không cho phép người ở bên ngoài tìm lung tung...”

Còn chưa nói hết, Tô Hoàng đã chớp lấy quyển sách kia, hung hăng đập bộp lên mặt y.

Mục Tiểu Định bùm mặt kêu đau oai oái lui về sau mấy bước ngã lên giường, Tô Hoàng cũng không thèm để ý đến y, thở phì phì lật tờ giấy nhỏ trong tay ra xem, mặc kệ tiếng rên la kinh thiên động địa trên giường, mắt không liếc lấy một lần.

Mục Tiểu Định náo loạn một hồi, thấy hắn không quay đầu lại, liền tự mình bò dậy đến trước mặt hắn, đang muốn lại trêu đùa vài câu, chợt thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, lập tức hỏi: “Làm sao vậy? Có tình huống gì mới sao?”

“Tề đại ca truyền đến mật báo từ Giang Bắc, Hồ tộc phái ba sứ giả vào kinh”

“Hồ tộc phái sứ giả vào kinh, không phải muốn cống nộp ngân lượng thì là uy hiếp đòi cắt đất, chẳng phải là năm nào cũng đến sao, có gì ngạc nhiên?”

Tô Hoàng cau mày lắc đầu, nói: “Nhưng mấy tháng nay ta đều ở kinh thành, triều đình không hề tiếp đãi Hồ sứ nào cả”

Mục Tiểu Định nghiêng đầu, dăm chiêu nói: “Nếu đã giấu giếm triều đình, bọn họ nhập kinh tất có mục đích khác, có phải là tới thu thập tin mật hay không?”

Tô Hoàng liếc mắt xem thường, “Người có cần nhìn kỹ lại tờ mật báo này không?”

Mục Tiểu Định lại gần hơn nữa, suy nghĩ nói: “Theo tin nhận được, Hồ tộc cử ba sứ giả vào kinh. Hử? Dường như đúng là chữ viết tay của Tân tiên sinh nha”

“Ta đâu có bảo người đi nhận bút tích!” Tô Hoàng tức giận trừng y.

Mục Tiểu Định nhún vai nở nụ cười: “Không nên tức giận, đùa người chút thôi mà. Ta biết, nếu như bọn họ tới thu thập tin mật, Tân tiên sinh sẽ viết ‘Hồ tộc sai ba gián điệp vào kinh’, nếu như là tới ám sát nhân vật trọng yếu, Tân tiên sinh sẽ viết ‘Hồ tộc sai ba thích khách vào kinh’, nếu Tân tiên sinh hiện tại viết rõ là sứ giả, bọn họ chắc chắn là tới đi sứ. Thế nhưng triều đình lại không hề biết tin tức này, do đó đối tượng ba người này đi sứ hiển nhiên là kẻ khác, chỉ cần ngấm lại trong kinh thành cùng Hồ tộc có câu kết cùng giao dịch là ai, hiển nhiên chính là người đó.”

Tô Hoàng hừ một tiếng: “Xem như ngươi không ngốc”

Mục Tiểu Dịch đắc ý cười: “Không phải bởi vì ngươi cho là ta thông minh nên mới chọn ta làm cộng sự sao?”

“Ai chọn ngươi? Ta chỉ là phục tùng sắp xếp của Tân tiên sinh thôi”

“Ngươi ít cái bướng đi, không biết là ai khi ta bị thương canh giữ bên giường ta khóc nói, van cầu ngươi tỉnh lại, ta muốn làm cộng sự của ngươi, ta muốn cùng ngươi vĩnh viễn ở bên nhau. Làm hại ta vẫn luôn ghi tạc những lời này trong tâm trí, trái lại người nói đã sớm quên mất từ bao giờ”

Tô Hoàng tròn mắt lên trừng y, trên mặt một trận hồng một trận đỏ, hơn nửa ngày mới quát to một tiếng: “Hóa ra lúc đó ngươi vẫn còn tỉnh!”

Mục Tiểu Dịch hắc hắc cười hai tiếng nói: “Khó có được ngươi mở miệng cầu xin ta một lần, ta cho dù đã tắt thở cũng sẽ lập tức sống lại. Kỳ thực lúc đó ta vốn định nghe thêm vài câu nữa sẽ mở mắt ra vỗ về ngươi một chút, ai dè ngươi hết lần này tới lần khác cũng chỉ lặp lại cùng một câu nói, tựa như là thôi miên vậy, nghe một lúc ta liền ngủ luôn...”

Bộ dạng y thật không cần biết mặt mũi liêm sỉ, Tô Hoàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng suy cho cùng cộng tác đã nhiều năm, hiểu rõ y là cái loại này, ngươi càng so đo với y y lại càng thích thú, dứt khoát quay đầu không thèm để ý.

Quả nhiên không bao lâu sau Mục Tiểu Dịch không còn hứng thú, trở về nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mà nói: “Ba người Hồ kia cùng lão Ngư tặc cấu kết tất có mưu đồ, không biết hiện tại bọn họ ẩn trốn ở đâu?”

Tô Hoàng nghiêng đầu, “Lúc ta gặp Tiểu Huống hẳn có nói, phỏng đoán ba người Hồ kia ngụ trong chính phủ của lão Ngư tặc”

“Nếu đã không có manh mối khác, chúng ta trước hết tới hang ổ của lão Ngư, trộm coi một phát xem thế nào?”

“Trộm coi cái gì mà trộm coi? Chúng ta đều không phải Điệp Tinh, tự ý hành động sẽ phải chịu phạt.”

Điệp Tinh theo như lời Tô Hoàng, là một bộ phận trực thuộc Nam Cực Tinh. Khi Giang Bắc Tân Khởi Chi sáng lập cơ cấu Nam Cực Tinh, ngoại trừ tầng lớp lãnh đạo, toàn thể thành viên chia làm năm bộ phận, một bộ phận là “Nhạn Tinh”, phụ trách liên lạc giữa các nơi và các tiểu tổ cùng chuyển giao thông tin và vật tư; bộ phận thứ hai là “Điệp Tinh”, phụ trách thu thập và phân tích thông tin mật báo; bộ phận thứ ba là “Ngân Tinh”, phụ trách tìm kiếm nguồn tiền bạc và tiếp tế hậu cần; bộ phận thứ tư tên là “Đinh tử”, là đội ngũ thần bí nhất trong các bộ phận của Nam Cực Tinh, nói trắng ra bọn họ chính là người có nhiệm vụ nằm vùng đặc thù, ngoại trừ các thành viên liên lạc riêng biệt của chính mình, cho dù đối mặt với đồng bạn cũng không thể lộ ra thân phận; bộ phận sau cùng chính là “Chiến sĩ”, phụ trách thực hiện kế hoạch hành động. Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch đều là chiến sĩ, chỉ trong tình huống cực kỳ đặc biệt mới được đi thám thính thông tin, bằng không chính là vi phạm quy tắc.

“Tuy là không hợp quy củ, thế nhưng ngươi cũng biết, Điệp Tinh kinh thành mấy hôm trước đã bị đám Tử Y Kỳ hỗn đản bắt được, nguyên khí đại thương, trong khoảng thời gian ngắn e rằng khó có thể tổ chức hành động,” Mục Tiểu Dịch tay phải nắm thành nắm, đập xuống lòng bàn tay trái, cảm giận nói, “Hai chúng ta có thân phận nguy trang tốt như vậy, còn chờ cái gì nữa?”

“Ít nhất cũng phải báo lên cấp trên phê chuẩn chứ?”

“Không kịp. Hang ổ lão Ngư canh phòng rất nghiêm ngặt, Tề đại ca bọn họ thân thủ như vậy, lần trước hành động còn chưa tiến qua lớp cửa thứ hai đã bị phát hiện, cuối cùng thương vong nặng nề mới thoát ra được. Cho nên chỉ với hai người chúng ta muốn len vào căn bản là không có cửa, chỉ có thể thừa cơ hội ngày kia hành động.”

Tô Hoàng lấy tay sờ cằm: “Ngày kia? Ý ngươi là ngày thống lĩnh Tử Y Kỳ Lệ Vĩ kết hôn?”

“Đúng. Lệ Vĩ là đứa con nuôi lão Ngư tặc yêu quý nhất, hôn lễ diễn ra ngay tại Ngư phủ, người ra người vào là thời cơ tận dụng sơ hở tốt nhất”. Mục Tiểu Dịch nằm úp sấp lên vai Tô Hoàng, cười hì hì hỏi, “Thế nào cộng sự? Có làm hay không?”

Tô Hoàng suy xét giây lát, cắn răng: “Làm!”

Mục Tiểu Dịch cười ha ha vui vẻ đứng thẳng dậy, tới bên hần hôn một cái lên má, thân thiết mà nói: “Ta biết ngươi chỉ giả bộ cực cương ngoan ngoãn, kỳ thực ngươi còn khó bảo hơn ta nhiều”

Tô Hoàng đánh trả một chưởng, hừ một tiếng nói: “Ngươi còn dám nói, chúng ta lần nào bị phạt có lần nào không phải tại ngươi làm bậy?”

Mục Tiểu Dịch dán sát lại, vòng tay ôm choàng lấy hần, lại hôn một cái lên má bên kia, nhỏ giọng nói: “Thế nhưng ngươi chưa từng ngăn cản ta lấy một lần a”

“Ngươi không có xương à, tự mình ngồi trên ghế đi” Tô Hoàng bị y cọ xát, lỗ tai có chút phát nhiệt, vô cớ nhớ lại nụ hôn sâu ngày hôm đó, ngực đập loạn một trận, đập y một cước, giẫy khỏi cái ôm.

Mục Tiểu Dịch là một người rất giỏi xem sắc mặt người khác, đặc biệt là giỏi xem sắc mặt Tô Hoàng, biết rõ giới hạn trên chộc cộng sự là gì, nhìn hần đã thẹn quá hóa giận, liền ngoan ngoãn cho hần đá một cước, ngã lên giường tiếp tục lật giở đồ sớ sách màu mè kia.

Thời gian ước chừng qua một chung trà, Mục Tiểu Dịch đột nhiên a một tiếng nhảy dựng lên, hừ Tô Hoàng đang ngây ngẩn giật bắn mình, nhin không được mắt: “Ngươi thực sự có bệnh?”

“Ta đột nhiên nghĩ ra, lão cha ta và ngươi đều tỏ rõ không cùng phe cánh với lão Ngư, thiệp mời hôn lễ phát tới nhà chúng ta mới là lạ, hai chúng ta làm thế nào mới vào được bên trong a?”

Tô Hoàng liếc mắt khinh thường: “Ngươi giờ mới nghĩ ra? Ta đã sớm giao hẹn cùng An vương thế tử rồi, đến lúc đó hần sẽ đưa ta đi cùng”

“Ta đây thì sao?”

“Tự ngươi nghĩ biện pháp đi”

“Này, đây là thái độ đối đãi với cộng sự của ngươi sao? Ta lần đầu tới kinh thành, không quen biết một ai, đặt quan quý nhân một người cũng không biết, ngươi cư nhiên phủi tay bỏ mặc ta?”

“Ai nói ngươi một người cũng không biết?” Tô Hoàng nghiêng đầu liếc y, “Không phải ngươi rất thân với An Phúc công chúa sao?”

“Tiểu Hoàng, ngươi sẽ không tàn nhẫn vậy chứ?” Mục Tiểu Dịch vừa mới bắt đầu kêu gào thảm thiết, Tô Hoàng đã phất tay áo bỏ ra ngoài.

Chú thích:

[1] viện lạc: Phòng ở, nhà ở được bao xung quanh bởi tường hoặc hàng rào tạo thành viện lạc.

(*) Cơ cấu tổ chức Nam Cực Tinh:

-Nhạn Tinh (): Nhạn là chim nhạn. Làm nhiệm vụ truyền tin.

-Điệp Tinh (): Điệp là gián điệp. Làm nhiệm vụ thu thập tin tức.

-Ngân Tinh (): Ngân là bạc. Làm nhiệm vụ hậu cần.

-Đinh tử (): Đinh tử là người nằm vùng. Làm nhiệm vụ nội gián.

-Chiến sĩ (): Chiến sĩ là người chiến đấu. Làm nhiệm vụ thực hiện kế hoạch hành động.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, trước cửa Ngư phủ.

“Mục thúc thúc là hảo bằng hữu của cha ta, Tiểu Địch lại lần đầu tiên đến kinh thành, cha ta bảo ta chiếu cố tới y nhiều chút, dẫn y đi đây đó, cho nên thật ngại quá, ngày hôm nay không thể cùng người đi chúc mừng Lệ thống lĩnh.” Tô Hoàng theo giao hẹn đến nơi gặp mặt, cười trừ giải thích với An vương thế tử An Khánh.

An Khánh là một thanh niên hai mươi tuổi có chút mập mạp, tuy rằng yêu thích thanh sắc khuyển mã [1], đối với thế cục thì hoàn toàn không quan tâm, nhưng tính tình cũng rất thoải mái, ngày hôm nay tới tham dự hôn lễ, y mặc một kiện hồng bào chói lói, trông như một con cua mới được vớt ra khỏi nồi. Nghe Tô Hoàng nói vậy, cầm y gương lên cười nói: “Người nói chính là công tử của tuần vệ Mục tướng quân mới nhậm chức đó ư, hà tất phải một mình dẫn y đi nơi nào chứ? Không bằng cùng tới Ngự thiên tuế phủ, nơi ấy nhiều người, y cũng có thể kết giao thêm mấy người bằng hữu”

Tô Hoàng suy nghĩ một chút, ngập ngừng hỏi: “Có phiền lắm hay không? Nghe nói Ngự thiên tuế đặc biệt coi trọng hôn lễ này, tăng cường rất nhiều nhân thủ...”

An Khánh khoát tay: “Phiền gì chứ? Mục lão tướng quân cũng là mệnh quan triều đình, đâu phải người có nguồn gốc bất minh. Ngự thiên tuế gia tăng nhân thủ là để ngăn chặn người của Nam Cực Tinh đến quấy phá hôn lễ Lệ thống lĩnh, đâu phải nhằm vào con cháu quan gia các người. Mục công tử ở đâu a? Đi đón hân thôi”

“Nga,” Tô Hoàng chỉ về phía sau, “Ta để y chờ ta ở gian trà lâu kia, không cần phiền tới thế tử, ta đi gọi y một tiếng là được rồi”

An Khánh nhìn nhìn ước lượng cự ly, cảm thấy ngồi mã xa thì gần quá, mà đi bộ qua thì xa quá, liền sờ sờ cái bụng tròn vo, gật đầu nói: “Cũng tốt, ta ở chỗ này chờ người”

Tô Hoàng bước nhanh đến phía trước trà lâu, Mục Tiểu Địch đã nhón nhơ khoanh tay chờ ở đó, vừa nhìn thấy hân, nhỏ giọng cười nói: “Đa tạ nha, ta biết người sẽ không bỏ mặc ta mà”

“Người ít đặc ý đi, chẳng qua ta nghĩ nếu người thực sự đi hiến thân cho An Phúc công chúa, ta làm công sự của người trước mặt mọi người cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa” Tô Hoàng quay đầu liếc y một cái, “Nhanh lên chút đi, ngày hôm nay không nhàn rồi đâu”

Trở lại trước cửa Ngự phủ, Tô Hoàng giới thiệu qua loa Mục Tiểu Địch với An Khánh, chào hỏi vài ba câu ngắn gọn, ba người liền cùng nhau trình thiếp chúc mừng đi vào trong, thông dong đi tới hỉ đường. Dọc đường đi, Mục Tiểu Địch cùng An Khánh nói chuyện săn bắn thuần phục chim ưng, chỉ chốc lát sau đã như bằng hữu quen biết từ lâu, Tô Hoàng không làm sao chen vào được, liền đưa mắt quan sát khắp xung quanh.

Tới trước hỉ đường, tân lang ngày hôm nay đang đứng ở đằng kia, khoảng cách tuy còn hơi xa một chút, nhưng đã có thể trông thấy rõ khuôn mặt anh tuấn mà lãnh ngạo, dù cho một thân hỉ phục đỏ thắm cũng không sao trung hòa được thứ khí tức luôn khiến kẻ khác phải run rẩy sợ hãi bao phủ xung quanh con người này.

Tô Hoàng cùng Mục Tiểu Địch nhanh chóng trao đổi ánh mắt, hai người thần kinh căng thẳng càng thêm cảnh giác.

Đối với chiến sĩ Nam Cực Tinh mà nói, đương triều gian tặc Ngự Khánh Ân quả là vô cùng đáng hận, nhắc tới liền không nhịn được, chỉ muốn thóa mạ chửi rửa, nhưng thống lĩnh Tử Y Kỳ Lệ Vĩ rất đáng sợ, công lực thâm sâu khó dò, vừa lạnh lùng vừa quyết đoán, là một người cơ hồ không có nhược điểm. Nam Cực Tinh vài lần hành động nhằm vào ám sát Ngự Khánh Ân, đều bởi vì y mà thất bại, bởi vậy Giang Bắc Tân tiên sinh không thể không hạ lệnh cho thành viên Nam Cực Tinh, trong bất luận tình huống nào, đều không được chính diện đối kháng với y, để tránh khỏi tổn thất không cần thiết. Nghe nói y là đứa con nuôi được Ngự Khánh Ân cưng chiều từ bé, đối nhân xử thế vô cùng kiêu ngạo, không phải sự tình trọng yếu liên quan tới sinh tử, ngay cả chính Ngự Khánh Ân cũng khó mời được y xuất thủ.

“Tân lang dường như không vui vẻ?” Tô Hoàng không chế nhip tim có chút dồn dập, làm bộ điềm nhiên như không mà cười nói.

An Khánh ha ha cười: “Y luôn là cái bộ dạng kia, dường như trên đời này thật sự không gì có thể cảm

động đến y. Có điều nghe nói tân nương tử là tiểu mỹ nhân do đích thân Ngự thiên tuế vì y nghìn chọn vạn tuyển mà lựa ra, là viên minh châu trong tay Bộ Lại Tẩn đại nhân, tài mạo song toàn, thù mị hiền thực, có lẽ Lệ thống lĩnh cũng không có điều gì để không hài lòng”

Vừa nói chuyện, ba người đã đi tới trước bậc tam cấp, đồng thời chấp tay hướng Lệ Vĩ chúc mừng, vị chủ nhân lãnh đạm hữu lễ mà tiếp đãi, mời đến hậu đường dùng trà, cũng không bởi vì thân phận An Khánh mà lộ ra chút vẻ nhiệt tình nào.

Vào hậu đường, đám con cháu thế gia đã vội nghênh đón, giơ cao bầu rượu mà reo lên: “Làm sao bây giờ mới tới? Không được! Tất cả đều phải phạt rượu, uống!”

Một đám người huyền huyền nháo nháo, chén chú chén anh, vui vẻ tùm tùm, Tô Hoàng đã quen với bọn chúng từ trước, Mục Tiểu Dịch cũng là một người gặp được hội được thuyền, không bao lâu sau đã xưng huynh gọi đệ thân thiết dị thường, quây xung quanh một bàn tiệc rượu, tinh thần sảng khoái, so với tân lang còn cao hứng gấp trăm lần.

Khách mời dần dần tràn tới cửa sau, Ngự Khánh Ân từ hậu viện đi ra, trò chuyện với mấy vị khách quan trọng ở phòng khách, bóng dáng tân lang mất hút, vốn tưởng rằng y đi nghênh đón kiệu hoa tân nương, ai dè một lúc sau, y bất ngờ xuất hiện tại phòng khách, lảng lảng theo sát đường phụ nói chuyện.

“Giờ lành đã đến rồi, Lệ thống lĩnh còn không ra cửa nghênh đón tân nương?” Một vị quan tứ phẩm say rượu mặt đỏ bừng đập bàn, ra chiều đắc ý hỏi.

“Người đứng là không có kiến thức, Lệ... Lệ thống lĩnh là người tính tình thế nào? Không phải là nghênh đón một tân... nương tử thôi sao, y sẽ... sẽ không chịu tự mình đi a, quá... quá nửa là phái một thủ hạ thay mặt... đi đón...” Bên cạnh lập tức có người đã say tới ngật ngưỡng tiếp lời.

“Tân nương tử không tức giận sao?” Tô Hoàng chen vào hỏi.

Vài người ha ha cười rộ, một người trong số đó nói: “Tức giận cái gì? Nếu như Lệ thống lĩnh bằng lòng lấy ta, cho dù không phải người tới nghênh đón, ta cũng tự mình đi tới...”

Tô Hoàng cũng cười cười phụ họa theo, Mục Tiểu Dịch giả bộ say rượu tựa lên người hắn, âm thanh chỉ nhỏ như tiếng muỗi nói: “Lệ Vĩ không ra khỏi cửa, trước tiên không nên manh động”

Gần tới chính ngọ, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng pháo trúc náo nhiệt, khách nhân đều nhao nhao đứng dậy, Ngự Khánh Ân thoát khỏi vòng vây của đám khách nhân đã đến ngồi trong chính sảnh hi đường, Lệ Vĩ đứng ở phía trước lão, trên mặt vẫn không biểu lộ bất cứ biểu tình gì.

Kiệu hoa đỏ thắm vào cửa, quả nhiên là do một người trẻ tuổi thay mặt nghênh đón, thoát nhìn hắn so với tân lang còn khấn trương hơn gấp bội, trên mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, giao một đầu khăn cho Lệ Vĩ, từ đầu đến cuối vẫn không dám ngẩng đầu lên, đôi tay run rẩy cơ hồ không cầm nổi tấm lụa đỏ rực rỡ.

Tân nương dưới sự dìu đỡ của hỉ nương chậm rãi bước lên từng bậc thềm, Tô Hoàng cùng Mục Tiểu Dịch liếc nhau, len lén lùi về sau đám người đang chen chúc xem lễ. Cho dù Lệ Vĩ kiêu ngạo không đem hôn sự này để vào mắt, nhưng bất đường đến cùng vẫn phải chính mình bái, bởi vậy lúc này hiển nhiên y không rảnh mà chú ý xung quanh, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất trong ngày hôm nay để thám thính.

Tô Hoàng dìu Mục Tiểu Dịch giả bộ say rượu, hai người bước đi xiêu vẹo men theo tường lần tới nhị môn, nhìn xung quanh không thấy một bóng người, chớp mắt đã vọt qua cổng, ẩn mình bên dưới tầng cây đi vào bên trong, dùng tay ra hiệu cho nhau, hai người chia làm hai hướng tiến hành thám thính.

Ngự Khánh Ân quyền khuynh thiên hạ, cấu trúc phủ đệ của lão tự nhiên cũng vượt trên quy cách phủ đệ của thần tử bình thường, đình viện [2] tầng tầng lớp lớp không thua kém gì thâm cung, Tô Hoàng dùng tốc độ cực nhanh dò xét bốn mươi gian phòng gần kề, cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết cư ngụ nào của người Hồ, mãi đến lúc trông thấy một luyện võ trường rộng lớn, mới ý thức được vận khí bản thân thật quá kém, thế nào lại xông tới khu vực trạch viện [3] của Lệ Vĩ ở trong Ngự phủ, vội vàng xác định phương hướng một chút, tìm đường trở về, trong lòng thầm mong Mục Tiểu Dịch sẽ có được nhiều thu hoạch hơn.

Vừa băng qua một viện lạc trúc mọc phủ kín âm u, đột nhiên nghe được phía trước có người đi tới, vội vã ngừng lại cước bộ, xoay người trốn ra sau hòn giả sơn, nhìn xuyên qua kẽ hở của sơn thạch, có chút giật

mình kinh ngạc.

Người tới lại chính là nam tử vừa mới thay mặt tân lang nghênh đón tân nương lúc nãy, hẳn đã thay y phục đồ thẩm, trên người là trang phục Tử Y Kỳ, mũ quan ô hắc đè hằn trên trán, khuôn mặt không còn đỏ ửng mà đã hiện rõ vẻ trắng trẻo thanh tú, bộ dáng còn rất trẻ, thậm chí vẫn còn mang theo chút nét trẻ con. Lúc này hắn đang khom lưng, dọc theo con đường lát đá loay hoay tìm vật gì đó, thỉnh thoảng còn ngồi thụp xuống vạch bụi cỏ ra xem, vừa tìm kiếm vừa nhỏ giọng lầm bầm: “Hình như chính là chỗ này mà, thế nào lại tìm không ra...”

Tô Hoàng biết lúc này trốn không còn kịp nữa, trong tình huống bất khả kháng, đành vịn vào hòn giả sơn, giả bộ choáng váng nôn mửa.

Người thanh niên thuận theo con đường vòng ra sau giả sơn, liếc mắt trông thấy Tô Hoàng, không tránh khỏi bị dọa cho kinh hãi. Nhưng có lẽ trong tâm hắn nghĩ nơi này tuyệt đối an toàn, cho nên phản ứng đầu tiên không phải là rút kiếm, mà là thốt lên hỏi: “Người là ai?”

Tô Hoàng xua tay không trả lời, vẫn vịn vào hòn giả sơn vuốt ngực nôn khan, vẻ mặt biểu tình khó chịu, hi vọng trên người mình mùi rượu càng nồng càng tốt.

“Người là khách nhân tới chúc mừng?” Người thanh niên tiến lên giúp hắn vỗ lưng, “Bị trút rượu không chịu nổi trốn khỏi bàn tiệc sao? Người tới nhầm chỗ rồi, nơi này là nơi ở bên trong”

Tô Hoàng thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn đó là một người thông minh, tự mình suy ra được lý giải, nếu như bất hạnh gặp phải kẻ cứng đầu cứng cổ chỉ biết vặn hỏi thì thật đúng là phiền hà rồi.

“Người rất khó chịu sao? Ta đỡ người trở về. Lệ thống lĩnh tính tình có chút nghiêm cẩn, nếu như bị y phát hiện sẽ không hay. Còn có thể đi chứ?” Người thanh niên ấy xem ra không chỉ thông minh mà tính tình còn rất ôn hòa, đỡ lấy cánh tay Tô Hoàng, cố sức dìu hắn đi.

“Cảm tạ... Thực cảm tạ...” Tô Hoàng thở ra mùi rượu, đem toàn bộ cơ thể yếu ớt tựa vào người tốt bụng này, thế nhưng cũng rất phối hợp với bước chân của đối phương, hẳn cũng không muốn lưu lại chỗ này lâu thêm nữa.

Người thanh niên không ngờ vực chút nào, dìu hắn xiêu xiêu vẹo vẹo mà đi, trên đường mặc dù gặp phải vài người, nhưng không có lấy một người chặn lại tra hỏi, có lẽ nếu người này có thể thay mặt Lệ Vĩ đi đón tân nương, nhất định rất được tín nhiệm, vì vậy không ai nảy sinh nghi ngờ đối với người đồng hành cùng hắn, có thể thấy vận khí của Tô Hoàng cũng không đến nỗi quá xấu. Sau khi bước qua khỏi nhị môn, người thanh niên dừng lại nhìn ngó hai bên, hỏi: “Xung quanh đây có bằng hữu của người hay không?”

Tô Hoàng vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Mục Tiểu Dịch vẻ mặt lo lắng cấp bách xông tới, vội nhảy mất với y ra hiệu mình không có việc gì.

“Tiểu Hoàng, người mới uống còn chưa tới một cân mà, làm sao chưa gì đã không thấy tấm hơi?” Hiểu được ẩn ý trong ánh mắt hắn, Mục Tiểu Dịch không dấu vết thay đổi biểu tình, đùa cợt nói: “Còn chưa có say đã vội trốn mất, người đúng là chơi xấu a”

Thiếu niên bên cạnh có chút nói không nên lời, nhỏ giọng lầm bầm: “Một cân? Mấy cậu ấm này thật là...” Nhưng vốn không tính là quen biết, cho nên hắn cũng không nói thêm gì, sau khi giao lại Tô Hoàng cho Mục Tiểu Dịch đỡ, chỉ gật đầu làm lễ, nói câu thăm hỏi xã giao rồi quay đầu rời đi.

Đúng lúc này, từ phía hỉ đường đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô, có mấy người lớn tiếng quát “Có thích khách”, mấy tân khách vội vàng bỏ chạy, tiếp đó là âm thanh la hét nhốn nháo.

Người thiếu niên thân hình dừng lại, trường kiếm bên hông lập tức rút ra khỏi vỏ, mũi chân điểm nhẹ, đã phóng ra phía ngoài, căn cứ lý giải về Tử Y Kỳ của hai người Tô Mục, chỉ bằng vào phần khinh công này, con người thoát nhìn ngây thơ ôn hòa vô hại này hẳn phải xứng đáng đứng trong thập đại cao thủ, hai người trong đầu rà soát lại đồng tư liệu về Tử Y Kỳ nhưng không cách nào xác định được người này rốt cuộc là ai.

“Bất luận thế nào, ngày hôm nay xem như là mắc nợ hắn, võ công hắn lại tốt như vậy, hi vọng tương lai sau này không phải phân tranh trực tiếp với hắn” Tô Hoàng cảm khái một câu, trông thấy tân khách bỏ chạy

tứ tán lại lục đục trở về hỉ thính, vội lôi kéo Mục Tiểu Dịch cùng chạy về tiền thính.

Thích khách là hai thiếu niên, căn cứ theo trang phục đang mặc trên người, xem ra là cải trang thành tôi tớ trà trộn vào. Hai người này võ công cũng chỉ thường thường, bị phó thống lĩnh Tử Y Kỳ Chu Phong đá cho lăn qua lăn lại trên mặt đất, mũi miệng máu chảy ròng ròng nhưng vẫn không ngừng chửi rủa.

“Khỏi cần đánh, hai người kia đều không phải Nam Cực Tinh” Ngự Khánh Ân nhàn nhạt nói, vẻ mặt hoàn toàn bình thản.

Chu Phong cau mày ngừng chân đá, “Không phải? Thiên tuế gia ngài hôm nay không phải một mực chờ...”

“Ta đây đợi do thám, không phải thích khách. Giang Bắc nếu đã nhận được thư, Nam Cực Tinh làm sao có thể nhẫn nhịn mà không đến dò xét một chút chứ?” Ngự Khánh Ân nhếch cánh môi mỏng, khoe môi hơi giật, ánh mắt luôn luôn âm lãnh đảo qua một lượt đám tân khách, ngay cả Tô Mục hai người ở ngoại vi cũng tựa hồ cảm giác được có mũi dao bén nhọn xẹt qua da thịt.

Đại bộ phận khách nhân thần sắc bất an, một số ít nhất gan bắt đầu run lên, xung quanh hỉ thính không một tiếng động chợt xuất hiện đội quan binh, vây chặt toàn bộ thính đường [4] làm thành chiếc ***g sắt, đao kiếm sắc lạnh, ánh mắt bức người.

Mục Tiểu Dịch nắm chặt tay Tô Hoàng, hai người lúc này trong lòng đều đã minh bạch, đây không chỉ là hôn lễ đơn thuần, mà là một cạm bẫy, hiển nhiên Ngự Khánh Ân đã sớm biết Giang Bắc chặn được thông tin sứ giả Hồ tộc nhập kinh, bởi thế cố tình buông lỏng phòng bị đến mức ngay cả hai thích khách võ công tầm thường cũng có thể trà trộn vào, dụ người của Nam Cực Tinh hiện thân.

“Lão phu từ trước đến nay luôn lấy nhân nghĩa đối xử với mọi người, đối với người quang lâm tối chúc mừng Vĩ Nhi tự nhiên không dám mạo phạm, các vị cứ yên tâm” Ngón cái tay trái lão nhẹ nhàng xoa miết chiếc nhẫn phỉ thúy ở ngón giữa tay phải, mắt cũng không đánh sang, vẻ mặt tuy không tốt, nhưng khẩu khí vẫn hết mực nhu hòa, “Không đối gạt các vị, trong vườn của lão phu có tòa Ngũ Phượng lâu [5], là nơi rất thích hợp để ngắm cảnh, đứng ở đó có thể thấy tường tận từng góc ngách của hàn xá. Bởi vì lão phu dự đoán hôm nay có thể có khách không mời mà đến, cho nên sáng sớm đã phái người đứng trên Ngũ Phượng lâu, nhìn xem người nào không có hứng thú với hôn lễ, trái lại nghĩ muốn lên vào bên trong” Nói đến đây, lão khẽ nhếch khoe miệng, hơi cao giọng gọi: “Vô Cán?”

Theo lời gọi của Ngự Khánh Ân, một người vận trang phục tiểu lại màu xanh, khom mình từ bên ngoài tiến vào, nói: “Vô Cán xin nghe phân phó của thiên tuế gia”

“Người tới nói coi, hôm nay nhiều khách quý như vậy, người đứng trên Ngũ Phượng lâu có thấy ai đi vào bên trong vườn dạo chơi không?”

“Vâng” Vô Cán đứng thẳng dậy, trên khuôn mặt vàng vọt hõm sâu đôi mắt tinh quang lấp lóe, quét một vòng đám tân khách, chỉ vào một người đàn ông trung niên nói, “Vị đại nhân này là người đầu tiên theo cửa hông phía đông đi vào”

Người đàn ông trung niên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phịch một tiếng quỳ xuống đất, run lập cập, nói: “Ty chúc... Ty... chúc...” Run rẩy kêu ty chúc đến nửa ngày cũng không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Lúc đó vị đại nhân này dáng đi không vững, chỉ đi hai ba mươi thước thì phát hiện không đúng nên vòng lại quay trở về, có lẽ là say rượu lạc đường” Vô Cán nhàn nhạt bổ sung thêm một câu, người đàn ông trung niên kia mắt đã trợn trắng, hiển nhiên là đã bị hù cho bất tỉnh nhân sự.

Ngự Khánh Ân bên môi buông chút ý cười, “Hàn đại nhân lá gan vẫn luôn nhỏ như vậy, mau đỡ hần đi nghỉ một lát. Vô Cán tiếp tục nói”

Vô Cán cung kính khom người, lần thứ hai giơ cánh tay lên, “Tiếp theo chính là vị đại nhân này, cùng theo Chu phó thống lĩnh từ cửa hông phía tây đi vào”

Ngự Khánh Ân gật đầu, “Cái này lão phu biết”

“Sau khi nhạc mừng hôn lễ vang lên, Vô Cán thấy vị công tử này”, đầu ngón tay quất queo chỉ về phía Tô Hoàng, dừng lại một chút rồi chuyển hướng chỉ sang bên cạnh hắn, “Còn có vị công tử này, cả hai cùng từ cửa hông phía đông đi vào, đến trước hiên [6] nhanh chóng chia tay, một người sau khi dạo qua một vòng

đông viện thì đi ra, người kia đi thẳng tới trạch viện của Lệ thống lĩnh rồi mới bắt đầu đi loanh quanh, nửa đường...”

Ngư Khánh Ân hạ tách trà, ngón trở tay trái khẽ lắc, Vô Cán lập tức ngậm miệng, im lặng lùi về phía sau mấy bước, cùng lúc đó Chu Phong tiến lên, khom lưng ghé vào tai lão nói nhỏ: “Đây là đứa con trai thứ năm của Nam Nha tướng quân Tô Phái, còn đó là con trai của tuần vệ tướng quân mới nhậm chức Mục Đông Phong”

“Nga...” Ngư Khánh Ân nhú mày, “Tô ngũ công tử có lẽ đã gặp qua, chẳng trách có chút quen mắt. Rất hân hạnh được hai vị quang lâm đến nội trạch của lão phu, không biết là có gì chỉ giáo?”

Chú thích:

[1] thanh sắc khuyển mã: thanh chỉ múa hát; sắc chỉ nữ sắc; khuyển chỉ thú vui nuôi chó; mã chỉ thú vui cưỡi ngựa. Thanh sắc khuyển mã phiếm chỉ lối sống xa hoa buông thả thối nát của giai cấp thống trị ngày trước.

[2] đình viện: sân được bao quanh bởi công trình kiến trúc hoặc là khoảng sân phía trước nhà chính.

[3] trạch viện: phòng ở có sân nhỏ phía ngoài.

trạch viện và đình viện

[4] thính (thính đường): phòng lớn dùng để tiếp khách, mở tiệc chiêu đãi, thưởng hoa và cây cảnh. Cửa sổ trang trí cầu kỳ tinh mỹ, tạo hình trang nhã, khiến người trong phòng có thể cảm nhận được cảnh sắc vườn cây (lâm viên) bên ngoài.

– tiền thính: tiếp đãi khách nhân bình thường.

– trung thính: tiếp đãi khách nhân có quan hệ thân thiết hơn hoặc là khách nhân có địa vị cao.

– hậu thính: mang tính chất riêng tư mật thiết hơn, tiếp đãi khách nhân thân thiết như người một nhà.

[5] Ngũ Phượng lâu: đại khái là tòa lầu 5 tầng

Ngũ Phượng lâu ở tỉnh Sơn Tây

[6] hiên: hành lang có mái che và cửa sổ hoặc là chỉ căn phòng nhỏ.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Nga...” Ngư Khánh Ân nhú mày, “Tô ngũ công tử có lẽ đã gặp qua, chẳng trách có chút quen mắt. Rất hân hạnh được hai vị quang lâm đến nội trạch của lão phu, không biết là có gì chỉ giáo?”

Tô Hoàng sắc mặt trắng bệch, dựa sát vào người Mục Tiểu Định, dáng vẻ xem chừng đứng cũng không vững. Người mà hắn dựa vào thoạt nhìn cũng rất không ổn, ngón tay cầm lấy vạt áo liên tục co giật, nghe thấy Ngư Khánh Ân đặt câu hỏi, lắp bắp trả lời: “Là... Là thế này... Chúng ta không phải muốn lén lút đi vào trong làm gì cả... Không... Chúng ta quả thật là... lén lút đi vào... thế nhưng chúng ta không phải... nghĩ muốn ăn trộm... lén lút đi vào trong... chúng ta chỉ là... lén lút đi vào trong...”

Y cứ loanh quanh mãi cũng không nói sáng tỏ được cái gì, ngược lại khiến An vương thế tử An Khánh nôn nóng tới đỏ mặt tía tai, giậm chân một cái đứng ra nói: “Ngư thiên tuế, để ta giải thích, sự tình là thế này. Mấy người chúng ta đây cả buổi uống rượu, mọi người mải náo nhiệt đến quên mất cả mình là ai, trong nhất thời vui vẻ liền đánh cuộc một phen, rằng nếu ai có bản lĩnh lẳng lặng mang được xà quả [1] Nam Phiến [2] tiến cống từ nội trạch của thiên tuế ra đây, mọi người sẽ góp tiền bao hoa khôi kinh thành cho hắn một năm, nhưng tất cả mọi người đều sợ hãi uy nghiêm của thiên tuế không ai dám đi, bởi vậy ăm ỉ qua lại, liền biến thành oản tù tì để quyết định, hai người thua cuối cùng đánh liều giá nào cũng phải đi, nếu như không

đi sẽ phải bỏ tiền bao hoa khôi một năm cho mọi người. Hai người bọn họ chẳng qua chỉ là tương đối xui xẻo mà thôi, tuyệt đối không có ý tứ mạo phạm thiên tuế, mấy người chúng ta đây đều có thể làm chứng, xin thiên tuế người hãy giơ cao đánh khẽ, tha thứ cho lần này”

Đám con em thế gia cùng uống rượu đứng ở xung quanh cũng biết mình đã gây ra họa, liền mồm năm miệng mười phụ họa theo.

Ngư Khánh Ân nghe xong lời giải thích của An Khánh, không khẳng định cũng chẳng phủ nhận, im lặng một lúc lâu, ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, ánh mắt lại một lần nữa rơi trên người hai cậu công tử đã sợ đến xám ngắt mặt mày.

Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch một mặt cố ra vẻ vô cùng sợ hãi, một mặt âm thầm đề nội tức, chuẩn bị cho trường hợp xấu vạn bất đắc dĩ phải động võ. Người thanh niên trong Tử Y Kỳ đứng bên cạnh Lệ Vĩ nghe An Khánh giải thích xong, dường như có phần mê muội, một chốc quay qua nhìn Tô Hoàng, một chốc lại quay qua xem sắc mặt Ngư Khánh Ân, tay đưa lên gãi gãi đầu.

“Hóa ra chỉ là trò đùa của đám hài tử các ngươi đây a” Ngư Khánh Ân rốt cục cũng thu hồi ánh mắt, nhu hòa cười nói, “Cũng thực quá tình nghịch rồi. Hai vị tiểu công tử đã tìm được xà quả chưa a?”

“Chưa... Ta đi quanh quẩn một vòng, rốt cuộc vẫn quá sợ hãi, liền nhanh nhanh chóng chóng đi ra...” Mục Tiểu Dịch cúi đầu nói.

“Ta... Ta cũng chưa... Vườn quá lớn, không biết phải đi tới chỗ nào, sau tác dụng của rượu bắt đầu ngấm, chỉ... chỉ ở trên đường nhặt lấy vật này...” Tô Hoàng ấp úng nói, cúi người sợ sệt lấy ra từ trong ngực một tấm thẻ bài giắt ở thắt lưng làm bằng gỗ mun.

Các thành viên Tử Y Kỳ ở xung quanh đều nhin không được phát ra tiếng cười hinh hích cổ nén, ngay cả kẻ vẫn luôn diện vô biểu tình, dường như tất thấy sự tình đều không quan hệ tới y là Lệ Vĩ ngày hôm nay cũng lần đầu tiên nhú mồm.

“Nam Cận!” Phó thống lĩnh Tử Y Kỳ Chu Phong giống như nghiêng răng mà nói, “Người tự mình nói xem đây là lần thứ mấy trong tháng này ngươi làm mất yêu bài?”

Người thanh niên trong Tử Y Kỳ đã dìu Tô Hoàng ra ngoài nội viện ấy đỏ bừng mặt đi tới, gấp gáp nhận lại yêu bài giắt vào thắt lưng, vội vội vàng vàng muốn lui đi, ai ngờ giắt quá lỏng, chưa đi được hai bước yêu bài đã lại rơi xuống, đập lên mặt đất ‘bang’ một tiếng lớn, ngay lập tức gây nên một trận cười nghiêng ngả, ngay cả Chu Phong cũng là vẻ mặt vừa tức giận vừa buồn cười.

Nam Cận vừa cuống vừa thẹn, trên mặt từ lâu đã hồng tới tận mang tai, lúng túng nhặt lại yêu bài, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn vị thống lĩnh của mình lấy một lần, chỉ lí nhí nói: “Xin... Xin lỗi”

Lệ Vĩ là người duy nhất có mặt tại đây không cười, cũng chẳng hề để ý tới lời xin lỗi của Nam Cận, ánh mắt lạnh lùng của y quét qua khuôn mặt hai người Tô Mục, tuy rằng lạnh lẽo tới tận xương tủy, nhưng chung quy vẫn không nói lấy một lời.

Có điều những người khác đã sớm quên sạch hiềm nghi đối với hai người thanh niên trẻ tuổi lỗ mãng này, ngay cả Ngư Khánh Ân cũng chỉ nhấp chén trà, tỏ ý Vô Cán tiếp tục công việc của gã.

Thân ảnh gầy còm của Vô Cán vừa cất bước tiến lên, bầu không khí trong đại sảnh tức khắc lại đông cứng xen lẫn khẩn trương hẳn lên. Chỉ có Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch lặng lẽ thở phào, chậm rãi buông đôi tay nắm chặt nhau ra, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

“Khi lễ nhạc vừa kết thúc, vị đại nhân này đứng ở cửa hông phía đông nhìn vào bên trong một lúc, nhưng không đi vào trong, tiếp đó là vị công tử kia, đại khái là hạt trân châu trên đồ trang sức bị rơi ra, y đuổi theo qua cửa hông vài bước, nhặt lại được thì liền đi ra. Cuối cùng là vị đại nhân này, hẳn theo cửa hông phía tây đi vào, cứ hết nhìn đông lại ngó tây suốt dọc đường, cho đến khi vang lên tiếng hô thích khách mới đi ra” Sau khi Vô Cán không nhanh không chậm nói xong, im lặng lui về một góc, tất cả mọi người ở đây đều hướng ánh mắt về phía người bị gã chỉ ra sau cùng.

“Kim đại nhân?” Ngư Khánh Ân nhàn nhạt hỏi, “Ngài giải thích sao đây?”

“Hạ quan bị oan!” Người nọ bộp một tiếng quỳ xuống đất.

“Bị oan?” Chu Phong cười lạnh nói, “Kim Thương, ý của ngươi là nói mình tuyệt đối không hề tiến vào bên trong sao?”

“Không, hạ quan quả thực có đi vào nội viện, nhưng không phải hạ quan tự tiện đi vào, là thiên tuế gia cho gọi hạ quan vào!” Kim Thương dập đầu lia lịa, con mắt cũng nhanh đỏ lên, “Hạ quan đối với thiên tuế gia người hết mực trung thành cùng tận lực, thực hiện không ít sai bảo, quyết không có lấy nửa lòng phản nghịch, xin thiên tuế gia người hãy minh giám!”

“Nga? Ta gọi ngươi vào? Là ta đích thân gọi ngươi vào sao?”

“Là thiên tuế gia phái một vị đại nhân Tử Y Kỳ truyền lệnh”

“Tử Y Kỳ đi lại trong nội viện ngày hôm nay đều có mặt ở đây, ngươi chỉ xem là ai?”

Kim Thương mồ hôi túa đầy mặt ngẩng đầu lên, kỹ lưỡng nhìn tới nhìn lui khắp xung quanh, xem biểu tình tựa hồ là không tìm được người, gấp đến độ da mặt đỏ bừng, trên cổ hẳn rõ gân xanh, cuối cùng hướng ánh mắt tới trên người Nam Cận tính tình hiền lành lại mơ mơ màng màng, do dự trong chốc lát.

“Có lẽ hần muốn tùy tiện kiếm một người chịu tội thay, trước tiên tạm thời bảo vệ cái mạng nhỏ,” Tô Hoàng nói thầm bên tai Mục Tiểu Địch, “Nam Cận kia, thoát nhìn đích thực là người thích hợp nhất”

“Là... Là hần...” Kim Thương sau một hồi lưỡng lự, quả nhiên run run chỉ vào Nam Cận.

“Ta không có,” Nam Cận thất kinh, thập phần oan ức biện giải, “Ngày hôm nay ta tuyệt đối chưa từng nói với hần lấy một câu”

“Chính là hần!” Kim Thương có lẽ đã bị bức đến đường cùng, giọng nói trong lúc đó đột nhiên trở nên dữ dằn hung hiểm, “Khi hần tới truyền gọi đã cải trang, cố tình không cho ta biết được khuôn mặt thật, nhưng thiên tuế gia ngài biết rõ, mắt ta nhận diện người vô cùng chuẩn xác, nhất định là hần không sai được, là hần bảo ta sau khi lễ nhạc kết thúc thì đi vào bên trong, hần nói thiên tuế gia có việc bí mật cần thương lượng!”

“Không phải ta!” Nam Cận gấp gáp giậm chân liên tục, nhưng bởi vì không giỏi mồm mép không tìm ra được lời nào phản bác lại, chỉ biết hết lần này tới lần khác phủ nhận, “Thực sự không phải ta mà, ta vì sao muốn lừa hần chứ?”

Chu Phong quay người lại, dùng giọng điệu sắc lạnh theo phép công mà làm hỏi: “Kim Thương, hần truyền lệnh cho ngươi vào lúc nào?”

“Đại khái là vào thời điểm trước khi bái hoa đường [3] khoảng một chung trà”

“Nam Cận, lúc đó ngươi đang ở đâu”

“Ồ... hậu viện thay quần áo...”

“Có ai cùng ở đó không?”

“Không có ai cả...”

Chu Phong không tiếp tục hỏi, quay đầu lại nhìn Ngư Khánh Ân.

“Vĩ Nhi, hần là thủ hạ của con, con thấy thế nào?” Ngư Khánh Ân chậm chạp cất tiếng hỏi.

Lệ Vĩ chậm rãi đảo đôi con ngươi lạnh lẽo như hàn băng, nói ngắn gọn, “Không phải Nam Cận”

Ngư Khánh Ân ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, người hầu bên cạnh đỡ lấy tay lão đứng lên, đi tới trước mặt Kim Thương, âm trầm nói: “Quả không hổ là một Nam Cực Tinh, ẩn giấu thật sâu a, nếu không phải ngày hôm nay lộ ra khuôn mặt thật của ngươi, lão phu vốn rất tín nhiệm ngươi. Đáng tiếc là, mặc dù trong lúc gấp gáp ngươi đã nghĩ được một cái cớ, nhưng lại tìm nhầm người chịu tội thay” Lão khẽ hướng về phía Chu Phong ra hiệu, “Lão phu cũng mệt rồi, đem hần tới phòng tra khảo, xem hần có chịu khai hay không.”

“Vâng” Chu Phong vung tay lên, hai thủ hạ đi lên trước, đem Kim Thương còn đang muốn mở miệng kêu oan trong chớp mắt bẻ trật khớp hàm, lôi ra ngoài. Cả đám tân khách hoảng sợ không thốt nên lời, toàn bộ đại sảnh trong nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Lão phu xin lỗi không thể tiếp chuyện được nữa, thỉnh các vị cứ tiếp tục vui vẻ” Ngự Khánh Ân dường như cần bản không hề ý thức được bầu không khí đông cứng nghiêm trang này, mỉm cười hướng về bốn phía chấp tay, lại nhẹ vỗ vai Lê Vĩ, khẽ nói với y: “Hôm nay là ngày đại hỉ, con cũng đừng tức giận Kim Thương, hẳn là trong lúc luống cuống mới dám gây phiền phức Tử Y Kỳ, ai bảo Nam Cận kia bộ dáng tiểu hài tử thoát nhìn rất dễ bắt nạt đi?” Vừa nói vừa cười hai tiếng, mang theo mấy người thiếp thân hộ vệ đi vào nội viện.

Xảy ra chuyện như vậy, khách nhân còn lòng dạ nào mà vui vẻ, Ngự Khánh Ân vừa đi, cả đám người lập tức miễn cưỡng làm bộ tươi cười đi tới trước mặt Lê Vĩ nói mấy câu cát tường gì đấy, tranh nhau cáo từ, vị chủ nhân này cần bản cũng không có ý tứ níu khách ở lại, chỉ trong chốc lát gian phòng đã sạch bách người, Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch hiển nhiên cũng thừa dịp hỗn loạn mà nhanh chuồn.

Hai người trên đường trở về có chút phiền loạn, vùi đầu trong suy tư, nửa câu tán gẫu cũng không có, mãi đến khi về tới tiểu viện trong Tô phủ, Mục Tiểu Dịch mới thở phào nói: “Hôm nay thật quá nguy hiểm, nếu như không phải trước đó chúng ta dự liệu tốt, trước tiên dẫn dụ An Khánh thế tử bọn họ đánh cược, quá nửa là rơi vào bẫy rồi.”

Tô Hoàng nhíu chặt mày, ngồi xuống dựa sát lưng ghế, ngửa đầu về phía sau, phiền muộn nói: “Kim Thương kia, tuyệt đối không thể là một Nam Cực Tinh”

“Điều này còn phải nói. Người cũng không ngẫm lại, trên tay hắn đã dính máu biết bao nhiêu đồng bạn của chúng ta?”

“Nếu hắn đã không phải Nam Cực Tinh, biện giải của hắn rất có khả năng không phải là giả, thật sự có một người giả trang thành Tử Y Kỳ lừa hắn đi vào trong, nhằm hãm hại hắn.”

Mục Tiểu Dịch gật đầu, “Không sai. Người có cảm thấy tại Ngự phủ ngày hôm nay, cũng không phải chỉ có hai chúng ta là Nam Cực Tinh? Ta nghĩ trong đám người cùng chúng ta uống rượu, ít nhất có một người vô cùng giống đồng bạn của chúng ta.”

Tô Hoàng cười cười, “Ta biết người người nói tới là ai, khi chúng ta nhắc tới đánh cược, hắn lập tức phụ họa theo. Thế nhưng ta đã thử thăm dò nói một câu ám ngữ, hắn không hề để ý tới ta.”

“Có lẽ hắn có nhiệm vụ đặc thù trong người, chúng ta cứ tận lực đừng phiền đến hắn là hơn.”

Nói đến đây, hai người chợt nhớ tới chính mình thân là chiến sĩ nhưng chưa qua phê chuẩn đã đi làm nhiệm vụ Diệt Tinh, có hành vi đi ngược lại quy tắc của Nam Cực Tinh, không khỏi liếc nhìn nhau, biểu tình đều có chút ủ rũ.

“Nếu như Tân tiên sinh biết được, nhất định sẽ rất tức giận” Tô Hoàng lầm bầm, “Tề đại ca lần này tuyệt đối cũng mắng chúng ta xối xả”

“Không sao,” Mục Tiểu Dịch an ủi nói, “Không phải chỉ mắng thôi sao, cũng đâu phải lần đầu tiên”

“Người cho là ta với người giống nhau, da mặt dày cả ngàn lớp sao?”

“Có muốn ta cho người mượn một lớp da mặt không?” Mục Tiểu Dịch đột nhiên nhào tới kề sát người hắn, mặt dán lấy mặt, cọ tới cọ lui.

Tô Hoàng bực mình, đang muốn phản kích, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai người lập tức tách nhau ra, chộp lấy quyển sách gần nhất trong tầm tay giả bộ xem.

Người đến là một tiểu nha đầu, tới gọi bọn họ ra ăn cơm. Tô Hoàng ừ xui lên tiếng, cùng Mục Tiểu Dịch đi đến phòng ăn. Người trong gia đình đã tề tựu đông đủ, đương nhỏ giọng bàn luận sự kiện phát sinh trong hôn lễ tại Ngự phủ, còn đưa ra một đồng suy đoán thiên kì bách quái. Cặp cộng sự Nam Cực Tinh đây bụng tâm sự, chẳng có tâm tình nào mở miệng nói xen vào, cứ im lặng mà ăn cơm, cho đến khi Mục Đông Phong đặt câu hỏi chỉ đích danh.

“A, cái gì cơ?” Tô Hoàng ngơ ngác ngẩng đầu lên.

“Mục thúc thúc người hỏi, hai người các người làm sao lại chạy tới chỗ lão Ngự tặc kia?” Tô Phái thở phì phì trừng mắt tiểu nhi tử.

“Á, là An vương thế tử mời con đi, con cũng không có việc gì, liền đồng ý. Cha lại bảo con chiếu cố nhiều một chút tới Mục... ách... Mục ca ca (chính là vẫn không quen cách gọi này a), bởi vậy con liền dẫn y cùng đi.”

“Ta đã nói với người biết bao nhiêu lần rồi, không được qua lại với tay chân của lão Ngư tặc!” Tô Phái cả giận nói, “Cha người một đời thanh danh trung lương trong sạch, một ngày nào đó sẽ bị hủy trên tay người mất thôi!”

“An vương thế tử đâu phải tay chân cái gì gì a. Hơn nữa chúng con chỉ là đi xem náo nhiệt chút thôi, cũng không làm chuyện gì xấu mất mặt cha cả.” Tô Hoàng vừa cắn một viên thịt vừa cãi lại.

“Người còn nói nữa!” Tô Phái quát, “Ta kêu người học điều hay người không học, chính mình một đồng hồ bằng cẩu hữu thì thôi, Tiểu Địch vừa đến kinh thành, người chỗ nào tốt không dẫn y đi, lại đi phủ lão Ngư tặc đó! Có phải lâu chưa nếm mùi vị gia pháp, ngứa da quá rồi phải không? Tiểu Nhị, người mang gia pháp tới đây, Tiểu Tam Tiểu Tứ, tụt quần Tiểu Ngũ xuống cho ta, ngày hôm nay ta phải hảo hảo giáo huấn nó!” Lời còn chưa dứt, Tô Hoàng đã nhảy dựng lên, chạy như bay ra sau cây cột ở góc nhà trốn hai người ca ca phụng mệnh bắt người.

“Tô bá bá, Tô bá bá,” Mục Tiểu Địch tuy rằng cũng rất muốn nhìn xem bộ dạng Tô Hoàng bị tụt quần là như thế nào, nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy gia pháp thô to bằng cả cổ tay Tô Nhị mang ra, lập tức không đành lòng, vội vã tiến lên khuyên giải, “Đều là Tiểu Địch không tốt, muốn đến gần nhìn xem lão tặc kia là bộ dạng gì, mới bảo ngũ đệ dẫn con đi. Tô bá bá nếu muốn đánh, xin đánh Tiểu Địch trước”

Mục Đông Phong cũng kéo một tay Tô Phái về ngồi lên ghế, nói: “Hài tử không hiểu chuyện, cứ từ từ dạy dỗ, không nên cứ động một chút lại đánh lại giết, cũng phải nghĩ xem Tiểu Ngũ gây yếu như vậy, người dùng cây gậy đáng sợ thế kia giáo huấn hắn, hắn chịu làm sao được? Tiểu Ngũ, con cũng đừng trốn sau cột nhà nữa, đến nhận sai với cha con, tiếp tục ăn cơm thôi”

Nhận sai với cha là chuyện thường như cơm bữa, từ xưa đến nay vốn chẳng cần suy nghĩ, mở miệng ra liền nhận luôn. Mục Tiểu Địch nén cười kéo hắn ngồi xuống bên mình, chan một thìa nước sốt vịt quay vào chén hắn.

“Lão gia ngày mai không phải còn muốn đi huấn luyện tân binh sao?” Tô phu nhân ôn nhu đưa cho trượng phu một chén canh, “Không cần tức giận Tiểu Ngũ, ăn nhiều một chút”

Tô Phái trừng nhử từ một cái, lúc này mới lại tiếp tục ăn cơm, ăn được hai miếng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên nói với người bạn hiền: “Người không phải nói muốn xem quy chế gọi nhập ngũ một chút sao? Ngày mai cùng tới bộ Binh đi.”

Mục Đông Phong thở dài nói: “Ngày mai e rằng không được. Tuần vệ phủ là thế, lúc nhàn thì thật nhàn, lúc bận bịu thì dồn dập một đồng công việc. Có người huynh đệ báo lại, ngõ Tây Thị có ba người từ bên ngoài tới, thuê một tiểu viện ngụ lại, nói chuyện mang khẩu âm Hồ tộc...”

“Mục thúc/Cha nói cái gì?” Tô Hoàng và Mục Tiểu Địch đồng thời lớn tiếng hỏi khiến Mục Đông Phong cũng phải giật mình.

“...Á ... Cha nói có ba người Hồ đến kinh thành?” Mục Tiểu Địch vội vàng giải thích nói, “Hôm nay con cùng Tô ngũ đệ đánh cược, rằng không người Hồ nào dám cả gan đến đây, trừ phi là sứ giả”

“Các người vẫn còn là hai hài tử, thế nào mà chuyện gì cũng mang ra đánh cược a. Cũng không khẳng định đó chính là người Hồ, nghe nói bọn họ ngụ lại đã mấy ngày nay nhưng vẫn luôn an phận, không gây ra bất cứ sự tình gì, ta chỉ là bởi vì trách nhiệm tuần vệ, không thực yên tâm, cho nên ngày mai mới bớt chút thời gian đi xem thế nào.”

Mục Tiểu Địch “ừm” một tiếng, liếc Tô Hoàng, hai người đều khẩn trương nhanh nhanh chóng chóng ăn hết cơm.

Chú thích:

[1] xà quả: thịt quả giòn, màu trắng vàng, nhiều nước, vị ngọt, các đặc điểm rất giống quả táo. Tuy nhiên xà quả ngọt hơn. Xà quả có mùi thơm đậm, đồng thời là một vị thuốc trong Trung y, có rất nhiều tác dụng.

[2] Nam Phiên: ngoại tộc ở phương Nam.

[3] bách hoa đường: có lẽ là chỉ bách đường thành thân ở đại sảnh.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Đáng tiếc mặc dù hai người đã vội vã ăn xong rồi viện cớ nhanh chóng trở về phòng cũng không kịp ra ngoài điều tra tin tức mới biết được này, bởi vì ngay sau khi Tô Hoàng mặc xong y phục dạ hành, phát hiện trên bệ cửa sổ phòng mình từ lúc nào đã có một con chim bồ câu tuyết trắng đáng yêu.

“Không thể nào?...” Hần nhin không được úp tay che mắt, rên lên một tiếng.

“Làm sao thế?” Mục Tiểu Dịch từ phòng bên cạnh nhào đầu sang, thoáng nhìn một cái đã phát hiện ra con chim bồ câu kia, cũng giật mình kinh ngạc, “Không thể nào, tối nhanh như vậy?”

Tuy rằng đã đoán được thứ mà sứ giả lông trắng mang tới là gì, nhưng hai người rốt cuộc vẫn không có gan giả bộ không thấy, Tô Hoàng vươn tay bắt lấy chim bồ câu, tháo ống trúc nhỏ dưới móng chim, dốc ra một cuộn giấy, chậm chậm mở ra xem.

“Nói cái gì?” Mục Tiểu Dịch khẩn trương nhìn sắc mặt cộng sự, “Măng rất khiếp sao?”

Tô Hoàng lắc đầu, ngã ngồi lên ghế, “Không măng”

“Không măng. Không măng thế nào ngươi lại có cái vẽ mặt này?” Mục Tiểu Dịch chìa tay, “Đưa đây ta xem”

“Hai người chúng ta bị đình chỉ chức vụ hai tháng, không cho phép tham gia bất cứ hành động nào, tất cả sự vụ chưa hoàn thành đem báo cáo chuyển giao” Tô Hoàng nét mặt âm u, ném tờ giấy qua, “Là Văn lão đại của khu Đông Nam chính tay viết. Lần này chúng ta tha hồ nở mày nở mặt rồi.”

“Sao lại như vậy!” Mục Tiểu Dịch tức giận bất bình mà oán thán, “Loại sự tình này trước đây cũng có biết bao nhiêu người mắc phải, cấp trên cho tới bây giờ chưa từng phạt nặng đến như vậy! Chính là hai chúng ta chứ ai, cũng đâu phải lần đầu tiên phạm phải, trước đây chỉ trách mắng một chút...”

Tô Hoàng nhin không được liếc mắt xem thường, “Ngươi còn biết chúng ta không phải là lần đầu tiên vi phạm mệnh lệnh tự ý hành động a, có một loại thuyết pháp gọi là ‘Tái phạm liên xữ phạt nặng’ đã từng nghe nói chưa? Xem ngươi ra cái chủ ý thối tha gì mà muốn đi dò xét Ngự phủ, hiện tại sung sướng rồi chứ?”

“Tô ngũ thiếu gia,” Mục Tiểu Dịch nghiêm mặt đi tới trước hần, ngồi xuống, vươn tay ép lấy hai má hần, “Xin cho phép ta được nhắc nhở ngài, tất cả chủ ý thối tha của ta đều có xin sự đồng ý của ngài.”

Tô Hoàng nhất thời nghẹn lời, miệng mở ra vài lần vẫn không nói được lời nào phản bác, cuối cùng thở phì phì ngã vào giường, kéo chăn trùm kín mít, một mình hờn dỗi.

Mục Tiểu Dịch thấy hần như vậy, trong lòng liền dâng lên hối hận không nên cùng hần tranh cãi gay gắt, cứ để hần được trút hết bực tức cũng không có gì ghê gớm, thở dài tiến lên xoa đầu hần, nhẹ giọng nói: “Đều là ta không tốt, suy xét không chu đáo, hiện tại việc đã đến nước này, ngươi cũng đừng buồn bực nữa”

Tô Hoàng cũng không phải cố tình gây sự, chẳng qua vì người cộng sự ở trước mặt này cứ luôn tùy hứng đã thành thói, cũng không phải thực tình oán trách y, vừa trùm chăn lại đã tự hiểu không nên loạn mắng người, lúc này lại được nghe y dịu giọng vỗ về, trên mặt lập tức ửng đỏ, ngồi dậy cúi đầu nói: “Chúng ta cùng làm sai, sao có thể chỉ trách mình người? Ta chỉ lo lắng gần đây nhân thủ vốn đã không đủ, hai người chúng ta lại bị đình chỉ chức vụ, Tiểu Huống bọn họ nhất định sẽ rất vất vả”

“Người đừng lo,” Mục Tiểu Dịch một tay ôm lấy thắt lưng hắn, tay kia đem đầu hắn tựa vào trước ngực mình, nói “Có lẽ chỉ là dọa chúng ta một chút, chờ tới khi đòi hỏi nhân thủ sẽ lại gọi hai chúng ta thôi, thời gian này sao có thể cho chúng ta thực sự đình chỉ chức vụ hai tháng ở nhà dưỡng sức chứ? Hiện tại chuyện chúng ta nên làm chính là tỏ ra ngoan ngoãn, giả bộ bị mấy lão đại hù cho hoảng sợ, để bọn họ cảm thấy đã đạt được mục đích răn dạy cảnh cáo, nói không chừng chưa quá vài ngày đã khai ân giảm hình phạt ấy chứ.”

“Đâu phải giả bộ,” Tô Hoàng lẩm bẩm, “ta thực sự bị dọa cho hoảng sợ mà. Chúng ta vẫn nên thành thật một chút, ngày mai báo chuyện ba người Hồ kia lên trên để Điện Tinh đi thăm dò”

“Đúng vậy đúng vậy,” Mục Tiểu Dịch thấy hắn tâm tình đã khôi phục phần nào, càng vòng tay ôm chặt hơn, “Người gần đây liên tục ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng nên thực sự nghỉ ngơi một chút, hơn nữa hai người chúng ta đã hơn một năm bị tách riêng, gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, không bằng nhân cơ hội này, thân mật chút không tốt hay sao?”

Tô Hoàng giật mình, đột nhiên phát hiện không biết bắt đầu từ lúc nào, mình cùng cộng sự đã lại là tư thế tóc chạm tóc tai chạm tai, thân người cũng là bộ dạng ôm lấy nhau, trên mặt nhin không được nóng bừng, cổ sức đẩy y ra nói: “Người ngồi xa ra chút, hai đại nam nhân lại ôm nhau sát rạt như vậy còn ra thể thống gì nữa!”

Mục Tiểu Dịch cười mà như không cười nhìn hắn, chậm rãi nói: “Chúng ta trước đây bình thường vẫn luôn cùng nhau tắm cùng nhau ngủ, cũng từng cười chung một con ngựa, cùng chen trong một cái rương nhỏ chờ bắt đầu hành động, lần nọ ta bị thương phát sốt, người còn không mặc gì mà ôm lấy ta cả một đêm ủ ấm cho ta, chưa từng thấy người có cái gì mất tự nhiên, thế nào mới tách biệt chưa bao lâu, đã liên xa cách như vậy?”

Bị y nói cùng biểu tình kia, Tô Hoàng không khỏi ngáy ngẩn, chính mình cũng không hiểu loại cảm giác khác thường này từ đâu mà đến, sững sờ cả nửa buổi mới cãi ngang: “Kia... Kia đều là bởi tình huống cấp bách, còn hiện tại... hiện tại là đang ở trong nhà của ta, nếu như bị người trông thấy biết giải thích làm sao?”

Mục Tiểu Dịch cười mang theo ý vị sâu xa, không nói thêm lời nào, tùy tiện phất tay áo, bỏ lại một câu chúc ngủ ngon, đứng dậy mở cửa rời đi.

“Này, người cười mắc ói như vậy là có ý gì?” Tô Hoàng đuổi theo sau vài bước, lại nghĩ có đuổi theo cũng không hỏi được kết quả gì, khó chịu quay trở về.

Tờ giấy nhỏ bỏ câu mang tới vẫn còn đặt trên bàn, hắn cầm lên nhìn lại lần nữa rồi đem đốt, nghĩ tới thời hạn hai tháng đình chỉ chức vụ trước mắt, lại nghĩ về thái độ ngày càng cổ quái của cộng sự, trăm điều phiền não trào lên trong lòng, ngã vào giường, hưng hăng đắp vài cái lên sàn giường, tròng mắt nhìn chăm chăm tua màn bằng tơ dài thật dài trên đỉnh đầu, nhìn chòng chọc hồi lâu cũng không buồn ngủ, trở mình ngồi dậy tập trung yên lặng lắng nghe động tĩnh sát bên, chưa được một lúc, đã nghe tiếng thở gấp khò khè mơ hồ, tức giận đến càng thêm ngủ không yên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Phái luyện tập buổi sớm đã hoàn tất, tản bộ tới tiểu viện của tiểu nhị tử, vừa bước qua viện môn, liền trông thấy Mục Tiểu Dịch một thân trang phục gọn gàng, thần thanh khí爽 đang luyện kiếm pháp, nhìn lưng áo y lộ ra một ít vết tích mồ hôi thì biết, hài tử này luyện kiếm cũng phải được một lúc lâu rồi. Lại cất bước lên bậc thềm, mở cửa sổ phòng nhị tử mình nhìn vào trong, Tô ngũ thiếu gia nằm úp sấp trong ổ chăn không khác đồng bunn nhào là mấy, tóc rối rơi toản loạn trên mặt, trên chiếc gối tơ tằm còn nhiễm một vệt nhỏ nước dãi...

“Bộ dáng ngủ của Tiểu Hoàng thực dễ thương...” Mục Tiểu Dịch chẳng biết từ bao giờ cũng chum đầu lại đây, cười híp mắt nói.

Tô Phái trái nhìn phải ngấm, trên ngó dưới nghiêng, cũng không nhìn ra chỗ nào viết hai chữ “đáng yêu”, trái lại càng nhìn trong lòng càng thêm bốc hỏa, xoay người ra chiếu toàn phong thích [1], ầm một tiếng đá văng cánh cửa phòng, sải bước vào trong găm lên: “Tiểu Ngũ!”

Tô Hoàng giật mình bừng tỉnh, giống như phản xạ có điều kiện, từ trên giường ngồi bật dậy, ánh mắt không tiêu cự mờ mịt quét một vòng quanh phòng. Mục Tiểu Dịch vội tiến lên trước, choàng áo bông cho hắn, ở

bên tai thấp giọng nói: “Mau tỉnh lại, cha người tới gọi người rời giường rồi”

“Tiểu Ngũ! Người xem người là cái bộ dạng gì! Thái dương đã chiếu đến mộng rồi vẫn còn đang ngủ! Mau cút dậy cho lão tử!”

Giữa tiếng gào thét của phụ thân, Tô ngũ thiếu gia nghĩ vợ nghĩ vẫn đêm khuya mới ngủ nheo mắt hai con mắt gấu mèo, không tình nguyện mà rời giường đi rửa mặt chải đầu.

“Nhìn xem Mục ca ca nhà người ta, sáng sớm đã thức dậy luyện võ cường thân, có chỗ nào giống người, cả ngày chỉ ngủ!” Câu chữ mắng còn đang trong họng, nghe thấy tiếng Tô phu nhân truyền đến, ngay cả lời lẽ răn dạy Tô lão gia cũng lôi theo đi mất. Tô Hoàng ở phía sau giả làm mặt quỷ, ngồi xuống cầm lên một quả lê trong đĩa hoa quả trên bàn gặm một miếng.

“Vừa vặn lúc người ngủ ta ra ngoài một chuyến, báo cáo chuyện ba người Hồ kia, Tề đại ca bảo ta ngày hôm nay cứ cùng phụ thân đi xem xét” Mục Tiểu Địch ngồi xuống bên người hắn, kéo tay hắn đang cầm trái lê lại, cũng cắn một miếng.

Tô Hoàng lập tức nổi giận: “Dựa vào cái gì người có thể đi?”

“Bởi vì vừa hay cha ta là tuần vệ tướng quân a. Người cũng đừng tức giận, chỉ là bảo ta đi theo xem, không cho phép có bất cứ hành động nào khác” Mục Tiểu Địch mỉm cười vỗ vai hắn, “Nếu phát sinh tình huống gì, buổi tối trở về ta sẽ nói lại với người, trước đi ăn đi”

Tô Hoàng sắc mặt âm trầm, nặng nề thở hắt ra rồi đứng dậy, vừa mới bước ra sân, đột nhiên dừng chân, ngoảnh đầu lại nhìn chằm chằm vào mắt Mục Tiểu Địch, rất nhanh liền hỏi: “Người sáng sớm một mình ra ngoài, là muốn trước tiên một người chịu mắng, làm cho Tề đại ca tức giận, sẽ không đổ trách ta nữa sao?”

Mục Tiểu Địch mỉm cười, ôm lấy thắt lưng hắn, ôn nhu nói: “Làm gì có chuyện đó. Ta thích nhất là nhìn người bị mắng, chẳng qua thấy người ngủ ngon như vậy, không nỡ đánh thức người mà thôi.”

Tô Hoàng liếc mắt khinh thường một cái, nhưng trong lòng cũng rất minh bạch hảo tâm của cộng sự, cảm nhận ấm áp dâng lên trong ngực, vội vã quay đầu, giả bộ không thèm để ý đi đến nhà ăn.

Trong bữa sáng Mục Tiểu Địch nói rất buồn chán, muốn cùng phụ thân ra ngoài tuần vệ, hiển nhiên nhận được sự đồng ý. Tô Phái nghe được phụ tử hai người cùng nhau ra ngoài hành sự, vô cùng ao ước, quay đầu qua nhìn tiểu nhi tử cả nửa buổi, ngũ thiếu gia cũng không biểu thị nửa điểm ý tứ muốn cùng ông ra ngoài, ngược lại chỉ vui đầu mải miết ăn, tức giận lắc đầu đại thán bản thân sinh ra đứa con trai không ra gì.

Sau khi ăn xong Tô Hoàng một mình trở về phòng, nhốt mình trong trường luyện nội công một lúc, xem ra cũng còn lâu mới đến giờ ngọ, liền thay một bộ trường bào hợp thời, hoàn hảo bộ dáng phong lưu nhàn tản, thoáng cái đã vọt ra phố dạo chơi.

Bởi vì còn chưa tới buổi trưa, khách nhân ở nhã gian lầu hai cũng không nhiều, tùm nãm tùm ba ngồi khắp nơi, có mấy người nhận ra Tô Hoàng, giơ tay chào hỏi hắn, hàn huyên đôi ba câu, nhưng không tính là thân quen, cũng không mời tới cùng uống rượu.

Tô Hoàng tận lực chọn lấy vị trí cạnh cửa sổ, từ chỗ này nhìn ra bên ngoài có thể trông thấy một phần nha môn đình úy [2] bên đường, đó là nơi xử lý công việc hàng ngày của Tử Y Kỳ, nếu có hành động nào khác thường, đại khái cũng có thể nhìn ra được.

Điểm tiểu nhị bưng tới một đĩa thức ăn, nhanh nhẹn đặt lên bàn, cười nói: “Tô công tử, cá vàng chiên người thích nhất ngày hôm nay có đây, chính là tươi sống đem giết, xin mời nếm thử.” Thanh âm đột nhiên đè thấp, “Không phải bị đình chỉ chức vụ sao? Ra đây làm gì?”

Tô Hoàng cầm lấy đĩa gấp một miếng thịt cá bỏ vào miệng: “Ừm, không sai, mùi vị rất thơm ngon... (Ta ra đây chơi, liên quan gì đến người?)”

Điểm tiểu nhị trên mặt lộ ra biểu tình nén cười: “Tạ ơn Tô công tử khen ngợi... (Nhưng mà lần này hai người các người náo động không nhỏ, khiến Tề đại ca tức giận chết.)”

“Cầm lấy chỗ bạc này, thưởng cho các người hết lòng hầu hạ... (Tiểu Huống chết tiệt, không có việc gì thì mau cút!!)”

Tiểu Huống nhoẻn miệng cười: “Tạ ơn công tử ban thưởng!” Vui vẻ hơn hở bước xuống lầu.

Tô Hoàng có chút bực bội nâng chén rượu lên uống, thay đổi tư thế, chân khê động, dường như giẫm lên một vật cứng nào đó, cúi xuống nhặt lên ngắm nhìn, là một tấm lệnh bài nhỏ bằng sắt được chế tác tinh xảo, bên trên có hai chữ viết theo lối cổ — Nam Cận.

Thấy hai chữ này, Tô Hoàng không khỏi bất chợt ngậy người, trong lòng nổi lên cảm giác muốn cười, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thiên a, Nam Cận này, bản lĩnh rơi đây mất đó thật cao cường, giống y nhà ta...” Vừa nghĩ đến đó, trong lòng liền đau đớn như có kim châm, vội vàng nhắm mắt lại, thả thiết bài xuống góc bàn, lại hướng mắt ra phía ngoài cửa sổ.

Khoảng chừng qua hai chung trà, ngoài cửa lối lên lầu vang lên tiếng bước chân, Tô Hoàng nhìn lại, là vị chủ nhân thiết bài đang xông lên, trên khuôn mặt thanh tú hiện rõ vẻ lo lắng gấp gáp.

Nam Cận nhìn rõ, thở phào nhẹ nhõm, bước lại gần, ngưỡng ngừng nói: “Đa tạ Tô ngũ công tử”

“Đừng khách khí, mấy hôm trước ở Ngự thiên tuế phủ, cũng nhờ Nam huynh giúp đỡ”

Nam Cận khiêm nhường cười cười: “Ta có làm gì đâu. Chỉ là dám công tử quyền quý các người lá gan thật không nhỏ, uống nhiều rượu như vậy, lại còn dám xông vào nội trạch của thiên tuế, may mà hôm đó là ngày hỉ của Lệ thống lĩnh, thiên tuế gia mới không tức giận, coi như là vô cùng may mắn rồi.”

Tô Hoàng trong lòng khê động, suy nghĩ chợt lóe lên liền thân thiết nắm tay, nói: “Nếu như Nam huynh hôm nay rảnh rỗi, có nguyện nề mặt cùng tại hạ uống mấy chén con?”

Nam Cận ngăn người, hơi đỏ mặt nói: “Làm sao lại không biết xấu hổ quấy rầy nhã hứng của ngũ công tử được chứ”

“Nam huynh không cần phải khách khí” Tô Hoàng dè vai hấn lại, kêu tiểu nhị mang lên thêm một bộ chén đĩa. Sau khi hai người ngồi vào chỗ ổn thỏa, Tô Hoàng dùng khẩu khí nói chuyện phiếm nói: “Tấm yêu bài này của Nam huynh, không giống tấm lần trước lắm?”

“Nga, cái này là dùng cho lúc làm nhiệm vụ, tấm lần trước là mộc bài để xuất nhập cung đình”

Tô Hoàng nâng bình rượu rót một chén cho Nam Cận, nói: “Nam huynh tuổi còn trẻ như vậy đã là một đại nhân Tử Y Kỳ, tiền đồ sau này nhất định không thể hạn lượng a.”

Nhắc tới chủ đề này, thế nhưng Nam Cận lại ngoài dự liệu không nói tiếp, hơi buông hạ lông mi, nhìn lại nhìn chất lỏng màu hổ phách trong chén, giữa đầu một hơi cạn sạch. Tô Hoàng lập tức lại rót đầy chén cho hấn, nói: “Trong kinh thành ai chẳng biết, Tử Y Kỳ tuy rằng trên danh nghĩa chỉ là quân thị vệ dưới quyền Ngự thiên tuế, nhưng địa vị thực chất là cấm quân hoàng thành, ở trên cả tuần vệ nha môn cùng truy bắt tì, Nam huynh một thân quan phục đây, so với quan tứ phẩm tại kinh thành còn uy phong hơn a”

Nam Cận cầm chén rượu, miễn cưỡng ngẩng đầu mỉm cười một chút, lại uống một ngụm lớn.

Tô Hoàng nhẹ nhàng đặt bình rượu xuống, có chút không vui nói: “Có điều nếu Nam huynh muốn giữ thân phận, không muốn cùng những kẻ nhàn tản chúng ta qua lại, cứ việc nói thẳng thì hơn.”

Nam Cận lấy làm kinh hãi, lập tức có phần luống cuống chân tay, vội vàng giải thích nói: “Không phải... Không phải... Kỳ thực đối với thịnh tình của Tô ngũ công tử, ta cảm kích còn chưa hết nữa là. Người bình thường cùng Tử Y Kỳ qua lại, đều là vì sợ hãi thế lực của Ngự thiên tuế, hoặc là có thỉnh cầu với chúng ta, giống như Tô ngũ công tử thật lòng thật dạ muốn cùng chúng ta giao hảo căn bản không có mấy người, ta chẳng qua chỉ là một thị vệ nho nhỏ, có cái gì mà giữ thân phận chứ...”

“Nam huynh cũng không cần phải tự coi nhẹ bản thân thế chứ. Ngay cả trọng trách thay mặt Lệ thống lĩnh nghênh đón tân nường cũng giao cho người, nhất định là vô cùng tín nhiệm người a.” Tô Hoàng khê nhếch khóe môi, thân thiết vỗ vai hấn.

Gò má Nam Cận thoáng đỏ bừng, cúi đầu nói: “Cũng không phải... Nói ra Tô ngũ công tử đừng chê cười, ta nguyên là bộ khoái ở một tiểu huyện, trùng hợp trong một vụ án Tử Y Kỳ tham gia đã giúp Lệ thống lĩnh

một chút, y liền đưa ta tới kinh thành gia nhập Tử Y Kỳ. Thế nhưng ta thực sự không quen được sinh hoạt ở đây, hơn nữa trời sinh tính lơ đãng, lại cứ hay làm rơi đây mất đó, Chu phó thống lĩnh rất đau đầu về ta, tới đã hơn một năm nhưng chưa từng tham gia bất cứ hành động nào, mỗi ngày chỉ làm chút việc vặt vãnh. Lệ thống lĩnh bởi vì hoàn toàn không đem hôn sự kia để vào mắt cho nên mới tùy ý phái ta đi nghênh đón tân nương.”

Tô Hoàng ha ha cười: “Không tham gia hành động có gì không tốt? Chẳng lẽ người thích theo bọn họ ra ngoài đánh a giết, trên tay dính đầy máu tanh?”

“Có thể không giết người đương nhiên là tốt, nhưng cứ như thế này mãi, cuối cùng sẽ có một ngày ta không thể sống yên ổn trong hàng ngũ Tử Y Kỳ được nữa, sẽ bị phó thống lĩnh đuổi đi.” Nam Cận nói, âm điệu thấp dần thấp dần, vùng giữa lông mày từ từ cau lại.

Chú thích:

[1] toàn phong thích: đại khái là một thế võ đá xoay người 360 độ.

[2] đình úy: phụ trách quản lý hình ngục, toàn bộ các vụ án trong năm cuối cùng đều phải tập hợp tại đình úy; án kiện nghi vấn ở các châu quận sẽ trình đình úy phán xử; đình úy có quyền sửa sai các phán quyết của hoàng đế, tam công (ba chức quan cao nhất thời phong kiến: thái sư, thái phó, thái bảo); đình úy dựa theo chiếu lệnh có thể bắt nhốt và phán quyết các chư hầu đại thần có tội...

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Có thể không phải giết người, đương nhiên là tốt, nhưng cứ như vậy mãi, cuối cùng sẽ có ngày ta không thể ở lại Tử Y Kỳ được nữa, sẽ bị Phó thống lĩnh đuổi đi.” Nam Cận nói một hơi, giọng nói thấp dần, vùng giữa lông mày từ từ cau lại.

Người thanh niên Tử Y Kỳ này luôn khiến cho người ta có cảm giác vô cùng ôn hòa nhu thuận, lúc này vì cúi đầu, sắc mặt ưu sầu, gò má trắng trẻo mịn màng không có lấy một tia huyết sắc, tựa như một đứa trẻ không biết nên đi đâu về đâu, khiến Tô Hoàng bất chợt cảm thấy thương xót, dường như đã quên mất những lời khách sáo ban đầu của mình, không nhịn được nắm lấy tay hắn, ôn nhu nói: “Không còn ở trong Tử Y Kỳ cũng không phải việc gì ghê gớm. Người tài giỏi như ngươi, lo gì không tìm được nơi sống an ổn, đến lúc đó ta cũng sẽ hết sức giúp ngươi”

Nam Cận ánh mắt xa xôi thâm trầm đột nhiên có chút lay động, khe khẽ lẩm bẩm: “Thế nhưng ta không muốn rời đi, ta muốn ở lại bên y... Á không, là ở lại Tử Y Kỳ...”

Tô Hoàng sâu bên trong con ngươi thoáng kích động, nhưng hắn lập tức dùng khuôn mặt tươi cười che lấp đi, giọng điệu thoải mái nói: “Không phải ngươi còn công sự gì sao? Không cần phải bi quan như vậy. Uống thêm một chén nữa đi”

Nam Cận thoáng ngượng ngùng cười cười, hai người chén qua chén lại mời nhau, chẳng mấy chốc đã hướng chủ đề sang chuyện khác, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Tô Hoàng nhân cơ hội này kết giao cùng Nam Cận, vốn ban đầu có mục đích khác, không ngờ trò chuyện một lúc lại phát giác, người này mặc dù tính tình có lơ đãng một chút, trên thực tế là người vô cùng thông minh cơ trí, hơn nữa ngữ điệu ôn lương, diện mạo thanh tú khả ái, thật dễ khiến người ta yêu mến, nói chuyện cũng rất hợp ý, hai bên đều nảy sinh cảm giác hận sao gặp nhau quá muộn.

Tới khi hai bầu Bách Hoa tửu cạn nhẵn, hai người đã bắt đầu xưng gọi tên lẫn nhau, còn hẹn nhau sau này cùng đi nơi này nơi kia. Tô Hoàng nghe Nam Cận nói tới kinh thành đã hơn một năm, thế nhưng phong cảnh thắng địa nào cũng chưa từng đi, liền háng hái nhận dẫn hắn đi du ngoạn, đặc biệt đề cử hồ Thúy

Nhân cách thành mười dặm về phía nam. Nam Cận được hân hoan gợi hứng thú, giống như một hải tử nghiêm túc suy tính xem ngày nghỉ kế tiếp của mình là khi nào, nói bất luận thế nào cũng muốn đi một lần.

“Xem ra ngươi rất thích nước?” Tô Hoàng bên miệng phẩm ý cười hỏi.

“Ừ!” Nam Cận gật đầu, “Quê hương ta có rất nhiều hồ, hồ lớn hồ nhỏ, đều rất đẹp, nước trong xanh mặt hồ lấp lánh, bởi vậy các cô nương nơi ấy ai cũng xinh đẹp tựa như tạc nên từ ngọc sen vậy”

“Cái này ta tin, nhìn ngươi là biết rồi” Tô Hoàng cười đùa nói, “Ngày nào đó ta muốn tới ngắm nhìn quê hương ngươi được chứ?”

Nam Cận bất chợt ngậm ngẫn, vẻ tươi cười lợt lạt chậm rãi hồi phục trên gương mặt, ánh mắt dao động, nói rất khẽ: “Hiện tại, e rằng không thích hợp để đi...”

Tô Hoàng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

“Quê hương ta, nguyên là bên trong biên giới Trùng châu [1] “

Tô Hoàng lập tức hiểu ra, khẽ hít một hơi khí lạnh.

Toàn bộ Trùng châu cảnh nội mười năm trước, khi Trung Nguyên [2] thất bại thảm hại trước Hồ tộc, đã bị triều đình dưới sự khống chế của Ngự Khánh Ân cắt nhường cầu an phận, hiển nhiên quê hương Nam Cận từ lâu đã chìm trong ách thống trị bạo ngược của Hồ tộc.

“Ngươi là sau thời điểm đó thì ly khai?”

“Ừ, sau khi chiến bại, chúng ta toàn tộc hơn ba mươi người liền lập tức rời khỏi quê hương, chỉ sợ chậm trễ vài ngày, Hồ tộc phong tỏa biên giới, lúc đó muốn đi cũng không đi được”

“Vậy...” Vậy sao ngươi còn nguyện ý gia nhập Tử Y Kỳ dốc sức vì Ngự Khánh Ân? Câu hỏi vừa chạy tới đầu lưỡi, Tô Hoàng đã vội nuốt trở lại.

Không hỏi, không phải bởi vì sợ Nam Cận bối rối, mà bởi lời hỏi vừa chạm đến đầu môi, hân đã biết được đáp án.

Đáp án ở ngay trong ánh mắt đột nhiên sáng ngời khác thường của Nam Cận.

Theo ánh mắt tràn ngập ngưỡng vọng ấy, Tô Hoàng nhìn thấy địch nhân khó đối phó nhất của Nam Cực Tinh, vị thống lĩnh lạnh lùng lãnh đạm của Tử Y Kỳ, bước chân không nhanh không chậm nhưng đầy áp bức, đi ra từ nha môn đình úy.

Lệ Vĩ không phải loại nam nhân thân hình đặc biệt cao lớn cường tráng, dáng người hân cao gầy, mềm dẻo, tất thấy sức mạnh đều ẩn giấu bên dưới làn da nhạt màu, không để lộ ra bên ngoài chút khí thế thừa thừa, tựa như vỏ kiếm trầm mặc, mặc dù không trang trí tinh xảo, nhưng kẻ khác đều hiểu rõ từ tận xương cốt, bên trong vỏ kiếm ấy là lưỡi kiếm sắc bén thế nào.

Mục Tiểu Địch từng nói: “Là nữ nhân, đều sẽ lựa chọn dạng nam nhân như Lệ Vĩ” Mặc dù Tô Hoàng ngay lập tức lạnh lùng phản bác lời nói này, nhưng trong thâm tâm hân vô cùng rõ ràng, mặc dù đứng từ góc độ lập trường hoàn toàn trái ngược của Nam Cực Tinh đối với Tử Y Kỳ, cũng không ai có thể triệt để phủ nhận, Lệ Vĩ là một nam nhân rất có mị lực, hơn nữa phạm vi sát thương của loại mị lực này, không chỉ giới hạn trong nữ nhân như lời Mục Tiểu Địch nói.

Tô Hoàng nhìn ánh mắt ngậm ngẫn của Nam Cận, khẽ thở dài trong im lặng.

Có thể khiến một người rời xa quê hương, phiêu bạt tứ xứ lại một lòng gia nhập Tử Y Kỳ vì Ngự Khánh Ân, mị lực của Lệ Vĩ hiển nhiên đã được minh chứng, thế nhưng đối với Nam Cận mà nói, đây cũng là ái tình vô vọng đau khổ đã được định trước.

Nhưng chỉ sợ chính bản thân Nam Cận, đối với phần tình cảm này cũng không ấp ôm hi vọng quá lớn.

Có lẽ hân thực sự chỉ cần ở lại bên cạnh người ấy, như vậy đã đủ rồi.

Buổi tối hôm đó lúc Tô Hoàng được tiểu nhị ở Tiên Khách cư dìu về nhà, hắn đã say tới không phân biệt nổi đông tây nam bắc, cũng không nhớ bản thân đã chia tay Nam Cận như thế nào, chỉ biết một khắc trước hắn còn đang cùng Nam Cận nâng chén cạn ly, một khắc sau đã ngủ trên giường ở nhà rồi.

Tô Phái hiển nhiên nổi trận lôi đình, ra sức mắng chửi đứa con này là thứ ăn chơi không tiền đồ, cả ngày sống mơ màng, mắng chửi chán thì muốn đánh, liền bị người Mục gia tận lực khuyên giải.

Sắc mặt Mục Tiểu Dịch cũng chẳng phải dễ nhìn gì, âm âm u u khiến người ta cơ hồ không còn nhận rõ ngũ quan, có điều mọi người đều lộn xộn nháo nhào, bởi vậy không ai nhận thấy.

Tới nửa đêm, Tô ngũ thiếu gia ung dung tỉnh lại, cử động ngồi dậy nửa thân người, chớp chớp mắt dường như trông thấy bên giường có bóng người, liền ngả nằm trở lại, khẽ giọng nói: “Tiểu Dịch, ta muốn uống nước”

Mục Tiểu Dịch sắc mặt cứng ngắc giúp hắn uống nước, cầm lấy khăn mặt lạnh buốt thô bạo di di mặt hắn.

“Này, người lau mặt hay là lột da thế, nhẹ chút được không?”

“Người còn có cảm giác sao?”

Tô Hoàng day day chiếc ót phát đau, chăm chú nhìn cộng sự, “Vẻ mặt này là sao? Thực giống cha ta quá đi...”

“Hôm nay người uống rượu với ai?”

“Một người bạn”

“Bạn?!” Mục Tiểu Dịch nổi giận dùng dùng đứng bật dậy, “Người điên rồi, hắn là một người trong Tử Y Kỳ!”

“Hắn không phải loại người Tử Y Kỳ như ngươi nghĩ!”

“Buồn cười, Tử Y Kỳ còn chia ra loại này loại kia sao? Đừng quên ngươi là một chiến sĩ Nam Cực Tinh, không được phép cùng với thành viên Tử Y Kỳ có giao vãng hòa hảo vượt quá quy tắc!”

“Ta không hề quên bất cứ quy tắc nào! Ta chỉ muốn thông qua hắn nghe ngóng một chút tin tức tình hình”

“Vậy thì là ngươi đã quên mất vì sao lại bị đình chỉ chức vụ! Một chiến sĩ không cần xây dựng quan hệ hảo hữu giả tạo với Tử Y Kỳ để thu thập tin tức, bởi vì đó là nhiệm vụ của Điệp Tinh!”

“Ta cũng không muốn xây dựng quan hệ hảo hữu giả tạo với hắn!”

Mục Tiểu Dịch cắn chặt răng, con mắt nheo lại thành một đường thẳng, ánh lên tia nguy hiểm, “Ý của ngươi là nói ngươi và hắn là quan hệ hảo hữu ‘chân tình’ sao?”

“Ngươi nhảm chán tới mức nửa đêm canh ba muốn cùng ta cãi lộn?”

“Không cần phải đổi chủ đề! Ngươi cứ nhiên xem thường thân phận Tử Y Kỳ của hắn, không hề kiêng dè ở trước mặt hắn uống rượu say! Điều này chứng tỏ ngươi đối với người này có thiện cảm vô cùng lớn, loại thiện cảm này ta, theo quy tắc Nam Cực Tinh, quyết không cho phép tồn tại! Ngày hôm nay là lần cuối cùng, ngươi tuyệt đối không được cùng Nam Cận gặp gỡ cá nhân thêm một lần nào nữa dưới bất cứ hình thức nào!”

“Quy tắc quý gì?” Tô Hoàng đột nhiên phản nộ quát lên, “Ngươi căn bản chẳng phải người đem quy tắc để vào mắt! Ta là chiến sĩ Nam Cực Tinh, ta tuyên thệ vì tổ chức không tiếc sinh mạng, ta chấp hành nhiệm vụ được an bài cũng dốc hết sức có thể để hoàn thành, nhưng ta không phải một kẻ không hề có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình, ta tin tưởng Nam Cận không phải người xấu, không phải loại bại hoại trợ Trụ vi ngược...”

“Thế nhưng hắn là một Tử Y Kỳ!”

“Hắn gia nhập Tử Y Kỳ không phải bởi vì...” Tô Hoàng môi thoáng chút run rẩy, “Không phải vì giết chóc... Ta có thể lý giải được cảm nhận của hắn, ta hi vọng ngươi cũng có thể...”

Mục Tiểu Dịch nhắm chặt mắt lại, hít vào thật sâu, thở dài một hơi, đến khi y một lần nữa mở mắt ra, hai con mắt đã phần nào khôi phục vẻ lãnh tĩnh.

“Tiểu Hoàng,” nhẹ nhàng cầm lấy tay cộng sự, kéo thân thể hắn lại gần, áp tay vào hai gò má nóng bừng của hắn giúp hạ nhiệt, “Nam Cận đó có ma lực vậy sao? Ngày hôm nay bất quá mới chỉ là lần thứ hai người gặp hắn, vậy mà người đã bắt đầu vì hắn mà cãi vã với ta ư?”

Tô Hoàng ngẩng đầu, trong phòng nhàn nhạt ánh trăng lay động, mặc dù có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của y cùng hơi thở lơ lửng phía trước, nhưng không thấy rõ được khuôn mặt y, chỉ mơ hồ thấy sâu bên trong đôi mắt kia sóng sánh ba quang, phảng phất tia sáng ấm áp, khiến cho tâm tình kích động buồn bực thoáng chốc thất tán, thay vào đó là cảm giác dịu dàng tê dại, khiến người ta không tự chủ được mà dịu giọng lại.

“Xin lỗi, Tiểu Dịch, ta có phần hơi kích động. Không phải ta muốn tranh cãi với người đâu, người phải tin ta, Nam Cận trên tay chưa hề dính máu không thể tha thứ được, hắn trời sinh rất tốt...”

“Vậy thì sao chứ? Hắn ở trong Tử Y Kỳ, một ngày nào đó sẽ phải dính máu, ta không hi vọng máu người đầu tiên dính trên tay hắn lại chính là của người! Ngoại trừ Đinh tử đã chịu qua giáo huấn cùng Đệch Tinh có nhiệm vụ cụ thể, vì sao Tân tiên sinh lại phải cấm thành viên Nam Cực Tinh không được có qua lại với Tử Y Kỳ? Nguyên nhân vô cùng rõ ràng, bởi vì đây là chiến tranh, trên chiến trường người phải đối diện với địch quân xảo trá, lẽ nào bọn họ mỗi một người đều cực hung cực ác? Lẽ nào bọn họ không phải tình nhân của một nữ tử nào đó hay là phụ thân của một hài nhi? Nhưng khi chiến đấu, bọn họ chỉ có thể có một loại thân phận, đó chính là địch nhân, bất kể thương hại cùng thông cảm nào đều sẽ trở thành tai họa cho chính bản thân mình và chiến hữu!”

Tô Hoàng thấy y là dạng hùng hổ bức ép người, nhin không được nổi giận nói: “Người sợ bị ta liên lụy thì báo cáo lên trên xin đổi cộng sự đi!” Lời vừa thoát khỏi miệng, hắn cũng lập tức hiểu ra mình đã quá nặng lời rồi, đang muốn hòa hoãn đôi câu, Mục Tiểu Dịch đã tức giận đùng đùng, đập cửa ra ngoài.

“Này...” Tô Hoàng kêu lên một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng lại có chút sợ mất mặt, do dự trong chốc lát, đầu ong ong đau nhức, lấy tay gõ mạnh mấy cái, lắng tai nghe động tĩnh bên cạnh, nhưng chỉ có cánh cửa bị đập hồng lắc qua lắc lại, vang lên âm thanh kéo cà kéo kẹt, người nghe trong lòng càng thêm phiền muộn, kéo chăn trùm kín đầu.

Ngày hôm sau, xoa xoa khuôn mặt sưng phù, Tô Hoàng quyết định sẽ mở miệng xin lỗi Mục Tiểu Dịch trước, ai dè đẩy cửa đi vào lại phát hiện trong phòng không một bóng người, giường đệm đều ngay ngay ngắn, dường như đêm qua không hề có ai ngủ ở đó. Ra ngoài viện đi tìm một vòng vẫn không thấy bóng người đâu, trái lại bọn người hầu lần đầu tiên trông thấy ngũ thiếu gia sớm như vậy đã rời giường, trên mặt mỗi người đều là biểu tình bị dọa cho kinh hãi.

Ước chừng đến giữa trưa Mục Tiểu Dịch mới trở về, Tô Hoàng ra đón đang muốn nói vài câu, không ngờ y lại ngoảnh mặt không thèm để ý đi thẳng vào nhà ăn, thể hiện vẫn còn tức giận. Trong toàn bộ đội ngũ Nam Cực Tinh, Tô Hoàng vô luận thế nào cũng không tính là một người biết nhẫn nhịn, thấy thái độ y như vậy, trong lòng hắn cũng không khỏi bốc hỏa, khuôn mặt lập tức trùng xuống, thở phì phì cũng tiến vào nhà ăn, ngồi xuống chỗ cách rất xa Mục Tiểu Dịch.

Không phải chính là chiến tranh lạnh sao, ai sợ ai? Trước đây cũng không phải chưa từng chiến tranh lạnh, kia lần nào cũng là Mục Tiểu Dịch chịu từ bỏ sĩ diện tìm hắn hòa hảo trước? Lần này cũng thế!

Cũng thế...

Hắn là cũng thế a...

Ba ngày liên tiếp trôi qua, Mục Tiểu Dịch ngoài dự đoán không hề tỏ ra có bất cứ dấu hiệu muốn hòa giải nào, tức giận trong lòng Tô Hoàng dần dần có chút vui bớt, lẳng lặng bấm đốt ngón tay tính tính, trước đây thời hạn chiến tranh dài nhất ghi lại chỉ có năm ngày, chẳng lẽ lần này muốn phá kỷ lục sao?

Tỉ mỉ ngẫm nghĩ, hơn một lần vì cái gì mà hòa hảo? Dường như là cùng đi chấp hành nhiệm vụ mới...

“Ta van người, các người đang bị đình chỉ chức vụ, nhiệm vụ cái gì? Về nhà nghỉ ngơi đi!” Mặt dày mày dạn đi tìm Tiểu Huống dò hỏi, kết quả chỉ nghe được một câu nói khó về nhà đi.

Vừa mới bước qua cửa, đã nghe tiếng lão cha ở trong phòng khách cười to ha hả, bộ dạng rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

Nguyên lai Tô Phái sáng nay vào thượng triều biết được nghĩa quân Giang Bắc lại vừa thắng một trận lớn, tâm tình tự nhiên vô cùng sáng khoái, sau khi kể lại cho mọi người trong nhà sắc mặt Ngự Khánh Ân khó coi thế nào, liền hô to gọi nhỏ muốn cùng Mục Đông Phong uống mấy chén rượu. Ngoại trừ hai người nào đó, những người khác đều bị kích động cao hứng bưng bưng, trên bàn tiệc chén qua chén lại, vô cùng náo nhiệt.

Tô phu nhân tận lực thể hiện trọng trách bà chủ nhà, tự mình xuống bếp làm mấy món ăn, cùng Mục phu nhân nhỏ nhẹ trò chuyện qua lại, ngoảnh mặt qua thấy tiểu nhi tử một miếng cũng không ăn, không nén khỏi quan tâm hỏi: “Tiểu Ngũ, con không khỏe à?”

“A?” Tô Hoàng ngẩng đầu, “A, đâu có...”

Tô phu nhân đưa tay ra sờ trán hắn, “Có phải bị lạnh rồi không? Hôm qua ta đã thấy sắc mặt con không tốt, nói muốn mời đại phu tới xem, đều là cha con cản!”

“Hài tử Tô gia nào có được nuông chiều như thế!” Tô Phái nói lớn tiếng, “Hắn ở bên ngoài ăn chơi đàng ***, mấy ngày hôm trước còn uống tới say khướt mới trở về, chính bản thân cũng không quý trọng thân thể mình, người là mẹ bận tâm làm gì!”

Tô phu nhân trừng mắt với phu quân, “Lẽ nào lão gia chưa từng uống say? Tiểu Ngũ Tiểu Lục từ nhỏ thân thể so với mấy ca ca yếu hơn, người cũng không phải không biết!”

Tay cầm đũa của Tô Hoàng đột nhiên run lên, tim như bị ai bóp lại, đau đớn không chịu nổi. Mục Tiểu Dịch nhanh nhẹn đứng dậy rót rượu cho Tô Phái, trước tiên muốn hướng câu chuyện sang chủ đề khác, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

“Làm gì có Tiểu Lục nào!” Tô Phái ném mạnh chiếc chén trong tay xuống đất, “Ta nói rồi, không được phép nhắc lại đồ tiểu súc sinh đó!”

Tô phu nhân sắc mặt trắng bệch, lẳng lẳng nhìn trượng phu nói: “Bất luận hài tử làm sai điều gì, tốt xấu vẫn là con lão gia, lão gia mắng chửi như vậy, người coi lại chính mình là cái gì?”

“Nó căn bản không phải con ta! Tô Phái ta không có loại nhi tử bất trung bất hiếu như vậy!”

Tô phu nhân lấy tay che miệng, lệ như châu lã lã. Mục Đông Phong đẩy Tô Phái ngồi xuống ghế, trách: “Người nói gì đó, làm tẩu tử phải thương tâm đến như vậy!” Mục phu nhân cùng Mục Nhược Tư cũng tiến lên đỡ lấy Tô phu nhân nhẹ nhàng khuyên giải, một đám tiểu bối không biết làm gì đành ngồi ngơ ngác.

Mục Tiểu Dịch tới bên cạnh Tô Hoàng toàn thân đã cứng ngắc, vỗ vai hắn thấp giọng nói: “Tiểu Hoàng, chúng ta trở về phòng thôi” Nói rồi choàng tay qua thắt lưng hắn, nửa đỡ nửa ôm kéo hắn ra khỏi phòng ăn.

Bước vào tiểu viện hai người cùng ở, hô hấp của Tô Hoàng thoáng chút bình ổn lại, hắn đẩy tay Mục Tiểu Dịch đang đỡ hắn ra, nhỏ giọng nói: “Ta muốn về phòng nằm một lát, người đừng quản ta”

“Tiểu Hoàng...”

“Người để ta một mình yên tĩnh một lát...” Tô Hoàng ngẩng đầu đứng im lặng, chờ cho đường nhìn nhạt nhòa hơi nước không rõ nguyên nhân miễn cưỡng khôi phục bình thường, lúc này mới trở vào phòng của mình, nhốt Mục Tiểu Dịch bên ngoài.

Nơi này cách nhà ăn rất xa, không còn nghe thấy âm thanh tranh cãi nữa. Nhìn khắp xung quanh cũng không thể tìm được bất cứ vết tích nhỏ nhoi nào chứng minh sự tồn tại của người kia. Không chỉ ở nơi này, mà là ở trong từng góc ngách toàn bộ Tô phủ, thậm chí cả ký ức cùng tâm can con người, đều bị yêu cầu phải xóa đi bóng hình người kia, dường như cho tới tận bây giờ người kia chưa từng tồn tại trên cõi đời này, tất cả mọi việc từng phát sinh cũng không quan hệ.

Đến tận cùng cả Tô Hoàng, cũng bởi vì mỗi lần nhớ tới người kia đều đau đớn khôn xiết mà cố gắng làm cho chính bản thân mình cũng quên lãng người kia.

Quên lãng người kia là song bào đệ thân thiết nhất, quên lãng thiếu niên đã từng là một phần thân thể hắn.

Úp sấp trên giường, vùi đầu vào gối, sau hai giọt nước mắt ban đầu, con mắt liền trở nên khô khốc, chỉ có cảm giác bi thương quay cuồng trong ***g ngực, càng lúc càng đậm, càng lúc càng nhức. Ngón tay lần tới chiếc chăn gấm mềm mại, nhưng cũng thật lạnh lẽo, giống như cơ thể Tiểu Lục ngày đó bị khiêng trở về, không có lấy một chút hơi ấm.

Mặc dù đã hai năm trôi qua kể từ ngày ấy, nhưng cái loại cảm giác mê vông vẫn như cũ khắc sâu trong tâm. Rõ ràng hiểu được thân là một Đinh tử của Nam Cực Tinh, Tiểu Lục không chỉ mỗi giờ mỗi khắc đều phải đối mặt với nguy hiểm cực độ, hơn nữa đến chết cũng không được công khai thân phận tối mật, thế nhưng vẫn nhìn không được cự tuyệt niềm tin Tiểu Lục đã thực sự không còn nữa, nhìn không được vì thái độ đoạn tuyệt của phụ thân mà cảm phần.

Tiểu Lục ngay cả trong giờ phút hấp hối, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn luôn hàm ẩn nụ cười an tĩnh nhẹ nhàng.

Không biết đã qua bao lâu, ánh sáng bên trong căn phòng đã tắt, Tô Hoàng khẽ cử động ngón tay có chút tê dại, trong ngực đột nhiên trầm xuống.

Trong phòng có người.

Mặc dù không nghe thấy âm thanh mở cửa sổ, thế nhưng đích thực trong phòng đã có hơn một người.

Trong nháy mắt sự mất tiếp của một chiến sĩ Nam Cực Tinh đã được khôi phục, Tô Hoàng vô thức làm động tác trở mình phòng bị.

“Là ta” Người kia vừa vặn lên tiếng.

Nghe được âm thanh đó trong ngực một luồng khí phút chốc lan tràn, thân thể nhu nhuyễn lần nữa ngã lên giường.

Trong bóng tối có âm thanh đánh đá lửa, ngay sau đó ngọn đèn trên bàn được thắp lên, tia sáng ảm đạm leo lét tỏa ra khắp căn phòng.

“Cút về phòng người ngủ đi!” Tô Hoàng ghen giọng nói.

“Ta muốn tới xác nhận tâm tình cùng trạng thái cộng sự mình một chút, đây là chức trách của ta” Mục Tiểu Địch ngồi xuống bên người Tô Hoàng, nâng mặt hân hướng về phía ánh sáng, “A, con mắt đỏ hết cả...”

Tô Hoàng ‘bộp’ một tiếng gạt tay y ra, “Ta biết phải xử lý loại tâm tình này như thế nào, người bớt thừa hơi đi!”

“Không sai,” Mục Tiểu Địch bỏ hai tay ra, “Tuy rằng hiện tại người rất bi thương, rất tưởng niệm Tiểu Lục, nhưng điều ta lo lắng không phải chuyện này. Có lẽ đêm nay không phải thời điểm thích hợp, nhưng cộng sự như ta nhất định phải nhắc nhở người, Nam Cận là một Tử Y Kỳ, hẳn không phải đệ đệ người”

Tô Hoàng ngồi bật dậy, “Người nói vậy có ý gì?”

“Ánh mắt trong veo, cá tính lơ đãng, tính tình chấp nhất, hoàn cảnh đơn độc, ta cũng thừa nhận, mặc dù dung mạo không có điểm nào giống, nhưng Nam Cận quả thực rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến Tiểu Lục, đây cũng chính là lý do vì sao người khó kiềm chế được mà nảy sinh thiện cảm với hắn, không phải sao?”

“Đương nhiên không phải!” Tô Hoàng cơ hồ không cần suy nghĩ liền bác bỏ, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú ngưng đọng của cộng sự, hai vai chậm rãi buông lỏng, “... Đích thực có vài lần ta nghĩ như vậy, mỗi khi nhìn hắn, trong lòng ta liền nghĩ tới Tiểu Lục, nhưng đó không phải nguyên nhân chủ yếu khiến ta không cách nào cầm hận hắn..., ... Ta chỉ là cảm thấy, hắn rõ ràng là một người hiền lành thiện lương, chẳng qua yêu nhầm người không nên yêu mới lầm đường lạc lối, chúng ta vì sao không thể đem hắn kéo trở về chính đạo chứ?”

“Chúng ta không thể” Mục Tiểu Địch lạnh lùng nói, “Chúng ta là chiến sĩ, phải tuân thủ quy tắc, phục tùng mệnh lệnh. Trên thế gian này có rất nhiều sự tình nên làm, nhưng chúng ta không có năng lực hoàn thành

tất cả, bởi vậy tuân theo trình tự mà nói, chúng ta trước tiên cần phải hoàn thành sự tình trong phạm vi chức trách của mình”

“Ta cũng không xem nhẹ chức trách của mình...”

“Người cùng một người ở bên địch quân qua lại chính là đã vi phạm chức trách của mình,” Mục Tiểu Dịch nâng cằm hẳn lên, để cho đôi mắt hẳn đối diện với mình, “Tiểu Hoàng, ta biết Nam Cận đáng để cho người ta thông cảm, nhưng vô luận hẳn yêu Lệ Vĩ mà gia nhập Tử Y Kỳ thì đó cũng là lựa chọn của hẳn, kết quả cũng sẽ do chính hẳn gánh vác. Về phần người, sau này đừng nên có thêm bất cứ tiếp xúc nào với hẳn nữa, có được không?”

Tô Hoàng ngây ngẩn đắm chìm bên trong đôi mắt y: “Đây là thỉnh cầu của một người cộng sự ư?”

Mục Tiểu Dịch khoe môi câu dẫn nụ cười hàm ý sâu kín, “Không, đây là thỉnh cầu của một người yêu người”

Chú thích:

[1] Trùng châu: tên một khu vực hành chính thời Trung Hoa cổ đại

– Trinh Quán nhà Đường năm thứ tám (năm 634) sửa Nam Phương châu thành Trùng châu, quản lý huyện Thượng Lâm (hiện nay là phía nam huyện Thượng Lâm, tỉnh Quảng Tây). Địa hạt này hiện nay ước chừng là huyện Thượng Lâm, huyện Mã Sơn, đông bắc huyện Vũ Minh (3 huyện trên đều thuộc thành phố Nam Ninh), tây nam huyện Hân Thành. Thuộc Lĩnh Nam đạo (Lĩnh Nam là khu vực phía nam dãy Nam Lĩnh hay còn gọi là Ngũ Lĩnh, 5 dãy núi ngăn cách vùng Lương Quảng và Giang Nam). Thời đại Thiên Bảo, Chí Đức từng bị đổi thành quận Hạ Thủy. Bắc Tống Khai Bảo năm thứ tư (năm 971) bị phế bỏ.

– Thiên Đức nhà Kim năm thứ ba (năm 1151) lấy làm tên một châu giáp biển, cai quản huyện Lâm Minh. Địa hạt này hiện nay ước chừng thuộc Hải Thành, thành phố An Sơn, tỉnh Liêu Ninh. Đại Đức đời Nguyên đã phế làm tuần kiểm ti.

Trùng châu trước đó nằm ở phía nam, sau này lại được đặt tên cho một châu phía tây bắc Trung Quốc, hiện tại thì không còn khu vực nào gọi là Trùng châu nữa. Bối cảnh Nam Cực Tinh không phải một giai đoạn lịch sử thực sự nhưng địa danh vẫn lấy theo thực tế chứ không phải hư cấu, có lẽ Trùng châu trong đây thuộc tỉnh Liêu Ninh vì Hồ tộc sinh sống tại phía tây hoặc phía bắc Trung Quốc, cắt đất phương bắc cho Hồ tộc hợp lý hơn.

[2] Trung Nguyên: chỉ khu vực trung hạ du sông Hoàng Hà, có ý nghĩa là ‘vùng đồng bằng trung tâm thiên hạ’, khởi nguồn của nền văn minh Trung Hoa cổ đại. Lấy tỉnh Hà Nam làm địa phận chủ chốt, ngoài ra còn có thể kể tới nam tỉnh Hà Bắc, nam tỉnh Sơn Tây, tây tỉnh Sơn Đông, tây bắc tỉnh Giang Tô, bắc tỉnh An Huy.

Phần trong vòng tròn mô tả vị trí Trung Nguyên.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Mấy ngày kế tiếp, Tô Hoàng vẫn không khỏi tâm phiền ý loạn, cả ngày trốn ở trong phòng không muốn gặp ai, nhất là cộng sự của mình thì càng không muốn gặp, vạn bất đắc dĩ phải cùng y mặt đối mặt mà nói chuyện, ánh mắt tự động hết ngó bên này lại tới bên kia, bộ dạng vô cùng không được tự nhiên.

Đương nhiên, loại tâm tình trước đây chưa bao giờ có này trăm phần trăm đều bởi vì một câu nói cuối cùng đầy ẩn ý của cộng sự đêm đó, cùng với lời nói ấy là một nụ hôn nhân nhạt, tuy rằng nụ hôn ấy đến cùng cũng chỉ giống như mọi khi, rơi lên bên má, nhưng vẫn hù Tô Hoàng sợ tới tay chân cứng đờ.

“Câu nói kia của y rốt cục là có ý gì? Yêu? Là cái loại yêu kia? Loại yêu gì chứ? Yêu cái gì?” Tô ngũ thiếu gia phiền não nắm tóc chính mình, nghiêm túc suy nghĩ, “Chẳng lẽ y thực sự đối với ta... Không thể nào

thể được... Sẽ không đâu... Không nên nghĩ nhiều như vậy, y là cộng sự của người, đương nhiên là yêu người rồi, đây là tình cảm chiến hữu, không hề có ý gì khác cả!”

Sau khi tự thuyết phục bản thân mình như vậy, nghĩ thêm một chút đã lại xoay chuyển: “Vạn nhất y thực sự có ý kia thì sao? Phớt lờ y, giả bộ không nghe thấy coi bộ cũng không ổn lắm, phải làm sao bây giờ a? Cự tuyệt y ư?... Suy cho cùng cũng là bằng hữu tốt nhất, lại tổn thương y... Nếu không cự tuyệt... Vậy chẳng phải là muốn cùng y...” Tô Hoàng đầu tê rần, khẩn cấp ngăn không cho bản thân tiếp tục suy nghĩ nữa, ôm đầu hung hăng lắc mạnh vài cái.

“Có lẽ nên hỏi kĩ lại y, hỏi xem nói như vậy rốt cuộc có phải cái ý kia không?” Suy nghĩ vắt vả hồi lâu, ý niệm này vừa mới hiện ra, đã lập tức bị chính hấn gạt bay biến, “Không được, đương nhiên không thể được, ngộ nhỡ y không hề có ý kia, thế nhưng ta lại coi như chuyện lạ nghiêm trọng lắm mà đi xác minh, nhất định sẽ bị y cười tới rớt hàm, sau này cả đời đừng hòng có thể ngẩng cao đầu trước mặt y, nam nhân nào có thể chịu được cái việc này a!!”

Trái lo phải nghĩ không cách nào quyết định được, sau cùng, Tô ngũ thiếu gia dứt khoát nổi giận luôn.

Từ xưa đến nay, hai người ở chung với nhau rõ ràng là thoải mái như vậy, tin tưởng lẫn nhau, dựa dẫm vào nhau, cùng nhau dững cảm chiến đấu, cũng cùng nhau đùa giỡn trêu chọc, quan hệ vô cùng tự tại thoải hoạt, y tự dưng nói một câu mập mờ không minh bạch như vậy để làm chi, biến thành cảm giác kỳ kỳ quặc quặc, gượng gượng gạo gạo như bây giờ a?

“Tiểu Hoàng, hôm nay ta vẫn cùng phụ thân ra ngoài, đi đây!”

Tô Hoàng ngây ngốc nhìn bóng lưng y thoải mái rảo bước, cảm phần giậm chân bình bịch.

Cái quái gì, cảm thấy gượng gạo không tự nhiên dường như chỉ có chính mình mà thôi.

“Quên không nói với người, không được đi gặp Nam Cận, đạo lý này đã nói rõ với người rồi đấy” Cộng sự quay ngược trở lại, bổ sung thêm một câu dặn dò.

“Càng muốn đi!” Tô Hoàng nổi giận cãi lại, Mục Tiểu Dịch hoàn toàn làm lơ.

“Càng muốn...” Vừa nói nhỏ lần nữa, Tô ngũ thiếu gia vừa thở dài cúi đầu. Kỳ thực trong lòng mình bạch Mục Tiểu Dịch nói không sai, thực sự không thể cùng Nam Cận qua lại thêm nữa, mặc dù loại hành vi đơn phương cắt đứt quan hệ đối với một thiếu niên giàu tình cảm như vậy là một loại tổn thương, nhưng thân là chiến sĩ Nam Cực Tinh, dù sao cũng không thể hành xử tùy ý thích được.

“Ngũ thiếu gia, phu nhân mời ngài tới tiền thính” Một nha hoàn ở bên ngoài viện môn gọi vọng vào.

“A, đã biết” Tô Hoàng đưa tay nhay nhay mặt, điều chỉnh lại biểu tình xong xuôi, bước nhanh tới tiền thính.

Tô phu nhân ngồi trên chiếc ghế gỗ tím, trong tay cầm mấy tờ giấy mỏng màu vàng, vừa trông thấy tiểu nhi tử liền nhăn mặt cau mày.

“Tiểu Ngũ, tự người tới đây nhìn xem, làm sao lại có thứ này? Ta đã nói với người biết bao nhiêu lần, chúng ta không phải gia đình giàu có, tiêu xài cũng phải có mức độ. Tiền tiêu vặt mỗi tháng của người không phải ít, cũng đủ cho người ăn ăn uống thoải mái tại tửu lâu, vì sao lại có chuyện thiếu nợ thế này? Nếu như bằng hữu quá nhiều tiền dùng không đủ, kén đáo tìm mẹ là được, thứ giấy nợ này đưa về nhà, ngộ nhỡ bị cha người thấy được, chẳng lẽ muốn ăn một trận đòn nữa sao?”

“Giấy nợ?” Tô Hoàng kinh ngạc, bước vội lên nhìn, cư nhiên thực sự là giấy nợ của Tùng Nguyệt tửu lâu, không khỏi có chút sững sốt, kỳ hạn đình chỉ chức vụ còn chưa hết a, làm sao...

“Tiểu Ngũ, lời của mẹ nói người có để vào tai không đấy?”

“A,” Tô Hoàng khôi phục thần trí, vội nói, “Đều là con không tốt. Kỳ thực tháng này không có tiêu vượt quá, chỉ là có mấy lần quên mang tiền nên mới ghi nợ, nhất thời lại không nhớ ra phải đi trả nợ, cho nên mới có giấy nợ này, con lập tức đi thanh toán hết nợ...”

“Tiểu Ngũ...” Tô phu nhân mới kịp kêu một tiếng, nhi tử đã vội chạy như bay ra ngoài, nhìn thái độ khẩn trương như vậy, có chỗ nào giống người thiếu nợ, so với đi tìm tình nhân trong mộng còn vội vã hơn vài phần.

Bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Tùng Nguyệt tử lâu, phi thẳng lên nhĩ gian trên lầu hai, sau một lát, Tiểu Huống trên vai vắt một chiếc khăn, mang theo bình trà đi tới.

“Tô ngũ thiếu gia lâu lắm không thấy tới, hôm nay ngài muốn ăn gì?” Lau lau bàn, rồi châm trà, đầu cúi lại gần, đề giọng nói xuống thật thấp, “Có hành động lớn, hai người các người lập tức phục chức, đêm nay giờ tý tới Thiên Tự viện nghe chi tiết tổ chức hành động”

Tô Hoàng hơi làm động tác gật đầu, cao giọng nói: “Gần đây có món nào mới, mang lên đây, nhớ là phải tinh xảo đấy”

Tiểu Huống kéo dài thanh âm đáp ứng, lanh lẹ chạy xuống lầu. Không lâu sau, mấy món ăn liên tiếp được đưa lên, Tô Hoàng ăn qua loa một chút liền đứng dậy tính tiền ly khai, vừa mới ra khỏi cửa, liền bắt gặp một nhóm Tử Y Kỳ dàn hàng đôi đi tới trước mặt, tận cùng bên trái không ai khác chính là Nam Cận.

Vừa nhìn thấy hắn, Tô Hoàng tựa như có một loại phản ứng bản năng lập tức lùi lại, nấp sau cánh cửa. Nhóm Tử Y Kỳ kia đi qua tử lâu nói nói cười cười, chỉ nghe loáng thoáng mấy câu đối thoại vụn vặt, hình như trong đó có một người phụng mệnh rời khỏi kinh thành đi chấp hành nhiệm vụ, mấy người còn lại có ý đi tiễn hắn, tiếng nói chuyện càng lúc càng nhỏ, nhỏ tới gần như đã không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, có lẽ là đã đi xa rồi. Tô Hoàng từ từ quay người lại, nhìn về phía xa xa bắt gặp Nam Cận một thân một bóng đơn bạc mỏng manh, đột nhiên không khỏi cảm thấy vừa rồi sao mình lại phải khấn trương đến vậy, nghĩ lại có chút xấu hổ. Chẳng qua cộng sự chỉ bảo không cho phép đi tìm Nam Cận mà thôi, cũng đâu nói phải tận lực trốn tránh hắn, cái loại ngẫu nhiên trên phố bắt gặp chào nhau một câu thăm hỏi thì đã sao, chẳng nhẽ Mục Tiểu Dịch dám ngoạm hắn một miếng à?

Trong lòng tự nhủ một hồi, Tô Hoàng tinh thần phấn chấn trở lại, phe phẩy cây quạt tà tà trở về phủ đệ nhà mình.

Vào cửa, Tô phu nhân hỏi sơ qua chuyện thiếu nợ, sau cũng không quản hắn nữa, mà Mục Tiểu Dịch mãi đến khi hoàng hôn mới cùng phụ thân hồi phủ. Lúc dùng cơm Tô Hoàng bí mật ra hiệu cho Mục Tiểu Dịch biết có việc, hai người đều vội vã ăn cho xong. Sau bữa tối, hai người qua loa bồi phụ mẫu một lúc, rồi tìm có khác nhau trở về phòng của mình.

Vừa mới bước qua viện môn, Tô Hoàng liền thấp giọng khấn trương nói: “Tiểu Huống mới cho ta biết, đêm nay giờ tý...”

“Chuyện này ta biết rồi” Mục Tiểu Dịch cười vui vẻ, thân người nghiêng qua, cánh tay thuận thế muốn gác lên vai Tô Hoàng, “Ta biết chắc chắn cấp trên không thể thực sự đình chỉ chức vụ của chúng ta lâu như vậy đâu mà”

Tô Hoàng có chút không được tự nhiên, cơ thể giật giật, tránh cánh tay cộng sự vươn tới, cúi đầu nói: “Vậy chúng ta cần tranh thủ nghỉ ngơi thôi” Nói xong liền chạy như bay vào trong phòng, đóng cửa lại thật chặt.

Cánh tay rơi vào khoảng không, Mục Tiểu Dịch ngẩn ngừ trong chốc lát, lông mày hơi nhíu lại, nhưng một lời cũng không nói nhiều, xoay người lại cũng trở về phòng.

Nửa đêm, ước chừng còn khoảng nửa canh giờ, Tô Hoàng mặc y phục dạ hành, kiểm tra lại binh khí, phóng người vọt ra khỏi phòng. Gần như cùng lúc đó, cửa phòng sát bên cạnh cũng được im lặng đẩy ra, Mục Tiểu Dịch tựa đám mây đen nhẹ nhàng xuất hiện, tới đứng bên cạnh hắn.

“Đi thôi” Tô Hoàng hất tay với cộng sự, thấp giọng khẽ nói.

Mục Tiểu Dịch gật đầu, thế nhưng dưới chân nửa bước còn chưa dịch chuyển, bất thành linh hai tay nâng lên, ôm lấy khuôn mặt hắn.

Tô Hoàng bị dọa cho nhảy dựng, theo bản năng giật lùi về sau, thế nhưng vừa mới né đi, hắn lập tức ý thức được mình đã phản ứng sai lầm rồi.

Cộng sự Nam Cực Tinh mỗi lần đi làm nhiệm vụ, đều có một động tác mang tính chất cổ vũ khích lệ nhau do hai bên cùng quy ước, động tác của Mục Tiểu Dịch và Tô Hoàng là cùng ôm lấy mặt đối phương, cùng trấn vào nhau. Rõ ràng đã là thói quen nhiều năm, vậy mà chỉ vì tâm tư rối loạn, hắn lại nhất thời phản ứng như vậy.

“Á... mới rồi là... ta dường như nghe thấy... bên ngoài có người tới...” Tô Hoàng lúng túng cố giải thích.

“Nga? Ta có nghe thấy gì đâu” Mục Tiểu Dịch cười mà như không cười nói.

“Nghe kĩ... lại không thấy gì nữa rồi...” Tô Hoàng cảm thấy trên mặt đã nóng ran, chỉ hi vọng bóng đêm có thể che giấu được, đối phương sẽ không phát hiện ra.

“Vậy thì tốt, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi” Mục Tiểu Dịch dường như thực sự không phát giác ra sự khác lạ của Tô ngũ thiếu gia, lần thứ hai đưa tay tới. Tô Hoàng hít vào, tiến lên phía trước, hai người cộng sự chiếu theo lệ cũ cụng trán nhau, vô thanh vô tức rời khỏi Tô phủ.

Thiên Tự viện là nơi tụ họp bí mật của bộ phận Nam Cực Tinh hoạt động tại kinh thành, trên thực tế người ngoài nhìn vào chỉ thấy nó là một cửa hiệu may y phục nhỏ bé cực kì bình thường, ngoại trừ có chung một lối ra vào với gia đình ông lão bên cạnh, về cơ bản không có bất luận kẻ nào lại có hứng thú chú ý tới nó. Giống với phần đông nhà cửa dân cư xung quanh, Thiên Tự viện cũng rất nhỏ hẹp lại cũ nát, chỉ có một mảnh sân nho nhỏ, trong sân dựng một giàn bìm bìm, phía trước có mấy đóa hoa màu tím hoặc trắng, không rõ bởi thấm dầm sương sớm hay ướt dầm nước mưa mà rơi rụng vương vãi. Phía sau dàn hoa xiêu vẹo, rải rác chất đống tạp vật của hộ gia đình, bên cạnh cửa là một cái giếng nước xây bằng đá tảng, miệng giếng đã phủ một lớp rêu dày ẩm ướt.

Tô Hoàng tay cầm trục xoay bằng gỗ của giếng nước, quay tay cầm theo hướng hạ gầu xuống bốn vòng, rồi quay tiếp năm vòng nữa, sau đó thành quay hướng kéo gầu lên ba vòng, cuối cùng thả xuống tận đáy. Một lát sau, dưới giếng phát ra âm thanh tiếng gỗ rất khẽ. Hai người cộng sự Nam Cực Tinh đồng thời gật đầu với đối phương, nắm lấy dây thừng buộc với gầu nước, nhảy xuống, tới vị trí cách mặt nước chừng bốn năm thước thì dừng lại, vách bên trái của giếng nước lộ ra một động khẩu đã mở sẵn, cũng đủ cho một người trưởng thành chui vào. Đi vào trong động khẩu chừng năm mươi thước, liền tiến vào một gian phòng có khả năng chứa tới hàng chục người.

Ánh lửa từ ngọn đuốc là nguồn sáng chiếu rọi bên trong, lơ mơ trông thấy đã có gần hai mươi người phân tán ngồi khắp nơi.

“Nhìn coi nhìn coi, hai vị đại anh hùng tài giỏi bị đình chỉ chức vụ đã tới rồi a” Chính giữa gian phòng, một người trên tay quần vải cười nói.

“Tề đại ca...” Tô Hoàng mặt đỏ ửng, uể oải kêu một tiếng.

“Cứ để Tề đại ca nói đi, có sao đâu?” Mục Tiểu Dịch đứng đờ đẫn như không nhún vai, cười tủm tỉm nói, “Ai bảo hai chúng ta không học nổi bản lĩnh tuyệt đỉnh của Tề đại ca. Tiểu Hoàng a, người có nhớ lần trước ở Tư châu bị Tử Y Kỳ tóm được đuôi, Tề đại ca yểm hộ các huynh đệ thoát thân, tất cả mọi người đều cho rằng hần ta chết chắc rồi, thế nhưng người ta đa tài lắm a, trốn trên giường Hồng cô nương Khánh Di viện trọn một đêm, cái người gọi là Chu Phong Chu phó thống lĩnh kia không sao tóm được. Một chuyện thú vị như thế này, chúng ta thế nào lại quên mất không kể cho Thư tiểu thư nghe nhỉ, nếu không lần tới có cơ hội gặp lại nàng thì...”

“Được rồi được rồi,” Tề Bôn đi tới đập một cái vào đầu Mục Tiểu Dịch, “Người bớt phóng túng cho ta, Tiểu Hoàng của chúng ta nề nếp như vậy sớm bị người làm hỏng mất thôi! Nếu người dám ở trước mặt Thư Nghi lắm mồm, có tin không ta rút lưỡi người?”

Mục Tiểu Dịch ha ha cười mấy tiếng, thuận tay kéo Tô Hoàng vào bên trong cùng các đồng bạn đang cười nói.

Sau hai người Tô Mục, lần lượt có thêm mấy người tiến vào, trong phòng dần dần chật chội hẳn lên. Liếc mắt nhìn, có những khuôn mặt thân thuộc đã quen biết nhiều năm, cũng có những người mới chỉ thấy qua vài lần. Thế nhưng trong mỗi cuộc tụ họp như thế này, luôn luôn có những khuôn mặt sẽ chẳng bao giờ còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

“Thời gian cũng đã tới rồi nhỉ?” Tô Hoàng đảo mắt nhìn chung quanh, “Thiếu Anh cùng Tứ Bình đâu?”

Tiểu Huống thở dài: “Bọn họ sẽ không tới... Trên đường đi Cam Nam, hai người cộng sự bọn họ đã cùng... Thật là, tiểu nữ nhi của Thiếu Anh còn chưa đầy tháng mà...”

Tô Hoàng buồn bã cúi đầu, thấp giọng nói: “Nghe nói mẫu thân của Tứ Bình vẫn còn đang bệnh...”

“Hơn nữa không chỉ có hai bọn họ, cả tổ khác nữa, tổng cộng chết mất bảy huynh đệ, ba người bị bắt sống, chỉ có chín người may mắn thoát khỏi”

“Là ai làm?”

“Chu Phong. May mà Lê Vĩ không đi, nếu có cả ma đầu này ở đó, nói không chừng toàn quân đều bị diệt”

Mục Tiểu Dịch vỗ bả vai khê run lên của Tô Hoàng, nhíu mày nói: “Từ khi Tử Y Kỵ được thành lập tới nay, tình trạng của chúng ta ngày càng khó khăn. Tân tiên sinh không có suy tính gì sao?”

“Tân tiên sinh nắm giữ phòng tuyến Giang Bắc, e rằng nhất thời cũng không thể làm gì”

“Tình hình Giang Bắc bất ổn sao? Không phải liên tiếp đánh thắng ba trận lớn ư?”

“Quân tư thiếu thốn, binh lực không đủ, cho dù Tân tiên sinh có là anh tài ngút trời chẳng nữa, nhưng thương địch nhất vạn, tự tổn tam thiên [1], không có tiếp tế, hào quang thắng trận cũng có ích lợi gì đâu?”

Tô Hoàng nhướng mày, đang muốn nói vài câu, Tề Bôn đã vỗ tay, lớn giọng nói: “Người đã đến đủ, mọi người yên lặng”

Âm thanh nói chuyện xôn xao bên trong lập tức lắng xuống, mọi người đều điều chỉnh lại tư thế ngồi, hướng mặt về phía Tề Bôn đang đứng ở chính giữa căn phòng.

“Trước tiên ta muốn nói sơ lược về nguyên nhân của lần hành động này. Mọi người hẳn là đều đã biết, gần đây, khả hãn [2] Hồ tộc phái ba sứ giả vào kinh, nhưng đối tượng đi sứ lại không phải đương kim triều đình, mà là Ngư Khánh Ân, sau một thời gian điều tra, chúng ta đã biết được nội dung giao dịch giữa sứ giả Hồ tộc và lão Ngư tặc. Hồ tộc một mặt dâng tặng lão Ngư tặc hai bảo vật đệ nhất nhân gian — hỏa phượng hoàng và kỳ lân châu, mặt khác khả hãn hạ ấn ký kết một bản hiệp ước đồng minh, ước định chỉ cần có được năm mươi châu Giang Nam, sau đó sẽ không tiếp tục tiến về nam nữa mà chia ra cai trị. Nếu như lão Ngư tặc chấp nhận điều kiện này, thì nhất định phải bí mật mở độ khẩu Bảo Bình, cho phép Hồ quân tràn qua độ khẩu vượt sông, nhờ đó...”

“Nam Bắc giáp công nghĩa quân Giang Bắc!” Tiểu Huống nhin không được kinh hô, “Thật quá ngoan độc, nếu như vậy, Giang Bắc quân ta chẳng phải sẽ diệt vong sao?”

“Phòng tuyến Giang Bắc một khi không còn, Hồ tộc liền ào ạt tiến vào, đến lúc đó làm gì có chuyện bằng lòng lấy năm mươi châu mà thôi?” Mục Tiểu Dịch cảm phẫn nói.

Tề Bôn cười khẩy một tiếng, nói: “Nghĩa quân Giang Bắc vốn là cái gai trong mắt lão Ngư tặc, nếu có thể khiến cho cái gai này cùng Hồ tộc tử chiến, lão lại chẳng quá vui mừng. Cắt đứt cầu hòa vốn là sách lược từ trước đến nay của lão, hơn nữa lại có được hai bảo vật đệ nhất nhân gian nữa kia!”

“Tề đại ca, ý của ngươi là nói, Ngư Khánh Ân đã đáp ứng sứ giả Hồ tộc rồi sao?” Tô Hoàng cả kinh, hai mắt tròn tròn.

Tề Bôn sắc mặt âm trầm gật đầu. “Đó cũng chính lý do chủ yếu dẫn tới hành động lần này, sau khi sứ giả Hồ tộc ra khỏi kinh thành, chặn giết, hủy đi giao ước đồng minh của lão Ngư tặc và Hồ tộc”. Y vẽ lên mặt đất một sơ đồ đơn giản, “Sứ giả Hồ tộc tổng cộng có ba người, bốn ngày sau sẽ rời khỏi kinh thành, dự tính Tử Y Kỵ hộ tống bọn họ có ba mươi người, binh sĩ ba trăm, do Chu Phong chỉ huy. Chúng ta chỉ có duy nhất một cơ hội mà thôi, địa điểm thuận lợi để ra tay, chính là ở đây”

Địa điểm được khoanh tròn, chính là phía tây khe núi Phục Ngưu [3].

“Tại sao lại chọn nơi này?”

“Ra khỏi khe núi Phục Ngưu liền có Liễu Thành quân chịu sự quản hạt của lão tặc tới tiếp ứng, bổ sung cho số hộ vệ vốn có, binh lực gia tăng tới hơn ba nghìn, sau đó lập tức chia thành ba đường tiến về phương bắc, mà chúng ta nhân thủ không đủ, không thể giống như bọn chúng chia thành ba tổ tiến hành tập kích, đến lúc đó chỉ cần có một tên sứ giả Hồ tộc thuận lợi về nước, hiệp ước liên minh liền đạt thành”

“Do đó chúng ta nhất định phải chớp lấy thời cơ trước khi bọn chúng hội họp cùng Liễu Thành quân, hoàn thành chặn giết?”

“Đúng vậy” Tề Bôn sắc mặt ngưng trọng nhìn khắp lượt đồng bạn bốn phía, “Đây là cuộc chiến một mất một còn, bằng mọi giá phải giết chết ba gã người Hồ kia. Tham gia hành động lần này có Vũ tổ, Phong tổ, Cúc tổ, Hạc tổ, còn có Bằng tổ chúng ta. Hết thấy các chiến sĩ không bị thương thì toàn bộ đều xuất động, Ngân Tinh và Điệp Tinh phụ trách ở lại phòng thủ... Còn có vấn đề gì không?”

Bên trong lặng ngắt như tờ, một lát sau, cánh tay một chiến sĩ mới gia nhập giơ lên: “Năm tổ tham gia, nhân số cũng chỉ có hai trăm người, chênh lệch quá lớn so với lực lượng của đối phương, vì sao không cử thêm nhiều người hơn?”

“Không thể, chỉ có chừng này người thôi” Tề Bôn trả lời ngắn gọn, “Còn muốn hỏi gì không?”

Chiến sĩ đó nhìn khắp các vị tiền bối xung quanh, con mắt buồn hạ, lắc đầu, Tô Hoàng đưa tay ra, vỗ vai hắn, thấp giọng nói: “Khe núi Phục Ngưu địa thế chật hẹp, nhân số chênh lệch đương nhiên bất lợi, nhưng cũng không tới mức chết người”

Người thanh niên đỏ bừng mặt, lẩm bẩm nói: “Không phải là ta sợ, chỉ là không muốn... hành động thất bại...”

Tô Hoàng cười với hắn, Tiểu Huống ở bên cạnh tiếp lời nói: “Không có ai nghĩ ngươi sợ, không cần phải xấu hổ. Ta nói với ngươi, trước đây có một người mới, lớn lên ở phương bắc, lần đầu tiên tham gia hành động, cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy Trường Giang, còn tưởng giống cái vịnh nước động quê y chứ, cho nên không lý giải được kế hoạch tấn công chính diện cấp trên đề ra, liền đi hỏi tổ trưởng của mình, vì sao lại không tấn công từ bên cạnh đem quây lại, khiến cho ai cũng phải cười vỡ cả bụng, dù như vậy, y cũng mặt dày không hề xấu hổ lấy một tí nào”

“Thật ư?” Người thanh niên miệng vẽ nên một ý cười, “Là ai?”

Mục Tiểu Dịch nghiêm giọng ho một tiếng, “Này! Hai người các ngươi, trong lúc hội nghị đừng có mà xì xầm to nhỏ chứ!”

Tô Hoàng nhin cười quay mặt về một bên, chiến sĩ trẻ tuổi kia cũng vội vã che miệng lại, rụt rè liếc nhìn Tề Bôn đang đứng ở giữa phòng.

Tổ trưởng Bằng tổ trừng mắt với mấy người này, đằng hắng giọng nói: “Nếu như tất cả mọi người đều không có vấn đề gì, giờ ta sẽ nói cụ thể hành động lần này”

Nói rồi trải trên nền đất một tấm bản đồ bằng lụa, ánh mắt mọi người đều tập trung về đây.

Chú thích:

[1] thương địch nhất vạn, tự tổn tam thiên: đả thương quân địch một vạn, bản thân cũng tổn hại ba nghìn; ý chỉ dù có chiến thắng quân địch thì quân ta cũng phải chịu nhiều tổn thất.

[2] khả hân: danh xưng của người thống trị tối cao của các dân tộc phương bắc như Tiên Bi, Nhu Nhiên, Đột Quyết, Hồi Hột, Khiết Đan, Mông Cổ...

[3] khe núi Phục Ngưu: nguyên là Phục Ngưu sơn ải. Phục Ngưu là dãy núi nằm ở phía tây tỉnh Hà Nam. (Ồ có khi nào kinh thành trong Nam Cực Tinh là kinh đô Lạc Dương không)

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Cuộc họp bí mật kéo dài tới hết canh tư, sau đó mọi người từng tốp lặng lẽ ly khai. Để tránh tuần tra của thủ vệ kinh thành, Tô Hoàng cùng Mục Tiểu Dịch chọn con đường men theo chân bắc thành, vòng qua bờ đê Ngật hà chảy về hướng đông, rồi quay trở về Tô phủ ở tây thành.

Phía đông bầu trời lúc này đã lộ ra một mảnh sắc xanh u tối nhân nhật, nhưng trước mắt vẫn là bóng đêm chưa tan. Tô Mục hai người vừa cúi người vọt qua bờ đê, đột nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người đang di chuyển.

Ẩn mình sau thân cây liễu gần nhất, Tô Hoàng ra hiệu cho Mục Tiểu Dịch nấp sau một thân cây khác, cả hai đều chăm chú quan sát phía trước. Ở khoảng cách ước chừng hai mươi trượng [1], chỉ thấy một hắc y nhân trên vai đang khiêng một bao tải to không giầy dựa không thôi, từ con đường phía dưới chạy lên trên bờ đê với tốc độ cực nhanh, nhìn xuống bên dưới hàng rào bảo hộ, nâng chiếc bao tải nặng trĩu lên, tựa hồ muốn ném xuống sông.

Xem chiếc bao tải kia liệu mạng mà giầy giụa, bên trong có khả năng rất lớn là một người còn sống, hai người nhanh trí trao đổi một ánh mắt, kéo khăn trùm mặt xuống, lập tức phi thân nhảy ra.

Hắc y nhân lợi dụng bóng đêm ném người còn sống xuống sông này vô công cũng không tồi, nhưng tiếc thay hắc y nhân gặp phải một đôi cộng sự không ít tiếng tăm trong Nam Cực Tinh, sau vài ba chiêu thức, đã bị đánh cho bất tỉnh ngã xõng xoài trên mặt đất.

Mục Tiểu Dịch đưa tay kéo chiếc bao tải lại, mở ra nhìn vào, hóa ra bên trong là một nam tử tầm hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ nho sam thư sinh, vạt áo phía trước loang lổ vết máu, khuôn mặt bị đánh đến không còn ra hình người, trong miệng nhét một miếng giẻ rách nát.

Tô Hoàng ở bên cạnh cũng kéo tuột khăn che mặt của hắc y nhân đã mê man bất tỉnh, dưới ánh sáng mờ mờ chỉ mới thoáng nhìn, vùng giữa hai bên lông mày đã nhíu chặt, nói “Ta nhận ra người này, là một sát thủ nhìn tiền không nhìn người, nghe nói trong một vụ được thuê ngay cả trẻ con cũng giết, quan phủ truy bắt hẩn từ lâu lắm rồi”

“Vừa hay, dù sao hẩn cũng không nhìn thấy mặt chúng ta, điểm huyết rồi vút lại đây đi, trời sáng tự nhiên sẽ có người mang hẩn tới nha môn lãnh thưởng”

“Thế thư sinh này tính sao đây?”

“Không còn sớm nữa, trước tiên cũng chỉ có thể mang về chỗ Tiểu Huống, hỏi căn nguyên lý do, rồi bàn bạc phương thức giải quyết sau thì hơn”

Tô Hoàng gật đầu đồng ý, vươn tay muốn rút miếng giẻ trong miệng thư sinh ra, lại bị Mục Tiểu Dịch dè nhẹ cánh tay lại: “Đừng vội, hẩn đang chấn kinh quá độ, ngộ nhờ lớn tiếng la lên sẽ kinh động tới người khác, đợi đến tửu lâu rồi hẩn lấy ra” Nói rồi hai cánh tay dụng lực, nhấc thư sinh lên khiêng trên vai, hai người xuống khỏi bờ đê, đi qua một con hẻm nhỏ tới trước Tùng Nguyệt tửu lâu, gõ cửa theo tiết tấu chuyên dùng cho liên lạc như mọi khi.

Tiểu Huống sớm đã trở về tửu lâu ra mở cửa, trông thấy hai người vừa mới chia tay ban nãy, không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vàng xem xét nhìn chung quanh, vươn tay kéo hai người vào trong, cửa vừa đóng lại, liền gấp gáp hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Hoàng giải thích qua loa sự tình phát sinh trên đường, cùng lúc đó, Mục Tiểu Dịch rút miếng giẻ nhàu nát ra khỏi miệng thư sinh kia, thận trọng canh chừng hẩn sợ hãi kêu lên.

Thế nhưng khiến cho cả ba người đều không ngờ tới là, thư sinh kia chỉ khẽ thở hắt ra một hơi, rồi cúi gằm đầu, môi mím chặt, không nói lời nào, vẻ mặt im lặng lại lộ ra thần tình bi thương khó có thể nói lên lời.

“Người tên là gì? Biết là ai thuê sát thủ giết người không? Vì sao lại muốn giết người?” Tiểu Huống khoanh tay trước ngực, hỏi liền ba câu.

Thư sinh chỉ cười buồn bã, cúi đầu không nói.

Tô Mục hai người bởi vì vội trở về nhà, lại vẫn luôn trùm khăn che mặt không để người khác nhìn được dung mạo, rất tự nhiên mà để lại phiền phức này cho Tiểu Huống, nhẹ nhàng chuồn ra ngoài cửa.

Dọc đường đi coi như thuận lợi, ngoại trừ một người canh phu [2], cũng không gặp thêm phiền phức nào khác. Khi về tới cửa sau Tô phủ, sắc trời đã hửng sáng, đề phòng hai vị phụ thân gần đây luôn dậy sớm, hai người lên vào theo lối cửa sau ở phòng chứa củi, chạy như bay về tiểu viện của mình.

“Mệt chết mất, ta muốn đi ngủ một lát, tạm biệt” Vội vàng bỏ lại một câu, Tô Hoàng chạy biến vào phòng, nhưng chưa tới hai bước, đã bị cộng sự cầm tay giữ lại.

“Tiểu Hoàng”, Mục Tiểu Định hai tay giữ lấy hai bên vai hắn, nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, “Ta biết ngươi buồn ngủ, nhưng bởi vì gần đây ngươi cứ liên tục trốn ta, ta có một chuyện quan trọng muốn nói, lại thực sự không tìm được cơ hội thích hợp nói với ngươi. Có điều... sau bốn ngày nữa sẽ có hành động vô cùng trọng yếu, ta không thể chờ thêm được nữa, dù thế nào hiện tại cũng phải nói rõ ràng với ngươi”

Tô Hoàng cảm thấy đầu muốn nổ tung luôn rồi, căng thẳng tới cổ cũng cứng ngắc, khóe miệng cố sức kéo về hai bên vẽ ra một nụ cười gượng gạo, đầu lưỡi lú lại, lắp bắp hỏi: “Nói... Nói cái gì...?”

Mục Tiểu Định cười cười đậm nhạt, hít vào một hơi thật sâu, ngón tay lạnh lạnh lướt qua gò má thoảng chút xanh xao của cộng sự, khẽ giọng nói: “Ta không phải rất muốn nói đâu, chẳng qua thật sự không thể không nói... Tiểu Hoàng, ngươi định bao giờ mới trả lại ta Lưu Hồn đoản kiếm hử? Ta hành động rất cần đến nó à!!”

...

Sau khi sững sờ nhìn Mục Tiểu Định hơn nửa ngày, hai vai Tô Hoàng cứng ngắc đột nhiên thả lỏng, “ha ha ha” cười mấy tiếng, vỗ vỗ cánh tay cộng sự nói: “Lưu Hồn đoản kiếm phải không? Không thành vấn đề... Ta lập tức đi tìm đi tìm ngay...” xoay người trở vào phòng. Chỉ chốc lát sau, cửa sổ mở đánh rầm, một vệt sáng bạc vụt phóng ra, dọa Mục Tiểu Định sợ hết hồn, vội vã ngã về phía sau, vệt sáng bạc xẹt qua sát đầu y, phập một tiếng cắm chặt lên thân cây phía sau, rung rinh không dứt.

Chấm chấm mồ hôi lạnh trên trán, Mục Tiểu Định rút ngân kiếm ra khỏi thân cây, không tiếng động nhẹ nhàng trở về phòng mình.

Đùa quá trốn rồi, hình như rất tức giận... Lúc này chớ có chọc hắn...

Ngủ qua mấy canh giờ, Tô Hoàng suy cho cùng vẫn không thực sự yên tâm về thư sinh vớt lại chỗ Tiểu Huống, trở mình rời giường, sơ tấy một chút rồi đi ra khỏi phòng, lảng lảng ghé vào sát cửa sổ phòng Mục Tiểu Định nhìn vào bên trong, thấy y ngủ rất sâu, không lên tiếng, một mình theo cửa hông ở bên cạnh đi ra ngoài.

Từ trong bóng râm của cây nhãn cao lớn vượt cả tường viện bước ra ngoài cửa liền bị ánh mặt trời chói chang chiếu tới lóa mắt, một tiểu khất cái chạy tới trước mặt hắn, chìa cái tay cấu bẩn ra, đáng thương mà van nài: “Cầu công tử ngài thương xót kẻ chết đói này, thưởng cho bữa cơm với”

Tô Hoàng lộ ra biểu tình chán ghét che mũi lại, rất không kiên nhẫn mà lấy ra hai đồng xu ném vào lòng bàn tay đó, bước nhanh vào một quán trà gần nhất, thuận miệng kêu một chén trà xanh, một mặt chậm rãi thưởng thức trà, một mặt khéo léo mở cuộn giấy nhỏ lấy được từ kẻ hở ngón tay tên tiểu khất cái mới rồi.

Trên cuộn giấy viết một hàng chữ rất nhỏ, là nét chữ của Tiểu Huống: “Thân phận thư sinh vẫn chưa điều tra rõ, người kia nhất quyết rời đi, vì đề phòng bắt trắc, có người bám theo. Hiện tại đang đứng yên bên ngoài Tần phủ thị lang bộ Lại, không biết muốn làm gì, dường như là quá rảnh rồi, nhưng vẫn cần điều tra tiếp”

Sau khi gấp gấp xem qua một lần, Tô Hoàng vo viên tờ giấy lại trong lòng bàn tay, một hơi cạn sạch chén trà xanh, đứng lên rời đi.

Ai, phiền phức, cứu người trong tình huống phải che giấu thân phận thật đúng là phiền phức, thế nhưng lại không thể thực sự thấy chết mà không cứu a.

Làm ra bộ dáng đi dạo loanh quanh, Tô Hoàng nhàn nhã đi tới con phố chuyên kinh doanh đồ sứ ở nam thành, phủ đệ của thị lang bộ Lại Tần Thượng nằm ở cuối con phố này. Xa xa chỉ liếc mắt một cái, đã trông thấy một nam tử áo trắng đang đứng dưới tàng cây hòe cao ước chừng hai ba mươi thước [3] bên ngoài cửa Tần phủ, đúng là tên thư sinh vừa mới đoạt lại được từ quỷ môn quan sáng sớm ngày hôm nay.

Bởi vì khi cứu người trùm khăn che mặt, lúc nói chuyện cũng biến đổi giọng đi đôi chút, cho nên Tô Hoàng không hề lo lắng thư sinh kia sẽ nhận ra mình, dự định bắt chuyện như một người lạ bình thường, nhưng đúng lúc hần vừa mới bước tới bên dưới bóng đổ của tàng cây hòe, ngoài ý muốn trông thấy Nam Cận từ trong Tần phủ đi ra, không khỏi sửng sốt.

Nam Cận bước xuống bậc cửa, ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy Tô Hoàng, trên mặt lập tức rạng rỡ nét tươi cười thoải mái, vừa vẫy tay chào, vừa bước nhanh tới.

“Ta tới giúp gia mẫu chọn hai món đồ sứ, không ngờ lại gặp người, sao người lại ở đây?” Tô Hoàng cũng không tự chủ được bắt gặp tươi cười theo.

“A, Chu phó thống lĩnh lệnh cho ta hộ tống Lệ phu nhân hồi phủ thăm phụ mẫu”

“Lệ phu nhân?” Tô Hoàng sửng sốt một chút liền bừng tỉnh đại ngộ. Tân hôn phu nhân của Lệ Vĩ chính là thiên kim tiểu thư của Tần thị lang, thế nào hần lại quên mất việc này.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên nghe được bên cạnh có tiếng hàm răng run lên lập cập, đồng thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy thư sinh kia đứng ngây ngốc cách đây vài bước, sắc mặt xanh xám, đôi môi run rẩy dữ dội, hai tay dường như co giật cào lên mặt mình, cào tới bắt đầu chảy máu, hơn nữa hần vốn bị đánh cho thương tích bầm tím, toàn bộ khuôn mặt trông càng thêm đáng sợ.

“Vị huynh đài này, người không sao chứ?” Nam Cận hảo tâm hỏi một câu.

Tô Hoàng trong lòng khẽ động, hỏi dò: “Sao vậy, người quen biết Lệ phu nhân sao?”

Thư sinh hai con mắt đỏ ngầu, hơi thở cực kỳ rối loạn, trong miệng mơ hồ phát ra âm thanh lẩm bẩm: “Lệ phu nhân... Nàng cư nhiên lại thành Lệ phu nhân... Tuệ Nghi... Tuệ Nghi... Sao nàng có thể đối với ta như vậy...”

Tô Nam hai người thoáng trao đổi ánh mắt, Nam Cận bước lại gần hần, nhỏ giọng nói: “Sao người lại biết khuê danh của Lệ phu nhân?”

Thư sinh thở hồng hộc, đột nhiên ngẩng đầu, phẫn nộ nói: “Nàng không phải là Lệ phu nhân, nàng là thê tử của ta, nàng rõ ràng là thê tử của ta...”

Nam Cận nhíu mày, lập tức sa sầm nét mặt, trách mắng: “To gan! Lệ phu nhân là thiên kim Tần phủ, là đích thân Tần đại nhân ký hôn thư, phu nhân Lệ thống lĩnh tam môi lục sỉnh [4] ngênh thú, sao người dám hồ ngôn loạn ngữ, bôi nhọ thanh danh nàng?”

“Ta không có hồ ngôn loạn ngữ, nàng đính ước với ta từ thuở nhỏ, lại sớm có phu thê chi thực [5], đương nhiên đã tính là thê tử của ta rồi!” Trên khuôn mặt bầm tím của thư sinh hiện ra vẻ thống khổ cùng cực, nhìn trừng trừng đại môn đồ thẩm của Tần phủ, cắn răng một cái, liền chạy thẳng về phía cửa lớn, vừa chạy vừa lẩm bẩm nói: “Không được... Ta vẫn muốn gặp nàng... Ta phải hỏi lại lần nữa... Hỏi lại lần nữa rồi cuộc là vì cái gì...”

Tô Hoàng cùng Nam Cận đồng thời xuất thủ, mỗi người bắt lấy một bên cánh tay thư sinh, kéo hần ngược trở lại, tới một chỗ rẽ không người.

“Người muốn tìm cái chết sao?” Tô Hoàng đề thân thể đang giãy giụa kịch liệt của hần lại, hạ thấp thanh âm nói, “Không nói đến bây giờ nàng đã là phu nhân thống lĩnh, chỉ với thể lực của Tần phủ, người liều mạng với ai hả?”

“Ta không quản nhiều như vậy!” Thư sinh bật khóc nước mắt lã chã, “Ta hiện tại cái gì cũng không có, không có phụ mẫu thân nhân, không có tài sản, càng không có công danh, ta không thể không có cả nàng! Nàng rõ ràng đã nói chúng ta phải cả đời ân ái, vì sao mới ly biệt một năm ngắn ngủi, lại có thể trở nên lãnh khốc vô tình đến vậy?”

Lúc này Tô Hoàng đã hiểu được đại khái câu chuyện, khẽ giọng thở dài, khuyên nhủ: “Quên đi, thiên nhai hà xử vô phương thảo [6], nàng đã vô tình, người cần gì phải lưu luyến? Ta thấy người hoàn cảnh hiện tại không tốt lành gì, chỉ sợ là đời không lại cái công đạo này đâu, chi bằng sớm chấm dứt tình thân, suy nghĩ về tháng ngày sau này của chính mình đi thôi”

Thư sinh vẫn cắn răng ra sức lắc đầu, run run nói: “Ta không cam lòng... Ta chỉ muốn hỏi nàng vì sao lại thay lòng đổi dạ, vì sao nàng lại có thể như vậy... Ngay cả phụ thân nàng cũng còn biết nhớ tới phần tình cảm hai nhà, chỉ là đẩy ta sớm rời đi mà thôi, vì sao hết lần này tới lần khác là nàng... là người con gái đã từng thề non hẹn biển cùng ta... lại một lòng muốn lấy tính mạng ta...”

Tô Hoàng nhớ tới tên sát thủ nổi danh giết người không cần nguyên tắc kia, trong lòng thoáng rung mình, nhưng bởi vì không được để cho thư sinh nhận ra hẳn chính là một trong hai người lúc đó ra mặt cứu giúp, không thể làm gì khác ngoài im lặng không nói gì.

“Người nói Lệ phu nhân muốn lấy mạng người?” Nam Cận kinh ngạc mở to hai mắt, “Vì sao?”

Tô Hoàng cười khổ vỗ vai hắn, nói: “Cái này còn phải hỏi sao? Nàng bây giờ vinh hoa phú quý, đương nhiên sợ Lệ thống lĩnh biết được những chuyện trước đây của mình, giữ lại người này chỉ mang tới hậu họa, còn không bằng giết mới an tâm”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Nam Cận lắp ba lắp bắp nói, “Lệ phu nhân thoát nhìn ôn nhu mỹ lệ, không giống loại người độc ác như vậy?”

Thư sinh kia mặt cắt không còn giọt máu, môi dưới đã cắn hẳn thành vết tích thật sâu, hai người vừa mới không chú ý tới, hắn đã lại như phát điên chạy tới trước đại môn Tần phủ.

“Người, cái đồ, sao lại cố chấp như vậy hả?” Tô Hoàng lần thứ hai kéo thư sinh ngược về, cau mày, đẩy hắn dán trên tường, trách mắng, “Người như vậy mà vào được đại môn mới lạ! Hơn nữa nghe người nói vừa nãy, hình như người đã gặp nàng rồi?”

Thư sinh bị ép vào tường, dốc sức thở hổn hển, hồi lâu vẫn không nói được câu nào. Trầm mặc ước chừng nửa chung trà, hắn rút cuộc cũng kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt nhất thời kích động dâng trào của mình, thấp giọng nói: “Ta đích thực đã gặp được nàng rồi, nhưng nàng nói không nhận ra ta, kêu người muốn đánh chết ta, còn nói trong vòng hai ngày không rời khỏi kinh thành, sẽ giết ta... Ta thực sự không thể chấp nhận được... lời nói tàn nhẫn như vậy lại là của nàng ư... Ta cảm thấy có lẽ đây là một cơn ác mộng mà thôi... không phải là sự thực...”

“Kỳ hạn hai ngày tới rồi phải không?” Tô Hoàng hỏi.

Thư sinh chậm chạp gật đầu.

“Người kia đến mức muốn lấy mạng người ư?” Tô Hoàng biết rõ còn cố hỏi.

Sắc mặt thư sinh thoáng chốc trở nên trắng bệch. Nam Cận trái lại hít vào một hơi khí lạnh, lầm bầm nói: “Không thể nào? Thật sự có người muốn giết người?”

“Nếu thật sự có người muốn giết người, ta thấy việc chạy trốn mới là quan trọng. Người cái dạng này sao đầu lại nàng?” Tô Hoàng khuyên nhủ, “Lùi một bước trời cao biển rộng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, người nên rời khỏi kinh thành thì hơn”

Có lẽ bởi vì tâm tình vừa mới phát tiết hết được, thần tình thư sinh đã khôi phục về bình tĩnh, chậm rãi nói: “Cảm tạ nhị vị hảo tâm. Ta giờ đây đơn độc một thân một mình, đã là sinh vô khả luyện, tử vô khả cù [7], thực sự không còn muốn sống tiếp nữa”

Tô Hoàng nhíu mày, tức giận nói: “Người may mắn là một nam nhân, thế gian này trời đất bao la, lại không có chỗ dung người sao? Người chết còn không sợ, lại đi sợ sống? Người như vậy chẳng trách nàng xem thường người”

Thư sinh đôi môi run rẩy, lắp bắp nói: “Thế nhưng... nàng đã nổi sát tâm, cho dù ta muốn ly khai kinh thành cũng không biết phải ly khai thế nào?”

“Người không cần lo”, Nam Cận nghiêm túc nói, “Ta nghĩ Lệ phu nhân chẳng qua là sợ Lệ thống lĩnh biết chuyện mà thôi, chỉ cần người rời khỏi đây thì sẽ yên ổn. Cho dù nàng thực sự lòng dạ độc ác, nói cho cùng cũng chỉ là một quý nữ nhà quan, cũng chẳng phải người trong giang hồ, sẽ không có năng lực ngăn chặn đuổi giết người đâu”

Tô Hoàng cũng tiếp lời: “Hai người chúng ta mặc dù không hề quen biết người, nhưng những gì đã nói đều là chân tâm. Non xanh còn đó mới là quan trọng nhất, hà tất phải tổn hại tính mệnh bản thân? Người thiếu lộ phí sao? Ta có thể giúp người một ít”

Bị hai người bọn họ người một lời ta một lời nói tới nói lui, thư sinh kia cuối cùng không có biện pháp, ôm đầu từ từ tụt xuống ngồi chễm chệ trên mặt đất. Tô Hoàng duỗi tay dụng lực kéo hắn, trách mắng: “Là nam nhân thì đừng thiếu quyết đoán như vậy, nhân lúc trời còn sớm, nên nhanh chóng rời khỏi kinh thành. Đi, ta tiễn người ra khỏi kinh thành”

“Để ta tiễn hắn cho” Nam Cận tiến lên nắm lấy cánh tay Tô Hoàng, thấp giọng nói, “Bất luận là thế nào, đây cũng là chuyện liên quan đến Lệ phu nhân”

Ánh mắt Tô Hoàng dừng lại trên mặt hắn, do dự chốc lát, nói: “Nam Cận, nghe khẩu khí của người, dường như là muốn thay vị Lệ phu nhân kia giấu diếm chuyện này phải không?”

Nam Cận cúi đầu thở dài, “Tuy rằng Lệ thống lĩnh không có cảm tình với Lệ phu nhân, nhưng nếu có một ngày biết được chuyện này, dù sao cũng sẽ thấy mất hứng đi, hà tất phải gia tăng thêm phiền não cho y chứ?”

Tô Hoàng chau mày, đột nhiên cảm thấy có chút gì đó bức mình vô căn cứ, lời nói mang theo ý khó chịu: “Tự y có mắt không trông thú một người vợ như vậy, người cần gì phải thay y suy nghĩ nhiều như thế?”

“Cũng không thể trách y, hôn sự này là Ngự thiên tuế định ra cho y...”

“Vậy cũng là do y không tự coi trọng hôn nhân của chính bản thân mình, chẳng phải sao?” Tô Hoàng cười gằn một tiếng, “Người vì y lo nghĩ mọi chuyện như vậy, y sẽ đặt người trong lòng chắc?”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người đều đột nhiên trắng bệch. Nam Cận là không ngờ tới bí mật che giấu trong lòng của mình lại bị bằng hữu mới quen phát giác được, còn Tô Hoàng thì hối hận mình không nên nói nặng lời đến vậy.

Sau khoảnh khắc trầm mặc, vẫn là Nam Cận trước tiên phá vỡ cục diện bế tắc này, khẽ giọng nói: “Tô huynh, ta biết người thực sự quan tâm ta, thế nhưng người không biết... ta cho dù tốt với y, y cũng không tốt với ta... Vả lại, cũng không phải tất cả mọi sự ta đều lo nghĩ cho y đâu...”

Thấy hắn cúi đầu nhỏ nhẹ lú lú, vàng trán trắng xanh tựa ngọc thạch thẫm lại, lấm tấm vài giọt mồ hôi, Tô Hoàng trong lòng tức khắc mềm nhũn, kim lòng không đậu mà đưa tay vuốt sợi tóc rối bời bên tai hắn, dịu dàng nói: “Người không cần nói nữa, ta đã hiểu. Chúng ta cùng đưa người này ra khỏi thành thôi”

Nam Cận hít vào mấy hơi, đôi mắt nhỏ đen láy sáng long lanh, kéo lấy tay Tô Hoàng, “Người thực tốt, ta rất vui vì có một bằng hữu như người...”

“Nói gì vậy?” Tô Hoàng trong lòng ân hận đau thay cho hắn, nhưng trên mặt lại không thể biểu lộ ra, đường nhìn thoáng chút do dự, “Người cũng là một người tốt”

Thế nhưng Nam Cận lại rất nghiêm túc mà lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta không tốt giống như người vậy đâu. Ta có một loại cảm giác rằng, biết đâu đến một ngày nào đó, ta nhất định sẽ làm ra một chuyện không ra gì”

“Người xem người, suy nghĩ vớ vẩn gì thế hả?” Tô Hoàng trong lòng càng trào dâng cảm giác thương xót, đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay người thiếu niên trước mặt, khuyên nhủ, “Nếu như người đã biết đó là chuyện không ra gì, tại sao còn làm chứ? Đừng tự mình tìm khổ như vậy”

Hai hàng lông mi Nam Cận run nhẹ, khóe môi nhếch lên khẽ giật, nhưng hắn nhanh chóng ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khoan khoái vui lòng người, nói: “Người nói đúng. Từ sau khi gia nhập Tử Y Kỳ, ta thực sự càng ngày càng không giống với chính mình. Trước đây ta căn bản không phải người đa sầu đa cảm, cũng chưa bao giờ nghĩ lung tung thế này. Kỳ thực chỉ cần có một mục tiêu rõ ràng, sao lại không thể vì thế mà vui vẻ chứ? Đi thôi, chúng ta đi tiễn người này ra khỏi thành”

Hai người thân thiết nắm tay, nhìn nhau cười, rồi đồng thời vươn tay nắm lấy cánh tay thư sinh vẫn còn ngây ngẩn cuộn tròn trong góc tường, hợp lực lôi hắn đứng lên.

Sau nửa canh giờ, ba người đã ra khỏi cổng tây thành, đi tới quan đạo hoàng thổ [8] ở hướng tây.

Ly khai chón kinh thành ồn ào náo nhiệt, nghỉ ngơi chốc lát trong một quán trà nhỏ, tâm tình thư sinh dường như bình tĩnh lại hơn một chút, dần dần tiếp thu hiện thực trước mắt đã không còn có thể thay đổi được nữa.

Nam Cận có thể bởi vì mềm lòng, cũng có thể bởi vì đồng cảm với mảnh chân tâm của thư sinh phải trôi theo dòng nước, dọc đường đi nhiệt tình khuyên giải hần, còn có lòng viết cho hần chỗ ở của mấy người bằng hữu, để hần có chuyện gì bất trắc thì có chỗ xin giúp đỡ.

So sánh mà nói, Tô ngũ thiếu gia tựa hồ không có nhiệt tình như vậy, mặc dù hần cũng rất thông cảm cho cảnh ngộ của thư sinh, nhưng không thể phủ nhận nguyên nhân chủ yếu của việc giúp đỡ lần này là vì không muốn lưu lại một phiền phức khó lường cho Nam Cực Tinh, muốn sớm xử lý xong xuôi chuyện này.

Sau khi dõi theo thân ảnh thư sinh miễn cưỡng phần chấn tinh thần mà ly khai, hai người cùng nhau thông thả chậm bước trở về kinh thành, dọc đường trời cao biển rộng thoải mái tán gẫu, hai bên dường như đều cảm thấy thoáng chốc đã trở thành hai bằng hữu quen biết từ lâu lắm, bất tri bất giác đã đi tới giữa con đường náo nhiệt.

“Phải rồi, vừa nãy gặp người, người từ trong Tần phủ đi ra, là muốn đi làm chuyện gì sao?” Tô Hoàng hỏi.

Nam Cận ngẩng người, há hốc mồm, lấy tay đập vào đầu mình, “A, may mà người nhắc ta! Tối nay đến phiên ta trực, nhưng lệnh bài trực đêm ta còn chưa lĩnh, lúc đó ta chạy đi, chính là muốn nhân lúc rảnh rỗi đi lĩnh lệnh bài. Không ngờ gặp phải chuyện này, tới tới lui lui liền quên khuấy mất”

Tô Hoàng bật cười, nói: “Hiện tại đi lĩnh còn kịp không?”

Nam Cận ngẩng đầu nhìn sắc trời, cười cười: “Không thành vấn đề, trước giờ Dậu đi lĩnh là được...” Hần đang nói đột nhiên im bặt, nghiêng người nhìn phía sau Tô Hoàng, “Tô huynh, vị công tử bên kia là bằng hữu của người phải không? Ta nhớ trong hôn yến hai người các người luôn đi cùng nhau...”

Tô Hoàng theo hướng hần vừa nhìn, ***g ngược lập tức nảy lên.

Mục Tiểu Dịch khoanh hai tay trước ngực, đang nghiêng người tựa lên chiếc cột lớn treo kỳ phiên [9] của một cửa hiệu mà nhìn hần, trên mặt đậm nhạt, dường như không có bất cứ biểu tình gì.

Chú thích:

[1] trượng: 1 trượng ~ 3,33m, 20 trượng ~ 66,7m

[2] canh phu: người tuần đêm, thường gõ mõ thúc hoặc chiêng, nhắc nhở mọi người giờ giấc, đề phòng củi lửa.

[3] thước: 1 thước ~ 0,33m (1/10 trượng), 20-30 thước ~ 6,67-10m

[4] tam môi lục sinh: hay còn gọi là tam thư lục lễ. Trong hôn lễ truyền thống của người Trung Hoa, nam nữ thành thân cần phải “tam môi lục sinh”

Tam thư chỉ văn thư (giấy tờ) trong quá trình lễ sinh (kết thân), bao gồm:

-Sinh thư: trao đổi trong đại lễ (lễ đính ước).

-Lễ thư: giao ra sau đại lễ.

-Nghênh thư: do nhà trai trao cho nhà gái khi nghênh thú (đón dâu).

Lục lễ chỉ các thủ tục cầu thân, từ khi làm mối đến khi nghênh thú, bao gồm:

-Nạp lễ: nhà trai nhờ người sửa soạn lễ vật tới cầu hôn nhà gái, làm mối.

-Vấn danh: nhà trai viết tính danh (họ tên), thứ bậc, sinh thần bát tự (giờ ngày tháng năm sinh) lên thiệp canh đỏ thắm, do bà mối đưa tới nhà gái. Nhà gái nếu có ý kết thân thì đem danh tự cùng bát tự của cô gái viết lên, mời người tính toán xem có hợp tuổi không

-Nạp cát: nếu bát tự hai bên không bị tương xung tương khắc (đại khái là hợp nhau), hôn sự coi như đã định.

-Nạp trưg: hay còn gọi là đại lễ. Tương tự đính hôn ngày nay.

-Thỉnh kỳ: chọn ngày lành tháng tốt tiến hành hôn sự.

-Nghênh thân: cùng ngày với hôn lễ. Nhà trai mang nghênh thư tới nhà gái nghênh thú tân nương (rước dâu)

Nói chung tam môi lục sính chỉ hôn lễ chính thức.

[5] phu thê chi thực: thực sự là vợ chồng (chắc là chỉ đã ăn kem trước cổng :”>~)

[6] thiên nhai hà xử vô phương thảo: chân trời này nơi nào không có cỏ thơm, aka đời này thiếu gì gái đẹp :”>

~[7] sinh vô khả luyện, tử vô khả cù: sống không được yêu, chết có gì sợ.

[8] quan đạo hoàng thổ: quan đạo ~ con đường lớn, hoàng thổ ~ một loại đất, QT dịch là đất badan.

[9] kỳ phiên: tương tự biển hiệu của các cửa hàng ngày nay

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Mục Tiểu Dịch hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào chiếc cột gỗ treo kỳ phiên của một cửa hiệu mà nhìn hẩn, trên mặt đậm nhạt, dường như không có bất cứ biểu tình gì.

Câu nói đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Hoàng, với suy nghĩ của cộng sự vài canh giờ trước thế nào lại không sai lệch lấy một li.

... Dường như thực sự tức giận lắm... Lúc này dừng đại mà trêu chọc y...

Nghĩ thì giống nhau, nhưng người ta không động vào được thì chuồn êm, tình huống hiện tại của Tô Hoàng là động không được mà trốn cũng không xong, chẳng thể làm gì khác ngoài đứng im tại chỗ, nhìn cộng sự bước từng bước tới trước mặt.

Nam Cận đứng ở bên cạnh, vậy mà không hề phát giác bầu không khí khẩn trương như nước ngầm bộc phá giữa hai người, vừa quay sang cười hiên lành với Mục Tiểu Dịch đang bước tới, vừa im lặng chờ Tô Hoàng giới thiệu hai bên.

“À, vị này là Mục Tiểu Dịch công tử, hai nhà chúng ta là thế giao [1] ... Vị này là Nam Cận, hiện tại đảm nhiệm chức vụ Tử Y Kỵ...” Tô Hoàng luống cuống giới thiệu xong, lại vội vàng bồi thêm một câu, “Ta với Nam Cận tình cờ gặp nhau trên phố, ha ha ha, thật là khéo quá mà...”

“Mục công tử, hạnh ngộ” Nam Cận lễ độ ôm quyền.

“Hạnh ngộ, Nam đại nhân” Mục Tiểu Dịch ngoài cười nhưng trong không cười đáp lễ.

“Mục công tử cứ gọi tên ta là được rồi, đại nhân gì gì đó, nghe không được tự nhiên lắm”

“Cái này sao dám? Kinh thành này có ai không biết các đại nhân Tử Y Kỵ được Ngự thiên tuế tín nhiệm vô cùng, đừng nói dám con em không chức không quyền, đến cả mệnh quan triều đình đích thân hoàng thượng phong tước cũng không dám bất kính với các vị” Mục Tiểu Dịch lạnh lùng nói.

Nam Cận mặc dù cho người ta cảm giác có phần đơn thuần lơ đãng, nhưng kỳ thực rất thông minh, cũng biết rõ đa số mọi người đều không có hảo cảm với Tử Y Kỵ, vừa nghe khẩu khí nói chuyện của Mục Tiểu Dịch, đã đại khái đoán biết được ý tứ của y, lại nhìn biểu tình áy náy của Tô Hoàng, không muốn khiến hẩn

phải khó xử, bèn cười cười, nói: “Ta còn phải đi lĩnh lệnh bài, hôm nay không thể bởi Tô huynh được nữa rồi, hai vị tạm biệt”

Tô Hoàng cười áy náy, nhỏ giọng nói: “Sớm đi lĩnh cũng tốt, tạm biệt”

Nam Cận gật đầu hành lễ với hai người, xoay người rời đi, ban đầu bước đi thực chậm, nhưng rất nhanh đã gia tăng tốc độ, biến mất giữa dòng người.

“Đi xa lắm rồi, khỏi cần nhìn” Mục Tiểu Dịch có chút tê tái trong lòng, buông một câu.

“Ta làm gì có...” Tô Hoàng vừa mới mở miệng muốn phân bua, đã bị cộng sự cắt ngang: “Người lo ở đây quá thiếu não nhiệt sao? Về nhà rồi nói”

Cứ như vậy hai người trong lòng âm ỷ buồn bực, sóng bước cạnh nhau, nhưng một lời cũng không nói, mãi cho tới khi trở về tiểu viện cùng ở, lại vào phòng đóng chặt cửa, vẫn im lìm.

Sau nửa ngày, vẫn là Mục Tiểu Dịch mở lời trước: “Hiện tại không có ai rồi, sao người vẫn không chịu nói đi?”

Tô Hoàng tức giận nói: “Kết luận người cũng làm ra rồi, ta còn có gì để nói đây”

“Ta làm ra cái gì hử? Từ đầu tới cuối ta đã nói gì đâu”

“Người nói rồi!” Tô Hoàng thở phì phì nói, “Con mắt của người nói! Người cho rằng ta không nghe người khuyên nhủ, chính mình đi tìm Nam Cận!”

“Ồ, con mắt ta nói gì người cũng hiểu được?”

“Đương nhiên, đừng nói con mắt người, đến sợi tóc người nói ta cũng có thể hiểu!”

Mục Tiểu Dịch tựa cằm lên lưng ghế tựa, nhìn chằm chằm Tô Hoàng, chẳng hiểu thế nào mà mây đen trên mặt dường như tản đi ít nhiều, chậm rãi nói: “Vậy người nói đi, sao lại cùng một chỗ với Nam Cận?”

“Ta nói với người rồi đấy thôi, tình cờ gặp mặt, chẳng qua không phải trên đường, mà là bên ngoài phủ Tần thị lang”

“Người không có việc gì chạy tới Tần phủ làm gì?”

Lúc này Tô Hoàng lập tức cảm thấy mình chính là cây ngay chẳng sợ chết đứng, ngẩng cao đầu nói: “Ai nói ta không có việc gì? Là Tiểu Huống bảo ta đi!”

Ngay sau đó, Tô Hoàng kể lại căn cứ đầu đuôi câu chuyện của thư sinh cho cộng sự nghe, cuối cùng còn phát biểu một câu cảm khái: “Lệ Vĩ kia trợ Trụ vi ngược, trên tay dính biết bao máu nghĩa sĩ Nam Cực Tinh chúng ta, lấy phải loại vợ đó thật đáng kiếp, tương lai y sau này sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu, thật không hiểu rốt cuộc Nam Cận thích y ở điểm nào?”

Mục Tiểu Dịch nhún vai, “Không thể phủ nhận, Lệ Vĩ quả thực có thể coi là một nam nhân rất có mị lực, ai đó thích y cũng không phải chuyện lạ”

“Nhưng loại người lãnh huyết như y đâu biết quý trọng chân tình, chỉ e rằng Nam Cận hấn sau này...”

“Tiểu Hoàng”, Mục Tiểu Dịch giọng nói mang theo chút ý nghiêm khắc lớn tiếng, “Hứng thú của người đối với Nam Cận đã vượt quá mức độ rồi đấy, hấn sau này thế nào không phải sự tình người cần quan tâm, hướng chỉ hành động lần tới lớn như vậy, người mau thu hồi tâm tư!”

Tô Hoàng cắn môi dưới, nhưng vì biết rõ cộng sự nói có lý, cúi đầu không hề phản bác.

“Đây là một trận ác chiến sinh tử chưa biết ra sao, ta không cho phép người phân tâm chỉ là không muốn người gặp phải chuyện không may thôi” Mục Tiểu Dịch dịu giọng lại, ngồi xuống bên cạnh cộng sự, kéo hấn vào, ôm lấy bờ vai, “Tiểu Hoàng, nghe ta, trước hành động, không nên dính líu tới chuyện của Nam Cận nữa”

Tô Hoàng khẽ gật đầu, thanh âm líu ríu nhỏ tới gần như không nghe thấy, nói: “Biết rồi... Xin lỗi...”

Mục Tiểu Dịch thoáng cười, để cải thiện bầu không khí, đưa tay vò tóc hắn, ngữ khí dịu dàng nói: “Hành động lần này nói không chừng sẽ tốn không ít thời gian, người đã nghĩ nói với bá phụ thế nào cho xuôi chưa?”

“Giống như trước đây thôi, nói ta muốn xuất môn du ngoạn. Dù sao cha cũng sớm hay ta thích ‘du sơn ngoạn thủy’, muốn quản cũng không quản được, tối đa mắng hai câu coi như xong”

“Người yên tâm, lần này bá phụ sẽ không hề mắng người”

“Vì sao?”

“Thật ngốc quá đi” Mục Tiểu Dịch nhéo má hắn, “Bởi vì lần này không phải người xuất môn với mấy người ‘hồ bằng cầu hữu’ như cha người vẫn gọi, mà là đồng hành với một hảo hời tử ta đây a”

“Phi, người cũng coi là hảo hời tử?” Tô Hoàng bĩu môi.

“Hảo hay không hảo phải xem là so với ai, dù sao cũng không đến nỗi giống người lúc nào cũng gặp rắc rối, năm đó lúc chịu huấn luyện, đem tín vật đính ước của Tần giáo đầu cùng Trương sư mẫu người ta thiêu cháy rụi!”

Nghe y nhắc tới chuyện này, Tô Hoàng lập tức trừng mắt, “Ta đâu biết chiếc khăn tay đó là tín vật đính ước của bọn họ, ai bảo Tần giáo đầu giấu kỹ thế, ta nhất thời hiểu kì mới lên coi, vừa mới dí cây đuốc sát vào để xem chữ trên đó, chưa gì đã bốc cháy rồi”

“Người lúc đó nhất định tha hồ sợ hãi ha?” Mục Tiểu Dịch bá cổ hắn, “Ta biết người thâm thương Trương sư mẫu, sợ nàng vì vậy tức giận người. Kỳ thực là người đa tâm thôi, người ta khi đó cũng đã sinh hời tử thứ ba rồi, căn bản không đem một tiểu mao đầu nhà người để vào mắt!”

“Ai... Ai thâm thương Trương sư mẫu?! Ta là cảm thấy có lỗi với Tần lão đầu thôi. Hơn nữa lúc đó huấn luyện khẩn trương như vậy, ta mới không giống người chăm chăm trên hoa ghẹo nguyệt”

“Còn nói không, người đã quên người nhìn lên mấy nữ hời tử tắm, bị người ta đánh cho thành cái đầu heo!”

“Còn lâu đi!!” Tô Hoàng vừa gấp vừa giận, “Là ta với Tiểu Chu tắm ở sông trước! Chỉ là lúc đó không kịp giải thích...”

“Nữ hời tử thì mới không cho người cơ hội giải thích, các nàng ấy đều là không nói đạo lý!”

“Không đâu, ta cảm thấy nữ hời tử đều rất ôn nhu khả ái...”

“Bao gồm cả cô nàng Tiểu Phủ chẳng hiểu sao cứ khăng khăng bắt người chịu trách nhiệm?”

“Nàng... Nàng là ngoại lệ...”

“Doanh Chân kia thì sao?”

“Nàng... Nàng cũng là ngoại lệ...”

“Tuệ Nhi cùng Tư Nương?”

“Các nàng... cũng là ngoại lệ...”

“Ai mới không phải ngoại lệ?”

Tô Hoàng gắng hết sức tìm trong các nữ đồng bạn suy nghĩ thật lâu, “... Phi Yên a, Phi Yên rất dễ thương...”

“Ta nghe nói có một lần Bộ Phi Yên bắt được một tên tham quan, lột sạch người ta rồi treo dưới ánh mặt trời, cách nửa canh giờ lại xát dầu lên toàn thân, nói là cần dùng ánh mặt trời quay lợn sữa...”

“Nàng là chiến sĩ mà, đương nhiên phải mạnh mẽ một chút rồi, hơn nữa nữ hời tử trong Nam Cực Tinh vốn ít, cho dù tính tất cả đều là ngoại lệ thì cũng không thể phủ nhận nữ hời tử các nàng rất ôn nhu khả ái. Chúng ta nói nữ hời tử khác mà xem, tỷ như Nhược Tư muội muội người, rất ôn thuận a!”

Mục Tiểu Dịch lấy tay sờ cằm, “Ta đây không biết đó nha, người từ lúc nào thì thích Nhược Tư vậy?”

Tô Hoàng lập tức đỏ mặt, “Người lại nói nhảm gì đấy, Nhược Tư là vị hôn thê của tam ca ta, ta sao lại thích nàng chứ?”

“Bộ Phi Yên kia là vị hôn thê của Ngô Sơn ca đấy thôi, thế mà người lại hôn người ta”

“Hôm qua ta mới biết nàng đã đính hôn với Ngô Sơn ca!”

“Nói không chừng nàng vì tránh người mới vội vàng vàng đính hôn cùng Ngô Sơn ca ấy” Mục Tiểu Dịch nhún vai, ngữ điệu nhẹ như không nói.

Tô Hoàng tức khắc lửa giận bốc lên tận đầu, xoay người tung một quyền thui vào cằm cộng sự, đồng thời trong nháy mắt y ngã ngửa ra sau, nhào tới muốn tận lực mà bóp chết y luôn. Mục Tiểu Dịch cũng không nằm im mà chịu đòn, chỉ né hai chiêu đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc mà đánh trả. Hai người lẩn qua lẩn lại đánh lộn đùa giỡn một phen, sau cùng đột nhiên dừng lại, bốn mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười.

“Đã lâu không đánh một trận”, Mục Tiểu Dịch nằm ngửa trên mặt đất, dịu dàng vuốt ve thái dương Tiểu Hoàng đang ngồi đè trên người y, “Hơn nữa người mấy ngày nay rất lạ, quả thực không giống với Tiểu Hoàng trước đây”

Tô Hoàng cúi gầm đầu, khóe miệng khẽ giật. Hắn đương nhiên biết bản thân mình mấy ngày gần đây rất kì cục, dấu biết rằng không cách nào có thể thoải mái tự tại chung sống cùng cộng sự như trước đây được nữa, nhưng xét cho cùng đều không phải lỗi của Mục Tiểu Dịch đấy sao, nói năng cụt lủn khiến người ta có phải bị trêu đùa hay không cũng không hiểu, hỏi càng không dám hỏi, bởi vậy trong lòng vương mắc khó chịu, phải đánh một trận mới có thể cảm thấy thoải mái một chút.

“Lúc này các bậc trưởng bối trong nhà đều vắng mặt, người có dám tái đấu với ta không?” Mục Tiểu Dịch nắm lấy tóc hắn kéo xuống.

Tô Hoàng phì cười một tiếng, lập tức cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm không ít, đánh xuống một quyền, nói: “Người đã kêu ta đánh, ta không thêm khách khí với người nữa”

Mục Tiểu Dịch nhếch khóe môi cười, hai người tay nắm chân đá, đánh tới đánh lui loạn cào cào.

Bởi vì chẳng bao lâu nữa sẽ phải tham dự một trận ác đấu sinh tử khó lường, Tô Hoàng phá lệ ở nhà nhiều ngày, biểu hiện nhu thuận khôn khéo hết mực, đối với mẫu thân thì chăm sóc ân cần, đối với phụ thân lại ngoan ngoãn vâng lời, bởi thế Tô Phái xúc động vô cùng mà nói: “Quả thực kết giao loại bằng hữu nào là rất quan trọng mà, các người xem, Tiểu Ngũ gần đây cùng một chỗ với Mục ca ca liền trở nên tiến bộ như vậy” Nghe được những lời này, Tô Hoàng lập tức muốn học mấu.

“Bá phụ khen nhầm rồi” Mục Tiểu Dịch thế nhưng mặt không đỏ, khí không ghen mà nói, “Con lần đầu tới kinh thành, toàn bộ đều dựa vào Ngũ đệ theo bồi cả. Ngày hôm qua bọn con bàn với nhau, muốn đi Tây Sơn [2] du ngoạn mấy ngày, không biết bá phụ có bằng lòng không?”

“Có gì mà bằng lòng với không bằng lòng, nam hài tử nên đi nơi này nơi kia bồi bổ kiến thức. Chỉ mong dọc đường đi hiền chất bảo ban Tiểu Ngũ một chút là được” Tô Phái cao hứng ha ha cười mấy tiếng, mà Tô Hoàng thì nhịn không được mắt đã trợn trắng.

Mục Nhược Tư đang ngồi bên cạnh mẫu thân đột nhiên thêm vào một câu: “Các huynh muốn đi Tây Sơn ư, cho muội đi cùng được không?”

Nghe nàng nói vậy, Tô tam công tử đứng một bên cũng đỏ mặt nói: “Vậy... Ta cũng...”

“Không được!” Mục Tiểu Dịch cùng Tô Hoàng đồng thời lớn tiếng kêu, mọi người đều giật mình.

“Dịch Nhi, sao vậy?” Mục Đông Phong ân cần hỏi.

“Không... Con chỉ là cảm thấy...” Mục Tiểu Dịch gượng gạo cười, “Tây Sơn quá xa, Nhược Tư là nữ hài tử, trên đường đi sẽ có nhiều bất tiện...”

Mục Đông Phong ha ha cười, nói: “Ta còn tưởng là cái gì, Tư Nhi của ta là tương môn hổ nữ [3], người làm ca ca nàng lại không biết sao? Nàng muốn đi thì để cho nàng đi đi”

“Ta thấy Đông Sơn [4] càng thích hợp để du ngoạn, tam ca, hay là huynh bồi Nhược Tư muối muối đi Đông Sơn đi” Tô Hoàng vừa cười vừa liếc mắt ra hiệu cho Tô Tam.

“Đúng vậy... Đông... Đông Sơn rất thích hợp để du ngoạn...” Tô Tam vừa nghe có thể một mình cùng Nhược Tư xuất môn, lập tức khấn trương tới trong lòng nhảy dựng.

“Quyết định vậy đi!” Mục Tiểu Dịch vội vàng kêu lên, “Nhược Tư cùng tam ca đi Đông Sơn, ta cùng ngũ đệ đi Tây Sơn!”

“Hay lắm hay lắm”, Tô Hoàng lập tức chen vào, “Chúng ta mau đi chuẩn bị thôi”

“Không sai, phải chuẩn bị nhiều hành lý lắm”

“Chắc chắn phải bận bịu lắm đây, cha, mẹ, chúng con về phòng trước!”

Hai người người một lời ta một lời, chớp mắt đã như vội chạy trốn, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Tô Tứ len lén liếc nhìn Mục Nhược Tư, gãi ót cười trộm. (đây là raw type nhầm hay bạn Tô Tứ cũng có ý với Nhược Tư, cười ngu xin đi cùng :-?)

Mục phu nhân lẳng lẳng ghé sát bên tai trưởng phu, thấp giọng nói: “Dịch Nhi có lẽ muốn tạo cơ hội cho Tiểu Tam cùng Nhược Tư hảo hảo ở cạnh nhau một chút chẳng?”

Mục Đông Phong vuốt râu gật gù khen, “Dịch Nhi hài tử này, thật có tâm a...”

Cùng lúc đó, Tô Phái và Tô phu nhân cũng trao đổi vài câu đối thoại.

“Tiểu Ngũ không cho tam ca hẳn đi theo, nhất định là muốn lợi dụng Mục Tiểu Dịch không biết bản tính hẳn, ra ngoài ăn chơi đàng *** đây mà!”

“Chúng ta tìm cơ hội nhắc nhở Tiểu Dịch chút, bảo y trông coi Tiểu Ngũ cẩn thận...”

Kết luận chính là: trẻ ngoan dù làm gì cũng tốt, trẻ hư thì làm gì cũng xấu cả.

Hai vị công tử giống trống dựng cờ muốn đi Tây Sơn du ngoạn, ngày hôm sau đã sắp xếp hành trang ổn thỏa, cáo biệt người nhà, tiên y nô mã [5] phi như bay ra khỏi kinh thành, đêm đó nghỉ lại tại khách *** lớn nhất ở trấn trên là Phục Hy, cách kinh thành trăm dặm. Chủ nhân khách *** sau khi hỏi hai câu, liền đích thân dẫn hai người vào ở viện lạc đặc biệt.

Ngày thứ hai, ly khai khách *** không phải là hai cậu thiếu gia con nhà quyền quý mặt mũi xán lạn, mà là hai người lữ khách ăn vận bình thường, chỉ mang theo hành trang giản đơn.

Đi dọc theo quan đạo nửa ngày, hai người quặt vào một ngã rẽ không người, đi theo con đường nhỏ dân bản xứ chuyên dùng để lên núi đốn củi, ngoặt trái quẹo phải, cuối cùng cũng tới một sơn cốc suối chảy róc rách, ước chừng đã có năm sáu mươi người tản ra ngồi khắp nơi trong cốc.

“Mọi người tới cũng gần đủ rồi, có trông thấy Tề đại ca không?” Tô Hoàng nhỏ giọng hỏi.

Mục Tiểu Dịch nhìn khắp xung quanh, “A, ở chỗ đó, đang cùng một người mặc y phục màu đen nói chuyện”

“Xin người, ở đây ai chả mặc y phục màu đen, người với ta cũng mặc đấy thôi!”

“Kỳ thực ban ngày mặc y phục màu đen rất lộ liễu, loại rừng núi thế này, còn không bằng mặc y phục sắc sỡ ẩn nấp rất tốt”

Tô Hoàng khinh thường liếc y, “Người đúng là kẻ truyện cười, ta chưa nghe có thứ y phục ngụy trang sắc sỡ bao giờ, mau tới kiểm tra binh khí một chút đi”

“Người không tin thì quên đi, ta nghĩ một ngày nào đó, nhất định tất cả mọi người sẽ hiểu được chỗ tốt của y phục sắc sỡ” Mục Tiểu Dịch cời vãi quần quanh vỏ kiếm, cẩn thận lau chùi lưỡi kiếm sáng lóa.

Binh khí Tô Hoàng sử dụng là song đao, trên chuôi đao quấn những sợi chỉ một cách tinh xảo, hẳn dùng một miếng vải nhung lau chùi thân đao, thuận tay chém mấy đường trong không trung.

Bạn bè đồng tổ quen biết lục tục đi tới chào hỏi, nhỏ giọng trêu đùa, có đôi khi còn tặng nhau mấy quyền, tất thấy sơn cốc không vì ác chiến sắp xảy ra mà lộ vẻ khẩn trương.

Thế nhưng khi hai vị tổ trưởng Bằng tổ cùng Vũ tổ nhảy lên một tảng đá lớn, đồng thời giơ tay phải lên, sau đó tất cả mọi người lập tức thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân căng cứng.

Căn cứ theo kế hoạch trước đó, Phong tổ đảm nhiệm vai trò trạm gác phong tỏa mặt trước khe núi Phục Ngưu, Cúc tổ cùng Hạc tổ từ mặt sau sườn núi phát động công kích, nhiễu loạn trận thế quân địch, kiểm hãm chiến lược, mà hai tổ Bằng, Vũ hiện tại ở trong sơn cốc, theo hai cánh cường công, lấy mục tiêu chém giết làm nhiệm vụ chính.

Các tổ trưởng hạ lệnh xuất phát, các chiến sĩ chỉnh đốn lại hành trang, đi dọc theo con suối chảy qua sơn cốc trên sườn núi, lẩn vào trong những lùm cây thấp bé, thời điểm bóng mặt trời chênh chếch, vượt qua phong tuyến [6], ẩn nấp đằng sau tảng đá khổng lồ màu nâu sẫm.

Ở bên dưới, là cửa ải hiểm yếu bậc nhất phía tây kinh thành chỉ nhỏ hẹp tựa con thoi – khe núi Phục Ngưu.

Mặt trời từ từ chuyển bước về tây, toàn bộ khe núi yên tĩnh không một tiếng động, thân thể con người dường như đã dung hợp làm một với khối đá, phẳng phất ngay cả tiếng tim đập cũng chìm sâu trong ***g ngực.

Âm thanh vó ngựa từ trạm gác vang vọng rõ rệt trong không gian, phía xa xa dường như có lớp bụi mù mờ mịt. Tiếng móng ngựa đập trên nền đất từ xa vọng lại ngày càng gần, đập hỗn loạn như tiếng mưa rào rào, cát bụi bay mù trời, một đội nhân mã cao lớn đột nhiên từ xa lao tới.

Từ khe hở tảng đá trông xa về phía trước, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Mục Tiểu Địch trong lòng đã không khỏi trùng xuống, nhận không được đảo mắt trao đổi ánh nhìn với cộng sự.

Số lượng địch nhân, dường như không phải con số ba trăm theo tin tức từ trên truyền xuống.

Nhưng trước khi nhận được mệnh lệnh, các chiến sĩ đang mai phục vẫn tiếp tục yên lặng duy trì tư thế vốn có.

Đại bộ phận đội kỵ mã quân địch đã tiến vào khe núi, chỉ còn một số ít kỵ binh dừng lại ở phía ngoài, đội hình vì thế tự nhiên mà trở nên dài và hẹp.

Tay các chiến sĩ, đã âm thầm nắm chặt chuôi đao kiếm.

Vũ thanh trong trẻo vang vọng giữa bầu trời, phía trước khe núi chật hẹp đột nhiên hiện ra một loạt cung thủ, tiến như lưu tinh, vũ thanh lao tới vun vút, xuyên thẳng vào địch quân, tức khắc hơn mười con chiến mã ngã gục không đứng dậy nổi, tiếng hí dài kinh hãi dấy lên cả một vùng, đội ngũ tức thì đại loạn.

Cùng lúc đó, mặt sau sườn núi dậy lên tiếng chém giết dữ dội, cơn gió lốc màu đen ào ạt mang theo đao quang lăm liệt quét tới, tiếng la hét chói tai, một vài kỵ binh bên ngoài còn chưa kịp phản ứng đã bị chém ngã ngựa.

Tô Hoàng hít một hơi thật sâu, sau tiếng huýt gió sắc lẹm truyền lệnh công kích, đồng thời vận chuyển đẩy tảng đá xuống phía dưới, đá lăn ầm ầm xuống khỏi sườn núi, bóng người mượn thế nhoáng lao theo. Quân địch may mắn tránh được cuộc tập kích của cự thạch lại phải đối mặt với đao phong sắc lạnh chém tới, chân hoảng tay loạn, gần như tuyệt nhiên không có khả năng chống đỡ.

Nhưng Tử Y Kỳ dù sao mấy năm gần đây vẫn luôn trực diện đối đầu với đội quân chiến đấu tinh nhuệ của Nam Cực Tinh, năng lực tự bảo vệ bản thân rất mạnh, khi phong ba đầu tiên bất ngờ ập tới qua đi, đại bộ phận tử thương chỉ là các binh sĩ bình thường, hơn trăm Tử Y Kỳ đều tránh thoát lợi tiễn cùng cự thạch. Sau khi khắc chế được kinh hoảng ban đầu, các binh sĩ ra roi thúc ngựa chạy ra ngoài, chớp nhoáng đã quây thành ba vòng tròn hoàn chỉnh hình thành nên phòng tuyến tử y xung quanh ba cổ mã xa nhỏ gọn, bày ra tư thế phòng ngự.

Bằng tổ cùng Vũ tổ đảm đương nhiệm vụ mai phục đánh giết, nổi danh trong Nam Cực Tinh với thể tiến công vũ bão, lưỡi đao liềm qua, huyết hoa tung bay, giữa cảnh quyết tử chém giết, đôi mắt con người nhuộm thẫm sắc màu của máu.

Mục Tiểu Địch cùng Tô Hoàng sát cánh tiến về phía trước, dựa vào kinh nghiệm ăn ý với nhau nhiều năm, đã chọn thẳng phòng tuyến binh lính bình thường, bắt đầu tiếp cận chính diện Tử Y Kỳ. Bàn về võ công mà nói, mỗi một Tử Y Kỳ đều có thực lực lấy một địch mười, kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú,

bởi vậy, thế tiến công ào ạt như nước phá bờ của các chiến sĩ Nam Cực Tinh vấp phải phòng tuyến tử sắc, cũng không tránh khỏi chậm nhịp lại.

Lúc này, Phong tổ phong tỏa phía trước cùng Cúc, Hạc hai tổ bất ngờ tập kích từ sau sườn núi theo chỉ huy của tổ trưởng, phân ra hơn nửa sức chiến đấu qua đây trợ chiến, trải qua một vòng quần đảo chém giết, hơn trăm Tử Y Kỳ liên tục tổn thất, thế cục trận chiến dần dần dao động, nhưng cùng lúc đó, đã có những chiến sĩ Nam Cực Tinh toàn thân đầm máu lần lượt ngã xuống.

Tô Hoàng cùng Mục Tiểu Dịch trên người đã mang theo mấy chỗ thương tích lớn nhỏ khác nhau, nhưng trong thời khắc chiến đấu ác liệt không chỉ không rảnh mà xử lý, ngay cả cảm giác đau đớn cũng từ từ tê dại. Trong làn đao quang kiếm ảnh đan cài, tất cả ý niệm trong đầu hai người cộng sự, chính là từng bước tiếp cận cỗ mã xa màu đen ở chính giữa vòng bảo vệ.

Cũng không biết chém giết bao lâu, dường như trong không trung vang lên một tiếng huýt lớn, tiếng ngựa hí gào cùng tiếng la hét xuyên thủng chiến trường, tinh thần các chiến sĩ Nam Cực Tinh bất ngờ chấn động.

Bởi tiếng huýt đó chứng tỏ, đã có một sứ giả người Hồ thành công bị chém chết.

Không bao lâu sau, tiếng huýt thứ hai vang lên, sĩ khí Nam Cực Tinh càng dâng cao, thế công dần dần tập trung dồn về vị trí cỗ xe ngựa cuối cùng đỗ ở cửa ải, các chiến sĩ ở hai đầu nhìn thấy nhanh chóng kéo tới trợ giúp, mà Tử Y Kỳ trận tuyến rối loạn đã không còn khả năng tổ chức lại hệ thống phòng thủ hữu hiệu, bắt đầu lộ ra hiện trạng tan vỡ, trong khi hỗn loạn lùi về sau, một người tiếp một người ngã xuống.

Mục Tiểu Dịch kiểm phong như tuyết, kiếm chém xuống mở ra thông lộ, là người đầu tiên nhảy lên chiếc xe ngựa cuối cùng kia, ‘xoạt’ một tiếng mở tấm màn xe dày nặng.

Người ngồi trong xe gầy quắt, cả người run rẩy tựa vào một cỗ quan tài gỗ sơn đen, từ trong quan tài lộ ra một sợi dây dẫn nổ màu vàng, tia lửa cháy loẹt xoẹt, sắp cháy đến cuối sợi.

Chỉ cần liếc nhìn, Mục Tiểu Dịch liền minh bạch hai sự kiện.

Thứ nhất: người kia không phải người Hồ.

Thứ hai: lần mai phục này là một cái bẫy.

Cùng lúc cấp tốc xoay người nhảy lùi lại sau, Mục Tiểu Dịch huýt lên một tiếng chói tai. Tiếng huýt gió thành viên Nam Cực Tinh sử dụng trong chiến đấu có rất nhiều ý nghĩa khác nhau, mà lúc này cất rạch bầu trời, là tiếng huýt gió trong tình huống tối khẩn cấp, yêu cầu bằng tốc độ nhanh nhất phải rút lui.

Trong chớp mắt màng tai bị chấn động, bất luận là bên trong hay bên ngoài, tất cả chiến sĩ Nam Cực Tinh đều lùi về sau cực nhanh, mà động tác cuối cùng thân ảnh Mục Tiểu Dịch xoay người giữa không trung có khả năng làm, đó là nhào tới bên người cộng sự đè chặt xuống, bảo hộ hẩn dưới thân.

Trong tiếng nổ rung chuyển mặt đất cùng lửa cháy bốc ngút trời, cỗ mã xa màu đen nổ tan thành từng mảnh nhỏ, mảnh vụn cơ thể cũng theo cột khói bụi mờ mịt khổng lồ văng vào không trung, khí nóng như thiêu đốt phút chốc bao trùm khắp nơi.

Trải qua một trận đánh, năm tiểu tổ khu Đông Nam tham gia hành động lần này, hai trăm chiến sĩ, mất tích cùng tử vong chín mươi người, không một ai có thể toàn thân trở ra.

Nam Cực Tinh kể từ khi tự mình thành lập tới nay, lần đầu vấp phải thất bại nặng nề đến vậy.

Tin tức bị thương này ba ngày sau truyền tới thủ lĩnh nghĩa quân Giang Bắc Tân Khởi Chi. Mà cùng lúc đó, Ngư Khánh Ân trong phủ thiên tuế ở kinh thành, đương thiết yến đọi Chu Phong trở về chúc mừng công trạng, vui sướng không gì sánh được, giữa đầu cười lớn khen ngợi đứa con nuôi lão yêu quý nhất: “Vĩ Nhi, thực sự làm tốt lắm!”

– Thượng bộ hoàn –

Chú thích:

[1] thể giao: có quan hệ thân thiết nhiều đời.

[2] Tây Sơn: Trung Quốc có khá nhiều địa danh Tây Sơn, căn cứ bối cảnh truyện có thể đây là Tây Sơn Tô Châu, đệ nhất đảo trên Thái Hồ – một cảnh khu du ngoạn nổi tiếng.

[3] tương môn hổ nữ: ý chỉ nữ nhi trong gia đình tướng quân mạnh mẽ bản lĩnh hơn nữ nhi bình thường.

[4] Đông Sơn: có thể là Đông Sơn Tô Châu, bán đảo kéo dài tới Thái Hồ (nổi tiếng có trà bích loa xuân Động Đình :”D)

[5] tiên y nô mã: tiên y là trang phục đẹp, nô mã là ngựa khỏe mạnh.

[6] phong tuyến: nơi giao nhau giữa hai luồng không khí nóng lạnh với mặt đất

Quyển trung

Nội tặc là mưu kế, mật hàm là mưu kế; tin tức là giả, trung thành là giả.

Một lòng nhiệt huyết, nhưng Tô Hoàng từ đầu chí cuối chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác,

Vì chính nghĩa cứu giúp lương dân, cuối cùng từng bước lún sâu vào cục diện chính trị,

Sóng dữ nổi tiếp sóng dữ bất ngờ ập tới, khiến cho một Tô Hoàng đơn thuần vô lực chống đỡ.

“Theo thì dùng, không theo thì giết”

Vì quốc gia, vì bách tính, Tô Hoàng bất chấp hiểm nguy trở lại đông lao,

Nhưng thanh trừ quân vương là một chuyện, lập quân vương mới lại là một chuyện khác,

Hắn thực sự có biện pháp thuyết phục các lão phụ cựu thần đầu lĩnh Hủ vương?

Thời khắc sinh tử trước mắt, an nguy của một người càng khiến hắn hoài mong...

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Thời điểm dư âm vụ nổ vang chấn cùng khói bụi cuộn cuộn trong không trung, mỗi một chiến sĩ Nam Cực Tinh thần trí còn tỉnh táo đều ý thức được, đội nhân mã Tử Y Kỳ này chỉ là vật hy sinh, sau khi dẫn dụ địch thành công, sẽ có viện binh nội trong khoảng thời gian ngắn nhất kéo tới, tuy nhiên số dĩ phải khẩn cấp rút lui trước, còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn.

Thân phận thành viên Nam Cực Tinh một khi bị bè đảng Ngư Khánh Ân tra ra, sẽ mang đến cho người nhà bọn họ tai họa diệt thân, bởi vậy trong thời gian chịu huấn luyện, tuyệt đối không để lại bất cứ thi thể nào có thể giúp địch nhận diện thân phận, cũng là một quy tắc thép.

Tề Bôn toàn thân đầm máu cắn răng gượng dậy, bịt lỗ tai vẫn còn chịu chấn động âm thanh ù ù, phóng lên bầu trời một cột khói hiệu màu đỏ.

Cột khói hiệu màu đỏ này báo hiệu cho Nhận Tinh ở vòng ngoài chuẩn bị tiếp ứng, thông báo hành động đã thất bại, cũng ra lệnh cho toàn bộ Nam Cực Tinh có mặt tại đây, lấy tốc độ nhanh nhất phá hủy khuôn mặt đồng bạn đã hy sinh ở xung quanh mình, sau đó rút lui.

Bộ phận chiến sĩ vẫn còn khả năng cử động gượng dậy xác nhận người bên cạnh còn sống hay không, ngăn những giọt nước mắt chực trào, rắc bột thuốc có tính ăn mòn cực mạnh lên mặt người chết, một số người bị thương nặng không muốn liên lụy tới đồng bạn, càng không mong liên lụy tới người nhà, cắn răng phá hủy dung mạo của chính mình.

Công việc xử lý này phải được tiến hành trong khoảng thời gian cực ngắn, sau đó cột khói hiệu thứ hai bắn lên không. Dưới sự lãnh đạo của người chỉ huy, các chiến sĩ gấp rút vượt qua khe núi, rút lui vào sâu bên

trong rừng cây rậm rạp, hầu như trên vai mỗi người đều mang theo một đồng bạn của mình đang bị trọng thương, dù chết cũng sẽ không bỏ rơi họ.

Phía sau, gót sắt Tử Y Kỳ đột nhiên vang dội dồn dập.

Là một chiến sĩ Nam Cực Tinh đã trải qua huấn luyện, Tô Hoàng kể từ lúc được cộng sự lao tới che chắn, não bộ đã không còn suy nghĩ được gì nữa, gần như là theo bản năng mà sinh ra phản ứng đối với mệnh lệnh kế tiếp. Thi thể xung quanh hắn phần lớn là của Tử Y Kỳ, cũng có một vài thành viên Nam Cực Tinh nhưng hầu hết diện mạo đều đã bị phá hủy. Trong cái rủi vẫn còn cái may, sau khi Mục Tiểu Dịch lao tới che chở hắn dưới thân, vừa lúc đó có người ngã nhào lên trên người y, bởi vậy mặc dù xung quanh huyết nhục lẫn lộn, nhưng bàn tay run rẩy đặt trên ngực hắn, vẫn còn hơi ấm mơ hồ.

Trong lòng sợ hãi, Tô Hoàng căn bản không muốn đặt ngón tay trước mũi cộng sự kiểm tra hơi thở, mà trực tiếp nhắc y lên công trên lưng, theo các đồng bạn rút chạy vào sâu trong rừng.

Bởi vì mỗi người đều mang trên mình vết thương hoặc nặng hoặc nhẹ, vết máu trong lúc trốn chạy khiến bọn họ khó mà thoát khỏi sự truy sát của Tử Y Kỳ, hơn nữa nếu đây đã là một cái bẫy, con đường rút lui cũng không thể nói là chắc chắn an toàn, bởi vậy Tề Bôn nhanh chóng ra hiệu cho mọi người phân tán, nghĩ cách lợi dụng địa thế rừng núi phức tạp để thoát khỏi truy binh, sau đó tìm tới các thôn xóm hẻo lánh là chốt mật của Nhạn Tinh để ẩn thân.

Thực tế sau đó đã chứng minh, quyết định này của hắn quả thực vô cùng đúng đắn.

Đứng trước sinh tử, tiềm lực bên trong con người bộc phát, cộng với yếu điểm Tử Y Kỳ không quá am hiểu lực soát địa hình rừng núi, đã mang tới một tia hi vọng cho các chiến sĩ Nam Cực Tinh trên thân mang đầy thương tích mệt mỏi rã rời. Một số người chỉ bị thương tương đối nhẹ cuối cùng cũng thành công tới được chốt mật của Nhạn Tinh ở vùng lân cận, bọn họ truyền đạt lại tường tận lần thất bại này, toàn bộ Nam Cực Tinh khu Đông Nam lập tức khẩn trương hết mức có thể, tìm cách cứu viện, mục tiêu là đoạt về càng nhiều sinh mạng càng tốt.

Mặc dù vậy, vẫn không thiếu người lọt vào đường mòn trong rừng sâu, hi sinh dưới lưỡi đao của truy binh Tử Y Kỳ, một số không kịp tự hủy dung, thi thể bị đưa về kinh thành nhận dạng, một khi bị điều tra ra thân phận, người nhà bọn họ dù biết rõ những việc họ âm thầm làm sau lưng hay không, không kịp đề phòng lập tức bị treo cổ. Mặc dù khu Đông Nam đã nỗ lực hết sức tổ chức cho những gia đình có khả năng bị bại lộ thân phận chạy trốn hoặc ẩn nấp, nhưng trước Ngự Khánh Ân quyền cao chức trọng nắm giữ toàn bộ triều chính, lực lượng bí mật dù sao cũng mỏng manh hơn rất nhiều.

Thể lực Tô Hoàng, sau khi tới một con suối nhỏ khô cạn thì đã đến cực hạn, hắn dùng nốt chút ít khí lực sau cùng ổn định thân thể cộng sự trên lưng, nhưng hai chân tựa như bị rót chì nặng trĩu, không sao di động được lấy nửa bước. Bên cạnh có một đồng bạn bị thương nhẹ nỗ lực muốn giúp hắn đứng lên, nhưng sau vài lần thất bại, Tô Hoàng nói với người đồng bạn khác tổ gần như đã không còn nhận rõ là ai: “Xin người... đưa cộng sự của ta đi...”

Khuôn mặt của đối phương ẩn phía sau khăn trùm không nói năng gì. Gắng sức nắm chặt lấy cánh tay, Mục Tiểu Dịch được nhắc lên vai hắn.

Vết thương vẫn còn rỉ máu, đường nhìn một mảnh mơ hồ, từ nay biệt ly, không rõ liệu còn có thể gặp lại nhau chăng.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tô Hoàng đã khôi phục được một chút sức lực, cắn răng một lần nữa gượng người đứng dậy. Mặc dù cộng sự đã không còn ở bên mình, nhưng kể từ thời này khắc này, so với bất luận thời khắc nào hắn càng phải tỉnh táo, vì cả hai bên, chỉ cần không bị dồn tới tuyệt cảnh, vô luận thế nào đều phải tận lực sống sót.

Vượt qua núi non trùng điệp, bám vào vách núi đá dựng đứng chưa từng một lần đặt chân, dựa vào cảm nhận về phương hướng đã được huấn luyện nghiêm ngặt trước đây, hắn biết chốt mật của Nhạn Tinh gần nhất chắc hẳn cách đây không xa.

Nhưng cơ thể đã mất máu quá nhiều không chịu phục tùng ý chí thêm một lần nữa. Từ trên cao nhìn xuống phía dưới, một vài thân ảnh màu tím đang từ lưng chừng sườn núi đuổi về phía bên này. Tô Hoàng nghĩ tới

phụ thân phụ mẫu, nghĩ tới ca ca tẩu tẩu, lại nghĩ tới Tiểu Lục ở trên trời.

Đau đớn tựa như có ai cầm dao khoét một lỗ lớn trong tim hần, hần nghĩ tới cộng sự của mình.

Vẫn luôn cầu mong y có thể sống sót, mặc dù khi thời điểm cái chết buông xuống, trong lòng hiểu rõ, y sẽ vì mất đi mình mà thống khổ biết bao.

Thế nhưng... Vẫn cầu mong y có thể sống sót.

Tay Tô Hoàng nắm lấy gói bột thuốc ăn mòn giấu trong tay áo. Chỉ cần rắc lên mặt, có thể bảo vệ người nhà, bảo vệ bạn bè, cũng bảo vệ y.

Phía sau lưng đột nhiên có tiếng bước chân tới gần, Tô Hoàng cắn chặt răng, ngón tay cấp tốc mở gói bột thuốc.

“Gió nam chợt thổi!” Người nọ vừa sợ vừa vội hét to một tiếng.

Tay mềm nhũn, hô hấp nhất thời đình trệ. Trong tầm mắt rung rung dao động, chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời của Nhạn Tinh vừa nói xong mặt hiệu đã vội lao tới.

Đôi tay ổn định hữu lực đỡ lấy thân thể hần. Đó là chuyện sau cùng Tô Hoàng còn nhớ được.

Tô Hoàng tỉnh lại sau mấy ngày sốt cao, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn chằm chằm xà nhà bằng gỗ trên trần nhà, nhìn lại nhìn hơn nửa ngày trời, mới chậm rãi hồi tưởng tất cả sự tình phát sinh.

Tiêu cự đường nhìn chuyển hướng về bên giường, mở miệng, cổ họng khô rất khó khăn nói: “Tiểu Địch đâu... Y trở về chưa...”

“Người đừng gấp,” Tiểu Huống dùng một chiếc khăn ẩm lau trán cho hần, “Tình hình hiện tại vô cùng hỗn loạn, người bị thương phân tán đường thương ở các chốt mật khác nhau, nhất thời không thể nói chính xác y đang ở chỗ nào”

“Đây... là chỗ nào?”

“Chốt mật gần trấn An Tây. Người rất an toàn”

“Ta... rất an toàn?” Tô Hoàng ngây ngẩn lập lại câu nói, khuôn mặt đột nhiên đỏ phừng phừng, hung hăng giãy giụa cơ thể, “Vậy Tiểu Địch đâu? Ta an toàn, cộng sự của ta thì sao? Y ở chỗ nào? Y hiện tại thế nào?”

“Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng!” Tiểu Huống gấp đến độ liều mạng đè thân thể hần lại, cuống quýt nói, “Ta biết người lo lắng, nhưng y đâu nhất định đã xảy ra chuyện! Chờ tình hình ổn định hơn một chút, ta lập tức đi nghe ngóng tin tức của y, người hãy tin ta...”

Tô Hoàng nhắm nghiền hai mắt, gân xanh trên trán phập phồng, khí huyết trong ***g ngực nhộn nhạo, trong cổ họng cảm nhận chút vị ngọt, nhin không được học ra mấy ngụm máu tươi.

Từ rất lâu về trước cho tới nay, sự tồn tại của người kia là lẽ đương nhiên. Dựa vào nhau, bầu bạn cùng nhau, giúp đỡ nhau, cũng ganh đua với nhau, giữa cuộc sống hai mặt này, chỉ có y mới có thể bất cứ lúc nào cũng khiến mình được thoải mái tinh thần, biểu lộ tất cả tâm tình, vô luận là hoan hỉ hay khoái nhạc, là bi thương hay sợ hãi, người kia, vĩnh viễn đều có thể lý giải, đều có thể tiếp nhận.

Bởi lẽ đó, e rằng so với y, chính mình càng tham luyện con người có quan hệ thân mật khăng khít này, do vậy khi phải đối diện với chân tướng sự việc, mới ra sức trốn tránh, ra sức viện cớ, không muốn mở to hai mắt nhìn, không muốn nghiêm túc suy nghĩ cận kề, sợ hãi nếu không cẩn thận, quan hệ mình hết mực nâng niu trân trọng kia sẽ thay đổi, không thể nào quay trở lại như ngày trước được nữa.

Thế nhưng cũng chính bởi lo nghĩ được mất này, dè dặt từng li từng tí, mới làm mất đi cơ hội khiến cho người kia thêm phần hạnh phúc vui vẻ, cũng mất đi cơ hội nhìn thẳng vào tình cảm chân thực nhất sâu bên trong nội tâm mình.

Mãi đến tận ngày hôm nay mới sợ hãi mà phát hiện ra, cơ hội như vậy, e rằng vĩnh viễn cũng không thể trở lại bên mình thêm một lần nữa.

Lục phủ ngũ tạng quặn đau, dòng máu đỏ thắm theo khoeo môi chảy ra. Nếu như cộng sự còn sống ở nơi nào đó, y nhất định cũng đầy người thương tích đau đớn, trong lòng tràn ngập lo âu, một ngày dài tựa một năm mà hi vọng có thể đợi được giờ phút đau đớn kia lắng lại.

Nếu như... y còn sống...

Tiểu Huống đôi mắt đã ngân ngấn lệ đỡ lấy người hấn, nhẹ nhàng vỗ lưng hấn an ủi, nhưng một câu an ủi cũng không nói nên lời.

Một hồi ác chiến, có biết bao người mất đi cộng sự, mất đi bằng hữu, thậm chí có người mất cả niềm tin, mất cả dũng khí.

Thi thể người tử nạn vẫn đang bị treo trước cổng thành thị chúng, Tử Y Thiết Kỵ vẫn tiếp tục lục soát trong rừng, đại phu và các hiệu thuốc ở kinh thành và các châu huyện lân cận bị giám sát chặt chẽ, quân tuần vệ cùng quan phủ châu huyện thậm chí còn điều động đông đảo nhân thủ lục soát từng hộ gia đình tìm kiếm người bị thương, mặc dù nhất thời chưa có chiến sĩ nào đang chữa trị bị tra ra, nhưng không cần nghi ngờ, Nam Cực Tinh phân khu Đông Nam, hiện tại đang đứng trước thời kỳ gian nan nhất.

“Tử Y Kỵ đã tra xét lục soát xung quanh khe núi Phục Ngưu hai lần, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ rút lui thôi. Chờ đợi tìm kiếm của bọn chúng rời khỏi, các Nhạn Tinh sẽ lập tức đi tìm các huynh đệ mất tích”. Tiểu Huống ngồi ở bên giường Tô Hoàng, nhỏ giọng thông báo cho hấn tin tức mới nhất.

Bởi vì đau xót cùng lo nghĩ, Tô Hoàng cả người đã gầy đi một vòng lớn, chỉ dựa vào một tia hi vọng mà chống đỡ, coi như cũng chịu phối hợp với điều trị của thầy thuốc. Nghe được Tiểu Huống nói như vậy, hấn lập tức chụp lấy tay người kia, nói: “Tình hình hiện tại đã hòa hoãn chút nào chưa? Đã điều tra rõ những ai dưỡng thương ở các chốt mật rồi chứ? Tiểu Dịch ở chỗ nào? Bị thương có nặng không? Cách ta có xa không?”

Tiểu Huống nhìn hấn đôi gò má trũng sâu, đôi môi nhợt nhạt vô sắc, thực sự không đành lòng nói cho hấn biết, trong danh sách những người bị thương hiện tại, không có tên Mục Tiểu Dịch.

“Đợi tới khi người tra ra được y đang ở nơi nào, có thể đưa y tới dưỡng thương cùng một phòng với ta không. Hai người chúng ta có kinh nghiệm rồi, dưỡng thương cùng một chỗ sẽ mau lành hơn một chút, cũng không biết có phải vì ganh đua với nhau hay không nữa”. Tô Hoàng xua cánh tay phải bằng vải kín mít, nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Huống, “Tiểu Huống, người có nghe thấy gì không đấy?”

“Nghe thấy...” Tiểu Huống nhịn xuống chua xót khổ sở dâng lên trong lòng, vỗ về hấn nói, “Đợi tới khi tìm được y, ta nhất định sẽ đưa y về đây. Người trước tiên ngủ một chút đi, có tin tức mới, ta sẽ lập tức đến nói cho người hay”

“Tiểu Dịch hiện tại nhất định cũng đang lo lắng cho ta, không biết ta bị thương thế nào...” Tô Hoàng run rẩy môi lắm lắm nói một câu, trong mắt đột nhiên không thể kiểm soát được trào dâng hai hàng lệ, “Người không chịu nói cho ta biết... Người cái gì cũng không chịu nói cho ta biết... Y... Y...”

Tiểu Huống vành mắt có chút nóng cay cay, vội liệu mạng nhịn xuống cảm giác chua xót quay cuồng trong ***g ngực, nói: “Người hà tất phải nghĩ ngợi lung tung như vậy? Hiện tại bên ngoài huyết vũ tinh phong, tin tức chậm trễ đâu thể tránh được, trước tiên dưỡng thân thể mình cho thật tốt mới là quan trọng nhất. Bộ dạng người hiện tại thật kinh khủng, nếu như Tiểu Dịch nhìn thấy, không biết sẽ đau xót biết nhường nào, vì thế trước khi y quay về, nhất định phải nỗ lực tĩnh dưỡng cho khỏe mạnh một chút”

Tô Hoàng cắn chặt môi, toàn thân tựa như đau đớn chịu không thấu mà cuộn tròn lại, từ đầu đến chân đều run rẩy.

Tiểu Huống sụt sịt mũi, chậm rãi đứng lên, một lần nữa kéo lại góc chăn cho người bị thương nằm trên giường, im lặng rời khỏi gian phòng, đi tới bậc thang ngoài hành lang tối đen, hai chân liền mềm nhũn, ngồi thụp xuống, gục đầu lên đầu gối.

Nếu như vĩnh viễn không đợi được Mục Tiểu Dịch trở về, người cộng sự bị bỏ lại một mình với đau khổ giày vò kia, phải chống chọi thế nào đây?

Mấy ngày tiếp theo, lục tục có tin tức mới truyền đến, có phần khiến cho người ta lo âu, cũng có chút khiến người ta mừng rỡ. Tin xấu là khắp nơi lại mất đi vài huynh đệ bị trọng thương, Mục Tiểu Dịch vẫn như cũ xa xôi bất vô âm tín, tin tốt là Nhạn Tinh lại vừa tìm được năm chiến sĩ mất tích, bọn họ được một người tiểu phu cứu đưa tới một sơn động bí mật mới tránh khỏi vận hạn, nơi ở hiện tại của năm người này không thích hợp để dưỡng thương, bởi vậy đã chuẩn bị hộ tống tới chốt mật nơi ở hiện tại của Tiểu Huống để tiện chữa trị, nhưng tin tức không nhắc đến tên bọn họ.

Tiểu Huống dựa vào kinh nghiệm thân là một Điệp Tinh nhiều năm, hiểu rõ nếu như trong số năm người này còn không có Mục Tiểu Dịch, y thực sự đã đỡ nhiều lành ít.

Để an ủi Tô Hoàng bị sốt cao hành hạ tới mê man, Tiểu Huống vội vã nói cho hắn biết tin tức tìm thêm được người mất tích.

Buổi chiều, hi vọng một lần nữa được nhen nhóm, Tô Hoàng gắng sức uống cạn một chén thuốc đậm đặc.

“Tiểu Dịch bọn họ khi nào mới có thể tới đây?” Hắn hỏi Tiểu Huống, đã liên tiếp hỏi mấy lần.

Tiểu Huống lúc này có chút khó khăn mở miệng đáp lời, hắn không dám nói với Tô Hoàng trong số năm người này không nhất định có Mục Tiểu Dịch.

“Các Nhạn Tinh đã xuất phát đi đón bọn họ chưa?” Tô Hoàng lại truy vấn thêm lần nữa.

“Đi rồi, ngày hôm nay đã đi rồi”. Tiểu Huống quệt mồ hôi lạnh trên trán.

Đại khái bởi vì có thoáng chút an tâm, Tô Hoàng an ổn ngủ suốt một buổi chiều, buổi tối sau khi uống hết thuốc còn ăn được thêm một ít đồ ăn. Tiểu Huống cẩn thận kê lương cho hắn, nhận thấy tình hình hồi phục của hắn rất tốt, nửa mừng nửa lo.

Đợi hai ngày, tin tức mới truyền đến, trong số năm chiến sĩ kia có một người không kịp điều trị đã bỏ mình, tình trạng bốn người còn lại cũng không quá khả quan, thời gian xuất phát bị hoãn lại.

Tiểu Huống không dám nói cho Tô Hoàng biết tin tức này, buộc lòng phải lừa hắn nói: “Người bị thương đi lại bất tiện, bởi thế di chuyển chậm, còn đang trên đường đi”

Hai ngày nữa lại trôi qua, Tô Hoàng bắt đầu có chút buồn bực bất an, nước thuốc ngậm trong miệng, nỗ lực vài lần cũng không nuốt trôi. Tiểu Huống hết lần này tới lần khác khuyên giải, hắn cũng không để vào tai, cuối cùng thực sự bất đắc dĩ, Tiểu Huống không thể làm gì khác đành lòng nói: “Nói thực với người, bọn họ e rằng sẽ phải đưa đi dưỡng thương ở chốt mật khác, không nhất định sẽ đến đây”

Tô Hoàng tựa đầu trên gối cũng không nhúc nhích, qua một hồi, mới ngẩng đầu lên, khẽ giọng nói: “Người có thể thay ta đi xem Tiểu Dịch được không, y là người thích nhất quan tâm người khác, người nhất định phải nói cho y biết ta không có chuyện gì, bảo y an tâm, sau đó người trở về đây lại nói cho ta biết, y hiện tại rốt cuộc đã thành bộ dạng gì rồi...”

Tiểu Huống sống mũi cay cay, thiếu chút nữa đã rút nước mắt, vội vàng hít sâu một hơi nhịn xuống, đáp ứng hắn: “Được, ta tìm được thời gian nhất định sẽ đi...”

Tô Hoàng yên lặng nhìn y một hồi, cũng không biết là tin hay không, chỉ là tia sáng hắt lên trong ánh mắt chớp động kia, khiến Tiểu Huống không có dũng khí nhìn thẳng.

Đúng lúc này, một tiểu tử phụ trách canh gác bên ngoài ruỳnh ruỳnh chạy vọt vào, thở hồng hộc nói: “Tiểu Huống, mấy vị huynh đệ kia đưa về rồi, các đại phu đều đang bận, người cũng coi như là một nửa đại phu, có thể đi xem hay không...”

Tô Hoàng toàn thân run rẩy, bất ngờ từ trên giường ngồi bật dậy, Tiểu Huống sợ quá vội dè hắn xuống, nói: “Người đừng lộn xộn, ta đi xem đã...”

“Vây... Vây người nhanh đi!”

Tiểu Huống trấn định tâm tình một chút, nhanh bước rời khỏi phòng bệnh. Chốt mật nơi này bề ngoài là một phòng nhuộm, trong sân xếp đồng thùng to thùng nhỏ màu nhuộm, chỗ rẽ sát tường là một cánh cửa hông nhỏ, một chiếc xe ngựa lớn chất đầy vải vóc đồ ngoài cửa bên trong con hẻm, bên cạnh có mấy đại hán

không từng cuộn từng cuộn vải trắng chờ nhuộm đem bán, mặt hướng về phía đầu con hẻm chênh chếch bị bọn họ chặn lại kín kẽ.

Người bị thương thứ nhất được cẩn thận ôm xuống, Tiểu Huống kiểm tra sơ lược một chút, phân phó đưa tới trong phòng lớn. Người thứ hai thương tích vô cùng trầm trọng, được phân tới phòng đơn có người chuyên chiếu cố, sau đó là người thứ ba, người thứ tư...

Tiểu Huống kiên trì phân phó tới câu nói cuối cùng, trong lòng nhất thời quặn thắt, úp tay bưng kín mặt, nước mắt nóng hổi ướt đầm kẽ ngón tay.

Trong số bốn người còn sống đó, không có Mục Tiểu Dịch.

“Tiểu Huống... Tiểu Huống...” Có người lo lắng thấp giọng bên tai gọi, “Người làm sao vậy? Khó chịu à?”

Tiểu Huống cánh tay run run hung hăng quệt nước mắt, môi run rẩy, gấp gáp hít vào mấy hơi, miễn cưỡng lấy thanh âm coi như rõ ràng đáp lời: “Không có gì...”

“Vậy... Còn vị huynh đệ thứ năm không biết phải thế nào...”

Tiểu Huống vội ngẩng đầu lên, “Không phải chỉ còn bốn người sống sót thôi sao?”

“Tin tức truyền sai, người huynh đệ thứ hai mới vừa rồi ôm vào, thương thế chuyển biến rất xấu, tất cả mọi người đều cho rằng không cứu được nữa, kết quả về tới đây...”

Tiểu Huống không đợi hắn nói xong, đã lao vọt tới bên cạnh người được ôm xuống xe sau cùng, cánh tay run run gạt những lọn tóc rối bởi che phủ khuôn mặt người đó.

“Tiểu Huống, Tiểu Huống! Người lại làm sao vậy?!”

Tiểu Huống trừng lớn hai mắt, nỗ lực đem nước mắt chực trào nhịn xuống, nghèn nghẹn mũi nói: “Người này, đưa tới phòng Tiểu Hoàng đi”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

So với Tô Hoàng lòng nóng như lửa đốt Mục Tiểu Dịch may mắn hơn một chút, bởi vì thương tích trầm trọng, khi còn trong sơn động phần lớn là hôn mê, khi tỉnh táo lại thì đã được các Nhạn Tinh cứu ra, hơn nữa lại lập tức biết được tin tức về Tô Hoàng, xem như là chịu khổ ít hơn một chút, nhưng bởi vì nghĩ tới thương tích của cộng sự, dọc đường đi vẫn không tránh khỏi lo lắng, bởi vậy khi hai người gặp mặt, chẳng đặng suốt một canh giờ, chỉ biết tay nắm tay cùng chăm chú nhìn ngắm đối phương, một câu cũng không nói nên lời, sau cùng vẫn là Tiểu Huống mấy lần đi vào đều chỉ nhìn thấy bọn họ như vậy, nhìn không được, đi tới gõ lên đầu mỗi người một cái, xằng giọng: “Hai người các ngươi là cộng sự hay tình nhân vậy, không thấy buồn nôn à? Xem xem hai con mắt cũng muốn buồn ngủ luôn rồi, nhìn lâu như vậy không ngại đau mắt?”

Mục Tiểu Dịch xoa đỉnh đầu bị đánh, bất mãn nói: “Này, chúng ta vẫn đang là người bệnh đấy, cư nhiên hạ độc thủ nặng như vậy!” Nói rồi xoa xoa ngực, cường điệu ho thêm mấy tiếng, ai dè Tiểu Huống một bộ ý chí sắt đá đứng yên tại chỗ, trái lại Tô Hoàng lo lắng ôm lấy bả vai y, nhỏ giọng hỏi: “Thấy thế nào?”

“Không sao không sao,” Mục Tiểu Dịch nhanh chóng an ủi nói, “Ta đỡ nhiều rồi, mới này là gạt Tiểu Huống thôi, hẳn gần đây vẫn luôn đổ kị chúng ta tình cảm tốt đó mà...”

Tiểu Huống đảo cặp mắt trắng dã, xoay người một lần nữa rời khỏi phòng.

Bàn tay Tô Hoàng đặt trên ngực Mục Tiểu Dịch chậm rãi trượt xuống, đầu cúi gằm.

Quãng thời gian sinh tử khó đoán định này, tràn ngập trong đầu đều là y, không biết đã suy nghĩ biết bao nhiêu lần nếu như có thể một lần nữa gặp lại y sẽ nói những gì, nhưng lúc này vui mừng cảm kích trào dâng trong lòng, lại không biết nên nói gì mới phải.

“Tiểu Hoàng...” Mục Tiểu Dịch nhỏ giọng gọi hân, mu bàn tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nhợt nhạt không chút máu của hân, “Người có thể nằm gần hơn một chút không? Nằm sát cạnh ta...”

Tô Hoàng sống mũi cay cay, chậm rãi nhích cơ thể lại gần, dựa sát vào ngực Mục Tiểu Dịch, vàng trán chạm vào hai gò má y, dường như âm ảm lạnh lạnh, lại dường như nóng hầm hập, cảm giác được bên hông có cánh tay ôm chặt, khoảng cách giữa cơ thể với cơ thể khi ấy tiến dần về không. Nhiệt độ cơ thể đồng thời truyền sang cho nhau, hai người đều khe khẽ thở nhẹ một tiếng thoải mái.

“Người còn sống...” Đồng thời mở miệng, đồng dạng câu nói, đồng dạng ngữ khí cảm tạ.

Tâm tình trong lòng lúc này thuần khiết mà trong trẻo, cũng không còn muốn suy nghĩ xem phần tình cảm này là rốt cuộc là thứ cảm tình gì, chỉ cảm thấy hai bên không mất đi sự tồn tại, đã là ân huệ lớn nhất của trời xanh rồi.

Gắt gao ôm lấy nhau hồi lâu, Tô Hoàng mới chậm rãi mở miệng, buồn bực nói: “Hai người chúng ta tuy rằng đều còn sống, nhưng tổn thất lần này thực sự quá nghiêm trọng, biết bao nhiêu người không thể quay trở về...”

“Còn có gia đình các huynh đệ tử nạn bị Ngư Khánh Ân diệt toàn gia... Nếu như không phải tin tức xác thực hai người chúng ta còn sống tới mau, bên trên thiếu chút nữa đã phái người thông báo cho người nhà hai chúng ta trốn khỏi kinh thành rồi...”

“Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc thì chỗ nào có vấn đề chứ?” Tô Hoàng hốc mắt phấp phồng, cánh tay ôm lấy cộng sự đặt trên lưng y hơi khẽ run rẩy.

Mục Tiểu Dịch rút một chiếc gối mềm từ phía sau mình kê lưng cho Tô Hoàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vùng thái dương cùng hai gò má hân, nói: “Trên đường được đưa tới đây ta đã gặp Tề đại ca, thương tích của hân cũng không nhẹ, nhưng tình trạng vẫn khá tốt, hân nói cho ta biết một ít tình hình mới tra được”

“Là gì?” Tô Hoàng lập tức ngừng đầu.

“Hành động lần này thất bại, có hai nguyên nhân, thứ nhất, bởi vì Đỉnh tử của chúng ta trà trộn trong Tử Y Kỵ bị phát hiện, bởi vậy ngay từ đầu, tin tức nhận được đều là giả...”

“Bị phát hiện? Vậy... Đỉnh tử kia chẳng phải là rất nguy hiểm sao, hân hiện tại thế nào rồi?”

“Bị nghiêm hình tra khảo đã cắn lưỡi tự sát, thi thể vẫn còn treo trước cổng thành”

Tô Hoàng đau lòng khép mi, “Nguyên nhân thứ hai là gì?”

“Bên trong chúng ta có nội gián”

Tô Hoàng kinh hãi, nhin không được hít vào một hớp khí lạnh: “Là ai?”

“Còn chưa điều tra ra, nhưng nghe nói đã xác định được mục tiêu...” Mục Tiểu Dịch hơi ngả người về phía sau, ngón tay luồn vào mái tóc buông rơi của Tô Hoàng, “Chúng ta sống sót, phải đối mặt với tình cảnh càng nguy hiểm hơn, trước khi điều tra ra nội gián là ai, ngay cả người nhà của chính mình cũng không thể nói quá nhiều”

“Ta biết rồi” Tô Hoàng trịnh trọng gật đầu, “Chờ dưỡng thương khỏe lại, chúng ta lập tức trở về kinh thành, còn rất nhiều chuyện phải làm. Hơn nữa sau khi hiệp ước đồng minh giữa Ngư Khánh Ân và Hồ tộc đạt thành...”

“Việc này ngươi yên tâm,” Trên mặt Mục Tiểu Dịch hiện nét tươi cười, “Sứ giả Hồ tộc cuối cùng kia tuy suôn sẻ rời khỏi kinh thành, nhưng không vượt qua được Trường Giang, các huynh đệ khu Tô Bắc [2] đã giết hân rồi”

“Thật không?” Tô Hoàng hưng phấn muốn bật người dậy, trong ngực liền trào lên đau nhức, đau đến mức hân liền lập tức cúi gập lưng.

“Loạn động cái gì?” Mục Tiểu Dịch trong lòng không khỏi đau xót mà mắng hấn một câu, kéo cộng sự về nằm lại lên gối, cả giận nói, “Người còn như vậy ta sẽ không nói cho người nghe nữa”

“Được được, ta không loạn động nữa” Tô Hoàng vội hạ thấp ngữ điệu rất đổi nhẹ nhàng, “Người mau nói tiếp đi”

“Thực sự không loạn động nữa?”

“Thật mà”

“Sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta nói?”

“Ừ, nhất định rồi”

“Ta nói cái gì thì nghe cái ấy?”

“Ừ!” Tô Hoàng nắm lấy cánh tay y, “Người mau nói a, còn có tin gì mới?”

Mục Tiểu Dịch suy nghĩ một lát, “Dường như không còn, đều đã nói hết rồi”

Sau chốc lát trầm mặc, một chiếc gối hung hăng đập tới.

Xem chừng thực sự có thể nhờ gan đua, sắp xếp Mục Tiểu Dịch và Tô Hoàng ở trong cùng một phòng, thân thể hai người bọn họ đều bình phục rất nhanh, tiếp tục tĩnh dưỡng thêm mười ngày nữa, thương thế cũng đã tốt tới bảy tám phần, ngay sau đó liền có chút vội vã muốn quay trở về kinh thành. Nhưng lúc đầu xin với cấp trên mấy lần, đều bị bác bỏ vì nguyên nhân thế cục bất ổn, mãi cho đến khi hai người đều cho rằng không thể được nữa, đột nhiên lại truyền tới chấp thuận, cho phép hai người bọn họ trở về kinh thành theo thu xếp của Nhậm Tinh.

Để ngoại hình trông giống với xuất môn du ngoạn hơn một tháng, hai người dưỡng thương trong mật thất dưỡng tới trắng trắng trẻo trẻo cố tìm mọi cơ hội phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, thế nhưng tới tận lúc có thể nhìn thấy cánh cổng kinh thành cao ngất, khuôn mặt Tô Hoàng vẫn chỉ đỏ sẫm có tí chút.

“Êu, người làm thế nào phơi nắng thế?” Tô Hoàng đổ lệ trừng mắt nhìn làn da màu lúa mạch rậm nắng của cộng sự, cau mày hỏi.

“Quan hệ gì đâu,” Mục Tiểu Dịch cười dõ dành hấn, “Dù sao cha mẹ người đều biết người rất khó bắt nắng, nếu thực sự không được, ta kiếm chút tro than xát cho người nhé?”

“Ta thềm vào xát” Thở phì phì cầu nhàu một câu, vừa ngẩng đầu, ***g ngực đột nhiên thất lại.

Sừng sững trước mặt, cổng thành phía tây kinh thành dòng người qua lại như mắc cửi.

Thời gian đã trôi qua hơn một tháng, phía trên cổng thành quen thuộc đã khôi phục dáng vẻ cũ, không còn treo thi thể đồng bạn từng kẻ vai sát cánh chiến đấu, nhưng khi hai người một lần nữa đi qua bên dưới vòm cổng xếp từ những phiến đá xanh ấy, trong lòng hần ý buốt giá cùng cảm phần sục sôi vẫn như cũ nhện không được trào dâng trong lòng.

Hai người cộng sự, bắt tri bắt giác siết chặt lòng bàn tay nhau.

Hòa vào dòng người rộn ràng náo nhiệt trên đường phố, ngẫu nhiên chạm mặt người quen thân thiết tới chào hỏi; lúc đi ngang qua Tunnel Nguyệt tử lâu, ngẩng đầu trông lên, Tiểu Huống hoàn thành chức trách thấy thuốc tạm thời đã trở lại vị trí nguyên bản của mình ở lầu hai khẽ nở nụ cười, dường như ý muốn hoan nghênh bọn họ trở về.

Hai người bước qua đại môn Tô phủ, người hầu trong sân kinh hỉ tiến về trước hành lễ, sau đó chạy như bay vào bên trong thông báo, gặp lại mọi người trong nhà ở đại sảnh, trưởng bối không tránh khỏi oán giận bọn họ ra ngoài chơi quá lâu.

Bọn họ trên mặt đều là vẻ tươi cười rạng rỡ, dâng lên lễ vật mua tạm, kể lể một hai câu chuyện thú vị căn bản không hề phát sinh trên đường đi, mọi người hòa thuận vui vẻ ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, trong bữa ăn cảm thán nói về lần ám sát đẫm máu một tháng trước, Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy hai gò má trở nên cứng đờ, tựa hồ có phần không kiềm chế được biểu tình, bị thương trong lòng dường như cũng không sao kìm nén được.

Ngay lúc ấy Mục Tiểu Định đặt tay lên bả vai cộng sự, lòng bàn tay mang theo tình cảm ấm áp xuyên qua lớp quần áo ngấm vào da thịt. Tô Hoàng ngoảnh sang nhìn vào mắt y, hít vào một hơi thật sâu, khòe môi hơi mấp máy.

Có lẽ hiện tại và một tháng trước không còn giống nhau, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn, vẫn phải tiếp tục tranh đấu.

Bọn họ vẫn nguyên vẹn niềm tin của người chiến sĩ Nam Cực Tinh, hơn nữa trên vai càng gia tăng trách nhiệm của những đồng bạn đã mất.

Cơ hồ mới ngày thứ hai sau khi trở về nhà hai người đã bắt đầu chấp hành một số nhiệm vụ nhỏ, thời gian đa phần là vào buổi đêm, bởi vậy luôn phải ngủ bù vào ban ngày, ngay cả Mục Đông Phong cũng bắt đầu thắc mắc vì sao nhit từ gần đây lại thích ngủ như vậy.

Tuy nhiên đến ngày thứ bảy sau khi hồi kinh, Tô Mục hai người lại khác với bình thường, sáng sớm đã thức dậy, cùng cha mẹ ăn bữa sáng, lại ở sân sau luyện công một lúc, sau đó liền thay đổi quần áo, ra ngoài đi dạo.

Ở trong nhĩ gian Tùng Nguyệt tửu lâu ăn qua loa thứ gì đó, sau khi trông thấy hai chữ ‘mẫu đơn’ viết trên lòng bàn tay *** tiểu nhị Tiểu Huống, hai người tính tiền ly khai, đi dạo một vòng rồi tiến vào Chuế Cẩm lâu rất có tiếng tăm trong kinh thành, chọn gian phòng có tên là ‘mẫu đơn’, tự do tự tại ngồi xuống.

Sau khi đóng chặt cửa phòng, hồng kỹ Phi nương tới chào hỏi bọn họ rồi mở cánh cửa thông tới một gian phòng bí mật.

Tổ trưởng Bằng tổ Tề Bôn xuất hiện bên trong gian phòng.

Bởi vì trong trận chiến tại Phục Ngưu sơn bị thương còn chưa khỏi hẳn, Tề Bôn sắc mặt có chút vàng vọt, thần tình ngưng trọng, ngồi xuống cạnh chiếc bàn tròn ở giữa căn phòng, câu đầu tiên trực tiếp nói thẳng: “Đã điều tra ra nội gián”

Thần sắc hai người Tô Mục lập tức nghiêm túc.

“Người này nguyên là phó tổ trưởng Phong tổ, gia nhập Nam Cực Tinh năm năm trước...”

Tô Hoàng và Mục Tiểu Định liếc mắt nhìn nhau, không hề nói xen vào. Dựa theo cơ cấu tổ chức Nam Cực Tinh, ngoại trừ đồng bạn trong tổ mình, sẽ không hề biết thân phận thực sự của các thành viên tổ khác, nếu như phải cùng nhau chấp hành nhiệm vụ cũng sẽ mang khăn bịt mặt, bởi vậy hai người căn bản không hề hay biết vị phó tổ trưởng Phong tổ này là ai.

“Hắn còn có thân phận, Tiểu Hoàng hẳn là biết... Hắn là cháu vợ thượng thư bộ Lại...”

“Ngụy Anh Kiệt?!” Tô Hoàng kinh hô thành tiếng.

Tề Bôn nhíu chặt hai hàng lông mày gật đầu.

“Vậy mọi người trong Phong tổ...”

“Không sai, bởi vì y phản bội, thân phận mọi người trong Phong tổ đều đã bại lộ, nhưng Ngưu Khánh Ân khó khăn lắm mới có được một Nam Cực Tinh phản bội, không muốn chúng ta tra ra Ngụy Anh Kiệt, cho nên tạm thời chưa hành động truy bắt, xem như là đã cho chúng ta một cơ hội an bài cho những người này cùng gia đình bọn họ trốn tới Giang Bắc”

“Cũng may y không biết tình hình các tổ khác, chỉ có thể bán đứng người trong tổ mình, bằng không sẽ càng thêm nguy hiểm” Mục Tiểu Định lắc đầu cảm thán nói.

“Đúng vậy,” Tô Hoàng cũng gật đầu, “Trước đây ta cũng từng cùng hắn tiếp xúc nhiều lần, chỉ có điều hai bên đều không biết người kia cũng là Nam Cực Tinh... Hiện tại nghĩ lại thật đúng là đáng sợ...”

Tề Bôn giọng điệu trầm thấp nói: “Chuyện đáng sợ hơn cũng đã xảy ra rồi...”

Tô Mục hai người cả kinh, trừng lớn hai mắt nhìn tổ trưởng của mình.

“Bởi vì huynh đệ tử thương quá nhiều, nhân thủ không đủ, chúng ta trước lúc phát hiện ra Ngụy Anh Kiệt phản bội, đã điều y đảm nhiệm chức vụ tổ trưởng Vũ tổ, thay thế cho Tiêu đại ca đã hi sinh...”

Tô Hoàng đứng bật dậy: “Như vậy chẳng phải y lại biết thêm toàn bộ thân phận anh em trong Vũ tổ sao?”

Tề Bôn mặt trầm xuống như nước lặng, gật đầu, “Đúng vậy, hôm qua y đã chính thức nhậm chức, có được danh sách. Nhưng để không bại lộ thân phận nội gián, y hành sự rất cẩn thận, không tùy tiện tiếp xúc với người của Tử Y Kỳ, bởi vậy, danh sách này hiện nay còn chưa giao ra”

Tô Mục hai người liếc nhau, đại khái đã hiểu ra chút ít.

“Đây là lí do tại sao ta lại gấp rút tìm hai người. Thi đấu mã cầu [2] lần này do các quý công tử kinh thành khởi xướng, may mắn trong số các chiến sĩ của chúng ta có bốn người có tư cách tham dự, nhưng chỉ có hai người các người là Ngụy Anh Kiệt chưa hay biết thân phận, cho nên các người có cơ hội rất lớn để tiếp cận hắn. Bởi vậy, mục đích của nhiệm vụ lần này, chính là phá hủy danh sách, xử tử phản đồ”. Truyền đạt mệnh lệnh cho cấp dưới xong, Tề Bôn mím chặt môi, dò đường nhìn về phía họ, lưỡng lự một hồi mới thấp giọng bổ sung một câu, “...không tiếc bất cứ giá nào”

Hai người cộng sự bình tĩnh nhìn nhau, nghiêm túc gật đầu, đồng thanh: “Rõ!”

Rời khỏi Chuê Cẩm lâu, hai người mặc dù biểu hiện vẫn là dáng vẻ nhàn tản, nhưng trong lòng thực chất vô cùng nặng nề. Bởi vì sự tình trọng đại, thời gian lại cấp bách, căn bản không thể vạch ra kế hoạch tỉ mỉ, nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng chỉ có cách làm khách không mời mà đến, trực tiếp xông thẳng vào mã tràng.

Không ngờ có lẽ là vận khí thật tốt, vừa đi tới đầu phố, đụng mặt vị An vương thế tử mập mạp An Khánh.

“Lâu lắm không gặp các người, ta tới quý phủ bái phỏng mấy lần, đều nói là đang tiêu dao bên ngoài còn chưa quay về, có phải trên đường gặp được người bạn mới nào thân thiết tới không muốn quay về rồi không?” An Khánh lớn tiếng cười, nắm chặt cánh tay Tô Hoàng, “Vừa hay, chúng ta hẹn nhau chơi mã cầu, người càng nhiều càng tốt, mau đi thôi”

Tô Hoàng giẫy cánh tay, giả bộ từ chối nói: “Gia phụ mấy ngày nay quản rất nghiêm, hơn nữa không mang gậy chơi cũng chưa thay trang phục, cần gì phải đi phá hỏng hứng thú của mọi người?”

“Người không đi mới phá hỏng hứng thú của chúng ta ấy” An Khánh ngắc khuôn mặt béo tròn, quay đầu phân phó hạ nhân, “Tới phủ Tô tướng quân đem trang phục và gậy chơi mã cầu của Ngũ thiếu gia và Mục công tử tới đây, nhanh nhanh lên”

Tên tiểu tư vội vàng đáp lời, thoáng cái vọt chạy đi như làn khói thoảng, không còn thấy bóng dáng thân ảnh đâu.

Tô Hoàng và Mục Tiểu Địch liếc nhau, trong lòng mừng thầm, nhưng nét mặt không mấy may để lộ bất cứ điều gì, giả bộ từ từ chối chối, bị An Khánh kiên quyết kéo lên ngựa, không nhanh không chậm tới mã tràng Tiến Phù mà các quý công tử ở kinh thành yêu thích nhất.

Ở đó đã có khoảng mười người mặc tiền y [3] đi tới đi lui, Tô Hoàng nhìn lướt qua, hiển nhiên hơn phân nửa đều là người quen biết, nhanh chóng vẫy tay chào hỏi.

“Chu đại nhân, một đội các ngài người người đều ăn bận uy vũ như vậy, rõ ràng là đang lớn tiếng dọa người, đội lát nữa mở màn, nhớ phải thủ hạ lưu tình đó”. An Khánh đứng ở bên cạnh đột nhiên chuyển hướng về phía một người khác, cao giọng nói.

Tô Hoàng quay đầu lại nhìn, từ một phía khác của mã tràng chậm rãi đi tới bảy tám người, tất cả toàn thân đều mặc trang phục màu tím, người dẫn đầu chính là phó thống lĩnh Chu Phong, nhớ tới đồng bạn tử nạn ở Phục Ngưu sơn, khí huyết trong ***g ngực không khỏi nhộn nhạo, vội vàng đè nén.

“Cái gì... Muốn thi đấu với người của Tử Y Kỳ sao?” Mục Tiểu Địch cố tình đè thấp thanh âm hỏi.

“Sợ cái gì?” An Khánh đặt tay lên cái bụng tròn xoe của mình, “Chơi mã cầu chứ đâu phải đấu võ, công phu bọn họ có giỏi cũng sao so được với chúng ta khéo léo?”

Đang nói chuyện Chu Phong đã đi đến đây, nhàn nhạt cười nói: “Thế tử dự định chính mình cưỡi ngựa chỉ huy sao? Kỳ thực quý công tử các vị đều là những người thạo chơi mã cầu, chúng ta chỉ là tới góp vui, đến lúc đó phải thủ hạ lưu tình chỉ sợ là các người a”

“Ha ha,” An Khánh cao giọng cười, có phần đắc ý nhướn mày, “Thời gian còn sớm, Chu đại nhân có muốn mang theo các huynh đệ làm nóng người trước không?”

Chu Phong hơi khom người hành lễ, lùi về sau, nhìn về phía đại môn mã tràng, khoe môi khê nhếch.

Tô Hoàng quay đầu ra nhìn, trong lòng lập tức run lên.

Một người thân mặc trường bào lam sắc thêu hoa, sắc mặt có chút xám đen, thân hình cao lớn vừa mới trở mình xuống ngựa, ném roi ngựa cho một người hầu, bước nhanh tới.

“Ngụy công tử, người hôm nay thế nào lại tới chậm thế hả?” An Khánh vui vẻ tiến ra đón, “Người là tay hảo thủ của chúng ta, mong muốn giành thắng lợi của chúng ta, kia toàn bộ đều dựa vào người hết đây”

Ngụy Anh Kiệt khiêm tốn cười cười, chào hỏi mọi người xung quanh. Có lẽ bởi nhiều nguyên do, y và Chu Phong chỉ thoảng nhạt gật đầu, một câu nói chuyện cũng không có.

Giữa một đồng người trong lòng trăm bề lo nghĩ, An Khánh tỏ ra vô cùng vui vẻ, cười híp mắt kéo ống tay áo rộng thùng thình của Ngụy Anh Kiệt nói: “Người mặc như thế này sao chơi bóng được, còn không mau đi thay tiền y”

Ngụy Anh Kiệt chấp tay, áy náy nói: “Có việc làm trì hoãn, không những tới muộn, ngay cả quần áo cũng chưa thay, các vị thứ lỗi, tại hạ trước tiên xin được cáo lui một lát”

An Khánh phát bàn tay béo mập bụ bẫm, “Đi đi, đi đi, mới bắt đầu thôi mà”

Ngụy Anh Kiệt khom người lui về sau, quét mắt qua chỗ Chu Phong, xoay người rời đi.

“Thế tử cứ nghỉ ngơi trước, ta có mấy người huynh đệ không hay chơi mã cầu, còn phải đi căn dặn họ một chút, cũng xin được cáo lui một lát”. Chu Phong chờ chốc lát, cũng quay sang cười từ biệt với An Khánh.

Tô Mục hai người thừa hiểu y muốn một mình đi gặp Ngụy Anh Kiệt, đang muốn tiến lên tìm cách ngăn lại, An Khánh đã vươn tay kéo Chu Phong, dương dương tự đắc nói: “Có ai không biết trong Tử Y Kỳ đều là hảo thủ, còn phải căn dặn cái gì? Gần đây ta mới có được một con ngựa hiếm thấy trên đời, vẫn luôn muốn tìm giám định ngựa đệ nhất kinh thành ngài đây để được mở mang tầm mắt, tiếc rằng ngài còn phải đi tiểu trừ bọn phản đồ Nam Cực Tinh lập công lớn, bận rộn tới mức chẳng thấy bóng dáng đâu, ngày hôm nay khó khăn lắm mới có được cơ hội này, đầu thế bỏ qua được, mau cùng ta đi xem thôi!”

Chu Phong nét mặt hơi lộ vẻ khó xử, muốn từ chối thẳng thừng, nhưng lại e ngại An Khánh dù sao cũng là dòng dõi hoàng thất, xung quanh còn có nhiều con em quan lại đi tới đi lui như vậy, buộc lòng phải đi trước với hắn, dự định tìm cơ hội nhanh chóng thoát thân sau.

Gặp được cơ hội tốt hiếm có này, Tô Hoàng và Mục Tiểu Địch cũng không nán lại, lập tức đi về phía Phiêu Diệp hiên nơi thay trang phục và nghỉ ngơi của mã tràng.

Bởi vì hiện tại là khoảng thời gian chuẩn bị cho thi đấu, hầu hết mọi người đều ngồi trên ngựa làm nóng người, xung quanh Phiêu Diệp hiên gần như không có bất kì ai, đây cũng là lí do Ngụy Anh Kiệt và Chu Phong lựa chọn chỗ này làm nơi gặp mặt.

Tới phía trước lâu, Mục Tiểu Địch vỗ vai cộng sự, ra hiệu cho hắn chờ ở ngoài cửa canh gác. Tô Hoàng lập tức lắc đầu, đề thấp thanh âm nói: “Ta với Ngụy Anh Kiệt cũng xem như có quen biết, y đối với ta sẽ bớt cảnh giác hơn với người, để ta vào trong, người canh giữ ở bên ngoài”

Mục Tiểu Địch nhú mày, nhưng bởi vì sự tình cấp bách không cho phép tranh chấp, Tô Hoàng nói quả thực cũng rất có đạo lý, y nắm chặt tay cộng sự, rồi lại không nói gì buông ra, xoay người ngồi xuống bên cạnh con sư tử đá phía trước bậc thềm, làm ra vẻ đang kiểm tra gậy chơi mã cầu. Tô Hoàng gật đầu với y, không nói gì xoay người vào trong hiên, rất nhanh vọt lên lầu hai.

Chú thích:

[1] Tô Bắc: khu vực phía bắc tỉnh Giang Tô.

[2] mã cầu: hiện đại gọi là Polo, tên gọi môn thể thao cưỡi trên lưng ngựa sử dụng gậy đánh bóng có cán dài. Đây cũng là một trò chơi dân gian rất phổ biến ở Mông Cổ, tương truyền du nhập từ Ba Tư.

[3] tiền y: một loại trang phục của xạ thủ thời xưa. Bề rộng tay áo nửa trên (phần nối với thân) rộng, nửa dưới (phần cổ tay) nhỏ hơn, thuận tiện cho việc bắn tên. (đại khái nửa trên rộng cho dễ cử động, nửa dưới chặt hơn cho khỏi vướng víu)

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Tô Hoàng gật đầu với y, không nói lời nào loáng cái đã biến mất vào trong hiên, rất nhanh phóng lên lầu hai.

Lầu hai tổng cộng có mười gian phòng, đều để cho khách nhân đến mã tràng thay y phục, Tô Hoàng tìm suốt năm căn phòng, khi cánh cửa căn phòng thứ sáu mở ra cuối cùng cũng bắt gặp Ngụy Anh Kiệt đã thay xong trường bào lam sắc sang tiền y.

“Ai nha, Ngụy công tử ở đây ư, thực vô ý quá, mới rồi ta thay y phục ở chỗ này, có đánh rơi một vật”. Tô Hoàng vội chấp tay nhận lỗi.

“Không sao không sao”, Ngụy Anh Kiệt cười đáp lễ, “Tô ngũ công tử xin cứ tự nhiên”

Tô Hoàng bước tới trước một gian tử, khéo léo che người, lén lấy ra từ trong ngực một ngọc ban chỉ [1], lúc này mới vô cùng cao hứng xoay người lại thân thiết nắm tay, cười nói: “Ha ha, tìm được rồi, quả nhiên là rơi ở chỗ này”

“Tìm được là tốt rồi”, Ngụy Anh Kiệt trong lòng có chuyện che giấu, điệu bộ tươi cười có chút khiên cưỡng, “Ngọc ban chỉ này chỉ nhìn qua đã biết là vật có giá trị không tầm thường, nếu như đánh mất thật đúng là đáng tiếc”

“Giá trị chỉ là vấn đề nhỏ, đây chính là vật tổ tiên truyền lại, bằng hữu quen biết ta đều biết, lúc nào ta cũng mang nó theo, trước đây có một lần không cẩn thận cũng từng làm rơi mất, nhưng bởi vì tất cả mọi người đều biết nó là của ta, liền đem trả lại”

“Vậy thật đúng là vô cùng may mắn”. Ngụy Anh Kiệt gượng gạo tiếp chuyện, ánh mắt dao động thoáng liếc về phía cửa phòng nghỉ.

“Ta thấy Ngụy công tử cũng thay y phục xong rồi, chi bằng chúng ta ra ngoài thôi?” Tô Hoàng sửa lại tay áo, tùy tiện nói.

“A, ta...” Ngụy Anh Kiệt lập tức chột dạ, nhưng nhất thời không tìm được lý do thoái thác, bất giác nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Lúc này, Tô Hoàng bỗng nhiên nhìn về phía cửa nhú mây kinh ngạc, cao giọng nói: “A, Chu phó thống lĩnh sao cũng tới đây?”

Ngụy Anh Kiệt đương ở trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nghe thấy vậy sắc mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ, vội quay đầu lại. Trong chớp mắt hần dờ đi đường nhìn, từ trong ống tay áo Tô Hoàng nhanh như chớp xuất hiện một lưỡi đao bén nhọn, hàn quang chợt lóe, không chút lưu tình rạch một đường ngang cổ đối phương, máu văng tung tóe, tiếp tục một đao bổ về phía sau ót Ngụy Anh Kiệt.

Nếu như chính thức giao thủ, hai người võ công trong phòng hẳn là ngang nhau, nhưng đây lại là tấn công bất ngờ khiến cho Ngụy Anh Kiệt ngay từ đầu đã mất đi khả năng chống trả, thân thể chao đảo, cổ họng bị cắt đứt chỉ phát ra được mấy tiếng ú ớ, con người đã bất động.

Tô Hoàng nhanh chóng ngồi thụp xuống, cẩn thận tìm kiếm trên thi thể Ngụy Anh Kiệt, cuối cùng cũng tìm được trong túi lớp áo lót một ống tròn bằng bạc rất nhỏ có thể nắm gọn trong lòng bàn tay, xoay mở nắp ống, bên trong quả thực có một cuộn vải ghi đầy chữ, chính là danh sách thành viên Vũ tổ chuẩn bị giao cho Tử Y Kỳ. Tô Hoàng nhìn lướt qua, đang định lấy hỏa chiết tử [2] thiêu hủy nó, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng động, vội vàng giấu vào trong ngực, ló đầu ra nhìn xung quanh.

Hành lang trống không, cũng không có người, Tô Hoàng đang muốn trở lại trong phòng, âm thanh giẫm lên cầu thang cọt kẹt lần thứ hai vang lên, lúc này âm thanh vô cùng rõ ràng, hơn nữa cũng đã xác định được phương hướng

Đó là ở lầu ba.

Trong khoảnh khắc, Tô Hoàng lập tức ý thức được mình cùng Mục Tiểu Dịch đều phạm phải một sai lầm cực lớn.

Bọn họ cho rằng Ngụy Anh Kiệt nếu đã lựa chọn nơi này để gặp mặt Chu Phong, chắc chắn trước tiên sẽ nghĩ cách đuổi hết mọi người trong lầu đi, cho nên chỉ canh chừng thủ vệ phía trước tòa lầu, hoàn toàn không ngờ bên trong Phiêu Diệp hiên còn có người khác.

Âm thanh giẫm trên bậc cầu thang kéo cà cèo vang lên không nhanh không chậm, rất có nhịp điệu, Tô Hoàng vội vàng đóng sập cánh cửa phòng phía sau lại, nhanh như chớp lách mình tới đầu kia hành lang ẩn nấp.

Tiếng bước chân trên cầu thang đình chỉ giây lát, sau cùng không theo mong muốn của Tô Hoàng bước tiếp xuống dưới lầu, mà lại rẽ vào lối hành lang đi về phía căn phòng chứa thi thể.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong đầu Tô Hoàng lướt qua đủ loại ý nghĩ.

Làm thế nào để ngăn cản người kia? Nhưng cho dù cản được trong chốc lát, thi thể kia chung quy vẫn sẽ bị người phát hiện, vậy đến lúc đó người kia chắc chắn sẽ cảm thấy mình vô cùng đáng ngờ...

Trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống bỏ chạy? Nhưng không chừng người kia từ đây có thể nhìn được bóng lưng hắn, hơn nữa Mục Tiểu Dịch vẫn còn canh gác trước lầu...

Nếu đã vậy... Diệt khẩu...

Tiếng bước chân tựa như muốn giẫm nát ngực hắn, từng bước từng bước áp sát. Tô Hoàng cắn răng, đang ẩn thân ở góc ngoặt, xuất hiện trên hành lang.

Ánh mắt đầu tiên vừa chạm nhau, hai người đều kinh hãi tới nhảy dựng.

“Tô huynh! Đã lâu không gặp!” Ngạc nhiên ban đầu qua đi, đối phương vui vẻ kêu lên.

Tô Hoàng điều chỉnh vẻ mặt cực nhanh, lộ ra nét tươi cười, đồng thời rảo bước về phía hắn: “Lại gặp được người, đang làm gì thế?”

“Thật ngại quá”, Nam Cận gãi gãi ót, có phần ngượng ngùng cười, “Ta lại phải đi tìm đồ, thế nhưng tìm khắp ba tầng lầu đều không thấy, muốn tìm lại ở lầu hai một lần nữa”

Đi tiếp về trước ba gian phòng nữa, có một thi thể máu chảy đầm đìa nằm xõng xoài trên mặt đất, sao có thể dễ dàng tìm? Bởi vậy cho dù trong lúc cấp bách không nghĩ ra được lý do nào thỏa đáng, Tô Hoàng vẫn lập tức cười nói: “Lại đi tìm yêu bài à? Ta tìm giúp người”

“Không phải...” Sắc mặt Nam Cận hơi ửng đỏ, “Không phải cái gì quan trọng đâu, chỉ là một món đồ nhỏ Lệ thống lĩnh tiện tay cho ta thôi, mất rồi thì quên đi”

Cho dù đang ở thời khắc khẩn trương, Tô Hoàng vẫn không tránh khỏi thấy sững sờ. Trong suy nghĩ của hắn, cứ cho là tiện tay đi, Lệ Vĩ vẫn không giống loại người tặng cho người khác một món đồ nhỏ.

Lúc này Mục Tiểu Dịch ở dưới lầu đã phát hiện ra tình huống khác thường, chạy vội lên đây, nhìn thấy Nam Cận, cũng ngẩn ra, trong mắt lập tức hiện sát khí.

Nhận ra ý đồ của cộng sự Tô Hoàng trong lòng khẽ run lên. Không thể phủ nhận hẳn rất thích Nam Cận, không phải tới lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không muốn chọn phương pháp cuối cùng là diệt khẩu. Bởi vậy khi thấy Mục Tiểu Dịch từng bước lại gần, hẳn vội kéo tay Nam Cận, cười nói: “Nếu đã không phải vật gì quan trọng, vậy không cần tìm nữa. Người cũng phải tham gia thi đấu mã cầu chứ? Sắp muộn mất rồi, chúng ta đi thôi”. Không để ai phân trần, nói rồi liền kéo hẳn xuống lầu.

Nam Cận lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là người nhu hòa, bởi vậy hẳn không hề giãy dụa, tùy ý Tô Hoàng lôi kéo, men theo con đường nhỏ rải đá vụn phía bên trái Phiêu Diệp hiên, chạy về phía mã tràng. Mục Tiểu Dịch ở phía sau hết nghiêng răng lại giậm chân, nhưng chẳng còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đuổi theo.

Thân ảnh ba người vừa mới biến mất không bao lâu sau, Chu Phong cuối cùng cũng thoát khỏi An vương thế tử, vội vã đi vào đại môn Phiêu Diệp hiên.

Tô Hoàng kéo Nam Cận tới mã tràng, mới kịp thở hổn hển mấy hơi, An vương thế tử tròn xoe đã lăn tới trước mặt hẳn, lớn tiếng nói: “Tô Hoàng, chúng ta bàn bạc với nhau rồi, người ở trong nhóm đầu tiên lên tràng!”

Tô Hoàng cả kinh, nhất thời không thể tiếp nhận lời nói, đứng sững. Mục Tiểu Dịch ở phía sau đã đuổi kịp, đứng giữa hai người bọn họ, An Khánh lập tức cười lớn cũng vươn tay vỗ vỗ vai y: “Người cũng ở trong nhóm đầu tiên a, nghe nói người rất lợi hại, lần này phải cho chúng ta mở mang tầm mắt một chút đó nha”

Đối với nhiệt tình của An vương thế tử, Mục Tiểu Dịch cũng đáp trả bằng nụ cười thân thiết, mặc dù biểu tình rất hoàn hảo, nhưng khi đường nhìn lướt qua bàn tay phải đặt trước ngực Tô Hoàng, vẫn không tránh khỏi run lên.

Bàn tay phải ấy, ngón cái hướng lên, ngón trỏ khum tròn, ba ngón còn lại cách xa nhau giống như móng vuốt, áp chặt trên ngực.

Động tác này biểu lộ, danh sách mặc dù đã tìm được, nhưng chưa kịp tiêu hủy.

Não bộ hoạt động với tốc độ nhanh nhất, Mục Tiểu Dịch đột nhiên nhíu mày, nắm chặt tay Tô Hoàng, ngữ điệu rất cấp bách nói: “Ngũ đệ, ta vừa nhớ ra, viên nhân sâm thủ ô bá mẫu thường uống đã hết, chẳng phải bá phụ lệnh cho người ngày hôm nay nhất định phải phối được tiếp sao?”

“A?” Tô Hoàng mặt hốt mồ hôi hoảng vội trán, “Trời ạ, ta sao có thể quên mất chứ, thảm rồi, nếu như phụ thân về nhà phát hiện ra ta chưa làm, thì...”

“Có gì đâu”, An Khánh tỉnh như không lắc lắc ngón tay mập mạp, “Ta phái người đi làm là được, lão phu nhân phối được ở được đường nào?”

“E là không được”, Tô Hoàng cười cười nói, “Phương thuốc gia mẫu dùng có chút đặc biệt, ta phải tự mình đi xem”

“Vậy...” An Khánh nỗ lực suy nghĩ một lúc, “Vậy người mau đi mau về, ta đổi người thành nhóm thứ hai vào sân”

Tô Hoàng hơi nhếch khóe miệng, quay sang nhìn Mục Tiểu Dịch, vừa muốn mở lời, đã bị cộng sự nhanh như chớp cắt ngang: “Ngũ đệ nhanh đi đi, dù sao đã có ta trên sân, sẽ đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy luôn”

Ánh mắt hai người giao nhau giữa khoảng không, mặc dù chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng cộng tác ăn ý nhiều năm cùng với nhiều lần trải qua sống chết, tâm linh tương thông giúp bọn họ đều có thể minh bạch suy nghĩ trong đầu đối phương.

Tô Hoàng không muốn để mặc Mục Tiểu Dịch một mình ở lại chốn thị phi này chỉ mình hẳn ly khai, nhưng trên người cất giấu danh sách vô cùng quan trọng kia, chỉ có thể quyết định như vậy; mà Mục Tiểu Dịch lại nghĩ hành tung hai người từ đầu đã đủ đáng ngờ, lúc này lại cố gắng viện cớ đi cùng hẳn sẽ chỉ càng làm người khác sinh nghi, cho nên lưu lại quan sát sự tình phát sinh kế tiếp là lựa chọn tốt nhất.

“Ta ra ngoài trước một chuyến, sẽ trở về nhanh thôi”. Sau khi hạ quyết tâm, Tô Hoàng hít sâu một hơi, quay về phía Nam Cận vẫn luôn đứng cạnh hắn, vẽ ra một nụ cười, “Vốn muốn bồi người, thực không phải...”

“Không sao”. Nam Cận khẳng khái nói, “Việc trong nhà quan trọng, lát nữa gặp lại”.

Tô Hoàng gật đầu, không nhiều lời, xoay người đi về phía đại môn mã tràng, chưa tới hai bước, đã như chuyển thành chạy.

Nhưng khi hắn chỉ còn cách hàng rào đại môn làm bằng gỗ mười thước, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm lạnh lùng của Chu Phong: “Đóng cửa lại, một người cũng không cho ra!”

Tô Hoàng lập tức dừng bước. Lúc này nếu hắn muốn cưỡng chế lao ra khỏi đại môn cũng không phải chuyện quá khó, thế nhưng lao ra rồi thì sao? Nơi này là kinh đô, là địa bàn của Tử Y Kỳ, lực lượng của chúng rất hùng hậu, ở đây lại có quá nhiều người biết hắn là Tô ngũ công tử, một khi có hành vi nào bất thường, không chỉ mang tới tai họa cho người nhà, đối với Nam Cực Tinh mà nói cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bên trong mã tràng lúc này vô cùng hỗn loạn, Chu Phong đã nhanh chóng chỉ thị một loạt mệnh lệnh cho thủ hạ của hắn, bao gồm cả trong thời gian ngắn nhất phong bế toàn bộ lối ra của mã tràng, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào, tập trung tất cả mọi người tại khoảng đất trống chính giữa sân bóng, lại phái người lục soát kỹ lưỡng từng góc ngách nhỏ nhất. Rất hiển nhiên, mục đích của Chu Phong, ngoại trừ truy tìm hung thủ giết người, hắn càng hi vọng tìm được danh sách hắn là còn chưa mang ra khỏi mã tràng này.

Tô Hoàng chậm chậm quay đầu, bắt gặp ánh mắt trầm tĩnh của cộng sự.

Hai người trong lòng đều rõ ràng, bọn họ lại một lần nữa lâm vào hoàn cảnh mỗi giây mỗi phút đều đầy rẫy nguy cơ, sinh tử phúc họa khó có thể đoán định trước, rất có thể thời khắc tiếp theo chính là tử kỳ huyết nhục đầm đìa.

May mắn thay, bọn họ vẫn còn có nhau, chỉ cần ở cùng một chỗ, hai bên có thể chống đỡ cho nhau, không bị con sóng sợ hãi nhấn chìm.

Thi đấu mã cầu lần này là do An Khánh khởi xướng, cho nên ngay từ đầu hắn cao hứng tới muốn nhảy cẫng, là kẻ mong chờ nhất, cục diện bất ngờ xoay chuyển thành thế này, hiển nhiên cực kỳ bất mãn, thở phì phì đi tới trước chất vấn Chu Phong đang muốn làm gì.

Mà Chu Phong lúc này bởi vì tin mật liên tiếp bị chặn, thật vất vả mới có được tay trong ở Nam Cực Tinh vậy mà cũng bị chặt đứt, không biết Ngự Khánh Ân và Lệ Vĩ sẽ trừng phạt sai lầm này của y như thế nào, trong lòng lo sợ cùng phần nộ đan xen, vừa nhìn thấy An Khánh, nghĩ tới nếu không phải tại hắn dây dưa, nói không chừng mình đã có thể ngăn chặn việc Ngụy Anh Kiệt bị giết, càng thêm tức giận, lạnh lùng nói: “Ngụy công tử ở Phiêu Diệp hiên bị người ta cắt đứt cổ họng, ngoại trừ điều tra hung thủ, thế tử cho rằng ta muốn làm gì?”

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức nhốn nháo. Những cậu công tử này vốn hưng trí bừng bừng tới đây để chơi đùa vui vẻ một phen, kết quả lại xuất hiện một thi thể thật đáng sợ, cổ thi thể này còn là người ai này đều quen biết, vừa mới này vẫn còn nói chuyện cùng nhau, tất cả nhất thời đều sợ đến hồn vía bay sạch, sắc mặt An Khánh cũng thoáng cái xám xịt, bộ dạng hoang mang sợ hãi.

Nam Cận hơi nhíu mày, dường như có chút đăm chiêu liếc nhìn Tô Hoàng, sau đó liền giơ tay bóp trán, làm ra vẻ vô tình chuyển dịch tầm nhìn.

Qua mấy lần tiếp xúc, Tô Hoàng biết Nam Cận vẫn luôn là con người nhu hòa, không thích làm khó người khác, hơn nữa quan hệ với Chu Phong từ trước đến nay vẫn không tốt, bởi vậy hắn gần như có thể dám chắc, mặc dù Nam Cận trong lòng tránh không khỏi nghi ngờ, nhưng chắc hẳn sẽ không nói ra.

Lúc này những Tử Y Kỳ thực thi nhiệm vụ phong tỏa tới báo cáo với Chu Phong, tất cả mọi người đều đã được tập trung lại giữa mã tràng, không phát hiện ra bên ngoài có ai khả nghi.

Chu Phong ừ một tiếng, ánh mắt chậm rãi đảo qua đám người.

Đám vương tôn công tử này ai ai cũng được nuông chiều từ bé, nhất gan vô cùng, án mạng cách bọn họ gần như vậy, đã vượt quá giới hạn tâm lý bọn họ bình thường có thể chịu được, lúc này mỗi người đều có chút

luồng cuồng rối bời, bởi vậy khi Chu Phong lấy lí do tìm kiếm hung khí lạnh lùng đưa ra yêu cầu lục soát người, không ai dám phản đối, ngay cả An Khánh cũng không dám ho he lấy một tiếng.

Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch gắt gao nắm chặt tay nhau, cả hai đều cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương đang gia tăng. Con em thế gia trong kinh thành đều mang theo bên mình một thanh chủ thủ nhỏ nhỏ, hay đoản kiếm gì đó, đây là một loại thời thượng, đại bộ phận những người có mặt ở đây bên mình đều có, bởi vậy Tô Hoàng cũng không lo lắng lưỡi đao sát hại Ngụy Anh Kiệt bị phát hiện. Thứ khiến hắn lo lắng, là danh sách chứa đựng sinh tử tồn vong của các chiến sĩ Vũ tổ.

Chu Phong lần này mang đến cũng không nhiều người, nhân số chỉ có hai mươi, mà số công tử cùng tùy tùng cần phải lục soát nhiều gấp năm lần, đành phải một người lục soát vài người.

Trước ánh mắt bao người, Tô Hoàng mặc dù gấp đến độ ngay cả mí mắt cũng nóng lên, nhưng vẫn không có bất cứ động tác nào, chỉ có thể phó mặc số phận đứng yên tại chỗ, chờ tới khoảnh khắc cuối cùng phải đập nổi dìm thuyền, hi vọng vạn bất đắc dĩ, có thể liều mạng hủy đi danh sách kia.

Lục soát người bắt đầu, toàn bộ mã tràng yên ắng tĩnh lặng, chỉ có tiếng tim đập thình thịch hòa cùng tiếng thở nặng nhọc, chốc chốc lại soát ra mấy loại binh khí tiểu đao tiểu kiếm, ném xuống dưới chân những chủ nhân của chúng. Tô Hoàng thầm cắn chặt răng, nhắm chặt mắt.

Khi hắn mở mắt ra, giật mình phát hiện Nam Cận đã đang đứng trước mặt hắn.

“Đắc tội rồi, Tô huynh”. Nam Cận cúi đầu nói một tiếng, nâng tay, bắt đầu lục soát từ vai hắn trở xuống, thủ pháp vô cùng thành thạo, động tác cũng rất nhanh nhẹn, hiển nhiên đã được huấn luyện kĩ càng.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Hoàng dường như mới lần đầu tiên chân chính nhận thức được, hắn là một Tử Y Kỳ.

Hắn là dịch nhân.

Biểu tình của Nam Cận rất chăm chú, ngón tay linh hoạt di chuyển dọc theo cánh tay, trượt theo xương sườn, rồi dời tới trước ngực, lục soát khắp ngực hắn, chạm phải chiếc ống nhỏ kia.

“Bùa hộ mạng thôi, là mẹ ta xin trong miếu, nhất định bắt ta mang theo”. Tô Hoàng dùng ngữ điệu thản nhiên nói.

Mi mảy khẽ rung rung, ngón tay Nam Cận tiến vào tà áo, đầu ngón tay tỉ mỉ tiếp xúc với bề mặt trơn nhẵn của chiếc ống bạc, ánh mắt trong veo, nhưng ánh sáng xao động hắt lên từ sâu thẳm đáy mắt ấy, Tô Hoàng nhìn ra rất rõ ràng, Nam Cận không hề tin.

Hắn không tin đây là một chiếc bùa hộ mạng bình thường.

Bốn ánh mắt lẳng lặng giăng co, dường như đã lâu lắm, lại dường như chỉ mới một lần chớp mắt. Tứ chi bởi vì khẩn trương mà tê dại, tới khi khôi phục, máu lưu chuyển trở lại, bàn tay Nam Cận đã từ thắt lưng dời đến trên đùi hắn, tiếp đến mắt cá chân, sau cùng hắn đứng lên, cũng không nhìn Tô Hoàng lấy một lần, lập tức chuyển sang người khác.

Dưới chân Tô Hoàng, chỉ có một thanh đoản kiếm nhỏ bị ném xuống, coi như vật khả nghi bị soát được.

Lộn xộn qua đi, Chu Phong lần lượt kiểm tra những đồ vật bị soát ra, nhưng cũng không thu được kết quả nào. Một lúc sau, đám công tử quen thói ngạo mạn bắt đầu không nhịn được, dần dần lại nhốn nháo, có người nhỏ giọng oán giận, cũng có người lớn tiếng kêu la, cục diện có phần không còn khống chế được.

Tìm không được người khả nghi, Chu Phong bất đắc dĩ buộc lòng phải ghi lại tên những người ở đây rồi phân phó thủ hạ mở đại môn mã tràng thả người.

Tô Hoàng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, quệt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh lên vạt áo. Mục Tiểu Dịch tiến lên kéo vai cộng sự để hắn tựa vào người mình, hai người hòa vào đám người hỗn loạn đổ về phía đại môn.

Nhưng ngọn lửa hi vọng vừa mới lóe sáng ngay lập tức đã tắt dụi, dòng người ly tán như thủy triều kia, đến cùng vẫn không đủ mạnh mẽ nhấn chìm bờ đê.

Chú thích:

[1] ban chỉ: vốn là một công cụ dùng để giữ dây cung trong khi kéo cung bắn tên, được đeo vào ngón cái tay phải xạ thủ, dùng để bảo vệ ngón này khỏi bị thương do kéo dây cung.

ngọc ban chỉ

[2] hỏa chiết tử: một công cụ đơn giản dễ dàng mang theo bên người, dùng để chiếu sáng hoặc châm lửa. Hỏa chiết tử được làm bằng cách dùng giấy cuộn hỗn hợp nguyên liệu lại bên trong, sau khi châm lửa liền thối tắt, lúc này tuy không thấy ngọn lửa nhưng vẫn thấy được sắc đỏ cháy sáng, giống như lửa còn sót lại cháy âm ỷ trong đồng tro tàn, có thể duy trì như vậy trong một thời gian rất dài. Khi châm lửa chỉ cần thổi một hơi là có thể cháy trở lại, tuy nhiên cần phải có kỹ xảo thổi, phải thật nhanh thật mạnh thật dứt khoát.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Nhưng ngọn lửa hi vọng vừa mới lóe sáng ngay lập tức đã tắt dụi, dòng người ly tán như thủy triều kia, đến cùng vẫn không đủ mạnh mẽ nhấn chìm bờ đê.

Chớp mắt toàn bộ mã tràng đã bị bao vây bởi đông đảo binh sĩ, đao kiếm lấp loáng, võ sĩ lãnh khốc, cánh cung kéo căng như trăng tròn, tất thấy tạo thành khí thế áp đảo khiến kẻ khác phải run rẩy sợ hãi, nhưng so ra vẫn thua kém hai con người một trước một sau chậm rãi bước vào.

Một lão nhân cùng một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi thân hình cao lớn chính trực, giống như một thanh cổ kiếm, kiếm quang ẩn bên trong lớp vỏ, thâm sâu khó dò.

Y bước đi trầm ổn, mặc một bộ trường sam được cắt ngắn vô cùng đơn giản.

Trường sam kia sắc thiên thanh.

Nam nhân này không mặc tử y, nhưng y nắm trong tay chiến đội tinh nhuệ duy nhất trong thiên hạ có thể khiến Nam Cực Tinh phải e ngại — Tử Y Kỳ. Lúc này, y đang lặng lẽ đứng bên cạnh một lão nhân.

Lão nhân mặc một chiếc áo tơ tằm thoải mái tiện lợi, trên mặt mang theo nét cười hiền hòa tốt bụng, so với thanh niên bên cạnh không giận mà uy, lão thoát nhìn thực giống với lão gia ân cần nhà bên.

Nhưng mỗi một người có mặt ở đây, trái tim đều như bị ai đó bóp nghẹt, hô hấp khó khăn.

Bởi vì ai cũng biết, lão nhân bề ngoài hòa nhã này thực chất là con người đáng sợ nhất, thà rằng giết nhầm ba nghìn cũng tuyệt không để thoát một người. Không biết mỗi một ngày, có biết bao nhiêu cái đầu phải rơi vì một cái gật đầu mỉm cười của lão, trong số những người bị sát hại có những kẻ hoàn toàn không hề đối nghịch với lão, thậm chí cho tới giờ cũng chưa từng dám đối nghịch với lão.

Bởi vậy trước mặt vị Ngự thiên tuế này, vô tội chưa bao giờ là một lý do để có thể thoát khỏi vận hạn.

Ngự Khánh Ân từ tốn giơ lên một cánh tay, xem như là chào hỏi đám người nơm nớp lo sợ trước mặt. Chu Phong bước nhanh lên phía trước quỳ xuống, bẩm báo sơ lược lại sự tình từ đầu, có thể nghe ra từ thanh âm hơi run run của hắn, vị phó thống lĩnh Tử Y Kỳ này cũng không biết vì sao Ngự Khánh Ân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa lại còn dẫn theo Lệ Vĩ.

“Người đã điều tra ra được gì chưa?” Ngự Khánh Ân hỏi bằng ngữ điệu rất ôn hòa.

“Thuộc hạ vô năng, nhất thời vẫn chưa có tiến triển”

“Chưa có tiến triển người đã thả người?”

“Bởi vì đã lục soát từng người, không tìm được gì... ở đây... lại toàn là người có thân phận, bởi vậy thuộc hạ mới...”

“Không tìm được gì?” Ngự Khánh Ân ngồi trên chiếc ghế thái sư [1] thuộc hạ đưa tới, tiếp nhận chiếc tẩu hút làm bằng gỗ tử đàn [2], “Nhưng mà lão phu vẫn luôn cảm thấy, trên đời này không có cái gì là lục soát không ra cả, nếu như nó vẫn còn ở đó...”

“Vâng, thuộc hạ xin sắp xếp lục soát lại một lần nữa, nhất định lục soát kỹ càng hơn”

“Không cần, người bận rộn cả nửa ngày trời cũng mệt rồi, bảo những người theo người nghỉ ngơi trước đi, Vĩ Nhi, tìm một nhóm người khác, lục soát lại một lần nữa, xung quanh chỗ nào có thể giấu đồ đều tìm một lượt”

Mệnh lệnh này tuy rằng chỉ thị cho Lê Vĩ, nhưng người bị chỉ đích danh lại không hề có bất cứ động tác nào, chỉ hơi liếc khóe mắt. Một thân ảnh bé nhỏ không một tiếng động hiện ra từ phía sau Ngự Khánh Ân, Tô Hoàng và Mục Tiểu Địch đều nhận ra, sắc mặt vàng vọt này, chỉ có hai con mắt coi như là có thần, chính là nam nhân tại hôn lễ của Lê Vĩ ngày ấy phụ trách ẩn thân trên Ngũ Phượng lâu giám thị toàn viên, sau đó đi ra xác nhận từng người tiến vào nội trạch, hình như tên là Vô Cán. Nhìn gã vẫn luôn theo sát bên người Ngự Khánh Ân, hẳn là một thủ hạ đắc lực dưới trướng lão Ngự.

Vô Cán sau khi xuất hiện nhanh chóng chỉ huy một nhóm Tử Y Kỳ theo Ngự Khánh Ân tới mã tràng một lần nữa lục soát những người có mặt tại đây.

Tô Hoàng trong lòng giật thót, nhin không được úp tay lên ngực.

... .. ??

Lòng bàn tay cứ nhiên trống không.

Sững sốt, tìm kiếm lại lần nữa, vẫn không thấy.

Không thấy ống bạc nhỏ chứa đựng biết bao sinh mạng.

Quá đối ngạc nhiên, nhin không được ngẩng đầu nhìn xung quanh. Nam Cận đứng ở chỗ khá xa, không nhìn rõ được thần sắc, chỉ thấy hắn vẫn luôn cúi mặt, khuôn mặt thanh thoảng ngẩng lên cũng chỉ vĩnh viễn nhìn về phía Lê Vĩ.

Tô Hoàng trong lòng hiển nhiên biết rõ chỉ có thể là Nam Cận đã lấy đi ống bạc, nhưng vị Tử Y Kỳ trẻ tuổi khó nắm bắt này vì sao lại phải làm như vậy, chỉ có điều trong tình hình hiện tại, bảo trì trầm mặc mới là lựa chọn tốt nhất, bởi vậy sau khi kín đáo dùng tay ra hiệu cho cộng sự, hắn thần nhiên tùy ý để người tới lục soát toàn thân từ trên xuống dưới.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nếu Nam Cận từ đầu đã không nói ra, thì hiện tại chắc hẳn hắn cũng sẽ không để ống bạc đó bị phát hiện.

...

Nhưng lần lục soát thứ hai còn chưa tiến hành được bao lâu, Tô Hoàng phát hiện suy nghĩ này của mình đã sai mất rồi.

Ống bạc nhỏ không tra ra được không một tiếng động mất tấc mất tích kia, chẳng bao lâu sau đã xuất hiện ngay bên dưới gốc liễu trông phía ngoài cầu tràng, bị một người tìm thấy được trong bụi cỏ ở rễ cây, hơn nữa lập tức trình lên Ngự Khánh Ân.

Trong tích tắc, Tô Hoàng cảm thấy máu trong toàn thân đều chạy thẳng lên đỉnh đầu, suýt chút nữa nhin không được lao lên, liều mạng bảo vệ danh sách kia, bảo vệ sinh mệnh đồng bạn của mình.

Nhưng bàn tay Mục Tiểu Địch đã nắm chặt lấy cánh tay hắn từ phía sau, dụng lực cơ hồ khiến hắn đau buốt tận xương.

Nhìn vào đôi mắt ngưng trọng thâm trầm của cộng sự, Tô Hoàng kìm xuống xung động trong lòng.

Bởi vì hần trong lòng cũng hiểu rất rõ, cho dù thực sự không cần mạng sống mà lao lên cũng tuyệt đối chỉ là làm việc vô nghĩa, đứng bên cạnh Ngự Khánh Ân còn có Lệ Vĩ, nam nhân thâm sâu khó lường nhất trong thiên hạ.

Đó là địch thủ Nam Cực Tinh chưa bao giờ chiến thắng được, là đỉnh núi chót vót mãi không thể vượt qua.

Ngón tay được chăm sóc vô cùng cẩn thận của Ngự Khánh Ân rất thuần thực gạt chốt khóa, mở nắp ống bạc, nhìn vào bên trong, rồi lại lắc lắc dốc xuống lòng bàn tay hai cái, không xuất hiện bất cứ thứ gì.

Ống bạc đó cứ nhiên lại trống không.

Hiển nhiên, nếu như bên trong không có bất cứ vật gì, vậy là danh sách đã bị lấy đi.

Trong lòng chất đầy nghi ngờ, Tô Hoàng lần thứ hai liếc nhìn Nam Cận.

Thế nhưng trên mặt Tử Y Kỳ trẻ tuổi kia vẫn không biểu lộ bất cứ dao động khác thường nào. Hần chỉ đơn thuần là đứng đấy, chăm chú nhìn thống lĩnh của mình, dường như đối với tất cả sự tình phát sinh ở đây, hoàn toàn không có một chút hứng thú.

Ngự Khánh Ân chậm rãi đưa ống bạc cầm trong tay cho Vô Cán ở bên cạnh, liếc nhìn Chu Phong, khoan thai hỏi: “Đây là sao?”

Chu Phong phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Thuộc hạ thất trách, xin thiên tuế thứ tội”

“Ngày hôm nay khi phái người tới đây, ta còn cố ý cho người xem một ống bạc tương tự, rõ ràng đã nói cho người hay Ngụy Anh Kiệt sẽ dùng nó để truyền tin, chẳng lẽ trước khi lục soát người không hề cho đám người người dẫn theo xem, bảo bọn họ chú ý tới đồ vật như thế sao?”

“Bẩm không, thuộc hạ đã cho họ xem, thiên tuế gia nếu không tin, có thể tra hỏi”

“Lão phu đâu phải không tin, người cũng không cần khẩn trương”, Ngự Khánh Ân cười hiền hòa, “E rằng người chỉ lo lục soát người, còn chưa cho lục soát mấy chỗ nhỏ khuất, phải không?”

Sắc mặt Chu Phong thoáng chốc trắng bệch, nhưng y biết rõ hậu quả của việc nói dối trước mặt lão nhân này, không thể không nói: “Bẩm không... Bụi cây bãi cỏ khắp chung quanh, đều đã tìm...”

“Nga?” Ánh mắt Ngự Khánh Ân bắt đầu tỏa ra hàn ý, “Chu Phong, chuyện này có thể không phải thất trách. Với cá tính chu đáo cẩn thận trước sau như một của người, lão phu không tin người lại mắc phải sai sót lớn như vậy... Đương nhiên, trừ phi là người cố ý...”

“Tuyệt đối không phải!” Trên trán Chu Phong nhỏ xuống một giọt mồ hôi lớn, “Sau khi soát người, thuộc hạ đã tự mình kiểm tra một vòng xung quanh, nhớ rõ lúc đó bên dưới gốc liễu kia hoàn toàn không có bất cứ vật nào khả nghi, bởi vậy thuộc hạ cho rằng, ống bạc này nhất định là lúc này khi thiên tuế gia cùng thống lĩnh đại nhân bước vào, có kẻ lợi dụng lúc hỗn loạn để vào chỗ đó!”

Ngự Khánh Ân vờ vờ mấy sợi râu dưới cằm, trầm tư trong chốc lát, ừ một tiếng, nói: “Nói cũng có lý, tình huống mới vừa rồi, quả thực có rất nhiều người có cơ hội ném vật gì đó đi...”

Chu Phong quệt mồ hôi lạnh trên trán, dập đầu nói: “Thiên tuế gia minh giám”

“Vậy lão phu càng thấy kỳ quái, nếu thứ này là mới bị ném xuống, sao lúc lục soát người lại soát không ra? Người cũng đã cho thủ hạ xem, nó không thể khó soát ra đến vậy chứ?”

Chu Phong khó nhọc ho một tiếng, làm trong giọng nói, cố gắng không để thanh âm phát ra quá run rẩy: “Thuộc hạ cho rằng... Không soát ra, có lẽ bởi vì...”

“Sao?”

“Ở đây có quá nhiều người, thuộc hạ không thể tự mình lục soát từng người một, nếu như trong số các huynh đệ lục soát có một người đối với thiên tuế gia không đủ lòng trung thành, hoặc là nói, căn bản là đã phản bội, như vậy có khả năng hắn đã nghĩ biện pháp thả hung thủ đi...”

Nhóm Tử Y Kỳ bị nhắc đến sắc mặt toàn bộ đều đại biến.

“... Thuộc hạ chưa suy nghĩ thấu đáo, chưa tiến hành kiểm tra lại đã tùy tiện thả người, là sơ xuất của thuộc hạ, xin thiên tuế gia trách phạt”

“Ừm...” Ngón tay Ngự Khánh Ân gõ gõ lên tay vịn ghế theo tiết tấu nhịp nhàng, “Nói cũng hợp lý. Tốt lắm, cho dù ở đây thực sự tồn tại một người như vậy, trong lòng hẳn có ý phản bội, bất chấp khả năng bị người kiểm tra lại mạo hiểm bao che cho hung thủ, lại thừa cơ cục diện hỗn loạn ném ống bạc dưới gốc cây, như vậy liệu hẳn có bản lĩnh vào bên trong nhà của người làm chút sự tình vu oan hay không?”

Chu Phong mặc dù nghe ra ngữ điệu đối đáp không đúng, nhưng thực sự không hiểu rốt cuộc là đang hỏi cái gì, sững sờ, trong đầu mờ sương nói: “Thuộc hạ ngu dốt, không rõ ý tứ của thiên tuế gia...”

“Không rõ? Vậy người có biết, nếu ta và Vĩ Nhi rõ ràng đã sai người đi gặp mặt Ngụy Anh Kiệt, vì sao lại đột nhiên đích thân tới?”

“Thuộc hạ không biết...”

Ngự Khánh Ân nở nụ cười, lấy ra từ trong tay áo mấy viên thuốc sáp truyền tin [3], ném tới trước mặt Chu Phong: “Nhận ra cái này không?”

“Thuộc hạ không nhận ra...”

“Đây là thông tin cơ mật có liên quan tới Tử Y Kỳ chúng ta và triều đình”

Chu Phong có chút hoang mang sợ hãi, mồm mấp má muốn nói, lại không biết nên nói gì cho phải.

“Người thực sự không nhận ra? Lẽ nào chúng không phải do chính tay người làm ra sao?”

Chu Phong hoảng sợ quá độ: “Không có... Thuộc hạ chưa bao giờ nhìn thấy những viên thuốc bọc sáp này! Vì sao thiên tuế gia lại hoài nghi là thuộc hạ...”

“Bởi vì chúng ở trong tủ bí mật trong nhà của người, bị lão phu tận mắt nhìn thấy lục soát ra, ngày hôm nay, không bao lâu sau vừa vận phát sinh chuyện... Đây chính là nguyên nhân ta và Vĩ Nhi đột nhiên xuất hiện ở nơi này...”

Chu Phong ngay cả môi cũng đã tái nhợt, quỳ thụp trên mặt đất, ôm lấy chân Ngự Khánh Ân, “Không thể nào... Không thể như vậy... Thuộc hạ chưa bao phản bội thiên tuế gia... Những viên thuốc bọc sáp này... Chắc chắn là vu oan, không liên quan gì tới thuộc hạ...”

“Người quả nhiên nói là vu oan. Như vậy vấn đề mới rồi lão phu hỏi người đã có thể trả lời chưa? Người cho rằng là ai... Ai có bản lĩnh này, bỏ tang vật vu oan này vào trong nhà người? Người thử nói một cái tên khả nghi xem?”

Chu Phong ngã ngồi trên mặt đất, mồ hôi vã ra như tắm, hai con mắt vội đảo, hiển nhiên đang liều mạng mà hồi tưởng.

“Không nghĩ ra được?” Một lúc sau, Ngự Khánh Ân chậm rãi nói, “Theo lão phu biết, bằng hữu của người, bất luận giao tình tốt đến đâu, người vẫn luôn tiếp đãi ngoài sân, chưa từng mời một ai vào nhà trong, về phần thủ hạ của chính người ở trong Tử Y Kỳ, thậm chí tính cả Vĩ Nhi, cũng chưa hề có ai bước qua được cánh cửa nhà người, có đúng không?”

Chu Phong thở dốc nặng nhọc, cả nửa buổi mới thốt ra được một chữ “Vâng...”

“Bây giờ người còn gì để nói?”

“Thuộc hạ chỉ muốn nói... Thuộc hạ thực sự không hề phản bội thiên tuế gia...”

“Không hề phản bội...” Khóe miệng Ngự Khánh Ân nhếch thành một nụ cười lãnh khốc, “Vậy ba sứ giả Hồ tộc bí mật rời khỏi kinh thành, sao lại bị chặn giết? Lẽ nào, đây không phải tin tức hạng nhất mà người thông báo cho Nam Cực Tinh sao?”

Chu Phong lúc này mồ hôi đã thấm ướt đầm y phục, mặt cắt không còn một giọt máu, tràn đầy biểu hiện tức giận khấn trương, “Thuộc hạ không có... Biết lộ tuyến rời kinh của sứ giả Hồ tộc còn có những người khác...”

Ngư Khánh Ân dùng ánh mắt thương hại nhìn y: “Người từng là một trong những người lão phu tín nhiệm nhất, phạm là chuyện quan trọng, hơn phân nửa đều là giao cho người làm. Bởi vậy lão phu cho người thêm một cơ hội nữa. Hiện tại bên người người có ba nghi vấn, một, vì sao lại lục soát được thuốc sáp truyền tin ở trong ngăn bí mật nhà người? Hai, Ngụy Anh Kiệt vì sao lại bị giết ngay dưới mắt người? Ba, lộ tuyến rời kinh của ba sứ giả người Hồ kia làm sao Nam Cực Tinh lại biết được? Chỉ cần người có thể đưa ra lý giải hợp lý cho ba sự kiện này, lão phu thậm chí có thể cho phép không cần chứng cứ, dứt khoát tin tưởng người. Người nói coi”. Ngư Khánh Ân ngả người ra sau, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chu Phong khó khăn nuốt xuống mấy ngụm nước bọt, vài lần mở miệng, nhưng vẫn không nói nên lời. Ba cáo buộc này, hai cái sau hẳn còn có thể nghĩ ra một ít suy luận có lý để biện giải, có đúng là trong nhà mình xuất hiện thuốc sáp truyền tin hay không, hẳn không có chút manh mối nào. Có điều đối với Ngư Khánh Ân mà nói, chỉ cần lão nổi lên nghi ngờ, hoặc là có thể giải thích toàn bộ, hoặc là dứt khoát khỏi phải phí công mở lời.

Khoảng chừng sau nửa chung trà, Ngư Khánh Ân hơi nhắc mi mắt, “Không có gì để nói sao? Tốt lắm, lão phu còn một vấn đề sau cùng, nếu như người đáp được thỏa mãn, lão phu xem như nể tình trước đây có thể không giết người...” Lão nhân quyền khuynh thiên hạ này lim dim mắt suy nghĩ, ngả người về trước, hiền từ nói, “Thứ bên trong ống bạc kia người giấu ở đâu? Chỉ cần giao ra đây, còn có một con đường sống”

Chu Phong cắn răng, ngón tay co quắp cào mặt đất. Tại khoảnh khắc này, y rất rõ ràng bản thân đã rơi vào tay người, phải chịu đủ công kích, bất kể bên trong ống bạc ấy là thông tin quan trọng thế nào, nếu y có thể giao ra đây thì cũng lập tức chứng minh mình không phải người của Nam Cực Tinh, đáng tiếc là, y từ đầu chí cuối thực sự chưa từng nhìn thấy thứ đó.

“Không giao?” Ngư Khánh Ân tiếc nuối thở dài, “Lục soát cho ta, không riêng gì y, tất cả những người theo y cũng lục soát xem”

Nghe được mệnh lệnh truyền ra, Tô Hoàng trong lòng căng thẳng, lo lắng nhìn về phía Nam Cận, nhưng thần sắc người kia cũng không khác biệt lắm so với các đồng liêu xung quanh hẳn, có chút hoang mang, nhưng so với những người khác cũng không biểu lộ rõ ràng hơn.

Vô Cán phát tay, mười mấy Tử Y Kỳ tiến lên, tới trước mặt các Tử Y Kỳ theo Chu Phong tới mã tràng, bắt đầu động thủ lục soát, hơn nữa còn là lột ra từng lớp từng lớp y phục mà tỉ mỉ kiểm tra.

Sắc mặt Nam Cận bắt đầu có chút trắng bệch, ngón tay nín chặt cổ áo vô thức lùi về sau một bước, Tử Y Kỳ lục soát người hẳn không quá chú ý tới biểu hiện bất thường của hẳn, tiến về trước một bước, xả khai vạt áo trước ngực hẳn.

Nhưng hành động này không thể thuận lợi tiếp diễn, bởi vì Nam Cận đột nhiên vung tay ngăn cản người lục soát, kéo vạt áo lên, lại lùi về sau hai bước.

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt ngắn ngủi, nhưng Tô Hoàng vẫn kịp kinh ngạc trông thấy trên bờ ngực trắng bóc của Nam Cận có mấy vết màu đỏ đậm.

Cùng lúc đó, Tử Y Kỳ bị đẩy ra bởi vì không ngờ tới sẽ bị phản kháng nên đứng ngậy người, hai tay lưng chừng giữa không trung, nhất thời không biết phải làm gì.

Toàn bộ mã tràng đặc biệt yên tĩnh phát sinh một dị động nhỏ, nhưng Vô Cán vẫn luôn giám thị hiện trường rất tinh tường lập tức phát giác ra. Gã quay sang cẩn thận nhìn sắc mặt Lệ Vĩ, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm mấy chữ bên tai Ngư Khánh Ân.

Ngư Khánh Ân vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần liền mở mắt, cười ôn hòa, ngoắc tay nói: “Nam Cận, người qua đây”

Nam Cận cúi đầu, từ từ đi tới, khom mình hành lễ: “Thiên tuế gia...”

“Người là hài tử nho nhã, không quen cách thức lục soát thô lỗ như vậy có phải không? Vậy để Vô Cán giúp người xem có được không?”

Vô Cán khom lưng, có chút lấy lòng Lệ Vĩ nói: “Thống lĩnh đại nhân, ngài yên tâm, Vô Cán sẽ nhẹ tay, nhanh chóng xong xuôi thôi. Không soát... dù sao cũng là không thể...”

Lệ Vĩ mặt không chút thay đổi liếc nhìn gã.

Nam Cận chậm chạp buông xuôi cánh tay đang giữ chặt cổ áo, đứng bên cạnh Ngư Khánh Ân cúi đầu không nói gì, Vô Cẩn đi lên, mười ngón tay giống như xúc tu bạch tuộc linh hoạt mềm dẻo lướt qua một lượt thân người hắn từ đầu tới chân, quả thực là nhẹ tới như không hề tiếp xúc với cơ thể hắn. Lục soát trong chốc lát hoàn tất, gã vừa cười cười vừa lui ra sau vài bước, quay về phía Ngư Khánh Ân lắc đầu biểu thị không có bất cứ thứ gì.

Tô Hoàng lúc này mới chậm rãi thả lỏng. Nhưng lại nghĩ, tìm không khỏi đập thành thịch. Nếu như bên trong ống bạc ngay từ đầu không có vật gì thì tốt rồi, nếu như thực sự có danh sách bị Nam Cận lấy ra, hắn không giấu ở trên người mình thì giấu ở đâu? Không phải là tiện tay nhét vào chỗ nào, không khéo bị người lục soát tìm ra chứ?

Đường nhìn thoáng dời sang ngang, giao với ánh mắt của Mục Tiểu Dịch. Hai người cộng sự đều thấy rõ trong mắt người kia cùng một loại quyết tâm.

Nếu như danh sách thực sự bị lục soát ra, cho dù liều mạng cũng phải hủy nó trước khi nó được đưa tới tay Ngư Khánh Ân, về phần có thể thành công hay không, đã không còn ở trong phạm vi cân nhắc nữa rồi.

Thế nhưng thực vô cùng may mắn, loại tình thế bất cứ giá nào đó cuối cùng cũng không phát sinh, sau khi lục soát hết nhóm Tử Y Kỳ đầu tiên theo Chu Phong tới mã tràng, vẫn như cũ không thu được kết quả gì.

Ánh mắt Ngư Khánh Ân đã không còn nét bình thản như khi mới tới, mà đã nổi lên một chút sắc thái nguy hiểm.

“Chu Phong, người thực sự muốn vứt bỏ cơ hội cuối cùng này, ngậm miệng không chịu nói sao?”

Chu Phong khuôn mặt trắng bệch bỗng nhiên đỏ bừng, tuyệt vọng nhìn trái nhìn phải, nhưng không thốt nổi một câu hoàn chỉnh. Khi một người bị người ta kiên quyết ép buộc nói ra một chuyện tình vốn hoàn toàn chẳng hề hay biết, đều là biểu tình này.

“Tốt lắm...” Ngư Khánh Ân yên lặng nhìn con người Tử Y Kỳ tài giỏi đắc lực này một lúc, biểu tình thập phần không nỡ mà thở dài, gơ cánh tay phải gầy nhom lên, chậm rãi nói: “Giải y vào đông lao...”

Chu Phong toàn thân run rẩy. Đảm nhiệm chức vụ phó thống lĩnh Tử Y Kỳ gần ba năm, so với Lệ Vĩ y càng rõ ràng đông lao là nơi chốn thế nào, càng hiểu rõ một người nếu vào đông lao, thực sự còn không bằng xuống thẳng địa phủ.

“Thiên tuế gia...” Sau cùng cũng thốt lên một tiếng cầu xin, nhìn biểu tình thần nhiên của lão giả trước mặt, Chu Phong nghiêng rằng, đột nhiên vùng dậy lao tới, ngón tay như móc câu, nhanh như chớp chớp lấy ngực Ngư Khánh Ân.

Chú thích:

[1] ghế thái sư: ghế rộng có lưng tựa và tay vịn.

[2] tử đàn: tử đàn mộc, còn có tên gọi thanh long mộc, gỗ tử đàn rất cứng, rất thích hợp dùng để chế tác gia cụ và điêu khắc tác phẩm nghệ thuật. Đồ vật chế tác từ gỗ tử đàn sáng bóng mà không cần lớp sơn, rất được yêu thích.

[3] thuốc (bọc) sáp: sáp ong nguyên chất đun nóng chảy, để nguội tới khoảng 70 độ C, đợi khi sáp ong lỏng ở xung quanh bắt đầu ngưng kết, bề mặt có lớp màng, thì đổ bột thuốc vào, khuấy đều, cho tới khi hỗn hợp trộn lẫn vào nhau, nặn thành viên tròn.

thuốc sáp truyền tin: dùng sáp nặn thành viên, giả làm thuốc viên, bên trong chứa công văn cơ mật, là một cách thức truyền tin có từ thời cổ đại.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Chu Phong toàn thân run rẩy. Đảm nhiệm chức vụ phó thống lĩnh Tử Y Kỳ gần ba năm, so với Lệ Vĩ y thậm chí còn rõ ràng hơn đông lao là nơi chốn thế nào, càng hiểu rõ một người tiến vào đông lao, chẳng thà xuống thẳng địa phủ.

“Thiên tuế gia...” Sau cùng cũng thốt lên một tiếng cầu xin, nhìn biểu tình thần nhiên của lão giả trước mặt, Chu Phong nghiêng rằng, đột nhiên vùng dậy lao tới, ngón tay như móc câu, nhanh như chớp chớp lấy ngực Ngự Khánh Ân.

Từ khi bước vào mã tràng, Ngự Khánh Ân vẫn luôn ngồi thả lỏng trên chiếc ghế thái sư, hộ vệ của lão theo mệnh lệnh đều đứng cách lão hai mươi thước, tạo thành hình bán nguyệt ngăn cách lão với những người khác trong mã tràng, nhưng vị thiên tuế gia quyền khuynh thiên hạ này không hề ngờ tới Chu Phong lại có thứ dũng khí được ăn cả ngã về không dám động thủ với lão, từ đầu vẫn cho phép y ở bên trong vòng bán nguyệt cách lão rất gần, thậm chí so với Lệ Vĩ đứng cách lão mười thước còn gần hơn.

Lúc này Chu Phong liều lĩnh làm loạn, Vô Cán ở vị trí đầu sóng ngọn gió chắn phía trước, gã không dám tránh đi để lộ ra vị chủ tử ở phía sau, chỉ có thể bất chấp nguy hiểm mà đón đỡ, cánh tay vừa mới chặn lại cổ tay Chu Phong, lập tức bị đánh văng xa. Mà Chu Phong chiêu thế ác liệt uy lực không hề giảm, dùng hết mười phần công phu, chỉ mong một chiêu thành công tóm được người, có thể giành lấy một cơ hội sống sót.

Tay áo vừa phất, vừa vịn đứng phía sau bên phải của Vô Cán, Nam Cận cũng bắt đầu thay đổi tư thế, sau khi nam tử gầy bé kia bị đánh bay thì trực tiếp đối mặt với thế tiến công của vị thượng cấp tiền nhiệm. So với chiêu thức hung ác đường cùng làm liều của Chu Phong, thân pháp của Nam Cận uyển chuyển như dòng nước không chút sơ hở, chưởng ảnh đan xen, hơn phân nửa lực công kích của đối phương đã bị đối hướng, có lẽ dự định dùng phương thức triển đấu hóa giải nguy cơ bên người Ngự Khánh Ân.

Chiến thuật của Nam Cận, đó là dụng lực giảm bớt lực, không sử dụng cách thức liều mạng đối diện đương nhiên là chính xác, nhưng hẳn hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực của một người khi sắp chết giãy dựa bộc phát ra, hơn nữa xét thực lực mà nói Nam Cận cũng đích thực kém đối phương một bậc. Chu Phong nhân lúc chỉ phong bị bề hướng sang bên cạnh, vị đệ nhị cao thủ Tử Y Kỳ này đột nhiên xoay người theo cách thức vô cùng kỳ quái, thoáng cái đã ở phía sau lưng Nam Cận, mà phòng bị sau lưng của đối phương là hoàn toàn bỏ ngõ. Lúc này Nam Cận xoay người chống đỡ đã không còn kịp, nếu như nhảy về trước, còn có khả năng tránh được tập kích từ phía sau, nhưng loại động tác này chẳng khác gì chỉ một mực lo cho bản thân bỏ chạy giữ mạng, hoàn toàn vứt bỏ nhiệm vụ bảo vệ Ngự Khánh Ân. Bất cứ ai hiểu rõ tính tình lão nhân này đều biết, dám làm loại sự tình này đối với một Ngự Khánh Ân căn bản chưa từng một lần rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thực sự, chẳng những tiền đồ tuyệt đối vô vọng, ngay cả tính mạng cũng khó giữ. Không còn lựa chọn nào khác, Nam Cận buộc phải mạo hiểm nhảy bật lên, xoay người trên không, đón nhận công kích ác liệt nhất của Chu Phong dưới tình thế vô cùng bất lợi.

Tô Hoàng thiếu chút nữa nhịn không được kinh hô thành tiếng. Những người biết võ công đều nhìn ra được, một phi vân thích này của Chu Phong mang theo uy chấn phá núi chém đá, đừng nói Nam Cận còn đang lơ lửng giữa không trung, cho dù là Tô Mục hai người chuẩn bị hoàn hảo, chỉ sợ cũng không dám cứng rắn đối diện trực tiếp với khí thế dữ dội của nó.

Mặc dù vẫn ung dung hà khí thuốc nhưng đôi lông mày của hoa râm của Ngự Khánh Ân cũng không kìm được hơi cau lại.

Chu Phong sử chiêu ấy là có dụng ý muốn mượn lực đàn hồi mạnh mẽ từ việc đá trúng Nam Cận lao người về phía Ngự Khánh Ân, không chế lão làm con tin, đối lấy mạng sống.

Biện pháp này của y là hoàn toàn chính xác, võ công của Nam Cận quả thực không thể tạo ra bất cứ chống trả nào hữu hiệu, nhưng thật không may, Lệ Vĩ lại có mặt ở chỗ này.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Ngự Khánh Ân vẫn luôn bình tĩnh như vậy.

Chỉ cần Lệ Vĩ ở đây, bất kể lão gặp nguy hiểm cỡ nào, y cách mình bao xa, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Âm thanh xuyên phá không khí trong nháy mắt im bật, mũi chân Chu Phong sắp sửa chạm tới người Nam Cận trong khoảnh khắc gần gũi dừng lại, vị thống lĩnh Tử Y Kỳ mặt không chút thay đổi tay trái nắm chặt chân Chu Phong, không chỉ lập tức chặn đứng cú đá cơ hồ có thể nghiền đá thành bụi kia, hơn nữa ngay sau đó đã lật toàn bộ thân người y lại, một chưởng chụp lấy ngực y.

Tất cả đều chỉ phát sinh trong một sát na điện quang hỏa thạch, những người thị lực cùng võ công không cao hầu như còn chưa kịp nhìn rõ, Chu Phong đã ngã xuống đất máu chảy đầm đìa.

Lệ Vĩ vẫn như cũ một câu cũng không nói, nhưng quét mắt nhìn y từ trên xuống dưới.

Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch tựa vào nhau mãi sau mới thở hắt ra, lòng bàn tay đan vào nhau đều có chút phát lạnh, một cổ hàn ý thấm qua lưng, tiến nhập tận cốt tủy.

Vô công của Lệ Vĩ, thực sự là quá đáng sợ. Nhìn khắp Nam Cực Tinh, gần như nghĩ không ra có được mấy người có thể đối đầu với y mà an ổn trải qua trăm chiêu.

Khi Giang Bắc Tân tiên sinh hạ lệnh Nam Cực Tinh tạm thời không được đối kháng trực diện với Lệ Vĩ, Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch đều có chút không tán thành, nhưng lúc này tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của y, cuối cùng cũng hiểu mệnh lệnh của Tân tiên sinh, quả thực cũng là quyết định vạn bất đắc dĩ.

Lúc này bọn thị vệ ở bên ngoài mới tiến lên, kéo Chu Phong nằm gục trên mặt đất đi. Ngư Khánh Ân không liếc nhìn lấy một lần, chỉ gõ tàn thuốc lên tay vịn chiếc ghế tựa, lại ngậm ống thuốc hít vào một hơi thật sâu, từ từ phả ra, mỉm cười với Nam Cận, nói: “Hảo hài tử, làm khó người phải dốc sức như vậy, thứ này thưởng cho người chơi, nhưng đừng có lại đánh mất đấy”. Nói rồi đưa ra một miếng ngọc bội xanh biếc thăm u.

Nam Cận đỏ mặt, bước lên phía trước, cúi đầu cảm tạ: “Thiên tuế gia ban tặng, thuộc hạ nhất định cất giữ cẩn thận”

“Không cần khẩn trương như vậy, cũng không phải cái gì đặc biệt giá trị, có điều đeo nó, sau này lúc vào cung đối phiên canh gác có thể không cần lĩnh yêu bài nữa”. Ngư Khánh Ân mỉm cười giống như một trưởng lão từ ái, lại ngẩng đầu nhìn đám người im bật như ve sầu mùa đông trước mặt, sắc mặt tựa hồ nhuốm nét mệt mỏi mà phát tay, nói: “Mọi người tùm tùm lại lâu như vậy, tản hết đi. Vô Cán, sắp xếp người kiểm tra lại cẩn thận toàn bộ trong ngoài mã tràng này lần nữa, xem có thể tìm được gì không”

Vô Cán người đầy bụi đất lập tức khom người lĩnh mệnh, đưa tay đỡ chủ tử đứng dậy.

“Vĩ Nhi, Chu Phong là thủ hạ của con, có muốn tự mình thăm vấn không?” Ngư Khánh Ân vừa bước đi vừa hỏi đứa con nuôi bên cạnh.

“Không hứng”

“Ta đây bố trí người khác xử lý y?”

“Nghĩa phụ cứ tự nhiên”

Ngư Khánh Ân ha ha cười hai tiếng, tựa hồ đối với thái độ hờ hững của đứa con nuôi tập mãi thành quen, không hề để tâm. Một nửa Tử Y Kỳ ở đây theo phụ tử hai người ly khai, nửa còn lại theo chỉ huy của Vô Cán chuẩn bị lục soát lại toàn bộ mã tràng, mà Nam Cận nhìn cả hai bên, dường như không biết mình nên vào nhóm nào, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi Lệ Vĩ quay đầu lại nhìn hắn, mới vội vàng đi theo.

Đám vương tôn công tử bị kinh hách run rẩy lâu như vậy mắt thấy bóng dáng hai sát tinh một già một trẻ kia tiêu thất, lúc này tất cả mới thở phào một hơi, quét mồ hôi lạnh nháo nhào bỏ về, ngày cả An Khánh cũng không có tâm trạng nào hỏi thăm người khác, khuôn mặt tròn xoe lộ vẻ trắng bệch, tùy ý để bọn người hầu đi. Tô Mục hai người mặc dù lo lắng Vô Cán lục soát mã tràng, nhưng không có cách nào lưu lại được, chỉ có thể theo dòng người đổ về đại môn.

Lúc này đã sắp hoàng hôn, một buổi chiều ngán ngủi, mấy phen kinh hồn, nhưng ngoảnh đầu nhìn lại hàng rào gỗ xa xa kia, trong lòng hai người đều có chút mờ mịt, không hiểu nhiệm vụ lần này rốt cuộc tính là thành công hay thất bại.

Nếu như nói là thất bại, rõ ràng phần đồ đã phải đền tội, danh sách cũng không rơi vào tay Ngự Khánh Ân.

Nếu như nói là thành công, danh sách rõ ràng đã lấy được, lại để lọt vào tay một người không biết là địch nhân hay bằng hữu.

Loại sự tình hỗn độn như vậy, khiến cho hai người tới Tùng Nguyệt tửu lâu rồi, trong đầu vẫn còn âm hưởng ong ong.

Vào bên trong nhà gian cách âm, ngồi xuống ghế, sau khi ám hiệu cho Tiểu Huống có việc quan trọng cần gặp tổ trưởng gấp, hai người đồng thời cầm lấy chén rượu trên bàn, cạn liền ba chén.

“Hắn đến tốt cùng là ai?” Mục Tiểu Dịch lấy tay quét rượu vương khoe môi, giống như lẩm bẩm thấp giọng nói.

“Hay là... Hay là hắn là chúng ta...” Tô Hoàng do dự liếc nhìn cộng sự.

“Không có khả năng!” Mục Tiểu Dịch lập tức kiên quyết phủ định, “Nếu cấp trên đã an bài cho hai người chúng ta làm chuyện này, sẽ không thể lại sai phái cả Nam Cận, chẳng phải là phí công vô ích sao, ngay từ đầu phái hắn đi có khi sự việc càng đơn giản hơn”

“Cũng có thể là nhiệm vụ quan trọng, bên trên lo lắng...”

“Tiểu Hoàng”, Mục Tiểu Dịch nắm vai hắn, dụng lực lắc, “Nếu như Nam Cận giúp người, vậy cũng là khi bắt đầu lục soát người mới giúp người, người nghĩ lại coi, trước đây nếu như không phải Nam Cận xuất hiện không đúng lúc ở Phiêu Diệp hiên, có lẽ người đã lấy được danh sách rồi, đến lúc đó cho dù không thể thuận lợi mang ra khỏi mã tràng, cũng có thể tiêu hủy nội dung danh sách bên trong, đâu có lăm chuyện rắc rối đằng sau như vậy?”

Tô Hoàng há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, cúi đầu. Bởi vì hắn biết kiến giải của Mục Tiểu Dịch tương đối hợp lý, Định tử của Nam Cực Tinh đều phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đâu có chuyện giống như Nam Cận, tình cảm bộc lộ rõ rệt, hành vi lại kích động mạo hiểm.

“Tiểu Hoàng, mặc kệ trong lòng người nghĩ thế nào, đợi lát nữa tổ trưởng tới, chúng ta nhất định phải nói cho y biết tình huống giả định xấu nhất”

Tô Hoàng có chút giật mình, “Tình huống giả định xấu nhất? Người có ý gì?”

“Người xem, ở đây có hai khả năng”, Mục Tiểu Dịch ngừng lại một chút, có lẽ là đắn đo chọn từ diễn đạt, “Khả năng thứ nhất, Nam Cận thật tâm coi người là bằng hữu, trợ giúp người, cái này đương nhiên tốt, nhưng khả năng thứ hai, hắn cũng có thể là người trung thành tới chết với Ngự Khánh Ân...”

“Không đâu!” Tô Hoàng lập tức lắc đầu, “Nếu hắn trung thành tới chết, chỉ cần nói chuyện là ta biết ngay!”

“Nhưng tình huống hiện tại đối với hắn mà nói còn tốt hơn so với tố cáo tại trận” Mục Tiểu Dịch chăm chú nhìn thật sâu vào đôi mắt cộng sự, nhẹ nhàng nói, “Người nghĩ xem, kết quả trước mắt là hắn không chỉ lấy được danh sách, nhờ cứu người lại chiếm được tín nhiệm của một chiến sĩ Nam Cực Tinh”

Tô Hoàng dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn đồng bạn trước mặt mình, nhấc tay đẩy mạnh y ra, môi cũng không nén được run lên, “Người quá cực đoan, suy đoán này rất không có khả năng, người căn bản chẳng biết gì về Nam Cận, hắn không phải người dễ tiện như thế...”

“Hắn không phải, hay là hắn thoát nhìn không giống?” Mục Tiểu Dịch dùng ngữ khí có chút lạnh lùng nói, “Ta không biết hắn, nhưng người thì biết hắn sao?”

“Người từ trước đến nay vẫn luôn có suy nghĩ phiến diện về hắn!”

“Có suy nghĩ phiến diện chẳng phải là người sao? Bởi vì hắn cho cảm giác giống như Tiểu Lục, cho nên ngày từ đầu người đã rất thích hắn rồi!”

“Ta thích hắn hay không là chuyện khác, mấu chốt là người hoài nghi hắn không hề có căn cứ!”

“Hắn là một Tử Y Kỵ, thân phận của hắn là địch nhân của chúng ta, chẳng nhẽ hoài nghi một địch nhân còn cần căn cứ?”

“Nhưng hắn ở trong Tử Y Kỵ cũng chẳng vui sướng gì, hắn không có bằng hữu, e rằng còn bị người khác bắt nạt, hôm nay người không thấy trên người hắn có vết thương...”

Mục Tiểu Dịch đang tranh cãi khí thế bừng bừng, bất ngờ nghe được lời ấy, giật mình suýt ngã khỏi ghế, “Thương... Vết thương??”

“Đúng thế, người không thấy sao? Ngay trên ngực hắn!”

Mục Tiểu Dịch rên thành tiếng, đập tay lên trán, “... Người... Người gọi cái đó... là... vết thương?”

Tô Hoàng cũng hiểu được chính mình dùng từ quá khoa trương, có chút xấu hổ nói: “Đương nhiên... Thoạt nhìn đánh không nặng lắm, nhưng có khi là đã dưỡng khỏi rồi thì sao?”

“Tiểu Hoàng... Cái đó... không phải là bị đánh...”

“Sao người biết được?”

“Đó là müt...”

“Müt làm gì? Không đau sao...” Mới nói được một nửa, Tô Hoàng bỗng nhiên ý thức được là chuyện gì, khuôn mặt lập tức đỏ bừng như con tôm luộc. Hắn cũng là nam tử trưởng thành, không phải không hiểu, chỉ là trong thời gian ngắn, não bộ không nghĩ tới phương diện này mà thôi.

Mục Tiểu Dịch nhìn khuôn mặt hắn đỏ đỏ hồng hồng, cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười, trong lòng lập tức mềm nhũn, vươn tay dịu dàng vuốt tóc hắn, Tô Hoàng nâng mắt nhìn y, ánh mắt giao hòa vẩn vút, hai người cũng không muốn tiếp tục tranh cãi nữa, chỉ lẳng lặng đối diện nhau.

Không biết qua bao lâu sau, khi mà rượu và thức ăn trên bàn mất dần hơi ấm, phía sau bức họa hoa khai phú quý được vẽ tinh tế treo trên bức tường trắng trong phòng truyền đến âm thanh rất bé, hai người cả kinh, vội đứng lên, nghênh đón Tề Bôn đi ra từ cánh cửa ngấm đằng sau bức họa.

“Tình hình thế nào?” Đứng còn chưa yên Tề Bôn đã lập tức hỏi gấp.

“Ngụy Anh Kiệt đã chết... Nhưng danh sách...” Tô Hoàng liếc nhìn cộng sự, báo cáo lại tỉ mỉ những việc xảy ra ở mã tràng chiều hôm nay cho tổ trưởng của mình nghe.

“Nói như vậy, danh sách ở trong tay Nam Cận?” Tề Bôn nhíu chặt mày.

“E rằng đã giao cho Lệ Vĩ” Mục Tiểu Dịch lập tức bổ sung thêm một câu.

“Theo phán đoán của ta, hắn sẽ không làm như vậy” Tô Hoàng khẳng định nói.

“Hắn và Lệ Vĩ nhất định có quan hệ không tầm thường, ai cũng thấy hắn mê muội nam nhân kia thế nào, không có chuyện phản bội tình nhân của mình”

“Đấy không phải là phản bội, chỉ là che giấu thôi. Cảm tình là một chuyện, là người Trừng châu, hắn sẽ không thực tâm coi Nam Cực Tinh là địch nhân. Miễn là hắn không nói, ai biết được hắn giúp chúng ta? Vì thế cũng không ảnh hưởng tới quan hệ giữa hắn và Lệ Vĩ”

“Những lời người nói đều chỉ là suy luận”

“Người cũng thế mà thôi” Tô Hoàng tức giận nói.

“Tình huống bình thường, vốn là dựa theo suy luận bất lợi mà có sự chuẩn bị” Mục Tiểu Dịch bình tĩnh nói.

Tô Hoàng nhất thời không có cách nào phản bác, thở phào quay mặt đi.

“Ta hiểu rồi, tình huống xấu nhất, đó là Tử Y Kỵ đã biết được thân phận Thiên ấn [1] của hai người các người và Vũ tổ”, Tề Bôn day day ấn đường, nét mặt vô cùng mệt mỏi, “Bất kể kế tiếp bọn chúng làm gì, bây giờ nên lập tức đưa người nhà hai người các người tới nơi an toàn... Nhưng mà...” Y thở ra một hơi thật dài, “Tô Mục nhị vị tướng quân cũng tính là địa vị quyền cao chức trọng, thu hút sự chú ý của người khác, với lực lượng khu Đông Nam sau khi bị tổn hại nghiêm trọng như hiện nay, e rằng không có cách nào sắp

đặt cho bọn họ an toàn bí mật rời khỏi kinh thành, nếu như miễn cưỡng hành động, khả năng thành công thực sự quá thấp, hơn nữa vạn nhất phán đoán của Tiểu Hoàng là chính xác, Nam Cận không tố giác các người, hành vi đột nhiên rời khỏi kinh thành ngược lại trở thành tự mình tố giác mình”

Mục Tiểu Địch và Tô Hoàng cắn răng cúi đầu.

Mặc dù trong lòng hiểu rõ, một ngày nào đó khi người nhà biết được bọn họ là Nam Cực Tinh, tuyệt đối sẽ không bởi vì bị liên lụy mà có bất luận oán trách nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến chính mình mang tới cho người nhà họa sát thân, loại cảm giác thống khổ này sẽ không bởi vì được cảm thông mà nguôi ngoai nửa phần.

Sau một lát trầm mặc, Tô Hoàng ngẩng đầu lên, “Nếu đã không có lựa chọn nào thích hợp, để ta đi tìm Nam Cận, nếu hắn là địch nhân, tình hình cũng không thể xấu hơn được nữa, nếu hắn không phải, chí ít ta có thể mang danh sách trở về”

“Danh sách cũng vô ích. Trừ phi có chứng cứ chắc chắn chứng minh Nam Cận là thật tâm đứng về phía chúng ta, bằng không bất cứ đồ vật nào ở trong tay hắn đưa cho chúng ta đều không đáng tin. Chúng ta đã mất ba Thiên ấn Đình tử rồi”

Tô Hoàng kích động đứng dậy, hai tay dụng lực chống lên mặt bàn, khẩn thiết nói: “Ý của người là, bây giờ mặc kệ bọn họ sao?”

“Cứ cho là hành động ngày hôm nay của các người đã thành công, nhưng danh sách qua tay người thứ hai, bọn họ không còn là Thiên ấn nữa”

“Không còn là Thiên ấn, vậy là đồng bạn thì sao? Tề đại ca, trước đây người cũng từng có thời gian làm Đình tử, tình hình hiện tại người nhìn tâm bỏ mặc bọn họ ư?”

“Người còn muốn thế nào nữa?”

“Ta đi tìm Nam Cận, hắn nhất định sẽ trả lại danh sách cho ta, chí ít chúng ta có thể thông báo cho những người có tên trong danh sách, nói bọn họ đã bại lộ, thân phận Nam Cực Tinh cũng bị đình chỉ. Nếu như danh sách là giả, làm như vậy mọi sự cũng chẳng thể tệ hơn được nữa, còn nếu danh sách là thật, tối thiểu cũng giúp bọn họ biết được tình cảnh hiện tại của mình, không nên tiếp tục có hành động nguy hiểm gì, cũng đừng dò hỏi thêm tin tức. Chẳng biết sau bao lâu thì bọn họ bị vạch trần thân phận, có lẽ bọn họ sẽ chẳng bao giờ trở về làm đồng bạn của chúng ta được nữa, nhưng bất luận thế nào, bọn họ nhất định phải biết chuyện gì đang xảy ra, đây là một chút nỗ lực sau cùng mà chúng ta có thể làm được cho họ!”

Tề Bôn sắc mặt âm u im lặng rất lâu, bàn tay phải tì trên mặt bàn hết nắm lại buông, hết buông lại nắm, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Mục Tiểu Địch hơi nghiêng người về phía trước, một tay đặt trên vai Tô Hoàng, trầm giọng nói: “Tề đại ca, Tiểu Hoàng nói rất đúng, cho dù không tin tưởng Nam Cận, cũng vẫn nên làm một chuyện gì đó”

“Tề đại ca!” Tô Hoàng kêu thêm một tiếng.

Tề Bôn nâng mắt, nhìn chằm chằm hai thuộc hạ của mình, lại chần chờ một lúc, mãi mới chậm rãi nói: “Không được...”

“Vì sao?”

“Lần này ở Phục Ngưu sơn... chịu thất bại lớn như vậy, chấn động rất lớn tới bên trên, Văn lão đại của khu Đông Nam ngày hôm qua đã bị đình chức, công tác của hắn tạm thời do người khu Trung Nam chuyển tới đảm nhiệm, Giang Bắc cũng đã phái người chuyên trách điều tra tới kinh thành, mọi người đều phải chấp hành điều tra của ông ta, ta nghe nói người này mặc dù chính trực, nhưng đầu óc ngoan cố, tính tình đa nghi, đối với người khác cũng rất nghiêm khắc, thời gian này người lại đi gặp mặt một người trong Tứ Y Ky, không phải là chuyện nên làm...”

“Nhưng...”

“Không cần nói nữa, đây là quyết định của ta”

Tề Bôn thanh âm khàn khàn, lúc đứng lên thân ảnh so với một tháng trước gầy yếu đi rất nhiều, thoát nhìn toàn thân đều thấm đượm vẻ mệt mỏi, “Các người mau mau về nhà đi, ta còn phải tiếp tục trao đổi với các Nhạn Tinh, cố gắng nghĩ xem còn có thể làm được gì cho người nhà các người”

Tô Mục hai người nhìn khuôn mặt y tiêu tụy hốc hác, nghĩ đến công tác mà y phải đảm nhận cùng áp lực phải gánh vác trong khoảng thời gian này, cũng đành thôi không nói nữa.

Rời khỏi Tùng Nguyệt tử lâu, bầu trời cơ hồ đã tối đen như mực. Đi trên phố trong bóng tối nhập nhoạng, hai người cộng sự mặc dù kề sát bên nhau, nhưng đều im lặng không nói, mỗi người đều trầm tư, chỉ là ngẫu nhiên thời điểm rẽ chuyển hướng mới lướt mắt nhìn thoáng qua nhau. Qua đại môn, hạ nhân nghênh đón, bẩm báo lại hai vị lão tướng quân bận việc ở ngoài, mọi người đều tự dùng cơm trong viện của mình. Mục Tiểu Địch thản nhiên buông một câu ăn rồi, hai người liền đi thẳng về tiểu viện của mình.

Tô Phái không muốn chiều chuộng tiểu nhi tử sinh hư, gần đây không cấp cho hần người hầu riêng nào, hai người bọn họ bởi vì thân phận Nam Cực Tinh, càng hiếm khi để cho hạ nhân tới tiểu viện này, bởi vậy bên trong gian phòng chưa hề đốt đèn, một mảnh tối đen.

Giẫm lên ánh sao le lói, đi qua con đường nhỏ lát đá, đặt chân lên bậc tam cấp, tiếng đẩy cửa phòng mình cọt két, bước vào bên trong, xoay người, chậm chậm đóng cửa.

Ngay khi hai cánh cửa đều sắp đóng chặt, động tác hai người đồng thời ngừng lại.

“Trời đúng là ngày càng lạnh”, Mục Tiểu Địch khẽ giọng nói, “Cùng ngủ có thể ấm áp hơn một chút không nhỉ?”

Tô Hoàng cúi đầu cắn môi dưới, thốt nhiên lại mỉm cười, bật mở cửa phòng mình, chạy sang phòng cộng sự.

Chui vào ổ chăn mềm mại, thân thể cùng thân thể gắt gao kề cận, nghe được hơi thở cùng tiếng tim đập của người kia, tâm tư hỗn loạn chậm rãi lắng lại, tứ chi dần ấm áp.

Mặc dù thường xuyên bất đồng ý kiến, mặc dù có khi tranh cãi kịch liệt, nhưng bọn họ, vẫn luôn là hai người cộng sự chung hưởng hoạn nạn. Trải qua một buổi chiều căng thẳng, bọn họ càng khắc ghi mong muốn bất cứ thời điểm nào cũng đều có thể ở bên người kia.

“Người trong nhà làm sao đây?” Tô Hoàng áp đầu vào ngực Mục Tiểu Địch, lẩm bẩm nói, “Cái gì cũng không làm, phó thác số phận cho ông trời sao?”

“Tình hình hiện tại còn biết làm gì được nữa, nếu như chúng ta bị bại lộ, một nhà già trẻ lớn bé không có cách nào trốn đi được, nếu như chúng ta không bị bại lộ, vậy căn bản không cần phải bỏ trốn, cũng chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến mà thôi”

Tô Hoàng trong bóng tối chớp chớp mắt, cảm thấy hai bên đầu đau rần rật, trở mình xoay người ra phía ngoài, nhưng cảm nhận được ngón tay linh hoạt của cộng sự đang bóp đầu cho mình, ma sát nơi da đầu khiến cho tâm tư suy nghĩ rối rắm đều lắng xuống.

Không cần suy nghĩ tiếp nữa. Cứ nghỉ ngơi đi, bởi vì dù thế nào chăng nữa, ngày mai chung quy vẫn sẽ tới.

Khoảnh khắc cơn buồn ngủ xâm chiếm, Mục Tiểu Địch nhỏ giọng nói: “Người muốn thế nào, thì cứ việc làm thế ấy...”

Bờ mi Tô Hoàng khẽ rung rung, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, tựa hồ như không nghe thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người thức dậy sớm, sơ tẩy, cùng nhau tới phòng ăn dùng bữa sáng.

“Cha đâu? Sớm như vậy đã xuất môn sao?” Tô Hoàng vừa ngồi xuống vừa hỏi mẫu thân.

“Người giờ mới biết sao? Cha người đâu phải giống như người cả ngày nhàn rỗi, còn có công việc phải làm đó. Gần đây lại càng bận rộn, sự vụ dường như rất nhiều. Người luôn ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao ba sào, đến mặt mũi cha cũng không nhìn tới, chờ ổng rảnh rồi, không đánh người mới là lạ” Tô phu nhân nói một tràng, nội dung tuy có ý tứ hăm dọa, nhưng từ ngữ vẫn tuyệt đối là một người mẹ ôn hòa, nói một thôi một hồi, mỉm cười dịu dàng, xoa đầu nhi tử.

Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy trong ngực nóng bừng, tưởng chừng sẽ không kìm được mà bật khóc, vội vàng cúi đầu ra sức ngấu nghiến cơm trong miệng.

“Ăn từ từ thôi... Đâu có Tiểu Lục tranh ăn với người nữa đâu...” Lời nói ra khỏi môi, Tô phu nhân tức khắc im bật, lấy tay áo che miệng, vành mắt ửng đỏ. Con dâu cả Tô gia ngồi phía bên kia vội đứng dậy, quan tâm săn sóc đỡ lấy cánh tay bà, ôn nhu khuyên người ra bên ngoài đi dạo một chút.

Tô Hoàng vẫn không có dũng khí ngẩng đầu lên, khuôn mặt chôn trong chiếc bát, có giọt nước lăn dài tới cằm, được ngón tay Mục Tiểu Dịch nhẹ nhàng lau đi.

Nhất thời phòng ăn im ắng không ai nói một câu. Mọi người đều nhanh nhanh chóng chóng ăn xong phần cơm của mình, từng người lần lượt đứng dậy rời đi, Tô Hoàng mới quệt qua loa khuôn mặt của mình, ngẩng đầu lên.

“Tiểu Dịch, ta ra ngoài”

“Phải cẩn thận đấy, sớm trở về”

“Ừ...”

Hai người cùng vươn tay tới, ôm lấy đầu đối phương, dụng lực cụng trán, không nói thêm nửa chữ.

Sau khi rời nhà, Tô Hoàng tới thẳng nha môn Tử Y Kỳ — phủ đình úy, đứng chờ ở bên đường đối diện. Ước chừng nửa canh giờ sau, Nam Cận vận quan phục từ bên trong đi ra.

Khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy một thân tử y kia chói mắt không sao nói thành lời, vội nhắm mắt lại trấn định tâm tình một chút, lúc này mới vẫy tay thu hút đường nhìn của Nam Cận, ra hiệu cho đối phương đi theo hẳn.

Qua mấy lượt rẽ, tới một góc đường không có lấy một dấu chân người, Tô Hoàng còn chưa kịp mở lời, Nam Cận đã khẩn trương giành nói trước: “Người yên tâm, ta không nói gì hết, ta... ta sẽ không hại người...”

Tô Hoàng khoe miệng giần giật, nhìn vào mắt Nam Cận thật sâu thật sâu. Đôi mắt vị Tử Y Kỳ trẻ tuổi mở lớn, lấp lánh sắc đen, dường như trong suốt, lại dường như thâm thúy vô cùng.

“Người biết ta là ai sao?”

“Là đoán được thôi”, Nam Cận cười khỏ, “Đột nhiên phát hiện ra điều này, lúc đó thực sự rất hoảng hốt”

“Vì sao người không tố giác?”

Nam Cận khẽ nhú mày, dời đường nhìn sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Không biết nữa... Đại khái bởi vì vẫn luôn là bằng hữu của nhau, nhất thời không biết phải làm sao, mới thành không nói gì... Nếu có thời gian tỉ mỉ suy xét, ta thật không dám nói mình còn có thể làm như vậy không...”

“Nhưng người hẳn phải biết một khi bị phát hiện, hậu quả nghiêm trọng thế nào chứ?”

“Hiện trường hỗn loạn như vậy, ta nghĩ sẽ không thể bị phát hiện, thực tế cũng đích thực là không bị phát hiện... Tuy ta là Tử Y Kỳ, nhưng ta đối với các người chưa từng có ác cảm, e rằng trong thiên hạ, cũng chỉ còn các người... vẫn còn nhớ tới mảnh đất Trùng châu kia...”

“Người có thể quả quyết, ngay cả Lệ Vĩ cũng giấu không?”

Ánh mắt Nam Cận run run, hai gò má lập tức trắng bệch, “Người nhìn ra rồi?... Đúng vậy, ta có thể vì y làm bất cứ chuyện gì, cho dù là chuyện ta không muốn làm nhất. Nhưng đây không phải chuyện y quan tâm, y căn bản không hề để ý bắt được một hai người các người hay không, ánh mắt của y vẫn luôn dừng ở nơi rất cao, loại chuyện chỉ quan hệ tới chút ít tin tức cùng vài ba tên tù binh, y không hề để ở trong lòng”

Tô Hoàng gật đầu, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Vậy người có thể trả lại cho ta không?”

“Cái gì cơ?”

“Tin mật, bên trong ống bạc... Người và ta đều biết, Chu Phong đương nhiên không giữ nó...”

“Người không lấy đi?” Giọng nói Nam Cận lộ vẻ vô cùng sững sốt.

Trên lưng cảm nhận một luồng khí lạnh toát: “Có ý gì?”

“Ta không hề mở ống bạc đấy ra... Bởi vì Chu Phong vẫn luôn xem ta không vừa mắt, ta sợ y sẽ kiểm tra lại người mà ta lục soát, bởi vậy ta đã lấy đi ống bạc trong người ngươi. Khi Lệ thống lĩnh bọn họ tới, ta hoảng hốt quá, liền thuận tay ném nó đi. Lúc ấy thấy trong ống không có gì, ta còn tưởng ngươi đã sớm lấy đi”

Tô Hoàng cảm thấy mặt đất dưới chân đột nhiên hóa thành hư không, có một loại cảm giác không trọng lượng, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Sau khi cố gắng ép buộc bản thân phải tỉnh táo trở lại, hắn cũng không buồn chớp mắt, nhìn chằm chằm Nam Cận thật lâu.

Rất hiển nhiên, Tử Y Kỳ trẻ tuổi này không nói dối. Hắn tựa hồ cũng không cần phải nói dối.

Tỉ mỉ nhớ lại tình hình lúc đó một lần nữa, Tô Hoàng phát hiện ra ngay từ đầu mình đã sai rồi.

Trừng phạt phản đồ, tiêu hủy danh sách, đây là nội dung nhiệm vụ. Nhưng danh sách nhất định phải được viết ra sao?

Ống bạc kia ở cùng chỗ với một đồng đồ vật hỗn tạp cất giấu tùy tiện, cứ cho là trước đây nó từng được dùng để truyền tin đi, nhưng lần này được chủ nhân tùy ý giấu trong người, cũng không nhất định phải dùng tới.

Vậy danh sách không ở trong ống bạc, nó ở trong đầu Ngụy Anh Kiệt.

Chỉ có ba cái tên, ba thân phận. Ngụy Anh Kiệt căn bản không nhất định phải viết ra mới có thể truyền được tin, y chỉ cần gặp mặt Chu Phong, nói cho Chu Phong biết, sau đó mỗi người một ngã.

Vừa an toàn, lại vừa không để lại dấu vết, cũng không sợ bị đồng bạn ngoài ý muốn phát hiện biến nó thành tội chứng.

Đây cũng là lí do vì sao y chờ trong phòng thay đồ, không cần phí công đi xem xét bên trong Phiêu Diệp hiên trên các tầng lầu còn có người khác hay không. Bởi vì một khi cánh cửa khép lại, không ai có đủ năng lực núp ở gần nghe trộm hai cao thủ bên trong nói thầm.

Chớp mắt lưỡi đao bén ngọt của Tô Hoàng cắt đứt cổ họng Ngụy Anh Kiệt, hắn cũng đã cắt đứt mối liên hệ mỏng manh yếu ớt giữa Nam Cực Tinh và ba Đỉnh tử Thiên ẩn kia, khiến họ rơi vào hư không tăm tối.

Tô Hoàng cảm thấy đến hết đời, hắn cũng không thể tha thứ cho sai lầm này của bản thân.

Chú thích:

[1] Thiên ẩn: có thể hiểu là thân phận bí mật, ở đây Thiên ẩn chỉ Đỉnh tử.

Phiên ngoại Thiên ẩn sẽ giúp hiểu rõ hơn chi tiết ba Thiên ẩn ở trên, đại khái mỗi một tổ trưởng sẽ tự mình chọn ra ba Đỉnh tử, sẽ chỉ có họ biết danh tính ba Thiên ẩn này, trước khi chết họ nói ra tên ba người này (cho nên khi tổ trưởng Vũ tổ chết trong danh sách Vũ tổ sẽ có tên ba Đỉnh tử) thì ba người sẽ mất thân phận Thiên ẩn, còn nếu không kịp nói thì cũng không còn ai biết đến tồn tại của những người này.

(*) Hình như đoạn này Phong Duy tỷ hơi sơ suất, vì Tô Hoàng đã nhìn thấy bên trong ống bạc có danh sách và định dùng hỏa chiết tử để đốt đi, nhưng sau này lại nghĩ thực ra bên trong không có danh sách, tin tức được truyền miệng?

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Nam Cận là một người rất dịu dàng, trông thấy sắc mặt Tô Hoàng khó coi như vậy, liền dè dặt tâm câu chuyện, không nhắc đến tin mật kia nữa, ôn nhu an ủi hắn yên tâm, nói trong Tử Y Kỳ hiện nay không có ai đặc biệt hoài nghi đến hắn và Mục Tiểu Dịch.

“Không, người hiểu lầm rồi, Tiểu Dịch không giống ta” Tô Hoàng mặc dù hiện tại trong lòng vô cùng khổ sở, nhưng vẫn không mất đi sắc bén một Nam Cực Tinh nên có, “Chẳng qua Mục bá bá và gia phụ có giao hảo, cho nên bình thường ta mới hay cùng y một chỗ, đương nhiên cũng có lợi dụng y che chắn ý đồ của bản thân. Ta nghĩ, nếu có một ngày y biết được thân phận của ta, có lẽ cũng sẽ rất sợ hãi giống như người?”

“Ra là vậy, ta đây thực sự đã hiểu lầm rồi”, Nam Cận mỉm cười, “Có điều nếu không phải bắt đắc dĩ, đừng cho y biết thì hơn”

Tô Hoàng cũng mỉm cười nhàn nhạt. Đương lúc dáng vẻ tươi cười dần biến mất nơi khóe môi, hắn đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt Nam Cận, nhỏ giọng nói: “Cảm tạ người”

“Không cần khách khí”. Biểu tình Nam Cận có chút bối rối, đưa tay gạt sợi tóc buông rủ trên trán.

“Nhưng... Chúng ta sau này... Không thể qua lại nữa...”

Nam Cận ngỡ ngàng, nhưng sau đó lập tức hiểu ra, gật đầu, “Cũng tốt, thân phận của người và ta... Suy cho cùng cũng không thích hợp...”

“Như vậy, ta đi trước. Người nhớ bảo trọng”

“Người cũng bảo trọng”

Hai người đều lui về sau một bước, đồng thời cắn môi dưới. Tô Hoàng hít một hơi thật sâu, bất thành linh quay người, sải bước rời đi.

Sau trận Phục Ngưu sơn một lần nữa trở lại kinh thành, bởi vì vấn đề nhân thủ, Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch vẫn luôn bận rộn tới không kịp thở, vậy mà sau khi sự kiện Ngụy Anh Kiệt kết thúc, mấy ngày kế tiếp không hiểu sao lại không có bất cứ nhiệm vụ nào, khiến cho người ta nhàn rỗi tới phát hoảng, đi Tùng Nguyệt tửu lâu lén hỏi Tiểu Huống, hắn cũng chỉ làm vẻ mặt âm trầm mà lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói.

Tô Hoàng vốn là một người rất nhạy cảm, mặc dù trên lý thuyết mà nói, hắn chọn cách thức giết Ngụy Anh Kiệt nhanh nhất cũng không có sai lầm nghiêm trọng nào, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy mình không thể thoái thác trách nhiệm đối với ba Thiên ấn Đinh tử kia. Nhiều ngày ở nhà nhàn rỗi vô sự, mỗi ngày đều oán giận bản thân không thể làm tốt hơn nữa, bởi thế ban đêm sau khi chìm vào giấc ngủ, thường mộng thấy ba người kia, không có khuôn mặt, nhưng toàn thân đều lộ ra khí tức ưu thương bẽ tắc.

Giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm lưng áo, thế nhưng nhất định cộng sự sẽ ngồi bên người dịu dàng nhìn hắn, đôi mắt trong bóng tối lấp lánh tia sáng, khẽ giọng nói với hắn: “Tiểu Hoàng, đây không phải là lỗi của người, đây là lỗi của chúng ta”

Nhào vào lòng y, gắt gao ôm chặt. Dững khí cùng tín niệm, thành công hay thất bại, quang vinh và mộng tưởng, trách nhiệm cùng gánh nặng, không gì không thể cùng y san sẻ.

“Tiểu Dịch, vì sao mấy ngày nay không liên lạc với chúng ta? Cấp trên quá thất vọng đối với chúng ta rồi sao?”

Mục Tiểu Dịch lắc đầu, hơi nhíu mày: “Ta nghĩ... Có lẽ giông bão sắp đến rồi...”

“Có liên quan người tới điều tra kia không?”

“Chỉ có thể là nguyên nhân này. Có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ đến lượt chúng ta bị thẩm tra”

Tô Hoàng ấn huyết thái dương đau tới phát trắng, im lặng không nói gì.

Khi đó hai người không hề ngờ, một câu tiên đoán này của Mục Tiểu Dịch, ngay ngày hôm sau đã trở thành hiện thực.

Sau khi nhận được liên lạc, Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch lần lượt xuất môn, xác nhận không có bất cứ ai theo dõi, mới chuyển hướng đi đến một cửa hàng tơ lụa ở phía tây kinh thành.

Đi qua một thông đạo bí mật vào trong một gian phòng, có hai Nhân Tinh đã từng gặp mặt tiếp đãi bọn họ. Mục Tiểu Dịch được yêu cầu ngồi đợi ở ngoài, Tô Hoàng thì lập tức bị gọi vào một gian phòng nhỏ khác ở bên trong.

Cánh cửa ngăn cách hai gian phòng rất dày, căn bản không thể nghe được bất cứ động tĩnh gì bên trong, Mục Tiểu Dịch muốn hỏi hai Nhận Tinh cùng chờ ở ngoài cửa một chút, lại không biết nên hỏi cái gì.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, cửa phòng mở ra, Tô Hoàng từ bên trong đi ra.

Vừa nhìn thấy hắn, Mục Tiểu Dịch lập tức đứng bật dậy, lao tới bên người hắn.

Cộng sự lúc đi vào tất thấy đều còn rất bình thường, hiện tại tức giận tới cả khuôn mặt đều đỏ bừng, cắn chặt răng, môi không ngừng run rẩy, nỗ lực mở mắt thật to, ngăn không cho nước mắt chực trào ra.

“Sao vậy?” Mục Tiểu Dịch ôm lấy bả vai hắn, ngón tay nhẹ lướt qua gò má.

Tô Hoàng mím chặt môi không chịu nói, chỉ một mực lắc đầu, người đứng bên cạnh chịu trách nhiệm dẫn đường giống như thúc giục nói: “Đừng hỏi nữa, đến lượt người vào”

“Tiểu Hoàng, người ngồi ở đây một lát, chờ ta ra rồi nói lại tỉ mỉ cho ta nghe, được không?”

Tô Hoàng sụt sịt mũi gạt đầu. Mục Tiểu Dịch nhẹ vỗ khuôn mặt hắn, xoa người đi vào gian phòng kia.

Gian phòng này bốn mặt đều không có cửa sổ, mặc dù đang là ban ngày nhưng cũng phải châm một ngọn đèn mới có thể nhìn rõ mọi vật bên trong. Một nam tử cao gầy trông như vị tiên sinh phòng thu chi ngồi ở góc, Nhận Tinh dẫn đường giới thiệu đây là Tiết tiên sinh do Giang Bắc phái tới, sau đó lui đi.

Bởi vì biết địa vị đối phương nhất định rất cao, cho nên Mục Tiểu Dịch hành lễ chu đáo.

“Ngồi đi”. Tiết tiên sinh chỉ cho y chiếc ghế trước mặt.

Mấy vấn đề đầu tiên giống như thông lệ, tỷ như làm sao nhận được chỉ thị, quá trình họp bàn, hành động thế nào, chi tiết sự kiện phát sinh vân vân, Mục Tiểu Dịch đều tận khả năng trả lời tỉ mỉ, nhưng vấn đề tiếp theo, lại giống như thuận miệng mà nêu ra.

“Các người dường như có mấy năm không ở cạnh cộng sự?”

“Đúng thế, tôi từng được khu khác mượn tạm”

“Như vậy Tô Hoàng mấy năm nay ở kinh thành nếu như có thay đổi, có lẽ người cũng không biết?”

“Tôi thấy hắn không có gì thay đổi cả”

“Nghe nói sau khi công bố kế hoạch hành động, hắn từng có tiếp xúc với một người trong Tử Y Kỵ?”

“Bọn họ chỉ tình cờ gặp mặt”

“Vậy mấy hôm trước bọn họ lại đơn độc tiếp xúc, cũng là tình cờ?”

Mục Tiểu Dịch nén giận nói: “Hắn chỉ muốn thám thính một chút tin tức thôi”

Tiết tiên sinh lạnh lùng nhìn y, dùng âm điệu không lên cao hay xuống thấp mà nói: “Đối với Ngụy Anh Kiệt kẻ nội gián đã phải chấp hành án tử, chúng ta đã có vật chứng chứng tỏ y tiết lộ cơ mật, đồng thời còn tra ra y nhận được một khoản tiền đáng kể... Thế nhưng... Toàn bộ dây xích vẫn còn thiếu mất một mắt, cho đến tận bây giờ chúng ta vẫn chưa tra được bất cứ vết tích nào về tiếp xúc giữa hắn với Tử Y Kỵ trong khoảng thời gian từ đầu đến cuối kế hoạch Phục Ngưu sơn, không hiểu tại sao y lại có thể tiết lộ chi tiết kế hoạch này ra ngoài...”

“Có một số việc rất khó tra ra, lại có một số căn bản là không tra được”

“Nhưng nếu như có thêm một kẻ đồng lõa, mắt xích này sẽ không khó giải đáp nữa”

Nghe ra ám chỉ trong lời nói của người này, Mục Tiểu Dịch giận tím mặt: “Ngài có ý gì?”

“Ý của ta là, sau khi công bố kế hoạch, Tô Hoàng thay Ngụy Anh Kiệt tiết lộ thông tin cho Tử Y Kỵ mà hắn gặp mặt kia”. Tiết tiên sinh không để ý tới tức giận của Mục Tiểu Dịch, bình thản nói.

“Quá hoang đường! Tô Hoàng từ trước đến nay không hề biết Ngụy Anh Kiệt! Bọn họ khác tổ!”

“Bọn họ đương nhiên biết nhau, hai người đều là công tử ở kinh thành, thời gian giao du rất nhiều”

Mục Tiểu Dịch đẩy mạnh chiếc bàn trước mặt, đứng lên, bởi vì tâm tình kích động kịch liệt mà hơi thở dồn dập. Bởi vì những lời này sao? Bởi vì chúng mà Tiểu Hoàng mới tức giận tới cơ hồ muốn khóc sao?

“Mấy người không có chứng cứ muốn vu tội cho hần?” Sau khi miễn cưỡng bản thân bình tĩnh lại một chút, Mục Tiểu Dịch lạnh lùng hỏi.

“Sẽ có. Trước khi có quyết định cuối cùng, Tô Hoàng sẽ bị đình chỉ chức vụ hoàn toàn, không được có bất luận hành động tùy tiện nào”

“Tôi hiểu rồi”, Mục Tiểu Dịch hất cằm, “Giờ tôi đi ra được chưa?”

“Ta còn chưa nói xong”, Tiết tiên sinh giơ một tay lên, “Xét biểu hiện thời gian qua của người, chúng ta cho rằng người không liên quan đến việc này”

“Vậy thực đa tạ”. Mục Tiểu Dịch cười lạnh nói.

“Vì vậy người có thể cân nhắc về chuyện chọn cộng sự mới”

Mục Tiểu Dịch cảm thấy trong đầu có thứ gì đó nổ tung, hai bên tai dội tới thanh âm ù ù, y chỉ nghe được tiếng của chính mình nói: “Tôi đã có cộng sự!”

“Nếu như hần có tội hần đương nhiên không còn là cộng sự của người nữa, nếu như hần vô tội... Ta vừa nãy cùng hần nói chuyện, cảm thấy người này dễ kích động lại thiếu bình tĩnh, trả lời vấn đề lộn xộn, quá nặng cảm tính, không thích hợp với người”

Mục Tiểu Dịch không nói gì, gần như chỉ trừng mắt nhìn vị điều tra viên này. Dễ kích động? Thiếu bình tĩnh? Có ai bị người ta tùy tiện gán ghép tội danh nội gián lại bình tĩnh được?

“Nam Cực Tinh yêu cầu mỗi đôi cộng sự đều có thể phát huy tối đa năng lực, bởi vậy ta cho rằng người cần có một cộng sự ưu tú hơn”. Tiết tiên sinh nhếch khóe môi, “Người thấy sao?”

“Tôi thấy...” Mục Tiểu Dịch nghiêng người về trước, ghé vào tai ông ta từng chữ từng chữ nói rõ ràng, “Tôi thấy ông là một cái đầu heo!”

“Người mới là cái đầu heo!” Trở lại tiểu viện ở chung, Tô Hoàng phần nộ quát cộng sự, “Ông ta là điều tra viên địa vị rất cao đó, là cấp trên, người cư nhiên lại mắng ông ta, sẽ... sẽ...”

“Tiểu Hoàng”, Mục Tiểu Dịch mỉm cười nâng mặt hần lên, “Người đừng lo cho ta, sẽ chẳng thể tệ hơn nữa được đâu... Ta chết cũng không muốn xa người...”

“Chúng ta chẳng phải chưa từng xa nhau, mấy năm trước người bị mượn tạm...”

“Cái đó khác. Ta đã quen cùng người gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng không lưu tâm chuyện phải đi nơi khác chấp hành nhiệm vụ, nhưng mặc kệ thế nào, đó chỉ là mượn tạm, ai ai cũng biết người là cộng sự của ta, chúng ta là một, nhắc tới ta tự nhiên sẽ nghĩ tới người, nhắc tới người tự nhiên cũng sẽ nghĩ tới ta, người đối với ta mà nói là không thể thay thế, người là ưu tú nhất...”

Tô Hoàng hết nhịn lại nhịn, tái nhẫn lại nhẫn, cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa, để mặc nước mắt lăn dài.

Mục Tiểu Dịch trong lòng yêu thương đau xót nâng mặt hần lên, trong ngực có một loại rung động mãnh liệt, bờ môi nóng rực phủ xuống, từ bên má kéo tới viền môi, nếm qua vị đạo nước mắt mặn chát.

Tiểu Hoàng từ đầu đến chân bắt đầu run rẩy, nhắm chặt mắt lại, không dám mở ra.

“Tiểu Hoàng... Đáp ứng ta... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ chúng ta có ở bên nhau hay không... Người phải nhớ kỹ, trái tim chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ...”

Nước mắt muốn ngừng nhưng không sao ngừng được, từ khóe mắt cứ chảy miết chảy miết, Tô Hoàng nhào vào trong ngực cộng sự thút thít khóc nói: “Kỳ thực ta không phải là một cộng sự tốt, ta thực sự không tốt chút nào... Ta toàn cãi lộn với người, không chịu nghe người khuyên, ta xử trí quá cảm tính, đầu óc lại không thông minh, lúc nào cũng mang tới phiền toái cho người, ta còn rất ích kỷ, rõ ràng biết trong lòng người... nhưng vẫn giả ngu...”

“Nè...” Mục Tiểu Dịch vuốt tóc hắn, dịu dàng nói, “Không được nói như vậy, cho dù người cái gì cũng tệ, người cũng vĩnh viễn là người quan trọng nhất đối với ta, hiểu không?”

Tô Hoàng từ trong ngực y ngẩng đầu lên, con mắt vừa khóc có chút ửng hồng, nhưng trong suốt, tựa như hồ nước tinh khiết nhất vậy, “Tiểu Dịch, ta lo lắm...”

“Không sao đâu, người xem, Tề đại ca không phải liều mạng bảo đảm cho người sao? Còn có Tiểu Huống bọn họ tất cả đều tin người...”

“Nhưng vị Tiết tiên sinh ấy... Thấy thế nào cũng không phải là một người dễ thuyết phục...”

“Ông ta hiện tại còn chưa dám kết luận mà, cho dù ông ta thực sự phán định người có tội, chúng ta cũng có thể khiếu nại”

“Văn lão đại cũng bị đình chỉ chức vụ rồi, chúng ta khiếu nại với ai?”

“Chẳng nhẽ không có người thay mặt hắn sao? Thực sự không xong, ta liền tới hắc Giang Bắc gặp Tân tiên sinh...”

Tô Hoàng thở dài một hơi, dịu mắt, “Nói thật, hành vi của ta đích thực thiếu thận trọng, bây giờ cũng chỉ có thể chờ phán xét thôi. Có điều còn có một việc, ta muốn nói rõ ràng với người...”

“Bất kể là chuyện gì, người cứ nói đi”

“Người không bị tạm thời đình chỉ chức vụ, bọn họ nhất định sẽ phái người đi chấp hành nhiệm vụ khác, đến lúc đó người nghìn vạn lần không được vì ta mà khước từ. Khước từ nhiệm vụ không phải chuyện một chiến sĩ Nam Cực Tinh nên làm, trong bất luận tình huống nào cũng không nên...”

Mục Tiểu Dịch trong lòng trùng xuống, khóe miệng bất giác co giật. Đây là chuyện y đã sớm nghĩ đến, không nói ra, vì sợ Tô Hoàng không vui, nhưng ở sâu trong nội tâm y vô cùng rõ ràng, chiếu theo tình hình trước mắt, e rằng chẳng bao lâu nữa, y sẽ được sai đi thực hiện nhiệm vụ mới.

Chỉ là lúc này, sẽ không còn Tiểu Hoàng ở bên cạnh.

Từ sau khi gia nhập Nam Cực Tinh, hai người từng cùng nhau trải qua biết bao lần sinh tử hiểm nguy, nhưng khó khăn lần này, là thống khổ bi ai nhất, mà cũng là vô phương chống chọi nhất.

Lúc này trong lòng hai người chỉ tồn tại duy nhất một mong mỏi, chỉ là khao khát được ở cạnh nhau mà thôi, tiếc rằng ước nguyện nhỏ nhoi đó, cũng đã định trước không cách gì tác thành.

Chỉ thị nhiệm vụ mới, ba ngày sau buổi xét hỏi thì được đưa tới Mục Tiểu Dịch, y được lệnh đến Đảng thành cách kinh thành năm trăm dặm tham gia hành động. Không biết có phải bởi cộng sự của y đang bị tạm thời đình chỉ chức vụ hay không mà nội dung hành động một chút xíu cũng không tiết lộ, chỉ nói đến lúc cần tự nhiên sẽ biết.

Không muốn Mục Tiểu Dịch lo lắng, Tô Hoàng cố hết sức làm ra vẻ không có việc gì, giúp cộng sự chuẩn bị trước khi xuất phát, cũng kiên quyết không cho phép y nói ra các loại lời không muốn đi này nọ. Lúc này chuyện hắc đế tâm nhất, ngoại trừ trong sạch của mình, thì chính là không để Mục Tiểu Dịch chịu liên lụy bởi những chuyện không quan trọng.

“Tối đa nửa tháng nữa ta sẽ trở về, đến lúc đó người nhất định phải hoàn hảo không thương tổn gì mà đứng trước mặt ta, không cho phép có bất cứ chuyện gì xảy ra, nghe rõ chưa?” Lúc gần đi, Mục Tiểu Dịch trình trọng hướng về phía cộng sự đòi xác nhận.

“Những lời này phải là ta nói chứ?” Tô Hoàng gượng cười nói, “Người ra ngoài thực thi nhiệm vụ là người a, tự mình nghìn lần vạn lần phải cẩn thận một chút, biết không?”

Kỳ thực trong lòng lời muốn nói không chỉ dùng thiên ngôn vạn ngữ mà diễn đạt được, vậy mà chỉ mới nói hai câu, giọng đã nghẹn lại, chỉ có thể mỉm cười, không muốn để đối phương phát hiện.

Về phần phụ mẫu trưởng bối, Mục Tiểu Dịch lấy lí do ra ngoài là đi thăm một người bằng hữu, bởi vì ngày thường được tín nhiệm, không ai hỏi nhiều, hơn nữa gần đây Mục Đông Phong và Tô Phái cực kì bận rộn, cũng chẳng có lòng dạ hay thời gian rảnh rỗi mà đi quán y.

Tô Hoàng mặc dù bị cách chức tạm thời, nhưng thực tế hoàn toàn tự do không chịu bất cứ giới hạn nào, chẳng qua bởi vì mang trong người hoài nghi, hấn tận lực ở trong phủ ngậy ngốc không ra ngoài, hôm nay công sự cũng rồi đi rồi, buồn chán muốn chết, bất ngờ phát hiện ra hành vi của phụ thân và Mục bá bá có chút dị thường.

Tỉ mỉ nhớ lại, dường như mấy hôm trước, mẫu thân có nói gần đây phụ thân rất bận, lúc đó không để trong lòng, còn tưởng rằng trong nha môn có sự vụ gì đó, nhưng hiện tại xem ra, phụ thân không chỉ bận bịu, mà còn là cực kì bận bịu vào lúc nửa đêm hay sau khi bãi triều, thường ngày cả cơm cũng không ăn, nhưng toàn thân tinh thần đều rất phấn chấn.

Tô Hoàng ngỡ rằng phụ thân và Mục bá bá có thể đang tham dự chuyện gì đó, nhưng khó khăn lắm mới tìm được cơ hội hỏi, Tô Phái lại chỉ quăng trả một câu “Tiểu hài tử không cần lo nhiều như vậy”

Cộng sự không ở cạnh, không có ai có thể cùng trao đổi, Tô Hoàng nghĩ đi nghĩ lại, chính là nên đi Tùng Nguyệt tửu lâu một chuyến, nhưng phát hiện ra đã không còn thấy bóng dáng Tiểu Huống đâu nữa.

Ngạc nhiên lúc đầu qua đi, trào dâng trong lòng là cảm giác xót xa. Mặc dù chưa có kết luận, nhưng bởi vì nghi ngờ, cho nên những địa điểm cùng thành viên liên lạc mà mình biết, tất thấy đều đã thay đổi và chuyển đi.

Về đến nhà, nhin không được trùm chăn khóc một hồi. Hiện tại ngoại trừ bị động chờ đợi, giữa hấn và Nam Cực Tinh đôi bên đã không còn bất cứ liên hệ nào nữa rồi.

Mở mắt, nhìn đâu cũng không thấy cộng sự, ước chừng còn chưa tới một ngày, vậy mà đau đớn cùng lo sợ đã muốn không thể chịu đựng nổi, Tô Hoàng nghĩ đến những Thiên ấn Đỉnh tử vẫn luôn sinh hoạt trong bóng tối kia, cảm thấy bản thân không sao tưởng tượng được bọn họ bằng cách nào có thể chịu đựng loại áp lực nặng nề đến vậy trong lòng.

Đại môn tiểu viện bất ngờ vang lên tiếng động, có tiếng bước chân lại gần, Tô Hoàng vội lau khô vết tích nước mắt trên mặt, ngồi dậy chỉnh sửa lại tóc tai trang phục.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ nhỏ rồi mở ra, Tô gia đại ca bước vào, Tô Hoàng đứng dậy ra đón.

“Tiểu Ngũ?” Tô Đại tiến sát khuôn mặt đệ đệ dò xét một lúc, cau mày nói, “Người gần đây sao vậy? Tình thần không được tốt, cơm ăn cũng không vô, mẫu thân và đại tẩu người lo cho người lắm, sợ người sinh bệnh, bảo ta đến xem người. Có chỗ nào khó chịu, nhất định phải nói với các ca ca a”

“Đệ không sao, chẳng qua có chút buồn chán quá thôi”. Tô Hoàng vội bày ra vẻ tươi cười, kéo ghế cho đại ca ngồi.

“Người từ trước đến nay vẫn thích ra ngoài chơi, đang yên đang lành sao lại buồn chán? Khó có được khi nào cha bận rộn bỏ mặc việc nhà như vậy, người ngược lại lại ủ rũ mất tinh thần. Còn có sao mất lại đồ thể này? Vừa khóc sao? Sao lại khóc? Có phải ở bên ngoài bị người khác ức hiếp không? Ai dám khi dễ Tiểu Ngũ nhà ta, người nói cho đại ca biết coi”

“Đâu có, đệ vừa mới ngủ dậy, dụi mắt thôi mà”. Tô Hoàng giống như làm nũng ấn đại ca ngồi xuống, hỏi, “Đại ca, ca biết vì sao gần đây cha lại bận rộn vậy không?”

“Ngoài chuyện công vụ thì còn là chuyện gì nữa”, Tô Đại trả lời qua loa một câu lấy lệ, tựa hồ không muốn nhiều lời, quay trở lại vấn đề cũ, “Người là tiểu nhi tử được mẫu thân yêu thương nhất, phải nhớ quý trọng thân thể của chính mình, đừng để trưởng bối phải lo lắng, gần đây nhìn người gầy đi rất nhiều, năng ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt vào, thực sự cảm thấy buồn chán quá thì cứ kiếm đại tẩu nói chuyện”

“Biết rồi, đệ nhất định...” Tô Hoàng nói được phân nửa, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hấn nghe được ở tiền viện có âm thanh huyền ảo, có tiếng hét chói tai, tiếng khóc la, tiếng hô quát mắng chửi. Tô Đại biến sắc, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Chạy theo đại ca tới tiền viện, chỉ thấy hạ nhân bỏ chạy tán loạn, xuất hiện rất nhiều quan binh, đồn đám người chạy tới đình viện, quan quân theo lệnh chỉ huy, lục soát khắp nơi.

“Các người đang làm gì?” Tô Đại tiến lên phần nộ quát.

Một tên quan quân liếc hắt, nói: “Phụng chỉ Thánh Thượng, Tô Phái, Mục Đông Phong hai người tham dự mưu đồ hãm hại Ngự thiên tuế, bắt giam tại chỗ toàn gia, tịch thu gia sản, chờ Ngự thiên tuế xử trí!”

Lúc này người nhà Tô Mục đều bị xua ra khỏi phòng, Tô Hoàng vội lao lên đỡ lấy mẫu thân.

“Cha ta hiện tại ở chỗ nào?” Tô Đại lớn tiếng hỏi.

“Mau áp giải đi” Quan quân kia lạnh lùng nói, “Bản quan tới tịch biên gia sản, không muốn đả thương người, các người tốt nhất nên biết thức thời một chút cho ta”

Tô Đại nghiêng răng lui về sau, cùng mấy người huynh đệ trao đổi ánh mắt, bao thành vòng tròn, bảo hộ nữ quyến ở bên trong.

Không biết qua bao lâu, Tô Phái và Mục Đông Phong bị áp giải tới, Tô Hoàng thấy hai vị lão nhân không giống phải chịu thương tích, thoáng chút an tâm. Tên quan quân kia tiến lên tách riêng người hai nhà Tô Mục, cẩn thận tra xét, hỏi: “Con trai Mục Đông Phong, Mục Tiểu Địch đâu?”

Mục Đông Phong ngẩng đầu nói: “Con ta ra ngoài rồi”

“Ra ngoài? Không phải vừa mới chạy mất đấy chứ?” Tên quan quân hừ một tiếng, ngoảnh đầu sai người, “Lập tức báo cáo cho Lệ thống lĩnh!”

Tô Hoàng trong lòng nhảy dựng. Lệ Vĩ? Những người này ăn vận đâu phải Tử Y Kỳ?

Sau khi tịch thu tài sản xong xuôi, hạ nhân trong phủ toàn bộ đều bị đưa đi, người hai nhà Tô Mục bị dồn tới tiểu viện vốn là nơi ở của Mục Nhược Tư, bên ngoài viện phái người canh gác dày đặc.

Lúc này Tô Đại mới tìm được cơ hội thấp giọng hỏi phụ thân: “Thất bại rồi sao?”

Tô Phái và Mục Đông Phong sắc mặt xám đen lại, oán hận thở dài.

“Tại sao lại như vậy? Tần đại nhân chẳng phải đã lên kế hoạch rất chu toàn rồi sao?” Hai bàn tay Tô Đại vịn vịn, “Gần đây tiến hành cũng rất thuận lợi mà...”

“Ai!” Mục Đông Phong bi thương nói, “Chúng ta ngay từ đầu không nên dùng tên tiểu nhân Chu Phong kia!!”

“Chu Phong?” Đột nhiên nghe đến cái tên này, Tô Hoàng không khỏi kích động kêu lên.

“Lão gia”, Tô phu nhân bình tĩnh nói, “Đại sự của người, ta vẫn luôn không can vãn không dò hỏi, nhưng hiện tại sự tình đã tới nông nỗi này, chân tướng thế nào người cũng nên nói rõ ràng, cũng coi như là có lời giải thích với các hài tử”

Tô Phái dụng lực đấm lên tường, nói: “Chuyện đã tới nước này, cũng không còn gì không thể nói. Đều bởi lão Ngự tặc thao túng triều cương, vì quốc gia ngày sau, chúng ta thân làm kẻ bề tôi, không thể khoanh tay đứng nhìn được, đại khái từ nửa năm trước, do bộ Lại Tần đại nhân triệu tập, một nhóm cựu thần trung quân ái quốc chúng ta âm thầm liên hợp, mong muốn có thể vì hoàng thượng và triều đình làm chút sự tình...”

“Bộ Lại Tần đại nhân? Tần Thượng? Ông ta không phải nhạc phục của Lệ Vĩ sao?” Tô Nhị hoảng hồn nói.

“Tần đại nhân một lòng vì nước, ngày thường cùng lão Ngự tặc đều chỉ là hư tình giả ý. Bởi vì Tần tiểu thư xinh đẹp nhất kinh thành, lão Ngự tặc ám chỉ với ông muốn thay Lệ Vĩ chọn vợ, vì muốn thu thập tin tức nội bộ lão Ngự tặc, Tần đại nhân liền lợi dụng cơ hội...”

“Ông ta... Ông ta không biết con gái mình đã có người trong lòng rồi sao?” Tô Hoàng nhú mày, nhỏ giọng hỏi.

“Người thì biết cái gì? Đại nghĩa quốc gia, đến cùng vẫn hơn tư tình nhi nữ...” Tô Phái trừng mắt tiểu nhi tử.

“Bởi vì đại nghĩa quốc gia, có thể hi sinh hạnh phúc cả đời của một người con gái yếu đuối sao?” Tô Hoàng nhắm mắt lại, con mắt có chút cay cay, “Lẽ nào ý nguyện của Tần tiểu thư không quan trọng sao?”

“Tần tiểu thư là bậc hào kiệt nữ nhi, nàng đương nhiên nguyện ý làm chuyện này!” Tô Phái trách mắng, “Người không biết thì đừng có nói lung tung!... Đúng rồi, làm sao người biết Tần tiểu thư đã có người trong lòng?”

“Trên phố vẫn thường có những lời đồn đại...” Tô Hoàng thần nhiên nói. Hắn cố hồi tưởng tân nương trong buổi hôn lễ ngày hôm đó, một tân nương không có được một chút tôn trọng từ tân lang, khoanh khắc bãi thiên địa, sâu trong thâm tâm nàng, là ai? Vì sao nàng lại hạ lệnh “đánh cho tới chết”? Là bởi vì đánh càng ác, tình nhân càng chóng chết tâm sao? Tâm nếu chết rồi, có thể cầu xin phụ thân không cần diệt khẩu?

Bởi lẽ không hề quen biết, Tô Hoàng không hiểu được suy nghĩ thực sự của người con gái bị đưa đi làm vật hi sinh này, nhưng hắn cũng không tự chủ mà cảm thấy đau đớn cho nàng.

“Nửa năm qua chúng ta vẫn không ngừng tìm kiếm cơ hội lật đổ lão Ngư tặc”, Mục Đông Phong tiếp lời, “Tiếc rằng lão kết bè kéo đảng, quyền khuynh triều đình, không có yếu điểm và chứng cứ xác thực, e rằng sự không thành được. Sau khi bàn bạc cùng các vị đại nhân, chúng ta đều nghĩ, nếu như có thể lợi dụng một nhân vật trọng yếu trong đám thuộc hạ của lão Ngư tặc, nói không chừng còn có khả năng thành công”

“Mọi người đã chọn Chu Phong?” Tô Hoàng hỏi.

“Một kẻ không ai ngờ là sẽ phản bội lão Ngư tặc, Chu Phong là phó thống lĩnh Tử Y Kỳ, đã vì lão Ngư tặc làm rất nhiều chuyện tình cơ mật, nếu có thể lợi dụng y, rất có khả năng sẽ đạt thành mục đích của chúng ta. Huống hồ, trong kinh thành vẫn luôn có lời đồn Lệ Vĩ và Chu Phong bất hòa, Tần tiểu thư sau khi được gả cho Lệ Vĩ cũng đã xác nhận lời đồn không sai, Chu Phong quả thực không được lòng Lệ Vĩ, luôn bị Lệ Vĩ quở mắng trách phạt, thậm chí còn có công không thưởng, mà Ngư Khánh Ân một mực thiên vị Lệ Vĩ, không hề bênh vực cho y. Tần tiểu thư từng tận lực thăm dò, cảm thấy oán hận của Chu Phong có thể lợi dụng được. Vì thế chúng ta mới cố ý lập kế hoạch nhắm vào y”

Tô Hoàng cảm thấy trong lòng phát lạnh. Hắn đại khái đã đoán ra toàn bộ quá trình sự việc.

Kế hoạch của Tần đại nhân, đại khái là lợi dụng con gái mình dò hỏi một ít tin tức cơ mật, sau đó bảo nàng giấu thuốc sát truyền tin trong nhà của Chu Phong, từ đó vu khống Chu Phong và Nam Cực Tinh có qua lại. Căn cứ tính cách Ngư Khánh Ân rất đa nghi, lão nhất định sẽ không bỏ qua cho Chu Phong, lúc này dùng diện mục cứu người mà đàm phán với Chu Phong, bức y phải ứng thuận hợp tác.

“Ban đầu mọi chuyện đều rất thuận lợi”, Tô Phái thở phì phì nói tiếp, “Lão Ngư tặc quả nhiên trước mặt mọi người trở mặt với Chu Phong, tống giam y vào ngục, thậm chí nhất thời tức giận, còn nói hớ chuyện sứ giả Hồ tộc. Có qua lại cá nhân với Hồ tộc là một yếu điểm chí tử, chúng ta vốn hoàn toàn không hề hay biết chuyện đó, Ngư Khánh Ân tự mình nói ra, tất cả mọi người đều cho là trời cũng giúp ta rồi”

“Kết quả là lão cố tình nói cho mọi người nghe...” Tô Hoàng lẩm bẩm nói, “Trước mặt nhiều con em quan gia như vậy, đem yếu điểm cùng nhân chứng tất cả đều hai tay dâng cho người, lão đúng là tốt bụng mà...”

“Chúng ta có nội tuyến trong đông lao, thông qua hắn Tần đại nhân đã bí mật gặp Chu Phong. Trải qua một hồi thuyết phục, Chu Phong đã nói ra chuyện lão Ngư tặc tư thông với Hồ tộc, cũng đáp ứng làm chứng cho chúng ta, cung khai tố cáo hết thủy hoạt động hại nước hại dân của Ngư Khánh Ân”

“Làm chứng?” Tô Hoàng kinh ngạc ngồi thẳng dậy, “Làm chứng ở đâu?”

“Trên cung điện. Bệ hạ vẫn luôn bị Ngư Khánh Ân che mắt, rốt cuộc đem vận mệnh xã tắc giao cho một người như vậy nắm giữ, nhất định phải cho người thấy rõ bộ mặt thật của lão Ngư tặc. Sau khi có được sự chấp thuận của Chu Phong, nhóm cự thân lão tướng chúng ta ngày hôm nay liên danh trình tấu, thỉnh cầu bệ hạ xét hỏi Chu Phong, trừng phạt tội ác tày trời của Ngư Khánh Ân”

“Mọi người...” Tô Hoàng úp tay che mắt, rên thành tiếng. “Mọi người thực sự cho rằng chỉ cần hoàng đế hạ chỉ thì có thể trừng phạt Ngư Khánh Ân?”

“Chúng ta đương nhiên biết rõ không đơn giản như vậy”, Tô Phái giận dữ nói, “Ngư Khánh Ân ở trong triều thế lực bám rễ lắt léo, nhưng lão đến cùng cũng không thể một tay mà che trời, chúng ta đã liên hệ với các tướng quân khắp nơi có chí thanh trừ thân tín bên người quân vương, còn có các phiên vương bất mãn với Ngư Khánh Ân, ngay cả trong kinh thành, quân tuần tra và cấm vệ đều có người của chúng ta, chỉ cần

Thánh Thượng hạ chỉ chém đầu, cho dù lão Ngự tặc kháng chỉ mưu đồ phản nghịch, chúng ta cũng có thể bảo hộ thánh giá, chống đỡ cho tới khi quân đội cần vương từ khắp nơi kéo tới giải nguy.

“Tiếc rằng Chu Phong là tên tiểu nhân lật lọng, trên triều không những không tố cáo Ngự Khánh Ân, ngược lại... Thánh Thượng bị gian tặc che mờ mắt, cuối cùng hạ chỉ đem cự thần chúng ta...” Mục Đông Phong đau đớn lắc đầu.

Tô Hoàng thở dài, “Con nghĩ hoàng thượng không phải bị che mờ mắt đâu, chỉ e là hấn cũng chẳng làm gì khác được. Mọi người coi thường Ngự Khánh Ân quá rồi, ngay từ đầu, kẻ giăng bẫy lừa người chính là lão, vô luận là thú Tàn tiểu thư hay bắt giam Chu Phong đều thế. Bằng thực lực của lão, lão đã sớm nắm chắc hoàng thượng cùng kinh thành trong tay, vì sao còn để lộ sơ hở cho mọi người thấy? Lão bắt quá là muốn cho mọi người có một ảo giác, ảo tưởng rằng mình còn có sức mạnh có thể đối kháng với lão. Nhưng trên thực tế mọi người đã chứng kiến rồi đấy, lão muốn xử trí mọi người thế nào đều dễ như trở bàn tay, quân tuần tra cùng cấm vệ, có người nào không ở dưới sự kiểm soát của Tử Y Kỳ? Lão sợ dĩ vãng luôn để mặc mọi người, chẳng qua muốn lợi dụng hành động của mọi người, tra ra rốt cuộc còn có tướng lĩnh cùng phiên vương nào mang lòng bất mãn với lão mà thôi”

Mục Đông Phong và Tô Phái liếc mắt nhìn nhau, song song thở dài, nói: “Chuyện tới ngày hôm nay, chúng ta đương nhiên biết mình đã làm sai mất rồi, chỉ xót thương thay Tàn đại nhân tự sát ngay tại chỗ, hơn mười vị đại nhân giống như chúng ta đều bị bắt giam. Sợ rằng bước tiếp theo lão Ngự tặc sẽ lần lượt đối phó với các tướng quân đóng quân ở các nơi kia, còn có các vị vương gia”

“Các vị tướng quân và vương gia này đã biết mọi người thất bại chưa?” Tô Hoàng sốt ruột hỏi.

“Chưa”, Mục Đông Phong lắc đầu, “Ngay từ đầu toàn gia chúng ta đều bị nắm trong lòng bàn tay, Chu Phong trên triều sau khi lộ mặt, toàn thể chúng ta lập tức bị bắt giam, tin tức gì cũng không truyền ra ngoài được”

“Không thể để bọn họ không phòng bị gì mà bó tay chịu chết!” Tô Hoàng đứng bật dậy, “Lão Ngự tặc lần này rốt cuộc cũng tóm được chân tướng những người này, hai người mau đưa danh sách cho con, con nghĩ cách truyền tin!”

“Người?!” Tô Phái kinh ngạc tròn tròn mắt, cũng người nhìn chăm chăm tiểu nhi tử của mình.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Người?!” Tô Phái kinh ngạc tròn tròn mắt, cũng người nhìn chăm chăm tiểu nhi tử của mình.

Kỳ thực Tô Hoàng đã sớm chen vào tham gia thảo luận, nhưng hai vị lão tướng quân đương tâm trạng chán chường thất vọng, nhất thời không chú ý tới hấn có điểm bất đồng so với ngày thường, mãi cho đến khi nghe thấy đề nghị đó, mới kinh ngạc mà chuyển dời đường nhìn về phía hấn.

Tô Hoàng đứng ở góc phòng, lông mi hơi buông hạ, sắc mặt mặc dù có chút nhợt nhạt, nhưng thần tình đã khôi phục về bình ổn, tiếp xúc với ánh mắt của phụ thân, hấn nhàn nhạt cười: “Cha, con cũng không thể cam đoan sẽ thành công, nhưng vẫn muốn thử một phen”

“Tiểu Ngũ...” Biểu tình Tô Phái có phần mê muội khó lý giải, “Người... Người nói...”

“Chẳng phải cha vẫn luôn nói con chơi bời lêu lổng, không chịu làm chuyện đứng đắn sao? Hiện tại để con giúp cha làm một chuyện đứng đắn, không tốt ư?”

“Nhưng... Nhưng mà...” Tô Phái cảm thấy không biết phải nói thế nào mới phải, “... Người ngày thường... Đây quả thực không giống người...”

“Tô bá bá”, Mục Nhược Tư đột nhiên nói xen vào, “Để Ngũ ca đi đi, cháu tin trong số chúng ta, huynh ấy là người thích hợp nhất để đi làm chuyện này”

Bất ngờ nghe được nhận xét này, Tô Hoàng không khỏi ngẩn ra, quay đầu sang nhìn Mục Nhược Tư, đổi lại năng mím cười đáp trả hần: “Muội tin huynh và ca ca muội đều là người có thể tin nhiệm, có thể trông cậy”

“Nhưng... Nhưng hiện tại bên ngoài canh phòng tầng tầng lớp lớp, Tiểu Ngũ ra ngoài không phải là đi tìm đường chết sao?” Tô phu nhân vành mắt đã phấp phỏng, gắt gao nắm chặt tay nhi tử.

“Mẹ”, Tô Hoàng đỡ lấy tay bà, khẽ giọng nói, “Sẽ có biện pháp... Cũng may đây không phải đông lao, canh phòng sơ hở rất nhiều, hi vọng có thể an toàn trốn thoát”. Nói rồi hần ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, thoáng chốc đã lại tới sát cửa sổ, quan sát vị trí thủ vệ bên ngoài, nhíu mày trầm tư.

“Ngư Khánh Ân vì sao không nhốt chúng ta vào đông lao? Nếu như bị nhốt vào đấy rồi, không những không thể trốn thoát, hơn nữa cho dù Nam Cực Tinh có xuất thủ tương cứu, e rằng cũng khó có thể thành công mà?” Tô Đại nghi hoặc đặt câu hỏi.

“Lão Ngư tặc kia, trái lại đang mong có người tới cứu viện”. Mục Nhược Tư thoáng nở nụ cười lạnh lùng, “Thứ nhất, có thể xác nhận mọi người ở trong thành còn có đồng đảng nào lọt lưới hay không, thứ hai cũng có thể thăm dò xem Nam Cực Tinh ở kinh thành lực lượng rốt cuộc lớn mạnh chừng nào, chẳng phải là một mũi tên bắn trúng hai con chim sao?”

“Thật độc”, Mục Đông Phong nắm tay lên bàn, “Lão đã lục soát tịch biên nhà từng người, cũng sớm tìm được danh sách những người tham gia liên minh trong phủ Tần đại nhân, vẫn còn lo thế chưa đủ triệt để...”

Tô Hoàng cắn môi dưới, trong lòng đau đớn đến thất lại. Hần biết rõ lực lượng khu Đông Nam đã suy yếu hơn phân nửa, cho dù thành công thoát ra ngoài báo tin cho các tướng quân và phiên vương ở ngoài kia, nhưng những người còn bị vây hãm ở kinh thành chỉ sợ cũng không cứu được mấy người...

“Nhưng lúc này trốn ra ngoài rất nguy hiểm, hay là để ta đi”. Tô Tứ cũng tự nguyện xông pha.

“Hiện tại mấu chốt không phải là trốn được hay không, mà là sau khi trốn ra ngoài bước tiếp theo nên làm thế nào. Tứ ca, ca ở bên ngoài có bằng hữu nào có thể giúp chuyển tin tức ra khỏi kinh thành không?”

Tô Tứ ngẩn người: “Không... Ý đệ là... Đệ có?”

“Phải”. Tô Hoàng gật đầu dứt khoát, “Đệ... có đồng bạn vô cùng đáng tin”

“Tiểu Ngũ”, Tô Phái dùng ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử, “Cha hiện tại cũng bị người lòng tới hồ đồ rồi, không biết người đến cùng là ai nữa, cũng không muốn phải hỏi cho rõ ràng, nhưng nếu người đã quyết tâm làm như vậy, cha sẽ nói cho người biết tên các tướng quân và phiên vương chúng ta liên lạc, có thể giữ lại một người hay một người”

Tô Hoàng hít sâu một hơi, đi tới trước mặt phụ thân quỳ xuống, từ trên lý y [1] xé xuống một mảnh vải, Mục Nhược Tư ở bên cạnh đưa tới một cây bút kẻ lông mày, hần nói một tiếng cảm tạ, tiếp nhận lấy, nghiêm cẩn viết lại những cái tên Tô Phái nói ra.

“Cha, mẹ, bá phụ, bá mẫu, mọi người yên tâm, chờ con giao ghi chép này cho người đáng tin cậy xong, nhất định sẽ quay về cùng mọi người đồng sinh cộng tử...”

“Tiểu Ngũ!” Tô Phái dụng lực bắt lấy vai hần, “Ta không cho phép con quay lại, Ngư Khánh Ân trước sau gì rồi cũng hạ lệnh giết, cha mẹ không cho phép con quay lại chịu chết, nghe chưa?”

Tô Hoàng cảm thấy đường nhìn trở nên mơ hồ, cổ họng giống như bị ai bóp nghẹt. Hần hiểu rõ bản thân mình lần này ra đi thiên nan vạn hiểm, e rằng căn bản là không còn mạng trở về, nhưng đối diện với vẻ mặt đau buồn của phụ mẫu, chỉ có thể ép buộc bản thân gắng gượng một tia mỉm cười.

“Việc này không nên chậm trễ, trước tiên tới bàn xem làm thế nào giúp Tiểu Ngũ thoát ra ngoài”. Mục Đông Phong vỗ vai lão bằng hữu, “Trong viện mặc dù chỉ có hai mươi người thủ vệ, nhưng không biết bên ngoài còn có bao nhiêu quân lính, cậy mạnh xông ra là không thể, nhất định phải nghĩ biện pháp khác”

“Con mới nhìn lướt qua”, Tô Hoàng chà xát mặt, chấn chỉnh tinh thần, “Trong viện tổng cộng có hai mươi mốt binh sĩ, đều mới đổi phiên không lâu, có mười một người đứng trong thiên tỉnh [2], sát cửa có bốn người thủ vệ, phía ngoài ba cửa sổ mỗi cửa sổ có hai người, trong đó cửa sổ phía đông và cửa sổ phía nam ở gần nhau, bọn họ hai bên có thể trông thấy nhau, nhưng hai người canh giữ ở cửa sổ phía bắc là chỗ rẽ, khuất tầm mắt những người khác, nếu có thể vô thanh vô tức mà đánh ngất bọn họ, thay quan phục binh sĩ, có lẽ có thể trà trộn thoát ra ngoài. Nếu thành công, trước lần đổi phiên tiếp theo cũng sẽ không bị người phát hiện, chỉ ít có thể tranh thủ khoảng thời gian là hai canh giờ”

“Chúng ta đều ở trong phòng, các cửa sổ đều khóa, làm sao vô thanh vô tức ra ngoài?” Tô Nhị hỏi.

Mục Nhược Tư khe khẽ cười, nói: “Cái này dễ thôi. Kỳ thực phòng này, còn có một cửa sổ nhỏ khác”

“Hả?”

“Đúng đúng”, Tô phu nhân cũng nói, “Trên tường phía tây, có một cửa sổ nhỏ”

Mục Nhược Tư đưa tay chỉ: “Tủ quần áo của cháu, nguyên bản đặt ở góc tường phía nam, sau đó Tô bá mẫu cùng cháu đi chùa thắp hương, một lão hòa thượng nói năm nay cháu có tiểu kiếp, cần phải đổi vị trí tất cả đồ vật trong phòng, cháu và bá mẫu tin nên trở về đã bài trí lại căn phòng, chiếc tủ kia được kê sang tường phía tây, trùng hợp chặn mất cửa sổ nhỏ ấy, bởi vì bên ngoài cửa sổ vừa hay là một cây đại thụ, phía sau cây liền kề với tường viện, cho nên những quan binh không hề để ý tới. Chỉ cần dịch chuyển tủ quần áo, để Tiểu Ngũ theo lối đó ra khỏi căn phòng này, rồi kiếm một bộ quan phục thay, hẳn là có thể thoát ra ngoài”

Tô Hoàng vốn dự định dỡ ngói trên nóc nhà để thoát ra ngoài, nghe được biện pháp vô cùng ổn thỏa này, trong lòng lập tức hân hoan. Mọi người chia làm hai nhóm, một nhóm chú ý động tĩnh binh sĩ trong viện, nhóm khác nhẹ nhàng di dời tủ quần áo, dùng dầu bôi tóc bôi trơn cửa sổ, cánh cửa sổ nhỏ vô thanh vô tức mở ra.

Tô Hoàng một lần nữa cáo biệt trưởng bối cùng người nhà, cúi đầu nói lời bảo trọng, vịn lấy bệ cửa sổ, giống như loài linh miêu khéo léo thoát thân ra khỏi gian phòng, thu mình nép sát góc tường phía bắc, thăm dò quan sát một chút, hai binh sĩ kia đang ngồi tựa vào tường bộ dạng buồn chán muốn chết, không có mấy tinh thần, nhưng không ngủ.

Luận về võ công, Tô Hoàng xử lý hai người binh sĩ tầm thường không tốn chút công phu nào, trong chớp mắt đã hạ gục bọn họ, lột y phục, trói chặt, tặng bọn họ một chưởng vào óc, để bọn họ sau vài canh giờ nữa cũng không tỉnh lại, còn mình thì khẩn trương thay quân phục, dắt lưng một thanh đao binh sĩ, phi thân qua tường bắc ra ngoài tiểu viện, tất cả hành động đều không một tiếng động, binh sĩ thủ vệ trong viện không hề phát giác.

Dù sao cũng là nhà của chính mình, Tô Hoàng rất quen thuộc với địa thế, lảng tránh tầng tầng thủ vệ, thực sự tránh không được mới đường đường chính chính đi qua. Binh lính canh gác chủ yếu là để đối phó với người bên ngoài muốn xông vào cứu viện, căn bản không hề nghĩ tới người bị khóa nhốt trong phòng lại vô thanh vô tức chạy ra ngoài, bởi vậy Tô Hoàng từ trong đi ra ngoài thực sự vô cùng suôn sẻ, chẳng mấy chốc đã ra khỏi phủ, chạy men theo bờ tường qua liên tiếp mấy nhà kế bên mới dừng lại thở hổn hển.

Ngoảnh đầu nhìn lại, phía Tô phủ vẫn một mảnh im lìm, không có bất cứ tiếng động lớn nào, mình chứng tạm thời chưa có ai phát giác ra phạm nhân thiếu đi mất một người. Tô Hoàng vắn về danh sách giấu trong tay áo, trầm ngâm giây lát. Lúc này một giây cũng đặc biệt trân quý, không được phép ngẫm nghĩ, càng không được phép do dự. Nắm chặt chuôi đao trong tay, hẳn dùng tốc độ nhanh nhất băng qua những con hẻm chằng chịt như lưới nhện, trốn tránh phu canh đi tuần ban đêm, chạy gần nửa canh giờ, tới trước một căn nhà dân nhỏ bé đơn sơ. Nhìn một lượt xung quanh xác nhận không có vấn đề gì, Tô Hoàng xoay người phóng qua bức tường gạch đất nung, chạy thẳng tới một gian phòng sơ sài bên trong viện, khẽ gõ lên cánh cửa đã bong tróc từng mảng, thấp giọng gọi: “Vương Nhị ca...”

Vương Nhị ca là người bán tào phớ ở chợ phía tây thành, bởi vì tay nghề tốt, bình thường vẫn hay có đại quan quý nhân chiêu cổ, Tô Hoàng ngày thường không có việc gì cũng vào ăn một bát, cao hứng thì tán gẫu mấy câu.

Nguyên bản, quan hệ chỉ có vậy mà thôi. Mãi cho đến một lần tham gia hành động liên hợp, hai người vượt qua một khu vực rậm rạp bụi gai, khăn trùm mặt cùng lúc bị móc phải rơi xuống, cùng lúc “Ồi” một tiếng, tất nhiên cũng sẽ không tìm được mà cùng lúc ngoảnh mặt nhìn bên kia một cái, không ngờ kết quả lại thấy được người quen.

Sau khoảnh khắc kinh ngạc ban đầu, hai người nhìn nhau cười cười, rồi đồng thời kéo khăn che mặt lại.

Tô Hoàng vẫn thường xuyên đi ăn tào phớ của Vương Nhị ca, cao hứng thì tán gẫu mấy câu, chưa bao giờ đề cập đến bất luận chuyện gì liên quan tới Nam Cực Tinh.

Căn bản không ai biết hai người bọn họ khác tổ lại biết được thân phận của nhau, bởi vậy cũng sẽ không ai nghĩ đến chuyện điều chuyển Vương Nhị ca.

Tiếng gõ cửa khe khẽ tiêu tán trong không gian, trong phòng vang lên thanh âm đã biết đơn điệu, một lát sau cánh cửa mở ra, khuôn mặt vuông vức của Vương Nhị ca hiện ra dưới ánh trăng, trông thấy Tô Hoàng, lộ rõ vẻ kinh hãi, trong mắt ánh lên tia cảnh giác, có lẽ đã biết chuyện Tô Hoàng bị đình chỉ chức vụ.

“Vương Nhị ca, người hãy tin ta, ta sẽ không làm hại người, lại càng không làm hại tới Nam Cực Tinh. Ta hiện giờ có chuyện rất khẩn cấp muốn tìm tổ trưởng của ta, ta van người, thỉnh Nhận Tinh liên lạc của người thông báo cho Tề đại ca tới đây một chuyến, thực sự là chuyện rất quan trọng!” Tô Hoàng khẩn thiết nói.

“Người...” Vương Nhị ca vẻ mặt lúng túng, “Cộng sự của người đâu?”

“Y ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi. Ta không có cách nào liên lạc với người trong tổ của mình, buộc lòng phải tìm người. Ta chỉ cầu người nhờ Nhận Tinh thông báo cho Tề đại ca một tiếng, tới hay không do chính y quyết định!” Tô Hoàng cố gắng khiến cho giọng nói của mình có vẻ ôn hòa một chút, đồng thời trong lúc đó vẫn luôn duy trì khoảng cách với Vương Nhị ca, tránh cho đối phương khỏi cảm thấy bất an.

“Nhưng tổ trưởng Tề... không phải người của tổ chúng ta...”

“Các Nhận Tinh biết nhau, bảo hắn đi tìm Tiểu Huống, Tiểu Huống biết phải làm thế nào!”

Vương Nhị ca sắc mặt ngưng trọng trầm mặc trong chốc lát, nhìn nhìn Tô Hoàng, lại vắn vắn ngón tay.

“Nếu người không yên tâm, có thể điểm huyết đạo của ta, rồi trói ta ở chỗ này”, Tô Hoàng có chút buồn bực nói, “Lẽ nào người tin điều tra viên kia, không tin đồng bạn từng kề vai sát cánh chiến đấu với mình?”

Vương Nhị ca thần tình chấn động, đi đi lại lại trong viện, đột nhiên giậm chân, nói: “Người ở đây chờ một lát”. Dứt lời vội vàng xuất môn, rất nhanh đã tan biến trong màn đêm.

Tô Hoàng thở hắt một hơi thật dài, ôm gối ngồi xuống bậc thềm lát một lớp gạch đất nung. Lúc này là khoảng thời gian đêm sâu thẳm nhất, vầng trăng sáng trong lạnh lẽo, bốn bề tĩnh lặng quạnh quẽ, hàn ý lãnh liệt miên man trong không gian, thấm đẫm y sam hài miệt [3]. Tô Hoàng vuốt ve thanh Lưu Hồn đoản kiếm giấu trong ngực mà cộng sự đã lưu lại trước khi đi, lẩm nhẩm niệm cái tên Mục Tiểu Dịch trong miệng, dường như muốn dùng cái tên ấy để chống lại đêm sâu lạnh lẽo.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, phía trên bức tường gạch bỗng lóe lên một bóng người, Vương Nhị ca nhẹ nhàng nhảy vào, Tô Hoàng vừa mới đứng lên, liền trông thấy thân ảnh cao lớn của tổ trưởng mình ngay sau, không khỏi vừa vui mừng vừa kinh ngạc mà hô một tiếng: “Tề đại ca...”

“Vào trong nói đi”. Tề Bôn đề thấp thanh âm kéo Tô Hoàng vào bên trong phòng, Vương Nhị ca khép cánh cửa sau lưng lại, phồng chừng là ở bên ngoài canh gác.

Mấy ngày cô lập, bỗng nhiên gặp được đồng bạn, Tô Hoàng nhin không được vành mắt đã đỏ hồng, phải hít sâu mấy lần mới khống chế được xung động trong lòng.

“Chúng ta đã biết Ngư Khánh Ân ngày hôm nay đột nhiên tịch biên gia sản mười mấy vị đại thần, trong đó cũng có phụ thân người” Tề Bôn khẽ giọng nói, “Các Điệp Tinh nói, gia đình hơn mười vị đại nhân toàn gia đều bị bắt, cho nên ta nghĩ người cũng...”

“Ta trốn ra, có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói cho người biết”. Bởi vì thời gian cấp bách, Tô Hoàng không tốn lời vô ích, trực tiếp đem đầu đuôi tất cả mọi sự kể lại một lượt, rồi đưa danh sách viết bằng bút kẻ lông mày cho tổ trưởng xem.

“Hóa ra là như vậy...” Tề Bôn chau mày, “Tuyệt đối không thể để lão Ngư tặc được đắc ý!”

“Mau mau phái Nhận Tinh đi thông báo cho các vị tướng quân và phiên vương, để bọn họ sớm chuẩn bị, chờ lão Ngư tặc tiên hạ thủ vi cường, lúc ấy cái gì cũng đã muộn!”

Tề Bôn cắn chặt răng, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Tề đại ca...?”

“Tiểu Hoàng, người còn không biết”, Tề Bôn quệt trán, “Sau khi vị Tiết tiên sinh kia tới, hầu hết quyền hành đều thu về tay ông ta, mấy người tổ trưởng chúng ta gần như đều đã mất quyền, không có sự chấp thuận của ông ta, một người Nhận Tinh ta cũng không thể điều động...”

“Tại sao lại có thể như vậy?!” Tô Hoàng vừa tức giận vừa nóng vội, “Ông ta có quyền làm như vậy sao?”

“Có... Địa vị của ông ta và Văn lão đại là ngang nhau...”

“Vậy... Vậy đi nói cho ông ta biết, thỉnh ông ta chấp thuận phái Nhận Tinh a!”

Tề Bôn có phần khó xử nhìn Tô Hoàng, ấp a ấp úng nói: “Tiểu Hoàng, người biết ông ta có lòng nghi ngờ người, hiện tại hơn mười gia đình đại thần bị bắt, nhưng lại chỉ có một mình người trốn thoát, khó tránh khỏi ông ta lại...”

“Ta... Ta...” Tô Hoàng tức giận tới cả người đều run lên, nắm lấy tay tổ trưởng, “Tề đại ca, người dẫn ta đi gặp ông ta, nếu như ông ta không tin, ta có thể ngay tại chỗ chết trước mặt ông ta, người đã chết, ông ta hẳn phải tin lời ta nói là thực chứ?”

“Tiểu Hoàng!” Tề Bôn phẫn nộ quát, “Cái gì mà chết với sống, không cho phép người có loại suy nghĩ hồ đồ này, nếu người chết, Tiểu Dịch trở về ta biết ăn nói thế nào với y?”

“Thế nhưng Tề đại ca...” Tô Hoàng gấp đến độ sắp khóc tới nơi, “Chuyện này không thể chậm trễ được. Sớm thông báo cho người bên ngoài biết tin, sớm báo cáo cho cấp trên ở Giang Bắc, không những có thể bảo vệ lực lượng chống đối Ngư Khánh Ân, nói không chừng còn có biện pháp cứu những người ở bị bắt giam ở kinh thành nữa!”

Tề Bôn dè dặt bờ vai hấn, nắm nhẹ, môi mím chặt. Im lặng suy nghĩ một lát, y rốt cuộc cắn răng nói: “Được rồi, ta đưa người đi gặp Tiết tiên sinh, người trực tiếp nói trước mặt ông ta. Nhưng người phải đáp ứng ta, mặc kệ ông ta tin hay không, không cho phép người cắt cổ hay đòi chết để chứng tỏ. Nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Tô Hoàng lập tức gật mạnh đầu.

“Việc này không thể chậm trễ, đi thôi. Thanh đao dắt ở thắt lưng này đừng mang theo, người bây giờ tạm thời bị đình chỉ chức vụ, mang theo binh khí đi gặp ông ta, chẳng phải lại mắc thêm một sai phạm hay sao?” Tề Bôn thở dài, mở cửa phòng, nói một hai câu với Vương Nhị ca, liền dẫn Tô Hoàng nhanh chóng rời đi.

Bởi vì không biết nơi đến ở đâu, Tô Hoàng yên lặng theo sát phía sau Tề Bôn, hai người rất nhanh đã vòng qua nửa thành, đi tới bờ đê.

Ngày trước cứu được thư sinh tình nhân của Lệ phu nhân chính tại đoạn bờ đê này, không ngờ mới có thời gian mấy tháng ngắn ngủi, vậy mà đã xảy ra biết bao chuyện.

Càng rắc rối mê loạn, càng khổ nạn trùng trùng, Tô Hoàng lại càng cảm thấy nhớ mong người cộng sự hiện tại không ở bên, dường như so với những tháng ngày xa cách đằng đằng liên miên trước đây, nhớ mong càng thêm da diết nhiều lắm.

Ngón tay, cầm lòng không đặt, lặng lẽ luồn vào trong ngực, chạm vào thanh Lưu Hồn đoản kiếm y lưu lại.

Không biết lúc này, y đang ở nơi nào? Y đang làm gì? Y có nhớ mình giống như mình rất nhớ y?

“Tiểu Hoàng, dưới sông có cái gì đang trôi thế?” Tề Bôn đột nhiên đứng sững lại, cả kinh nói.

Tô Hoàng vội nhìn về phía lòng sông, một mảnh tối đen mờ mịt, xông vào màn sương trắng mỏng manh, đang muốn hỏi một tiếng “Ồ đâu cơ?” bỗng nhiên cảm nhận được một cổ kinh phong từ phía sau ập thẳng tới, theo bản năng xoay người lại, tay phải nắm Lưu Hồn đoản kiếm chém vào cổ gió rít gào, kiếm chém nặng nề, chặt vật chống trả hiểm cảnh, vì quá khẩn trương kinh lực vận không đủ, chấn động khiến kiếm suýt vọt khỏi tay văng mất, đồng thời cảm thấy ngực trái đau buốt, một chưởng hung ác chụp tới, cơ thể bay về sau, lập tức một ngụm máu tươi hộc khỏi miệng.

“Trên người người vẫn còn binh khí?” Kẻ tập kích có phần kinh ngạc.

Nhưng người càn kinh ngạc chính là Tô Hoàng. Hắn nhìn đau buốt trong ngực, giãy dụa gượng người, khó có thể tin nổi từng mắt nhìn người trước mặt.

“Thực ra, vốn định cho người vô tri vô giác mà chết, có thể bớt chịu khổ một chút”. Giọng nói của Tề Bôn thể mà lại có vài phần thương cảm.

“Sao... Sao lại là... người... Người vì sao muốn...” Lại một ngụm máu tươi xộc lên, chen đứng câu nói. Vết thương đau buốt khó nhìn, nhưng càng đau hơn, chính là tâm.

Đó là tổ trưởng của hắn, người lãnh đạo của hắn, người dẫn dắt hắn, suốt hai năm trời, người này đã có biết bao lần cùng mọi người vào sinh ra tử đẫm máu? Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?!!

“Ta của trước đây, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày phản bội Nam Cực Tinh...” Tề Bôn thấp giọng nói, “Ta đã từng vì nó vào sinh ra tử, chết cũng không hối... Thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu chán ghét, chán ghét hiểm nguy không bao giờ tận, lưu bát không bao giờ tấn, chán ghét quanh năm không thể ở bên người yêu thương... Ta mong muốn có thể được làm một người bình thường, có thể có tử, chung hưởng thiên luân [4]... Nhưng còn tại Nam Cực Tinh một ngày, nguyện vọng này mãi mãi cũng chỉ là mộng tưởng, không cách nào thực hiện, chí ít là ta không nhìn ra được cách nào thực hiện... Tiểu Hoàng, người biết không? Tâm của một người một khi đã có bóng đen, thì sẽ có vết rạn, kể từ nửa năm trước bắt đầu phạm phải sai lầm đầu tiên, ta không còn có thể quay đầu được nữa...”

“Người... Người...” Tô Hoàng ôm ngực, ho dữ dội, “Vây... Vây Ngụy Anh Kiệt...”

“Y đương nhiên vô tội”. Tề Bôn hơi nhếch khóe môi, “Sau trận Phục Ngưu sơn ta biết bên trên nhất định sẽ truy xét chuyện này, bởi vậy ta phải mau chóng ngụy tạo vật chứng, ngụy tạo nhân chứng, còn phải bịa ra một cái cớ khẩn cấp để y bị xử tử trước khi điều tra viên tới, không để cho y có cơ hội được mở miệng biện giải cho mình. Ngày hôm đó, giống như ta lừa các người, ta cũng lừa y nói là có một tên nội gián đã giấu tin mật quan trọng trong gian thay đồ thứ ba ở tầng hai Phiêu Diệp hiên ở mã tràng, kêu y đi đoạt lại trước khi Tử Y Kỵ lấy được, y đương nhiên lập tức đến đó”

Tô Hoàng tuyệt vọng nhắm mắt lại. Tỉ mỉ nhớ lại tình hình ngày hôm đó, Ngụy Anh Kiệt vội vàng vàng tới, nói được mấy câu lại vội vàng vàng chạy đi Phiêu Diệp hiên, y liếc nhìn Chu Phong, ắt hẳn chỉ là muốn quan sát xem đối phương liệu đã lấy được tin mật hay chưa. Lúc ở trong phòng thay đồ mình lừa y mà kêu tên Chu Phong, biểu tình nháy mắt vui mừng như vậy là bởi vì nghe được Chu Phong lúc này mới đến, tình báo hẳn là chưa bị lấy đi nên rất cao hứng, thế nhưng y ngàn lần vạn lần không ngờ tới, cảm nhận tiếp theo lại là kiếm phong lạnh lẽo vô tình của chính đồng bạn mình.

“Ngụy Anh Kiệt lúc chết hẳn là không biết y lại chết vào tay đồng bạn của mình, như vậy có lẽ cũng là một loại hạnh phúc, chí ít y không cần phải chịu đựng khổ sở như người hiện tại”. Tề Bôn trầm mặc thở dài, hốc mắt lại có phần ươn ướt.

“Ông bạc kia...” Tô Hoàng run giọng hỏi, chỉ cảm thấy trái tim bên dưới bàn tay, nhộn nhạo, áp bức, tê dại, đau buốt...

“Ta lừa y, nói đó là vật muốn tặng cho Thư Doanh, nghe nói y sắp đi phương bắc, cho nên nhờ cậy y đưa cho Thư Doanh... Y không may nghĩ ngờ, luôn mang theo người...”

Tô Hoàng nghiêng chặt môi dưới, cắn thành một đường máu sâu hoắm. Đúng vậy, ông bạc kia chẳng có ý nghĩa gì hết, cho nên Chu Phong mới lục soát qua loa như thế, ngay cả một lần kiểm tra chéo cũng không có, bởi vì y căn bản không quan tâm có thể lục soát ra ông bạc hay không, nhiệm vụ chính của y ngày hôm đó là nhìn Ngụy Anh Kiệt bị giết, sau đó chờ Ngự Khánh Ân và Lệ Vĩ đến. Mà Ngự Khánh Ân cố tình nói

Ngụy Anh Kiệt bình thường đều dùng loại ống bạc này để truyền tin, cũng chỉ là để gây ấn tượng sâu sắc thêm cho mình và Mục Tiểu Dịch, khiến cho không còn ai nghĩ Ngụy Anh Kiệt có thể là người vô tội.

Nam Cận... Còn có Nam Cận... Hẳn thay mình che giấu ống bạc, hành vi ấy chỉ sợ cũng không gạt được...

“Ta báo cáo chuyện Nam Cận giúp ta cho người, người cũng tố giác với Tử Y Kỳ?” Tô Hoàng kiềm chế cảm phần trong ***g ngực, hỏi.

“Đúng thế, có điều dường như trước khi ta tố giác tự hân đã nói với Lệ Vĩ rồi”. Tề Bôn nuốt xuống một ngụm nước bọt, “Mà ta sợ dĩ lệnh cho người không được đi tìm Nam Cận lấy lại danh sách, bởi vì ta biết hẳn chắc chắn không cầm bất cứ thứ gì. Đáng tiếc người lại không nghe ta... Lúc đó ta còn tưởng rằng khi người biết được ống bạc rồi không sẽ nghi ngờ, không ngờ người cư nhiên lại cho rằng đó là vì Ngụy Anh Kiệt muốn dùng phương thức truyền khẩu để truyền tin... Tuy nhiên để đề phòng có một ngày cuối cùng người cũng nghĩ thông, ta không thể không lợi dụng mối quan hệ qua lại giữa người và Nam Cận, báo cáo với Tiết tiên sinh rằng người có rất nhiều điểm đáng ngờ, biến người thành kẻ chịu tội thay ta. Mặc dù tới nay người đột nhiên trốn ra làm ta giật bắn người, thế nhưng đến cùng người cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì”

Tô Hoàng cắn chặt khớp hàm, ngoan cố đè nén khí huyết bốc lên cuộn cuộn trong ***g ngực. Đau đớn của vết thương, không thể so sánh với đau đớn trong tâm can như nứt như toác, nếu trên tay đã dính máu đồng bạn vô tội, như vậy sai lầm cùng sỉ nhục này, chỉ có thể dùng chính máu mình mới có thể rửa sạch.

Đồng quy vu tận. Liều mạng cùng người này đồng quy vu tận.

Khi Tề Bôn từng bước từng bước tiến lại gần, Tô Hoàng ngấm ngấm điều động nội lực toàn thân.

Có lẽ thác hoàng tuyền rồi cũng không còn mặt mũi nào đối diện với Ngụy Anh Kiệt đã chết oan khuất dưới kiếm mình, nhưng ít nhất có thể khiến Mục Tiểu Dịch sống không phải gánh chịu một phần tội nghiệt nặng nề này.

“Tiểu Hoàng, ta sẽ tận lực giúp người chết không phải chịu thống khổ”. Tề Bôn sắc mặt có chút không đành lòng, ậm ừ trong họng nói ra một câu, nâng kiếm trong tay, ngưng thần một chút, sau đó đâm thẳng về phía trước.

Năm ngón tay Tô Hoàng xiết chặt, Lưu Hồn đoản kiếm giữa không trung hóa nên một đường vòng cung tựa lưu tinh, thân hình nhảy lên lao về phía trước.

Cho dù sẽ bị thanh trường kiếm này xuyên qua cơ thể, cũng phải đâm lưỡi kiếm Lưu Hồn sắc bén vào tim đối phương.

Vì những anh linh trận Phục Ngưu sơn, vì Ngụy Anh Kiệt, cũng vì cộng sự nơi phương xa.

Kiểm khí lạnh lẽo rạch ngang y phục trước ngực, Tô Hoàng lông mi bất động, ánh mắt như đao.

Đôi con người hồ hững của Tề Bôn đột nhiên co rút mãnh liệt.

Có âm thanh kim loại lạnh lạnh, thân kiếm đâm tới trước ngực đột nhiên gãy đoạn, lưng bị người dụng chưởng dán sát, một cổ khí ám áp bao phủ lấy nội tạng, trước mắt là Tề Bôn xoay người bỏ chạy bị một sợi dây màu vàng nhạt mềm mại cuốn lấy, ngay giữa không trung chuyển hướng, giữa tầng tầng chướng ảnh nhấp nháy, Tô Hoàng chỉ cảm thấy hoa mắt, sau khi định thần lại, Tề Bôn đã đập đầu vào thành cầu, hôn mê bất tỉnh.

Người tới cứu viện nhẹ nhàng đặt Tô Hoàng dựa vào một gốc liễu trên bờ đê, đặt tay trước ngực hân, hỏi một câu: “Cảm thấy thế nào?”

Thân thể cao gầy, giọng nói khô khan, khuôn mặt bình phàm.

Tô Hoàng chỉ kịp kinh ngạc kêu lên một tiếng “Tiết tiên sinh”, liền thấy trước mắt tối sầm.

Chú thích:

[1] lý y: hay còn gọi là trung y, là y phục mặc bên trong. Hán phục chính thức bao gồm nội y, lý y, ngoại y. Lý y không thể mặc ở ngoài, nhưng có thể mặc làm y phục ở nhà hoặc y phục ngủ. Lý y thường có màu trắng, nhưng cũng có thể có các màu khác (xanh ngọc, vàng nhạt, đỏ hồng, tím xám)

[2] thiên tỉnh: bốn mặt là phòng ốc hoặc 2 (3) mặt là phòng ốc 2 (1) mặt còn lại là tường bao, tạo thành khoảng đất trống (sân) lộ thiên, gọi là thiên tỉnh. Kiến trúc ngày nay thì nó chỉ giống trời.

sân ở giữa là thiên tỉnh

[3] y sam hài miệt: quần áo giầy tất.

[4] thiên luân: quan hệ cha con anh em.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Khi tỉnh lại Tô Hoàng đã thấy mình nằm trên giường, nhưng không biết đang ở chỗ nào. Tiểu Huống trông chừng bên cạnh, dùng khăn ẩm lau trán cho hắn. Người tiểu nhị trẻ tuổi ấy sắc mặt trắng nhợt, nhưng con mắt thì sáng phù đồ ngẫu.

Có lẽ tất cả thành viên Bằng tổ đêm nay đều phải chịu tổn thương rất lớn, giống như hắn vậy.

Người tổ trưởng bọn họ từng một dạ trung thành đi theo, từng hoàn toàn tin tưởng, lại có thể trở thành đồng đảng với bè lũ ác ma.

Đối với đại đa số người mà nói, loại mất mát này, so với mất đi một người đồng bạn trên chiến trường lại càng thêm thống khổ, bi thương, cảm phần, hơn nữa cũng quá khó để chấp nhận.

Tề Bôn đã từng là một Đình tử thông minh nhất, một chiến sĩ dũng cảm nhất, là một chỉ huy ưu tú nhất, vô số người sẽ hỏi, vì cái gì mà ngay cả y, cũng phản bội?

“Tiểu Hoàng, ngươi có muốn ăn chút gì không?” Phát hiện người trên giường đã mở mắt, Tiểu Huống cúi xuống hỏi.

Tô Hoàng khẽ đảo con ngươi, ngón tay bấu chặt vào giường, dụng lực như muốn bóp nát chúng. Tri giác khôi phục, đau khổ cùng tuyệt vọng cũng theo đó trở lại, hắn không biết bây giờ bản thân tính là gì nữa, hung thủ sát hại chính đồng bạn của mình ư?

“Thương thế của ngươi không đáng lo, vừa nãy đã dứt thuốc cho ngươi rồi, sẽ nhanh khỏi thôi”. Tiểu Huống an ủi nói.

Thương thế của mình sẽ nhanh khỏi thôi, vậy Ngụy Anh Kiệt thì sao? Sinh mệnh một con người trẻ tuổi không có tội tình gì lại phải chết dưới tay mình, làm thế nào mới có thể trở về nhân gian đây?

“Tiểu Hoàng, ngươi đừng như vậy, đây không phải lỗi của ngươi mà...” Thanh âm Tiểu Huống có phần ghen ngào, muốn an ủi đồng bạn một chút, lại cảm thấy dù nói gì cũng chỉ là sáo rỗng không có ý nghĩa.

Lúc này tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng được vén lên, thân ảnh một người cao gầy bước vào, Tiểu Huống vội đứng dậy kêu lên: “Tiết tiên sinh”

“Tĩnh chưa?”

“Cậu ấy tỉnh rồi”

Tiết tiên sinh đi tới ngồi xuống bên giường, ra hiệu cho Tiểu Huống đỡ Tô Hoàng ngồi dậy, lót sau lưng hắn một chiếc gối tựa.

“Tiết tiên sinh, có một chuyện khẩn cấp...” Tô Hoàng nghĩ đến phụ thân và mọi người, vội nói.

“Ta biết rồi, ta đã xem danh sách viết trên tấm vải trắng. Đây chính là điều chúng ta muốn nói, người làm tốt lắm”. Tiết tiên sinh nắm cổ tay Tô Hoàng bắt mạch cho hắn, quay đầu lại phân phó Tiểu Huống, “Vẫn thuốc cũ, sau hai canh giờ lại uống một lần”

“Tiết tiên sinh, tôi...” Tô Hoàng nhẫn nhịn kìm nén những giọt nước mắt chỉ chực trào ra, “Tôi...”

“Khi người phát hiện tất cả Nhạn Tinh và địa điểm liên lạc đều dời đi, nhất định đã cho rằng đó là vì người phải không?” Về mặt Tiết tiên sinh vẫn là biểu tình hờ hững như vậy, “Kỳ thực mục tiêu của ta vẫn luôn là Tề Bôn, suy cho cùng y không phải là một tay lão luyện, kẻ hở rất nhiều. May mà Ngư Khánh Ân muốn che giấu hành vi phản bội Nam Cực Tinh của Tề Bôn, không ra lệnh hạ thủ đối với những thành viên Bằng tổ dưới quyền y, xem như là cho chúng ta cơ hội chuyển những người này đi nơi khác”

Tô Hoàng thoáng cười, trong nét cười phảng phất nét buồn: “Chẳng thà bị lão Ngư tặc giết đi, còn hơn bị lợi dụng như thế này...” Giọng nói đột nhiên nghẹn lại, hắn vội hít vào một hơi thật sâu.

Tiểu Huống vỗ lưng cho hắn, nhẹ nhàng xoa, nói: “Có thể còn sống lúc nào cũng tốt hơn, non xanh còn đó [1]. Trước đây Tiết tiên sinh đối xử nghiêm khắc với người như vậy, chẳng qua là để Tề...” Hắn ngập ngừng một lúc, dường như nhất thời không biết nên gọi người đã từng một thời là tổ trưởng của mình như thế nào, “Để y tưởng rằng mình hoàn toàn không bị nghi ngờ, tránh cho y được ăn cả ngã về không, lột mặt nạ tất cả. Nếu y đã chọn người làm kẻ thế thân, Tiết tiên sinh cũng đành ủy khuất người vậy”

Tô Hoàng thấp giọng hỏi: “Anh em trong tổ giờ thế nào rồi?”

Tiểu Huống cắn răng, “Sau trận Phục Ngưu sơn, may mắn còn sống vốn cũng không nhiều lắm, Tiết tiên sinh lợi dụng thời gian này lão Ngư tặc bện dối phó triều thần gây chính biến, mà trong thời gian điều tra Tề Bôn cũng tạm thời bị đình chỉ chức vụ, đã chuyển đại bộ phận mọi người đi rồi, người cứ yên tâm”

Tô Hoàng cúi đầu, mặc dù nghe được tin này cũng cảm thấy có chút vui mừng, nhưng ám ảnh giết lầm đồng bạn không cách nào phai mờ.

“Tiểu Huống, người mệt mỗi một ngày rồi, ra ngoài nghỉ ngơi đi”. Tiết tiên sinh nhẹ nhàng phát tay, Tiểu Huống đứng dậy, vỗ vai Tô Hoàng hàm ý khích lệ, rời khỏi phòng. Tiết tiên sinh chậm rãi đi đến chiếc bàn phía trước giường ngồi xuống, nhìn thẳng vào sắc mặt nhợt nhạt của người chiến sĩ Nam Cực Tinh trước mặt, trong mắt lộ ra chút gì đó ôn hòa thương cảm, nhưng giọng nói vẫn đều đều như thường lệ, “Tô Hoàng, hai năm nay Tề Bôn luôn là tổ trưởng của người, chấp hành mệnh lệnh của y là chức trách của người, người không có quyền hoài nghi mệnh lệnh của y, nếu như mệnh lệnh đó là sai lầm, người phải chịu trừng phạt là y, không phải là người”

“Nhưng... Nhưng người động thủ dù sao cũng là tôi... Nếu tôi có thể thông minh hơn một chút...”

“Người là thuộc hạ của y, người phải thông minh hơn một chút không phải là người, mà là đồng cấp và thượng cấp của Tề Bôn. Không phát hiện ra Tề Bôn phản bội, là trách nhiệm của bên trên, không có lý do gì để trách cứ một chiến sĩ ở tiền tuyến vào sinh ra tử cả”. Tiết tiên sinh nhìn thật sâu vào Tô Hoàng, “Ta biết trong một giờ nửa khắc bảo người thoát khỏi cảm giác tội lỗi là không thể, ta cũng không có thời gian để nói chuyện nhiều với người, ta hiện tại chỉ có một câu nói, Tô Hoàng, người vẫn tiếp tục là một chiến sĩ Nam Cực Tinh, chúng ta sẽ lập tức phải đối mặt với một cuộc chiến sinh tử, ta cần năng lực của người”

Tô Hoàng không tự chủ được mở to hai mắt, “Một cuộc chiến sinh tử?”

“Chúng ta muốn cứu mười ba vị đại thần và người nhà của họ ra khỏi kinh thành”

Tô Hoàng không tránh khỏi hít vào một hơi khí lạnh, “Có thể không? Khu Đông Nam hiện nay...”

“Nhiệm vụ này dĩ nhiên là rất khó, nhưng Nam Cực Tinh không yếu ớt như vậy. Từ bốn tháng trước, Tân tiên sinh đã lệnh cho thượng cấp mười sáu khu thuộc Trung Nam, Trung Bắc, Hoài Bắc, Hồ Trung [1], yêu cầu bọn họ lựa chọn và phái đi các tinh anh, mỗi lần từng nhóm, bí mật gấp rút tiếp viện cho khu Đông Nam, lực lượng tiếp viện đều ẩn nấp ở các châu huyện lân cận kinh thành, đã lên tới con số tám trăm người”

“Từ bốn tháng trước? Nhưng bốn tháng trước sứ giả Hồ tộc thậm chí còn chưa vào kinh, Tân tiên sinh sao biết được khu Đông Nam sẽ chịu tổn thất nặng nề cần tới tiếp viện?”

“Trận Phục Ngưu sơn, mặc dù chịu tổn thất nghiêm trọng, nhưng đó là do cá nhân Tề Bôn phản bội, gây ra hậu quả ngoài ý muốn. Tân tiên sinh hạ lệnh gấp rút tiếp viện, bởi vì ông ấy ngờ rằng kinh đô sẽ phát sinh sự kiện lớn, không liên quan gì tới sự kiện sứ giả Hồ tộc cả”

“Sự kiện lớn đó, chính là chỉ chuyện Tần đại nhân gây chính biến sao? Tân tiên sinh đã sớm biết Tần đại nhân sẽ phát động chính biến chống đối Ngự Khánh Ân?”

“Đúng vậy. Nửa năm trước, Tần đại nhân đã từng phái người tiếp xúc với Nam Cực Tinh, mong muốn có thể hợp tác”

“Hả?” Tô Hoàng có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng, “Hóa ra Nam Cực Tinh có tham gia...”

“Không”. Tiết tiên sinh lạnh lùng nói, “Tân tiên sinh đã cự tuyệt yêu cầu của Tần đại nhân, hơn nữa còn đề nghị ông ấy tốt nhất hãy hủy bỏ kế hoạch đó đi”

“Vì sao?” Tô Hoàng ngạc nhiên, “Tân tiên sinh không phải vẫn luôn mong muốn có thể thanh trừ triệt để thế lực của Ngự Khánh Ân sao?”

Tiết tiên sinh trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói: “Người thấy rồi đấy, bọn họ đã thất bại nhanh thế nào”

“Tôi vẫn luôn thắc mắc chuyện này... Tần đại nhân bọn họ là những trọng thần trong triều đình, đều là những người rành rẽ quốc sự, tinh thông mưu lược, vì sao lại hành sự lỗ mạng như vậy?”

“Nếu như người nắm rõ thực lực của bọn họ, người sẽ không cảm thấy bọn họ lỗ mạng”. Tiết tiên sinh nhàn nhạt cười, “Xét về mặt quân số mà nói, Ngự Khánh Ân nắm trong tay Liễu Thành quân đóng ở Sâm châu và Ngụy Vô quân ở Hiến Châu, binh lực mười tám vạn. Tần đại nhân bí mật liên minh với tướng quân và phiên vương các nơi, binh lực vượt quá con số hai mươi vạn. Ai thắng?”

“Tần đại nhân...”

“Xét về mặt chính trị mà nói, Ngự Khánh Ân quyền khuynh thiên hạ, khống chế thiên tử ra lệnh chư hầu, văn võ bá quan ai cũng phải nghe theo, nhưng thực chất không mấy đại thần thực lòng trung thành với lão. Mà những đại thần Tần đại nhân liên hợp đều nguyện trung thành không tiếc sinh mạng, trong tay lại có mật chỉ giết Ngự do hoàng thượng ban hạ, ai thắng?”

“Tần đại nhân...”

“Xét về lực lượng ở kinh thành, Ngự Khánh Ân có Tử Y Ky, cấm quân [3], bên này Tần đại nhân có Mục tướng quân thống lĩnh quân tuần vệ [4], quân phòng vệ kinh thành bí mật [5], còn có ngự lâm quân [6] đích thân hoàng đế thống lĩnh, ai thắng?”

“Tử Y Ky thực lực lấy một chọi mười, Ngự Khánh Ân mạnh hơn một chút, nhưng cũng không phải chiếm được ưu thế tuyệt đối...”

“Xét về mặt đạo nghĩa mà nói, Ngự Khánh Ân bị nhân dân căm hận, lòng người quay lưng, Tần đại nhân có danh phận vì đại nghĩa thanh trừ gian thần bên cạnh quân vương, lại là ai thắng?”

“Tần đại nhân...”

“Nếu như người không biết kết quả ông ấy đã thất bại, chỉ dựa vào những phân tích này, người có còn cảm thấy hành động lần này của ông ấy là lỗ mạng?”

Tô Hoàng lắc đầu. Đến giờ hán mới biết, lực lượng của Tần đại nhân, hoàn toàn không phải là không chịu nổi một đòn như trong tưởng tượng.

“Tất cả các đại thần tham gia hành động lần này đều rất lạc quan với kế hoạch này, bọn họ nghĩ rằng phần thắng của mình là rất lớn, việc diệt trừ Ngự Khánh Ân chỉ trong ngày một ngày hai, bởi vậy khi Tân tiên sinh khuyên bọn họ nên hủy bỏ kế hoạch thì không ai nghe cả. Sau khi hội đàm thất bại, Tần đại nhân từng tuyên bố, không có sự giúp sức của Nam Cực Tinh, ông ấy vẫn có thể chiến thắng”

“Nhưng... Nhưng...” Tô Hoàng hoang mang ngẩng đầu, “Mặc kệ nói thế nào, Tần đại nhân cũng liên hợp được một lực lượng đông đảo như vậy, vì sao Tân tiên sinh lại cho rằng ông ấy nhất định sẽ thua?”

“Có thể so sánh như thế này, lực lượng của Ngự Khánh Ân, giống một chiếc đĩa sắt, lực lượng của Tần đại nhân, thì giống một sợi xích sắt, mặc dù trọng lượng xích sắt lớn hơn đĩa sắt, nhưng muốn quật vỡ đĩa sắt lại rất khó, trong khi đó, một chiếc đĩa sắt muốn chặt đứt xích sắt, thì có rất nhiều vị trí để hạ thủ”

Tô Hoàng ngây ngây ngốc ngốc ngồi nghe, dần dần cũng có chút đáng vẻ đã hiểu ra.

“Sợi dây xích của Tần đại nhân có rất nhiều điểm yếu có thể công kích. Lòng trung thành của quân phòng vệ và quân tuần vệ, tính khí thư sinh [7] của đại thần trong triều, hoàng đế không có năng lực, liên lạc giữa quân đội cần vương khắp nơi để có thể đồng loạt hưởng ứng, cân bằng hiện tại giữa mấy vị phiên vương... Ngự Khánh Ân chỉ cần chặt đứt bất cứ một mắt xích nào trong sợi dây xích, khả năng chính biến thành công sẽ suy giảm rất nhiều. Có điều Tần tiên sinh cũng không thể ngờ tới được là, ngay trận đầu tiên Ngự Khánh Ân đã chiến thắng nhanh gọn và triệt để đến vậy. Chúng ta vốn cho rằng ít nhất kinh thành sẽ ở trong tình trạng hai thế lực giằng co một thời gian”

Tô Hoàng thở dài, “Đó là bởi vì Lệ Vĩ đã âm thầm nắm trong tay quân phòng vệ kinh thành...”

“Không sai, Lệ Vĩ...” Tiết tiên sinh cũng thở dài, “Mọi người đều đánh giá sai y, cho rằng Lệ Vĩ có mệnh đến đâu thì đến cùng cũng chỉ là một con chó săn bám gót Ngự Khánh Ân, bởi vậy cái nhìn đối với y rất mâu thuẫn, một mặt rất sợ hãi y, một mặt lại coi thường y”

“Nếu... Nếu đã không đạt thành liên minh, vì sao Tần tiên sinh còn muốn an bài viện binh cho Tần đại nhân?” Tô Hoàng nhỏ giọng hỏi.

Ngón tay Tiết tiên sinh gõ nhẹ lên chén trà đặt trên bàn, ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn dầu soi tỏ đường nhăn trên trán ông. Sau một lát trầm ngâm, ông nhìn thẳng vào mắt Tô Hoàng.

“Giang Bắc quả thực không muốn bị cuốn vào kế hoạch hành động sớm muộn gì cũng thất bại này, nhưng cũng không thể hoàn toàn ngồi nhìn không quan tâm. Dù sao, lực lượng đối kháng với Ngự Khánh Ân trong thiên hạ cũng chẳng còn được bao nhiêu”

“Nhưng Ngự Khánh Ân đã nắm thế cục trong tay, lúc này mới phái tới một lực lượng đông đảo làm nhiệm vụ giải cứu, so với tham gia ngay từ đầu chẳng phải càng bất hợp lý hay sao?”

Tiết tiên sinh nhếch khóe môi mang ý trào phúng: “Ai bảo Ngự Khánh Ân đã nắm thế cục trong tay?”

“Các đại thần trong kinh thành đều đã sớm bị tóm gọn bằng một mẻ lưới rồi...”

Tiết tiên sinh lấy ra từ trong ngực tấm vải trắng chỉ chít những cái tên được ghi bằng bút kẻ lông mày, mở ra trải lên mặt bàn. “Vậy những người này thì sao?”

“Đúng thế”, Tô Hoàng bưng tỉnh, “Những vị tướng quân và phiên vương này tạm thời chưa rơi vào tay Ngự Khánh Ân, nhưng cũng không còn lâu nữa đâu, nghe phụ thân nói Ngự Khánh Ân đã lục soát ra danh sách ước thế liên minh, tất cả bọn họ đều đã bại lộ, tiếp theo lão Ngự tặc sẽ động thủ đối phó với bọn họ!”

“Người nói không sai, bọn họ đã bại lộ, nhưng đối lại cũng có thể nói, bây giờ bọn họ đã không còn đường lui, cá không muốn chết, chỉ có cách phá lưới chui ra”

Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy có chút rét lạnh.

Tiết tiên sinh nhẹ nhàng chạm tay lên những cái tên người trên tấm vải trắng, tiếp tục thản nhiên nói: “Nếu bọn họ liên hợp lại, binh lực có thể vượt Ngự Khánh Ân, nhưng đáng tiếc bọn họ không làm nổi hai chữ ‘liên hợp’. Thứ nhất vị trí vô cùng phân tán, thứ hai không có người lãnh đạo chung được công nhận, thất bại ở kinh thành lại ảnh hưởng lớn tới tâm lý bọn họ. Không phản kháng sẽ chết, phản kháng cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian diệt vong mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ bị Ngự Khánh Ân một ngụm ăn tươi nuốt sống”

“Cứ coi như là con đường dẫn tới diệt vong đi, thế thì sao? Phản kháng đến cùng so với ngồi im chịu chết vẫn tốt hơn”

“Không, bọn họ còn một con đường khác, một con đường có thể sống sót”

Tô Hoàng hé miệng, “Ý ngài là...”

“Bọn họ có thể nương nhờ Giang Bắc, nương nhờ chúng ta”

“Không có khả năng!” Tô Hoàng không kiềm chế được vung tay, thân là con em trong gia đình quan lại, hẳn thừa sức lý giải các vị tinh anh trong triều này, “Nhất là các phiên vương kia, bất kể ngoài miệng bọn họ tán thưởng Giang Bắc, tán thưởng Tân tiên sinh hay tán thưởng Nam Cực Tinh thế nào, nhưng trong thâm tâm bọn họ vẫn luôn cho rằng Giang Bắc chỉ là nghĩa quân, là thảo dân, muốn bọn họ nương nhờ Giang Bắc, nhất định sẽ cảm thấy giống như vào rừng làm cướp vậy, chỉ sợ bọn họ thà tình nguyện liều mạng một phen với lão Ngư tộc còn hơn”

“Người sai rồi, rất ít người tình nguyện chết”, Tiết tiên sinh nhẹ nhàng nói, “Đặc biệt là người ở địa vị cao. Hơn nữa cảm giác này cũng dễ xóa thôi, Tân tiên sinh có cách, sẽ không để bọn họ cảm thấy phải vào rừng làm cướp”

“Hả?”

“Người biết Hủ vương không?”

“Đương nhiên biết...”

“Y là một người rất thông minh, còn trẻ nhưng đã rất biết nhận định thời thế, sâu xa khó dò...” Tiết tiên sinh hơi nhíu mày, “Nếu như đương kim hoàng thượng băng hà, y cũng có tư cách tranh hoàng vị...”

“Chẳng lẽ...” Tô Hoàng nhất thời tròn mắt, “Tân tiên sinh thay đổi ước nguyện ban đầu, muốn tham dự cục diện chính trị sao?”

“Không còn cách nào khác, đây là cách duy nhất có thể diệt trừ tận gốc Ngư Khánh Ân. Người ngầm mà xem, từ hai mươi năm trước lão tộc ấy có được quyền thế đến nay, đã có biết bao cơn cuồng phong nhắm vào lão? Từ tướng quân tay nắm binh quyền, cho đến Nam Cực Tinh như mặt trời ban trưa, vì sao vẫn không diệt trừ được lão? Con người này thậm chí còn không có được ưu thế về binh quyền, rốt cuộc thì lão lợi hại ở chỗ nào?”

Tô Hoàng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, hoang mang lắc đầu.

“Bởi vì lão nắm chặt kinh thành trong tay. Nơi này là trung tâm thế lực của lão, không một lực lượng nào khác có thể bắt rễ sinh trưởng lớn mạnh ở đây, chỉ cần bàn chân lão còn giẫm trên đất này, lão có thể vĩnh viễn không thua”

“Nhưng chúng ta không có cách nào bức Ngư Khánh Ân rời khỏi kinh thành”

“Đúng vậy, lão sẽ không ly khai kinh thành, nhưng kinh thành có thể ly khai lão. Thành trì nơi này vì sao được xưng là kinh thành? Bởi vì Ngư Khánh Ân ở đây sao? Không, mà bởi vì triều đình ở nơi này, hoàng đế ở nơi này. Nói ngược lại, nếu như hoàng đế không ở nơi này nữa, các đại thần danh vọng cũng không ở nơi này nữa, nơi này bất quá cũng chỉ là một tòa thành lớn bình thường mà thôi, đâu cần tốn công tốn sức cùng Ngư Khánh Ân tranh đoạt”

“Nhưng hoàng thượng sẽ không rời bỏ kinh thành, đây là nơi thờ tự tôn thất”

“Đương kim hoàng thượng đích xác sẽ không, nhưng Hủ vương thì có thể”

“Nhưng Hủ vương không phải hoàng đế...”

“Tương lai y sẽ là hoàng đế. Sau khi hàng loạt các tướng quân và phiên vương bị Ngư Khánh Ân bức phải quy phục dưới cờ y, hi vọng này cũng không phải quá xa vời”, Tiết tiên sinh lại nhìn quét qua danh sách trên bàn, “Thêm vào đó mấy ngày nữa, Nam Cực Tinh còn có thể giao cho y một nhóm đại thần, những đại thần này trong tay Ngư Khánh Ân chẳng qua chỉ là con dê chờ ngày làm thịt, nhưng tới Giang Bắc về cùng một phe với Hủ vương, bọn họ lại có thể lôi kéo lòng dân sức nặng như núi cho Hủ vương. Hủ vương có được một nhóm người như vậy, các tướng quân, các phiên vương và đại thần, thiên hạ còn ai không thừa nhận trung tâm hoàng thất triều đình đã chuyển dời rồi? Ngư Khánh Ân nắm kinh thành trong tay dù có chặt đến đâu cũng còn ý nghĩa gì? Về mặt chính trị, tòa thành nơi đây đã không còn là nơi trọng yếu nữa, chúng ta có thể chuyển dời chiến trường tới nơi lão không nắm được ưu thế, lão sẽ không thể bày kế giả tạo gì được nữa”

Tô Hoàng cắn môi dưới, hít thở sâu, cảm thấy dường như trong lòng có một luồng gió lạnh thổi qua, há miệng mấy lần mới miễn cưỡng hỏi một vấn đề: “Kỳ thực... Mong mỗi của Tân tiên sinh, chính là loại thể cục như hiện nay phải không? Nếu như trái lại Tần đại nhân thành công, như vậy mới là không tốt...”

Tiết tiên sinh nheo mắt, con mắt chỉ còn chừa thành một khe hở, bình thần nhìn Tô Hoàng một lúc, chậm rãi nói: “Người nghĩ Tân tiên sinh là người như thế nào?”

“Tôi không biết!” Tô Hoàng chợt cảm thấy, tất cả khẩn trương, buồn giận, đau thương đêm nay dường như đều trỗi dậy, con mắt nóng rực tới muốn phát nổ. “Trước đây tôi chưa từng nghĩ đến điều này. Tân tiên sinh đối với tôi mà nói... giống như sự tồn tại của một vị thần vậy, hoàn mỹ như thế, thuần khiết như thế, ngài vĩnh viễn sẽ không khiến ai phải thất vọng, vĩnh viễn ở trên cao không ai chạm tới được, ngài sẽ làm cho Giang Bắc, làm cho Nam Cực Tinh vĩnh viễn là thần thoại sáng ngời nhất trong lòng mỗi người...”

“Nhưng thân là một thủ lĩnh, điều trước tiên ngài phải làm, chính là duy trì sự tồn tại của nghĩa quân Giang Bắc và Nam Cực Tinh”. Tiết tiên sinh dùng âm điệu sắc lạnh như sắt mà nói, “Nghĩa quân Giang Bắc đứng đầu tiên tuyến chống Hồ tộc, nhưng chỉ có một đứng vô cùng nhỏ bé, không đủ lương thực, không đủ quân lính, không đủ ngân lượng phát lương bổng cho quân sĩ, duy trì tranh đấu hoàn toàn dựa vào lòng trung thành dũng cảm, ý chí bảo vệ bờ cõi giang sơn của mọi người. Có lẽ... kiên trì được ba năm... năm năm... đến nay đã mười năm, kế tiếp còn có thể kiên trì được bao lâu, cuối cùng, Giang Bắc nhất định sẽ dần dần suy yếu, rồi đến lúc tiêu vong... Tân tiên sinh không phải là thánh nhân, ông ấy không thể cứu vớt tất cả mọi người, khi cự tuyệt đề nghị của Tần đại nhân, điều ông ấy có thể làm được, cũng chỉ có tận lực lợi dụng sự tình sẽ phát sinh trong tương lai”

Ngón tay Tô Hoàng luồn sâu vào mái tóc, xoắn lấy những sợi tóc, dụng lực giật xuống, muốn thanh tỉnh suy nghĩ trong đầu một chút. Kỳ thực không cần phải nhiều lời, tự hấn cũng có thể minh bạch. Về lý trí mà nói, lời của Tiết tiên sinh hoàn toàn chính xác, chỉ có điều, nghe được tất cả những chuyện này, không hề giống với mộng tưởng đẹp đẽ của thiếu niên, khiến cho lòng người xao động, đứng giữa tầng tầng mưu kế tính toán tinh vi, cảm giác về con người đã từng là tồn tại vô cùng quan trọng, dường như có phần lạnh lẽo quá.

Nhưng bất luận thế nào chẳng nữa, khi mà cường địch áp sát, giang sơn lâm nguy, thời cuộc phân tranh, bách tính thống khổ, so với bất cứ thời khắc nào, lúc này thiên hạ càng cần Giang Bắc và Nam Cực Tinh, cần sinh tồn của bọn họ, phải thực hùng mạnh, mà muốn được như vậy, chỉ dựa vào nhiệt huyết, là vĩnh viễn không đủ.

Tân Khởi Chi, thân là thủ lĩnh nghĩa quân, đã tận dụng tất cả lực lượng của ông, làm chuyện tình mà ông cho là xác đáng.

Mà là một chiến sĩ của Nam Cực Tinh, Tô Hoàng cũng nhất định phải vượt qua tất cả những thống khổ cùng nghi hoặc trong lòng, hoàn thành chức trách của mình.

“Một chuyện cuối cùng”, Tô Hoàng lấy lại tinh thần ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tiết tiên sinh, “Vì sao lại đem tất cả mọi chuyện nói cho một chiến sĩ bình thường như tôi?”

Chú thích:

[1] Non xanh còn đó: xuất phát từ câu ‘Non xanh còn đó, lo gì thiếu củ đùn’, ví có thể bảo lưu điều kiện căn bản nhất thì những vấn đề khác rồi sẽ giải quyết được. Ý câu của Tiểu Huống là còn sống là còn hi vọng.

[2]

Trung Nam: khu vực năm tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam, Quảng Đông, Hải Nam và Quảng Tây.

Trung Bắc: không tra được Trung Bắc là khu vực nào, thôi cứ hiểu nôm na là khu vực phía bắc Trung Quốc.

Hoài Bắc: khu vực phía bắc sông Hoài, đặc biệt chỉ phía bắc tỉnh An Huy. Hoài Bắc cũng là tên một thành phố của tỉnh An Huy.

(Sông Hoài: nằm giữa Hoàng Hà và Trường Giang, bắt nguồn từ tỉnh Hà Nam, chảy qua tỉnh An Huy và Giang Tô)

Hồ Trung: có lẽ là miền trung Lương Hồ – Hồ Nam và Hồ Bắc.

[3] cấm quân: nguyên chỉ quân đội của hoàng đế, tức thị vệ trong cung và tùy tùng hộ tống.

[4] quân tuần vệ: tuần là tuần tra, vệ là bảo vệ, tạm hiểu là quân đội tuần tra bảo vệ kinh thành.

[5] quân phòng vệ kinh thành bí mật – ám trung hiệu mệnh đích thành phòng doanh: ám trung là trong bóng tối, trong bí mật; hiệu mệnh là cống hiến; phòng là phòng ngự; tạm hiểu là quân đội phòng ngự thành một cách bí mật/âm thầm.

[6] ngự lâm quân: quân đội bảo vệ kinh thành, chủ yếu là bảo vệ hoàng cung, tham gia vào chiến sự cung đình cùng các hoạt động quân sự chính trị tại hoàng thành.

[7] tính khí thư sinh: có nhiều ý hiểu khác nhau, đại khái là chỉ người hành động theo cảm tính; chỉ người chỉ biết sách vở mà không biết sự đời; nếu một người có thực lực thì tính khí thư sinh là một loại khí độ, nếu không có thực lực thì tính khí thư sinh trở thành tự cao tự đại. ‘Tính khí thư sinh của các vị đại thần’ ở đây có thể hiểu là tính tự cao tự đại.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

“Một chuyện cuối cùng”, Tô Hoàng lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tiết tiên sinh, “Vì sao lại đem tất cả mọi chuyện nói cho một chiến sĩ bình thường như tôi?”

Trên khuôn mặt khô khan của Tiết tiên sinh xuất hiện một tia xao động, biểu tình giống như biết chắc chắn Tô Hoàng sẽ hỏi vấn đề này, nhưng vẫn hi vọng hắn không hỏi.

Ngoài cửa sổ đã mờ hồ lộ ra bóng sáng trắng mờ, là khoảng thời gian trước bình minh tĩnh lặng tịch mịch.

Tĩnh lặng tới mức cơ hồ không thở nổi.

“Nhiệm vụ tiếp theo của người, đã không còn dùng thân phận một chiến sĩ bình thường để chấp hành nữa...” Tiết tiên sinh chậm rãi nói.

“Cái gì?”

“Ngư Khánh Ân sẽ không giam giữ tách riêng gia đình mười ba vị đại thần ở phủ đệ của chính bọn họ lâu nữa, lão sẽ sớm tổng tất cả nhóm người này vào đông lao. Mà người... lấy tư cách người của Giang Bắc, chính xác hơn, là đặc sứ của Hủ vương, sẽ tiến nhập đông lao, truyền tin cho bọn họ. Nếu như bọn họ nguyện ý làm kẻ bề tôi trung thành dưới cờ Hủ vương, Nam Cực Tinh sẽ tận lực cứu bọn họ ra khỏi nơi đó”

Tô Hoàng đang ngồi trên giường đột nhiên nhảy dựng lên: “Ý ngài là, nếu như bọn họ không theo, sẽ không cứu? Từ khi nào Nam Cực Tinh bắt đầu đòi hỏi bồi báo như vậy?”

“Đã sớm bắt đầu rồi”. Tiết tiên sinh dùng thanh âm gần như là lãnh khốc nói, “Bất luận kẻ nào làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích, Nam Cực Tinh cũng không cách nào ngoại lệ. Cứu người từ lãnh địa kiên cố nhất của Ngư Khánh Ân, chúng ta sẽ phải trả giá bằng máu vô cùng thê thảm, nếu như cứu ra một nhóm thủ cựu không có chút tác dụng nào đối với thể cục thiên hạ đang chuyển biến tốt đẹp, vậy máu vì cái gì mà đổ?”

“Nhưng tôn chỉ của Nam Cực Tinh không phải là chính nghĩa và công bằng sao? Các chiến sĩ đã không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ nó...”

“Chính nghĩa và công bằng chỉ có thể xây dựng trên nền móng sinh tồn!” Con mắt bên dưới hàng lông mi Tiết tiên sinh đột nhiên ánh lên tia sáng quyết liệt, “Nếu nói lòng tin của các vị đại thần kia là khẳng khái trung thành với một tên hoàng đế ngu dốt, như vậy cứ để bọn họ tự mình trả giá cho lòng tin của mình đi.

Nam Cực Tinh chỉ nguyện cứu những ai hiểu được biến đổi thể cực, hiểu được làm thế nào mới có thể an ổn giang sơn trăm nghìn thương tật này!”

Tô Hoàng cắn chặt môi dưới, loạng choạng lui về sau, ngã ngồi trở lại trên giường. Đối diện với hiện thực tàn khốc, lý tưởng và nhiệt huyết mong manh và yếu ớt như vậy đây, ngay cả một câu tranh cãi cũng không thoát ra được.

“Kỳ thực người cũng không cần phải lo lắng quá. Hủ vương là ấu tử của tiên đế, do hoàng hậu sinh hạ, nếu như không phải năm đó Ngự Khánh Ân thay đổi di chiếu, ra sức phù trợ đương kim hoàng đế đăng cơ, ngôi vị hoàng đế đã sớm là của y. Cho nên đối với những đại thần này mà nói, trong tình hình hiện nay quay đầu quy thuận y, cũng không phải quyết định khó khăn gì”. Tiết tiên sinh đi tới trước, nhẹ vỗ vai hắn.

“...Ngài không phải nói nữa... Tôi sẽ đi... Nhưng vì sao lại là tôi?” Tô Hoàng quệt trán, thấp giọng hỏi.

“Đồng lao không phải nơi tùy tiện đi vào, nhưng vừa hay người là người Lệ Vĩ đang truy bắt, cứ thuận lý thành chương để y bắt được tổng vào đồng lao. Chuyện tới nước này, chỉ có thể dựa vào người”

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn mũi băng châm chích, khổ đau cùng sợ hãi lạnh lẽo trong chớp mắt lan tràn toàn thân, có lẽ sắc mặt cũng theo đó mà đột nhiên thay đổi, Tiết tiên sinh kinh ngạc nhìn hắn, đứng dậy hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tô Hoàng khó khăn lắm mới có thể mở miệng, lại khó khăn lắm mới có thể tìm được thanh âm của chính mình, trong cổ họng chỉ có duy nhất câu nói kia, nhưng lời nói ra run rẩy vụn vỡ cơ hồ khiến người ta không sao hiểu được: “Y... Y... Y đã... đã xảy ra chuyện... ư? Y... Y...”

Tiết tiên sinh ngăn ra, hai vai căng cứng dần dần thả lỏng, buông rũ tầm nhìn.

Tô Hoàng bổ nhào tới bên người ông, nắm lấy tay ông mà ngón tay như muốn ghim sâu vào da thịt, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng tĩnh tại kia, khàn khàn giọng hỏi: “Tiểu Dịch y... y làm sao rồi... Y rốt cuộc làm sao rồi?!”

Sâu thẳm bên trong đôi mắt Tiết tiên sinh hiện lên một tia sáng lấp lánh, thấp giọng nói: “Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Ngài vừa nói chỉ có thể dựa vào tôi”, Tô Hoàng cảm thấy đầu óc mê muội hết cả, “Nhưng Tiểu Dịch giống tôi, y là nhi tử của Mục thúc thúc, cũng có trong danh sách truy bắt, y cũng có thể thuận lý thành chương bị tóm rồi bị tổng vào đồng lao... Vì sao... Vì sao ngài nói chỉ có thể dựa vào tôi?”

Tiết tiên sinh nhìn sâu vào hắn một lúc, bên môi thoáng hiện ý cười nhàn nhạt, lúc này mới chậm rãi nói: “Hóa ra là bởi câu này... Hai người các người quả nhiên là một đôi cộng sự hòa hợp, huyết nhục tương dung, vui buồn tương thông, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm an nguy của đối phương. Nhưng người an tâm, y chỉ bị thương, mất một thời gian không tiện đi lại, không tiện chấp hành nhiệm vụ thôi, không phải đại sự gì cả”

Tô Hoàng nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh nhạt của người vận đồ đen trước mặt đến quên cả chớp mắt, một lúc lâu sau mới hỏi dần từng chữ: “Là thật chứ?”

Tiết tiên sinh sắc mặt bất động, “Người nghi ngờ ta lừa người sao?”

Tô Hoàng im lặng không nói gì. Nghi ngờ đồng bạn Nam Cực Tinh, nhất là thượng cấp có địa vị cao, mới mấy ngày trước còn là một chuyện không bao giờ có thể nghĩ tới, nhưng kể từ cái đêm Tề Bôn hướng mũi đao về phía hắn chém tới tấp, ấm nóng trong lòng giống như đã bị dội một gáo nước lạnh buốt, bây giờ ngoại trừ cộng sự của mình, hắn không còn đủ lòng tin vào bất cứ ai trên đời này.

“Ta hiểu được tâm tình người lúc này”. Giọng nói Tiết tiên sinh có chút gì đó xa xôi, “Càng trong tình cảnh nguy hiểm, lại càng mong muốn có cộng sự bên người, ta nghe nói Mục Tiểu Dịch hiện tại cũng nóng lòng như lửa đốt, cũng rất nhớ mong người, cho nên người đừng làm y thất vọng, nhất định phải bình an vô sự trở lại bên người y, phải không?”

Tô Hoàng ngây ngẩn ngẩn đầu, “Tiết tiên sinh, ngài có cộng sự chứ?”

Biểu tình trên mặt Tiết tiên sinh vẫn không mấy thay đổi, nhưng thân hình cao gầy ẩn giấu trong bộ y phục màu đen lại có chút chấn động. “Có”

“Người đó ở đâu?”

“... Giang Bắc”

“Nếu công sự của ngài xảy ra chuyện, việc đầu tiên ngài muốn làm là gì? Ngài có lập tức tới bên người đó không?”

“Có một số việc... Dù muốn cũng không làm được”. Tiết tiên sinh buông rử lông mi, hai gò má gầy gò lộ ra sắc xám nhàn nhạt, “Thứ nhất, Mục Tiểu Định chẳng qua chỉ bị thương, thứ hai, người cần bản không có cách nào tới bên y cả”

Tô Hoàng cắn răng, lui về sau mấy bước, nhắm chặt hai mắt nóng hầm hập.

“Điều người cần nghiêm túc suy nghĩ hiện nay là hành động sắp tới, mặc dù chúng ta sẽ lên kế hoạch chu toàn, nhưng nhiệm vụ lần này vẫn là vô cùng nguy hiểm...”

“Ngài không cần nói nữa”, Tô Hoàng cúi đầu nhìn hai tay mình, khoe môi hơi co giật, “Đôi tay này đã dính máu, nguy hiểm hay không còn tính làm gì?”

Tiết tiên sinh thở dài, cũng không nói thêm nữa, xoay người đi ra ngoài, mãi cho đến khi xóc tấm rèm cửa lên, mới dừng chân, nhỏ giọng nói: “Tiểu Lục nói không sai, người có đôi khi không khỏi tự trách quá mức”

Tô Hoàng hết sức kinh ngạc, trái tim cơ hồ nhảy khỏi ***g ngực: “Ngài biết Tiểu Lục?”

Tiết tiên sinh đứng im, chỉ nhàn nhạt buông một câu: “Cậu ấy là do ta huấn luyện...” rồi buông tay, tấm màn cửa vừa dày vừa nặng phía sau ông hạ xuống, chắn mất tầm nhìn người trong phòng.

Hai ba ngày sau, thương tích của Tô Hoàng dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng trạng thái tinh thần vẫn rất kém, Tiểu Huống luôn ở bên cạnh chăm sóc hẩn, đồng thời mang tới một ít tin tức ở bên ngoài.

Bởi vì đợt không được hành động cứu viện như trong dự đoán, Lệ Vĩ đã hạ lệnh áp giải một nhà già trẻ lớn bé mười ba vị đại thần vào đông lao thuộc quyền quản lý trực tiếp của Tử Y Kỵ, nô bộc thì chia ra lưu đầy hoặc đem bán, tranh vẽ Tô Hoàng và Mục Tiểu Định đang lẫn trốn dán trên tường khắp các cổng thành, mệnh lệnh nghiêm tra truy bắt.

Hai ngày sau khi có lệnh truy bắt, Tô Hoàng cải trang mang theo miếng vải trắng có ghi danh sách, rời khỏi chỗ ẩn thân.

Theo kế hoạch, hẩn sẽ đi qua trạm gác ở cổng thành, sau đó bị Tử Y Kỵ trấn giữ ở đó bắt được.

Để không khiến ai cảm giác hẩn có ý sa lưới, Tô Hoàng cải trang vô cùng hoàn hảo, nhìn qua rõ ràng chỉ là một người dân bình thường, không gây bất cứ chú ý nào.

Nhưng ngoài dự đoán, không biết là hẩn cải trang quá hoàn hảo, hay là không phải ai cũng tận trung với chức trách của mình, Tử Y Kỵ ở cổng thành sau khi lục soát và đối chiếu qua loa với hình vẽ, lại có thể phát tay, tỏ ý hẩn có thể ra khỏi thành.

Mặc dù có phần bất ngờ trở tay không kịp, nhưng Tô Hoàng vẫn miễn cưỡng khôi phục vẻ mặt tự nhiên, thông thả rời khỏi thành, vừa hi vọng có người phát giác ra hẩn có điểm đáng ngờ, lại vừa chú ý không để lộ sơ hở cố tình bị bắt. Mang theo tâm trạng lẫn lộn đó tới khi ra khỏi thành rồi vẫn không có ai nâng mi mắt mà gọi hẩn lấy một tiếng.

Trước mắt là quan đạo hoàng thổ rộng thênh thang, trước đây đã từng đi qua trong rất nhiều tình huống khác nhau, nhưng chưa bao giờ lại cảm thấy hoang mang khó xử như ngày hôm nay.

Quay về ư? Không được. Lệ Vĩ là loại người thế nào, y sẽ lập tức nghi ngờ hẩn tự chui đầu vào lưới, sẽ gia tăng đề phòng? Nói không chừng ngay cả cơ hội nhìn mặt phụ mẫu và mọi người cũng không có...

Tiếp tục đi? Đương nhiên cũng không được. Người thân còn đang ở trong thành, công sự không biết ở phương nào, hơn nữa cho dù đối với tầng tầng tính kẻ bấy rập trong lòng còn có vướng mắc, nhưng Nam

Cực Tinh vẫn luôn chiếm vị trí trọng yếu trong tim hắn, sắp tới đây sẽ phải đối mặt với một trận đại chiến sinh tử...

Thời khắc này, sao có thể một mình thoát thân?

Trong lúc Tô Hoàng còn đang do dự không biết nên quyết định thế nào, trên quan đạo bỗng xuất hiện một đám bụi mù mịt, tuần mã lao tới rầm rập, ngay lập tức liền trông thấy một đoàn người Tử Y Kỳ đang rất khẩn cấp, hiển nhiên là từ xa chạy về kinh thành.

Tô Hoàng lùi về sát ven đường giống như những người đi đường bên cạnh, song song ngẩng đầu.

Mặc dù Tử Y Kỳ băng qua với tốc độ cực nhanh, mặc dù Tô Hoàng đã giơ tay lên che trước trán để ngăn bụi, nhưng trong một khoảnh khắc chớp mắt ngắn ngủi, ánh mắt hắn vẫn giao nhau với ánh mắt một Tử Y Kỳ.

Tiếng ngựa hí giòn tan, Tử Y Kỳ cưỡi ngựa chạy qua bỗng nhiên ghìm cương, quay đầu ngược trở lại.

Tô Hoàng cúi gầm mặt chen lẫn vào đám người đang nhanh chân tản đi, vừa bước vừa chú ý lắng nghe động tĩnh phía sau. Căn cứ mục đích hành động lần này mà nói, hắn hẳn phải mong thân phận của mình bị bại lộ, nhưng tình cảm sâu bên trong nội tâm của hắn không mong muốn tên của mình lại từ miệng người kia hô lên.

“Tô Hoàng?” Thanh âm của Nam Cận rất nhỏ, có chút gì đó yếu ớt, lại có chút gì đó thực lạnh lùng.

Tô Hoàng quay lưng về phía Nam Cận, bên môi hiện một tia cười khổ có phần thê lương. Vì sao phải thấy bi thương? Vì sao phải thấy thất vọng? Người kia căn bản đâu phải đồng bạn, người kia chính là địch nhân, vì bảo vệ hắn đã từng liều lĩnh không nhỏ, nói không chừng vì lần đó mà giờ phải chịu nghi ngờ nguy hiểm tới tính mạng, có thể sẽ vạch trần thân phận hắn để chứng minh lập trường cùng lòng trung, đối lấy một cơ hội sống không...

Nếu như đứng từ phía Nam Cận mà suy xét, Tô Hoàng nghĩ mình hoàn toàn có thể lý giải được quyết định này của hắn.

Thế nhưng cho dù có lý giải được chăng nữa, sâu bên trong nội tâm vẫn có một tia hàn ý rét buốt tận xương, giống như loài giò bọ đục khoét xương cốt, không cách nào loại bỏ.

“Người vừa nói gì?” Một thanh âm trầm thấp lên tiếng hỏi.

“Không... Không có gì...” Nam Cận có lẽ là hối hận, thanh âm phủ nhận run rẩy, “Là ta bị hoa mắt, đi thôi...”

Trong một khoảnh khắc, hốc mắt Tô Hoàng ướt nhoe. Bất chấp thế nào, chỉ cần người bằng hữu ấy còn có một chút tâm ý muốn bảo vệ hắn, cũng khiến hắn thỏa lòng lắm rồi.

“Dem người mang nón trúc kia tới đây”. Giọng nam trầm thấp lại vang lên hạ lệnh.

Tô Hoàng nắm chặt tay thành nắm đấm, ngay khi có người tiến lên kéo lấy tay hắn, hai bên vai lập tức hạ thấp tránh đi, song quyền tung ra, như gió như bão.

Hoàng thổ bụi cuốn mờ mịt, bỗng nhiên trở thành chiến trường đánh giết.

Mặc dù đã dốc toàn lực chống trả, nhưng Tô Hoàng rất rõ ràng kết quả sẽ thế nào, đấu với gần mười Tử Y Kỳ, phần thắng vốn không nhiều lắm, huống hồ còn có Lệ Vĩ.

Sức mạnh thâm sâu khó dò, cho tới nay chưa từng có ai dám nhòm ngó chức vụ thống lĩnh Tử Y Kỳ của y.

Đường nhìn lướt qua trong chớp nhoáng, chỉ mơ hồ thấy thân ảnh y mặc một bộ y phục màu đen, ngồi ổn trọng trên lưng ngựa, bên cạnh là thân ảnh đơn bạc của Nam Cận.

Mấy ngày không gặp, Nam Cận dường như đã gầy đi không ít...

Tô Hoàng phát hiện giờ phút này hắn cư nhiên còn có thời gian rảnh rỗi nghĩ đến việc này.

Chưởng phong của nam tử mặc đồ đen từ xa chụp tới, trong ngực lập tức dâng lên một cảm giác nghẹt thở khó chịu, vận lực dùng song chưởng đẩy đi, bên tai nghe được tiếng Nam Cận hoảng sợ thét lên: “Đừng giết hắn!”

Có lẽ giao chiến quá lâu sức lực tiêu hao nên sinh ra ảo giác, cường lực đánh tới ngực dường như không mạnh như dự liệu...

Mắt vẫn chưa mở, trên da đã cảm nhận được cái ẩm ướt mốc meo của rơm rạ, đầu ngón tay cũng truyền tới cảm giác dính dính nhầy nhụa, trong không khí tản mát một vị đạo hôi thối như bản, hít vào một hơi liền cảm thấy buồn nôn vô cùng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là bên trong nhà lao.

“Tiểu Ngũ... Tiểu Ngũ...” Thanh âm có phần nghèn nghẹn, nhưng vẫn lơ mơ nhận ra được đây là đại ca đang gọi hắn. Gắng sức mở mắt, thích ứng với ánh sáng leo lét bên trong nhà lao, hắn bắt đầu nhìn tình hình xung quanh.

Mặc dù nói đông lao của Ngự Khánh Ân luôn không thiếu khách tới ở, nhưng đầy chật như thế này phỏng chừng cũng không thường xuyên thấy được. Mỗi gian lao phòng được ngăn cách bằng những chấn song sắt dày cui, bên trong có khoảng bảy tám nam tử trưởng thành, quần áo trên mình đều rách tươm hết cả, trên người đều có vết thương hoặc nhiều hoặc ít. Trên người phụ thân và bốn người ca ca mặc dù cũng có chút ít thương tích nhưng tổng thể mà nói cũng không quá đáng ngại, chỉ có điều không hề thấy đàn bà con gái trong nhà đâu.

“Mẹ và những người còn lại đâu rồi?” Tô Hoàng cử động thân mình hỏi.

“Ở phía đằng kia, cách chúng ta một bức tường”. Tô Phái vuốt ve khuôn mặt tiểu nhi tử, “Tiểu Ngũ, con không sao chứ? Danh sách kia...”

“Cha yên tâm, tất cả đều hoàn hảo”. Tô Hoàng lộ ra nét mặt tươi cười trấn an phụ thân, đồng thời gật đầu hành lễ với Mục Đông Phong, sau đó dịch chuyển về phía góc phòng, hơi rụt người lại, ra hiệu cho phụ thân và các huynh lại gần. Những người gặp nạn bị nhốt cùng phòng tự động dời tới phía trước che chắn.

Bởi vì ở trong lao không nhìn thấy nguồn sáng, Tô Hoàng không xác định được chính xác thời gian, trước tiên hỏi: “Ngực tốt bao lâu tới một lần?”

“Khoảng một hai canh giờ gì đó, có lẽ sắp tới đưa cơm rồi”. Tô Đại kiểm tra thân thể tiểu đệ một chút, khẽ thở dài, trách cứ, “Tiểu Ngũ, sao đệ không chịu trốn đi hả?”

“Đệ vào đây là có chuyện muốn làm”. Tô Hoàng dè dặt thanh âm.

“Hả?”

“Xuyết...” Người ở đằng trước đột nhiên làm âm thanh nhắc nhở. Tiếng bước chân trầm trọng tiến lại ngày càng gần, có người mở cửa sắt lao xạo. Ngay sau đó mấy đại hán mang theo mấy thùng cơm lớn tiến vào, ba ngục tốt cầm môi chia cơm cho các phạm nhân ở hai dãy lao phòng. Có lẽ vì bị giam giữ ở đây tốt xấu gì cũng đều là người có thân phận, bởi vậy cơm canh thoát nhìn cũng không đến nỗi tệ như trong tưởng tượng.

Thời gian đưa cơm ước chừng non nửa canh giờ, sau đó cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng lại một lần nữa được khóa lại.

“Tiểu Ngũ, mới này con định nói gì?” Tô Phái vội vàng hỏi.

“Tiểu Ngũ, con có tin tức gì của Dịch Nhi không?” Mục Đông Phong cũng vội vàng hỏi.

“Mục ca ca không sao cả, Mục thúc cứ yên tâm”, Tô Hoàng gượng gạo cười, nhưng trong lòng trống rỗng khác khoải, mỗi một nhịp đập đều như có kim châm, đau đớn muốn vỡ vụn, lại như muốn chai lì.

Không nên nhớ, không được phép nhớ. Những lúc này chỉ cần nhắc tới cái tên Tiểu Dịch, chỉ cần thoáng nghĩ y gặp phải chuyện gì, cả người liền như tan vỡ thành từng mảnh vụn.

“Tiểu Ngũ, con đau lắm à?” Tô Phái đau xót xoa nhẹ hai gò má gầy đi trông thấy của tiểu nhi tử, hai mắt ông cũng có chút ướt nhòe. Mặc dù lúc nào cũng mắng hắn, quát hắn, nhưng trong lòng người làm cha, yêu chiều nhất mãi mãi là hài tử được nâng niu từ bé thoát nhìn chẳng chút tiền đồ này.

Thậm chí là cả Tiểu Lục, đứa con chết sớm của ông. Không cho phép bất cứ ai nhắc đến tên của nó, ngoại trừ bởi đau lòng cùng thất vọng, có lẽ phần nhiều là bởi bị thương và thống khổ đọng đầy trong tim, ông không còn đủ sức chịu đựng thêm bất cứ một khuấy động nhỏ nhất nào nữa.

“Cha, con không sao, cha đừng lo”. Tô Hoàng gương cười, “Sẽ sớm có người tới cứu mọi người, con tới trước để xem xét tình hình bên trong”

“Đừng có ngốc! Đây chính là đông lao, sao có thể cứu người ra được? Huống hồ mỗi lao phòng lại có nhiều người như vậy! Hài tử người thật là...”

“Cha, chớ vội, sẽ có cách mà”. Tô Hoàng chạm vào tay phụ thân, rồi di chuyển tới trước chấn song sắt của lao, vươn đầu tỉ mỉ dò xét mỗi một lao phòng hần nhìn tới được, nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu.

Trước khi đi Tiết tiên sinh từng nói cho hần biết, trong nhà mười ba vị đại thần ngoại trừ hần và Mục Tiểu Địch, còn có hai người khác cũng là thành viên Nam Cực Tinh, một người là đệ đệ của chủ quản bộ Binh, tên là Yên Khuê, có vai trò Điệp Tinh, người kia tên là Khang Dư, là cháu trai trung thư lệnh Khang đại nhân, thân phận chiến sĩ. Bọn họ đều do bất ngờ không kịp đề phòng mà bị tổng giam, nếu có thể liên lạc với bọn họ thì sẽ có được những trợ thủ đắc lực.

Tô Hoàng có biết Yên Khuê, chỉ là không biết hần cũng có thân phận Nam Cực Tinh, vừa mới quét mắt nhìn một vòng đã trông thấy hần đang bị nhốt trong lao phòng thứ ba ở phía đối diện. Bởi vì khoảng cách khá xa, Tô Hoàng tựa vào chấn song, gõ lên thanh sắt, đột nhiên có âm thanh vang lên khiến cho mọi người ở xung quanh đều quay đầu lại nhìn. Ánh mắt hai người giao nhau chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng Tô Hoàng đã kịp lợi dụng nó, rất nhanh làm ra một ám hiệu.

Ánh mắt Yên Khuê lập tức sáng ngời. Sau khi dùng tay trao đổi ngôn ngữ ký hiệu đơn giản, hai người nhìn nhau mỉm cười, Tô Hoàng chậm rãi lui về góc phòng.

Người tên là Khang Dư kia, chưa từng có duyên gặp mặt, trước đây dường như ngay cả cái tên cũng chưa từng nghe qua.

“Cha, ca ca, mọi người có biết toàn gia trung thư lệnh Khang đại nhân bị nhốt ở gian nào không?”

Tô Phái hát hàm về phía bên cạnh, “Ngay bên”

“Hả?” Tô Hoàng có chút mừng rỡ, “Thế ai là cháu trai Khang đại nhân?”

“Chúng ta vốn ít qua lại với Khang đại nhân, không rõ lắm”

“Ta biết đấy”, Tô Tứ xen vào, “Chính là người ngồi cạnh chấn song sắt ấy, tính tình có vẻ rất khó chịu, ta nghe hần gọi Khang đại nhân là thúc phụ, hai người còn lại thì gọi Khang đại nhân là cha”

Tô Hoàng nhìn theo lời chỉ của Tô Tứ, người nọ ngồi cạnh chấn song sắt gần cách lao phòng Tô gia và Khang gia, trán tựa lên chấn song, mắt nhắm nghiền, sắc mặt có vài phần tiêu tụy. Mặc dù hần đang ngồi nhưng có thể nhìn ra được vóc dáng vừa phải, cân xứng mà khỏe mạnh, chân trái quấn băng vải, xem ra bị thương nhẹ.

“Đại ca, đệ muốn nói với hần mấy câu, mọi người chú ý lính coi ngục giúp đệ”

Tô Đại không hỏi nhiều, chỉ đơn giản gật đầu.

Tô Hoàng từ góc phòng bò tới bên cạnh chấn song, thấp giọng gọi: “Khang Dư?”

Lông mày hơi nhíu, Khang Dư chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt thực lạnh lẽo, tràn ngập địch ý cùng đề phòng, lòng trắng in hần những đường tơ máu, con ngươi đen sâu thẳm, hơi buồn rầu.

“Người là Khang Dư thuộc Phong tổ?” Tô Hoàng mỉm cười thân thiết với hần, “Ta là Tô Hoàng thuộc Bằng tổ”

Không giống với phản ứng của Yên Khuê, Khang Dư không tỏ ra một chút xú vui mừng khi gặp được đồng bạn, nét mặt căn bản không hề thay đổi, hàn ý băng giá trong ánh mắt cũng không mấy may tan chảy.

Thậm chí có thể nói, đôi con người so với lúc này càng thêm lạnh lẽo.

“Có chuyện gì?” Khang Dư đáp trả, nhưng thanh âm không có lấy một tia ấm áp.

“À...” Tô Hoàng có chút không kịp xoay sở, thiếu tự nhiên mà đằng hắng giọng, nói, “Bên trên giao nhiệm vụ”

“Nói đi”. Khang Dư vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt, ngược lại khiến Tô Hoàng nhất thời không biết phải mở miệng đáp lời thế nào.

“Tin ta thì nói, không tin thì quên đi”. Khang Dư cười khẩy một tiếng, dịch người lùi về sau.

Mặc dù trước đây đã từng nghe nói trong Nam Cực Tĩnh cũng sẽ có loại người âm lãnh như vậy, nhưng chân thật gặp gỡ thì là lần đầu tiên. Có điều trong thời điểm và tình huống này, suy tính nhiều không hẳn đã là hay, bởi thế Tô Hoàng chỉ chần chừ trong chốc lát, ngay sau đó nhất nhất truyền đạt lại chỉ thị làm sao phối hợp hành động cứu người Tiết tiên sinh giao cho.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Mặc dù trước đây đã từng nghe nói trong Nam Cực Tĩnh cũng sẽ có loại người âm lãnh như vậy, nhưng chân thật gặp gỡ thì là lần đầu tiên. Có điều trong thời điểm và tình huống này, suy tính nhiều không hẳn đã là hay, bởi thế Tô Hoàng chỉ chần chừ trong chốc lát, ngay sau đó nhất nhất truyền đạt lại chỉ thị làm sao phối hợp hành động cứu người Tiết tiên sinh giao cho.

Khang Dư cứ lẳng lặng mà nghe, nghe xong cũng không có bất cứ phản ứng nào.

“Có vấn đề gì không?” Tô Hoàng ngừng lại, hỏi.

“Không có”. Khang Dư lạnh lùng ném ra hai chữ, sau đó liền dịch người về phía bên kia phòng giam. Tô Hoàng ngốc người nhìn hắn cả nửa buổi cũng không hiểu nổi là chuyện gì đang xảy ra, nghĩ đến còn có việc quan trọng hơn phải làm, không thể làm gì khác, lại trở về chỗ phụ thân và ca ca.

“Tiểu Ngũ, con vừa mới nói có người đang tìm cách cứu chúng ta, rốt cuộc chuyện là thế nào?” Tô Phái nắm tay tiểu nhi tử, có chút sốt ruột hỏi.

Tô Hoàng biết sớm muộn gì mình cũng phải chấp hành nhiệm vụ đặc sứ gian nan này, do đó cân nhắc một lát, vẫn là quyết định trước tiên thăm dò thái độ của phụ thân và Mục Đồng Phong.

“Cha, Mục thúc thúc, Ngư Khánh Ân đã bắt đầu chuẩn bị hạ thủ với các tướng quân và phiên vương, để tránh khỏi số mệnh bị tiêu diệt, bọn họ không còn cách nào khác là phải quay đầu quy phục dưới cờ Hủ vương...”

“Hủ vương?” Tô Mục hai người cả kinh, nhìn không được liếc nhìn nhau, “Hủ vương mặc dù là ái tử của tiên đế, nhưng khi đương kim thánh thượng đăng cơ đã bị tống tới vùng đất phong nhỏ xíu ở phương bắc, sao có đủ năng lực bảo hộ những người này chứ?”

“Bên cạnh Hủ vương, còn có Giang Bắc hỗ trợ...”

“Giang Bắc Tân Khởi Chi?!”

“Vâng...”

Tô Mục lần thứ hai liếc nhìn nhau, bộ dạng đều có chút nghi hoặc, “Vậy... Hủ vương dự định...”

“Hủ vương dự định tự thành lập quân đội, trực diện đối đầu với Ngư Khánh Ân... Mà có lẽ, cũng không chỉ là đối đầu với Ngư Khánh Ân...”

Hai vị lão tướng quân là những người hiểu rõ sự tình triều chính, vừa nghe những lời này, trong đầu đã hiểu ra tám chín phần.

“Ý của Hủ vương... Ý đặc biệt coi trọng năng lực của chư vị đại thần trong ngục, cho nên hi vọng... hi vọng có thể quy thuận mọi người dưới cờ y, trợ giúp y hoàn thành đại nghiệp”

Tô Mục hai người lần thứ ba đối mặt với nhau, vùng giữa hai bên lông mày đều chậm rãi chau lại. Mãi một lúc sau, Mục Đông Phong mới hỏi: “Sau khi sự thành, đương kim hoàng thượng sẽ thế nào?”

“Hắn có thể thoái vị, an hưởng quang đời còn lại. Đẳng nào bây giờ cho dù hắn còn tại vị thì mọi việc trong triều cũng đều do Ngư Khánh Ân làm chủ”

Bộ dạng Mục Đông Phong có vẻ hoài nghi, hỏi: “Một khi Hủ vương lên nắm quyền, y thực sự chịu thả cho hoàng thượng một con đường sống chứ?”

“Bọn họ là huynh đệ cùng cha, nếu không gây trở ngại cho y, việc gì y phải nhất quyết truy sát?”

Tô Phái hơi nheo mắt lại, nói: “Tiểu Ngũ, có lẽ là con không biết, hoàng hậu đời trước, cũng chính là mẫu thân của Hủ vương... một ngày trước khi hoàng thượng đăng cơ đã bị bức phải uống rượu độc mà chết”

Tô Hoàng không khỏi kinh hãi, hơn nửa ngày cũng chẳng thốt nổi một chữ.

Trái lại Tô Đại khề khừ một tiếng, nói: “Đương kim hoàng thượng ngu dốt vô dụng, bởi vậy mới tạo thành thế cục như ngày hôm nay, nếu như Hủ vương không chịu bỏ qua cho hắn, cũng là gieo nhân nào gặt quả đấy, cha hà tất phải lưu tâm tới kết cục của hắn!”

“Láo xược!” Tô Phái tức giận nói, “Thân làm kẻ bề tôi, sao có thể nghị luận ngông cuồng về sai lầm của quân vương!”

“Cha”, Tô Hoàng suy nghĩ một hồi, vẫn là nói, “Chuyện hoàng thất, tạm thời không nói tới, tóm lại hoàng thượng hồ đồ, lão Ngư tắc bán nước, đích xác đều không thể làm người đứng đầu. Cha, Mục thúc thúc, hai người rút cuộc có chịu phù trợ cho Hủ vương hay không?”

Hai vị lão tướng quân im lặng một lúc lâu, trì hoãn mãi không trả lời. Trái lại bốn người thanh niên bên cạnh lại có chút sốt ruột, Tô Đại vừa bị giáo huấn không dám ho he nửa câu, Tô Nhị liền nói: “Từ xưa đến nay quân vương vô đạo, phế bỏ lập người khác là chuyện thường tình, có khó quyết định như vậy không?”

Tô Phái trừng mắt nhि nhử, nhưng cũng không nói gì, Mục Đông Phong thì chậm rãi nói: “Nói về triều cục hiện tại, quả thực khiến người ta phải đau khổ thất vọng, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, trong lòng vẫn cảm thấy có chút tư vị gì đó không phải”

Tô Hoàng nhìn sắc mặt buồn bã của hai vị trưởng bối, trong ngực cũng dâng lên cảm giác khó chịu, không chịu nổi bèn quay đầu sang bên, ai dè đường nhìn vừa chuyển, liền trông thấy trung thư lệnh Khang đại nhân ở phòng giam bên cạnh, đang đứng ngay sát chấn song vẫy tay với hắn, hắn cũng gật đầu một chút rồi vội đứng dậy đi tới trước.

“Người trẻ tuổi, người đem tin tức gì từ bên ngoài vào vậy?” Khang đại nhân hỏi.

“Có một ít... Nhưng làm sao ngài biết được?”

“Người vừa mới tỉnh, ở trong lao cứ đi tới đi lui, nhất định là trên người mang sứ mệnh nào đó”, Khang đại nhân cười, “Ta hỏi Khang Dư vừa rồi người nói gì với hắn, hắn lại nói không biết, đành phải trực tiếp hỏi thẳng người”

Tô Hoàng cúi đầu, hít sâu một hơi, nói: “Cũng không phải việc gì khác, các đại nhân đều bởi vì mưu quốc sự mà bị hại phải ngồi tù, bên ngoài có rất nhiều người hi vọng có thể góp một phần sức lực giải cứu các vị”

Khang đại nhân vỗ vai hắn, khẽ giọng hỏi: “Là Hủ vương phải không?”

Tô Hoàng chấn động cả người.

Khang đại nhân mỉm cười nói: “Người không cần phải kinh ngạc thế, mấy ngày nay ở trong lao ta vẫn luôn suy nghĩ về xu hướng cục diện chính trị thiên hạ, bởi vậy cũng mơ hồ đoán được chút ít”

Đúng lúc này đột nhiên vang lên tiếng xích sắt nặng nề, cửa lao lách cách mở ra, một đội Tử Y Kỳ sai chân bước vào, kéo theo một lão giả tóc đã bạc quá nửa, ném vào lao phòng đối diện, sau đó lập tức rời đi. Tức khắc một nhóm người bỏ nhào về phía lão giả ấy, lớn tiếng khóc gọi.

“Đó là Dương lão đại nhân ở bộ Binh, vừa mới thụ hình xong”. Khang đại nhân thở dài.

Lúc này Tô Phái và Mục Đông Phong cũng đã đi tới, ba cự thần đối diện nhau không nói gì, trên mặt đều là biểu tình bi thương.

“Vì sao phải thụ hình?” Tô Hoàng hoảng hốt, “Chẳng lẽ còn có điều gì phải tra khảo sao?”

“Môn sinh của Dương lão đại nhân có khắp thiên hạ, đa số đều ở trong quân đội, đảm nhiệm chức vụ tham tướng trở lên, Ngự Khánh Ân muốn ngài ấy phải hoàn toàn quy phục, cũng là muốn nắm trong tay các môn sinh võ dũng kia”

Tô Hoàng ngơ ngác nhìn lão giả đã hôn mê bất tỉnh trước mặt, bất giác kêu “Hả?” một tiếng.

“Không chỉ có ngài ấy, những người bị giam giữ trong lao này không ai là hạng tầm thường cả, lấy lệnh tôn và Mục tướng quân mà nói, các sĩ quan kinh qua thực chiến trong quân đội triều đình, rất nhiều người đều là thuộc hạ cũ của hai người. Người làm tướng chọn quân vương để phụng sự, người làm binh sĩ thì chỉ biết nghe theo mệnh lệnh tướng quân. Nếu như thả hai người bọn họ ra ngoài hiệu triệu binh sĩ, hợp nhất đội ngũ, sức chiến đấu cũng sẽ nâng cao không ít. Lại lấy đại học sĩ Văn đại nhân làm ví dụ, học danh cùng khí chất thanh cao của ngài ấy là tấm gương đối với sĩ tử trong khắp thiên hạ, tấm lòng trung nghĩa ái quốc ái dân của ngài ấy mọi người đều biết, ngài ấy đứng cạnh ai, vương khí của người đó liền thêm ba phần”. Khang đại nhân vượt chòm râu dưới cằm, nhìn Tô Hoàng, “Chàng trai, nếu như trong lao này chỉ là những lão hủ vô dụng, sẽ chẳng có ai lại nhọc lòng tốn sức phái người vào đây đâu”

Tô Phái nghe được những lời này, liền hỏi: “Tiểu Ngũ, con đã nói chuyện Hủ vương với Khang đại nhân rồi sao?”

Khang đại nhân nhíu mày, nói: “Quả nhiên là Hủ Vương. Năm đó khi bị tống xuất khỏi kinh thành y vẫn chỉ là một thiếu niên nhỏ xíu, hiện tại trong lòng cũng đã có dã tâm rồi. Tô Ngũ công tử, chẳng hay Hủ vương muốn thế nào?”

Tô Hoàng cổ họng có chút đắng chát nói: “Hủ vương hi vọng có thể có được lòng trung của các vị đại nhân, trợ giúp y thanh trừ gian thần, chấn chỉnh sơn hà. Y nhất định sẽ tận lực nghĩ cách cứu mọi người ra ngoài”

Khang đại nhân thần nhiên nói: “Thiên hạ không có nhân tình cho không, chỉ sợ phần lòng trung này, chính là điều kiện để cứu chúng ta ra ngoài?”

Hiển nhiên đây là điều mà Tô Phái và Mục Đông Phong đều không ngờ tới, hai người đều không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Tô Hoàng.

Kỳ thực ngay từ đầu Tô Hoàng đã cố gắng tránh nhắc tới khía cạnh lạnh nhạt cơ hội này, nhưng Khang đại nhân đã hỏi tới rõ ràng rành rành, cũng không thể phủ nhận, hấn đành im lặng không nói gì.

“Người cũng không cần phải khổ sở đến vậy, đây là chuyện đương nhiên”. Khang đại nhân nhìn xung quanh, chậm rãi nói: “Mười ba người bị bắt giam ở đây, lúc này xem ra chẳng đáng để mất tới, nhưng với điều kiện của bọn họ, mỗi người đều có khả năng gây ra những ảnh hưởng nhất định đối với triều cục. Nếu phí hết tâm huyết hao tổn nhân thủ cứu họ ra, không thể thu nhận bọn họ thành người của mình là chuyện nhỏ, nếu bọn họ cứ kiên trì giữ vững lòng trung với đương kim hoàng thượng, vậy nhất định không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành vật cản đối với bước tiến của Hủ vương. Hủ vương ngày hôm nay lòng cánh chưa đủ, lại mang dã tâm mưu đồ thiên hạ, sao chấp nhận tảng đá ngáng chân chính mình chứ?”

Tầng ý nghĩa này Tiết tiên sinh không nói tới, Tô Hoàng càng không hề ngờ tới, chợt nghe được, cả người không khỏi sững sờ.

“Nghe khẩu khí Khang đại nhân, ngài là nguyên ý quy phục Hủ vương?”

“Thái độ làm người của Khang mẫu, xưa nay tuyệt không bảo thủ. Huống hồ thế cục triều chính suy đồi như vậy, không chọn Hủ Vương, chẳng lẽ còn có người thứ hai để chọn nữa sao?”

Tô Mục nhĩ vị lão tướng quân vốn khó nghĩ chưa biết đưa ra quyết định cuối cùng thế nào, nghe được lời này, không khỏi gật đầu.

“Vậy không biết các vị đại nhân khác...” Tô Hoàng lấp bắp hỏi.

Khang đại nhân trầm ngâm một lúc, nói: “Có lẽ phải hỏi từng người. Nhưng chỉ ít năm vị đại nhân Tiền, Chu, Kiêu, Lý, Tôn chắc chắn sẽ không có vấn đề gì”

“Vì sao?”

“Năm xưa trước khi tiên đế băng hà, bọn họ vốn ủng hộ Hủ vương, bởi vậy khi đương kim hoàng thượng tại vị mới tước hết mọi quyền lực của bọn họ, cho an nhàn tại gia...”

Lúc này Tô Phái đột nhiên vui mừng “A” một tiếng, nói: “Cảm tạ trời đất, Dương đại nhân tỉnh lại rồi”

Mọi người vội nhìn về hướng đối diện, quả nhiên nhìn thấy Dương lão đại nhân run run rẩy rẩy được người đỡ ngồi dậy, ho rất dữ.

Tô Hoàng chăm chú nhìn lão nhân này. Hắn không biết lão nhân này đã từng là một nhân vật hô mưa gọi gió thế nào, cũng không biết sau này lại ảnh hưởng tới thiên hạ ra sao, giờ khắc này trong con mắt hắn, chỉ thấy một lão giả ốm yếu, vừa phải chịu những giày vò không nên có, nằm trong đại lao âm u ẩm ướt, vây xung quanh là đám con cháu vẻ mặt đau buồn, bất cứ lúc nào cũng có thể lại bị lôi đi chịu tra tấn.

Có lẽ thế sự nguyên bản chính là biến ảo vô thường như vậy, có lẽ người ở địa vị cao càng thêm nhìn xa trông rộng, nhưng lúc này khi mà bàn tay nắm chặt lấy chốn song lạnh lẽo, Tô Hoàng chỉ cảm thấy một mối cuộn cuộn dâng lên trong lòng, từng trận từng trận không cách nào đè nén ức chế, không muốn phải suy nghĩ thêm bất cứ chuyện gì nữa, thậm chí bất chấp phải làm gì, cũng nhất định phải tạo cơ hội cứu toàn bộ già trẻ lớn bé bị giam giữ trong không gian tối tăm này thoát ra ngoài.

“Khang đại nhân, ngài có thể giúp thuyết phục các vị đại nhân khác không?” Tô Hoàng quay sang nhỏ giọng hỏi.

Bởi vì đông lao canh phòng nghiêm ngặt, Ngự Khánh Ân căn bản không lo sợ đám người bị nhốt giữa những chốn song sắt sẽ có thể có mưu đồ đáng ngại nào, do đó các lao phòng không hề bị ngăn cách, hai bên nói chuyện vô cùng dễ dàng, lời mời gọi của Hủ vương cũng tự nhiên mà lan truyền bí mật một cách thuận lợi giữa các vị đại thần. Đúng như Tiết tiên sinh đã dự liệu trước đó, Hủ vương dù sao cũng là cốt nhục của tiên đế, đã từng là người có năng lực tranh giành hoàng vị với đương kim hoàng thượng nhất, đối với việc quay đầu quy thuận dưới cờ y, đại đa số đều không cảm thấy đây là chuyện quá mức vi phạm nguyên tắc khó có thể chấp nhận, sau một hồi do dự hoặc lâu hoặc chóng, về cơ bản đều biểu thị thái độ nguyện ý. Biểu thị thái độ cương quyết phản đối đến cùng, chỉ có một người.

Lương các lão là nguyên lão trọng thần ba triều liên tiếp, vốn đã cáo lão hồi gia, chẳng qua do thực sự không cam lòng để Ngự Khánh Ân nắm trọn triều chính, đã chấp nhận lời mời tham gia hành động lần này của Tần đại nhân. Có thể bởi vì ông từng là thái phó dạy dỗ cho đương kim hoàng thượng, tính tình lại cực kỳ bảo thủ cố chấp, cho nên không những không chịu quy thuận Hủ Vương, trái lại còn mắng nhiếc là kẻ tiểu nhân thừa loạn mưu đồ hoàng vị.

Tô Hoàng lúc này đã có thể thở phào, trong mười ba người chỉ có một người không bằng lòng, cái này cũng không đáng ngại, dù sao Lương các lão cũng đã lớn tuổi như vậy, phỏng chừng Hủ Vương cũng chẳng hi vọng ông có thể giúp được gì, cùng lắm thì cứu ra cho ông an hưởng tuổi già mà thôi. Hiện tại điều Tô Hoàng bận tâm nhất, là làm sao có thể truyền đạt ý tứ của mọi người ở trong lao cho người ở bên ngoài biết.

Đông lao do Tử Y Kỳ phụ trách thủ vệ, sự kín kẽ nghiêm ngặt của nó thậm chí còn hơn cả thiên lao, ngay đến cả một con muỗi cũng không thể muốn lên lút bay vào là bay vào được. Trước đây Tô Hoàng đã từng hỏi Tiết tiên sinh người bên ngoài làm sao có thể biết được kết quả nhiệm vụ lần này của hắn, khi đó Tiết tiên sinh chỉ cười, bảo hắn không cần lo lắng, nói tự nhiên sẽ có biện pháp, chỉ cần chờ là được rồi. Nhưng hiện tại chờ đã mấy ngày, mỗi ngày đều chỉ có ngục tốt theo lệ tới đưa cơm, mỗi lần đưa cơm đều có hơn một Tử Y Kỳ đồng thời canh chừng, nào có một khe hở để lách đây?

Trong lòng lửa đốt như vậy lại thêm mấy ngày, khi mà gần như đã cho rằng kế hoạch của Tiết tiên sinh nhất định thất bại rồi, ngoài ý muốn xuất hiện một vị khách tới thăm.

Vóc dáng gầy gò, sắc mặt vàng nhợt, người tên Vô Cán này mặc dù luôn được cho là tâm phúc của Ngự Khánh Ân, nhưng sự tồn tại của gã vô cùng mờ nhạt, chỉ cần không xuất hiện, sẽ chẳng có ai lại chủ động nhớ đến gã. Số lần Tô Hoàng gặp gã cũng không ít, nhưng mỗi lần đều phải chờ đến tận lúc trông thấy gã, mới đột nhiên ý thức được bên cạnh Ngự Khánh Ân còn có một nhân vật không đơn giản như vậy.

Sau khi bước qua đại môn đông lao, Vô Cán hơi dừng lại ở lối vào, đại khái là đang thích ứng với ánh sáng bên trong, sau đó dưới sự bảo vệ của mấy tên Tử Y Kỳ, gã chậm chậm đi tới trước phòng giam của Dương đại nhân, cất giọng hỏi: “Dương đại nhân, đề nghị của Ngự thiên tuế, ngài cân nhắc đến đâu rồi?”

Dương lão đại nhân hừ một tiếng, ngoảnh mặt quay đi.

“Dương đại nhân, ngài phải nghĩ kĩ một chút, đề nghị của Ngự thiên tuế không chỉ có lợi với ngài, đối với đám học trò của ngài, cũng cực kì có lợi a”. Vô Cán cười khanh khách mấy tiếng, “Xưa nay ngài vẫn giỏi nhất là quan sát thời thế mà, làm sao bây giờ lại nhìn không thấu gì hết cả vậy?”

Dương lão đại nhân nhắm mắt lại, căn bản không thèm tranh luận.

“Ta tới lần này, xem như là cơ hội cuối cùng thiên tuế gia dành cho ngài. Một khi tính mệnh không còn, thì khí tiết là cái quái gì chứ?” Vô Cán dùng ngữ điệu lạnh lẽo nói xong câu đó, không nói thêm bất cứ lời nào, chờ nửa khắc, thấy không có hồi âm, liền chậm rãi xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước, đường nhìn vừa chuyển, rơi trúng người Tô Hoàng trong phòng giam bên cạnh, gã chậm chậm bước lại gần, dùng đôi con ngươi tinh quang tỏa từ phía khóa chặt đường nhìn của Tô Hoàng.

Mặc dù đây không phải lần đầu Tô Hoàng nhìn thấy gã, nhưng là lần đầu tiên cùng gã mặt đối mặt gần đến như vậy. Trong khoảnh khắc nhìn thẳng vào mắt đối phương, hẳn không khỏi chấn động trong lòng.

Lúc nào... Rốt cuộc là lúc nào... Cũng ở khoảng cách gần như thế này, thậm chí còn gần hơn, đã nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời như vậy?

“Đây không phải là Tô ngũ công tử sao? Lại được gặp mặt rồi”. Vô Cán dùng ngữ điệu trào phúng nói, “Công tử được chiều chuộng như vậy, những ngày trong lao tù sống có tốt không? Cơm nước nuốt trôi chứ?”

Tô Hoàng vội lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng đáp: “Có gì mà nuốt không trôi, ăn rất tốt”

“Vậy ư?” Vô Cán lại cười khanh khách mấy tiếng, “Hà tất phải mạnh miệng thế, lẽ nào cơm nước khó ăn như vậy, tất cả đều nuốt trôi sao?”

Tô Hoàng dùng ngữ điệu thản nhiên nói: “Một chút khó nuốt cũng không có, cho dù thỉnh thoảng có mấy món không hợp khẩu vị cho lắm, nhưng cũng không phải chuyện lớn gì”

Vô Cán khẽ nhếch khóe môi, nói: “Vậy thì tốt. Công tử tự mình giải quyết cho tốt”. Nói xong hơi khom lưng, dần dần biến mất nơi cuối hành lang.

Sau lần Vô Cán tới, lại gần mười ngày nữa trôi qua, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, Tô Hoàng bắt đầu có chút đứng ngồi không yên. Đoạn đối thoại ngày ấy với Vô Cán là tiếng lóng theo giao ước với Tiết tiên sinh, trên thực tế là chuyển tin tức cho Hủ vương và Giang Bắc biết rằng người trong lao nguyện ý quy thuận, hẳn là phải sớm có hành động cứu người rồi mới đúng, không biết vì sao lâu như vậy rồi vẫn không thấy một chút dị động nào.

Ban đầu Ngự Khánh Ân còn lần lượt triệu từng người đi thẩm vấn, nhưng một chút tiến triển cũng không có, lão đã sớm mất kiên nhẫn, không còn trông chờ gì tìm được trong đám người ngoan cố tới chết này một kẻ hồi tâm chuyển ý, bởi vậy đã mấy ngày nay, ngoại trừ Tử Y Kỳ tuần tra và ngục tốt tới đưa cơm, sẽ không có bất cứ ai khác tiến vào.

Nhưng ngày hôm nay, ngục tốt lui ra ngoài còn chưa được bao lâu, cơm trong bát còn chưa ăn được một nửa, khóa sắt trên cửa đại lao đã lại vang lên thanh âm lách cách.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề, bốn tên Tử Y Kỳ tiến vào, hai tên phía sau còn kéo theo một người khác, đi thẳng tới trước phòng giam hai nhà Tô Mục, mở cửa ra, ném người nọ vào trong, xoay

người đi mất.

Tô Hoàng trong lòng trùng xuống, việc đầu tiên làm là lao về trước. Lật cơ thể mềm nhũn trên mặt đất lại, hần khăn trương tới mức dường như ngay cả màng tai cũng phập phù, căn bản không nghe thấy bất luận thanh âm nào ở xung quanh.

Nâng đầu người nọ đã vô lực gục xuống, vén những sợi tóc rối bởi che phủ khuôn mặt, chỉ nhìn thấy trên mặt đều là vết bẩn, đôi mắt nhắm nghiền, hô hấp yếu ớt. Tô Hoàng run rẩy chạm tay lên má người nọ, dường như vẫn còn hơi ấm, há miệng muốn gọi thật to tên của y, mà sao nước nở không phát ra được thanh âm nào, trái lại hàng lông mi khẽ rung, một giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống.

Nước mắt rớt xuống trán người trong lòng, Mục Tiểu Dịch giống như bị làm cho bồng mà tỉnh dậy, vươn hai tay, kéo cộng sự trước mặt ôm vào lòng, ghé vào tai hần thì thầm an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, ta không làm sao cả, vừa rồi Tử Y Kỳ còn chưa đi cho nên phải giả bộ một chút, không cần lo lắng, ngoan...”

Dựa vào ***g ngực ấm áp, cảm nhận được lực ôm của cánh tay y, nghe những lời thì thầm ôn nhu, Tô Hoàng cảm thấy thần kinh căng thẳng bấy lâu dường như đột nhiên doãng ra, một lần nữa tìm lại nhịp thở ổn định.

Cộng sự, đây là cộng sự của hần. Đây thực sự là cộng sự của hần.

Còn sống, còn hô hấp, ôm lấy hần, nói với hần.

Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, chỉ cần trên đời này vẫn còn có một người như vậy, một người có thể không cần đề phòng, không cần cảnh giác, một người có thể nương tựa và tin tưởng bằng cả thể xác và tinh thần, một người có thể phơi bày với y tất cả u mê và yếu đuối.

“Tiểu Hoàng...” Cánh tay ôm lấy thắt lưng đã gãy đi thật nhiều kia, Mục Tiểu Dịch cảm thấy thương tâm biết bao. Hải tử đáng thương này, hải tử vô cùng đơn thuần trong sáng này, mấy ngày nay hần phải chịu đựng đau khổ cùng chật vật đến mức nào?

Khác với Tô Hoàng, Mục Tiểu Dịch đối với chính trị cùng mưu chước có thể lý giải thông suốt hơn một chút, y lại đến từ phương bắc, càng thấu hiểu Giang Bắc hiện nay phải chống chọi gian nan thế nào, bởi vậy khi Tiết tiên sinh nói cho y nghe về đại thể thế cục trước mắt cùng dự định sau này, y không giống Tô Hoàng cảm thấy bất ngờ ngỡ ngàng, mà hoàn toàn có thể hiểu được cách làm của Tân tiên sinh.

Nhưng y cũng rất rõ người cộng sự này của mình, hần vẫn luôn lý tưởng hóa hiện thực, khi phải đối mặt với chân tướng không hề hoàn mỹ như vậy, khó tránh khỏi sẽ bị chấn động cùng đả kích.

Nhưng điều làm y khổ sở cùng hổ thẹn đó là, trong thời khắc ấy y lại không ở bên cạnh Tô Hoàng, không thể khuyên nhủ hần, khích lệ hần, không thể cho hần một chỗ dựa, cho hần sức mạnh, trái lại còn khiến hần lúc nào cũng lo lắng không yên.

“Dịch Nhi, Dịch Nhi”, mặc dù Mục Đông Phong không rõ vì cái gì Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch vừa thấy nhau liền kích động thành như vậy, ôm nhau không rời, ông vẫn cố gắng thu hút lấy một chút chú ý của con trai, “Con không sao chứ? Sao lại bị bắt?”

Thanh âm của ông vừa vang lên, Tô Hoàng mới đột ngột giật mình bừng tỉnh, giống như bất ngờ rơi từ trên mây trở về thế giới hiện thực, phát hiện mình không những ôm dính lấy Mục Tiểu Dịch không chịu rời, lại còn rơi nước mắt, quả thực mặt mũi nam nhân mất sạch sẽ rồi, vội ngồi thẳng dậy, nhần nhịn cảm giác nóng phùng phùng trên mặt, chớp nhoáng lau khô vệt nước mắt, lắp liếm nói: “Đúng... Đúng vậy... Người... Người không sao chứ... Không bị thương chứ?”

Mọi người xung quanh đều có ấn tượng về một Tô ngũ thiếu gia từ trước đến nay vẫn dễ kích động, thích làm nũng, bởi vậy không ai cảm thấy hần như vậy thật quá thất thố, tất cả đều đặt hết chú ý lên người Mục Tiểu Dịch.

“Chỉ là chút thương tích nhỏ, đã khỏi rồi”. Mục Tiểu Dịch nắm chặt tay Tô Hoàng trong lòng bàn tay mình, cười cười, “Mọi người thì sao?”

“Coi như vẫn chịu được”. Tô Đại thở dài, “Vốn tưởng rằng người có thể tránh được kiếp nạn này, không ngờ...”

“Lần này con vào đây, là có tin tức quan trọng muốn báo cho mọi người”. Mục Tiểu Địch thu hồi tiểu ý bên môi, ánh mắt trở nên nghiêm túc, “Bởi vì tất cả mọi người đều thà chết chứ không chịu khuất phục, cho nên Ngự Khánh Ân đã quyết định, mấy ngày nữa sẽ đem gia đình mười ba vị đại thần... toàn bộ bí mật xử quyết!”

– Trung bộ hoàn –

Quyển hạ

Ngầm giúp đỡ ám sát Chu Phong, rồi lại tiết lộ bí mật, giết sạch gia đình mười ba vị đại thần,

Tô Hoàng đã không còn đoán nổi bộ mặt thật của người thiếu niên này nữa,

Càng không đoán ra mục đích cuối cùng của nhiệm vụ trên vai,

Nam Cận không phải là Nam Cận, Lệ Vĩ không phải là Lệ Vĩ,

Từng người bên cạnh hẳn đều có một thân phận bí mật, vậy hẳn, nên đặt lòng tin vào ai?

Mắt thấy trận tình phong huyết vũ này đã đến hồi hạ màn,

Ai mới là địch nhân thực sự của nghĩa quân Giang Bắc, là hôn quân? Quyền thần? Hay không ai trong số hai người?

Kích động phe phái đấu đá, khơi mào tranh giành hoàng quyền, đến tận cùng, là ai đứng đằng sau, tay cheo lái hồi cơn phiên vân phúc vũ này?

Những Nam Cực Tinh không tiếc nhiệt huyết, đứng trên sân khấu, họ nên làm gì?

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

“Lần này con vào đây, là có tin tức quan trọng muốn báo cho mọi người biết”. Mục Tiểu Địch thu hồi tiểu ý bên môi, ánh mắt trở nên nghiêm túc, “Bởi vì tất cả mọi người đều thà chết chứ không chịu khuất phục, cho nên Ngự Khánh Ân đã quyết định, mấy ngày nữa sẽ đem gia đình mười ba vị đại thần... toàn bộ bí mật xử quyết!”

Đây quả là một tin tức trọng đại, nhưng không ngoài dự kiến, bởi vậy mọi người nhìn nhau vài lần vẫn không nói gì.

“Bởi vì thời gian cấp bách, bên ngoài đã sớm hành động”, Mục Tiểu Địch nói tiếp, “Nhưng để giữ bí mật, thời gian hành động cụ thể mới chỉ tạm thời quyết định, cho nên những ngày này mọi người nhất định phải giữ vững tinh thần, đến lúc đó chắc chắn là một hồi ác chiến, hơn nữa còn có rất nhiều nữ quyền phải bảo vệ, không được xảy ra bất kỳ sơ suất nào”

“Đây là đương nhiên”, Tô Phái đảo mắt nhìn bốn phía nói, “Từ lớn tới nhỏ ở đây, văn thần chiếm đa số, chúng ta là võ tướng thế gia, tự nhiên phải xuất lực nhiều hơn”

“Hiện tại trước tiên phiên cha và Tô bá bá truyền sơ lược tin tức cho các vị đại nhân khác”. Mục Tiểu Địch thấp giọng nói xong, thấy mọi người đều đồng loạt đứng dậy, kéo tay Tô Hoàng, nói, “Tiểu Hoàng, còn có chút chuyện cần nói riêng cho người”

Vì thế hai người bèn di chuyển tới góc phòng ngồi xuống, Mục Tiểu Địch trình bày tỉ mỉ những điểm cần chú ý của hành động lần này, bao gồm quá trình kế hoạch, lộ tuyến rút lui cùng địa điểm ẩn náu v.v. đều nói cho Tô Hoàng. Vừa nói xong, cộng sự của y liền chau mày.

“Cường công? Có quá mạo hiểm hay không?” Tô Hoàng có chút bất an hỏi.

“Đồng lao không phải là nơi có thể lén lút ra vào, ngoài cường công còn biện pháp nào khác?”

“Nhưng tốc độ phản ứng của Tử Y Kỳ cực nhanh, một khi bọn họ nhận được tin đông lao bị công kích, trong khoảng thời gian rất ngắn khẳng định đã có thể điều động chiến lực lớn bao vây nơi đây. Mặc dù Tân tiên sinh cũng an bài rất nhiều người tới chi viện kinh thành, nhưng số lượng vẫn không thể chiếm ưu thế, huống hồ còn có Lệ Vĩ...” Tô Hoàng thực lòng lo lắng nói.

“Ta cũng từng đưa ra những vấn đề này, nhưng Tiết tiên sinh nói, đến lúc đó sẽ có hành động khác phát sinh song song, chắc chắn có thể thu hút Lệ Vĩ và một bộ phận lực lượng Tử Y Kỳ, cho nên kế hoạch giải cứu lần này khả năng thành công cực lớn”

“Hành động khác?” Tô Hoàng ngạc nhiên hỏi, “Chúng ta còn dư thừa lực lượng để phát động một hành động khác sao? Là hành động gì vậy?”

“Cái này ta cũng không biết”. Mục Tiểu Dịch lắc đầu, lộ ra cùng loại biểu tình trầm ngâm suy nghĩ. Kỳ thực, mặc dù Tiết tiên sinh không nói rõ, nhưng ít nhiều y cũng có thể đoán được đại khái nội dung hành động kia, nhưng đối mặt với cộng sự không giấu nhau điều gì, y lại không muốn nói ra.

Nếu đến lúc đó Tô Hoàng nhất định sẽ biết, vậy hiện tại cần gì phải nói trước khiến hắn suy nghĩ nhiều làm chi?

“Hủ vương bên kia, có tin tức gì mới không?” Tô Hoàng lại hỏi.

“Gần như đã giương cao lá cờ lớn “thanh trừ gian thần bên người quân vương”, hiện tại đã có tướng quân phòng thủ mười một châu, còn có ba vị phiên vương công khai gia nhập dưới cờ y. Ngự Khánh Ân cũng đang gấp rút điều binh khiển tướng, cho nên cũng không còn tâm trí kiên trì thu phục mười ba vị đại thần trong lao nữa”

“Binh lực phòng thủ mười một châu không thể điều động hết, ước tính sẽ dùng một nửa số đó, thêm vào quân đội thuộc ba phiên, đại khái có thể thành lập một đội quân khoảng mười bốn vạn người, số lượng tuy không ít, nhưng nhân mã chấp vá, đối mặt với Liễu Thành quân, Ngụy Võ quân là quân đội chính quy, sợ rằng có phần...”

“Chỉ cần khai chiến, còn có thể có châu khác gia nhập bên Hủ vương. Nhưng quan trọng nhất vẫn là Giang Bắc, nghĩa quân Giang Bắc chúng ta ở tiền tuyến mài kiếm mười năm, thiên hạ này ai có thể sắc bén bằng? Người nghĩ coi, nếu như nghĩa quân không phải đã đạt được địa vị nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng như vậy, Tân tiên sinh cũng sẽ không tùy tiện can thiệp vào thế cục chính trị”

Tô Hoàng cúi đầu thở dài. Hắn sao không biết sự tình đã từng bước phát triển thế nào, dần dần bày ra cục diện hết sức có lợi, là cơ hội tốt nhất trong suốt mười năm qua để có thể một lần diệt trừ triệt để Ngự đảng, nhưng không cần biết chuyện gì xảy ra, hắn vẫn không muốn chứng kiến nghĩa quân Giang Bắc thần thánh trong lòng gia nhập chiến trường tranh đoạt hoàng quyền.

Hắn cũng thừa nhận, cảm giác như vậy quá lý tưởng hóa, quá mức nhiệt huyết, thậm chí còn có chút trẻ con, thắng lợi luôn thuộc về kẻ mạnh chứ không thuộc về chính nghĩa, nhưng năm đó tràn đầy tinh thần tuổi trẻ khảng khái gia nhập Nam Cực Tinh có thể nào tưởng tượng được tương lai sau này, bị hiến tế cho hiện thực tàn khốc, trong lòng không tránh khỏi đau đớn âm ỉ.

Mục Tiểu Dịch đặt bàn tay sau gáy cộng sự, dụng lực xoa bóp cho hắn. Y biết Tô Hoàng lúc này đang nghĩ gì, cũng lý giải được tâm tình buồn phiền kia của hắn, nhưng tất thấy đều khó có thể dùng lời nói mà giải trừ được, bởi vậy trầm mặc trong chốc lát, y liền quyết định đổi đề tài câu chuyện, phân tán tâm tư của Tô Hoàng.

“Nghe nói trong lao còn có hai người của chúng ta? Tiết tiên sinh nói ngài ấy đã nêu cụ thể tình huống cho người rồi, cho nên ta không hỏi kĩ, người đã liên lạc với họ chưa?”

“Ừ”. Tô Hoàng gật đầu, lấy tay chỉ sơ qua, “Một người là Yên Khuê, chính là người mặc áo lam chành chéo phía đối diện, người kia là Khang Dư thuộc Phong tổ...”

Mục Tiểu Dịch đột nhiên chấn động toàn thân, nắm mạnh bả vai Tô Hoàng.

“Khang Dư thuộc Phong tổ? Người đã gặp hắn?”

“Ngay bên cạnh a, ngồi dựa vào tường kia kia...”

“Người đã nói chuyện với hần chưa?”

“Đương nhiên rồi...” Tô Hoàng hoài nghi nhìn cộng sự khuôn mặt trở nên có chút tái nhợt, không nhìn được hỏi, “Chẳng lẽ người này có vấn đề?”

“Không... Không có...” Mục Tiểu Dịch trả lời thanh âm thoáng lộ vẻ cứng nhắc, bắt giắc tránh đi ánh mắt của cộng sự.

“Không có?” Tô Hoàng nhíu mày, “Khanh Dư kia rất lạnh lùng âm trầm, một người kỳ quái, người lại như thế này, thấy thế nào cũng không giống không có vấn đề, rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải người nghe được chuyện gì liên quan tới hần đấy chứ?”

“Hần đối với người... rất lạnh lùng âm trầm sao?”

“Đúng vậy, rất lãnh đạm, không giống đồng bạn gì cả, ngược lại còn giống kẻ thù...” Mới nói tới đây, Tô Hoàng đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh, một ý nghĩ như lưỡi dao sắc bén xẹt qua trong đầu, tay chân nhất thời hư nhuyễn.

Mục Tiểu Dịch ôm lấy người cộng sự của mình vào lòng.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...” Trán Tô Hoàng tựa trước ngực Mục Tiểu Dịch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra cứ từng giọt từng giọt lăn xuống, toàn thân trên dưới lạnh lẽo như ngâm trong nước đá, “Hần là... Có phải là... Ngụy... Ngụy Anh Kiệt...”

Cánh tay cộng sự càng ôm chặt lấy thân thể hần, nhưng bất luận hai người ôm nhau chặt tới đâu, dường như cũng không thể đè nén được cảm giác tội ác nặng nề trong lòng.

Đó là sai lầm dính máu mà suốt đời này cũng không trốn thoát khỏi.

Đó là sai lầm của cả hai bọn họ, ai cũng không thể đảm đương xoa dịu cùng khuyên giải người kia, chỉ có thể sát sao dựa vào nhau, cùng chung gánh vác.

Cảm giác kinh hoàng run rẩy lúc đầu qua đi, Tô Hoàng giãy dụa ngẩng đầu, nhìn về phía bên kia song sắt.

Khang Dư vẫn một mình một người ngồi dựa vào góc tường, phần lớn thời gian hần đều nhắm mắt ngồi như vậy, hai má gầy gò, dưới cằm lộ ra những sợi râu màu đen ngắn ngủn lởm chởm.

Khi mình và cộng sự ngồi bên nhau, tay nắm tay, vai kề vai, hần, ngồi dựa vách tường ẩm thấp, cô độc tro trọi, hơn nữa tiêu tụy hốc hác.

Nhớ tới người vẫn luôn không dám nhớ tới, khuôn mặt tuổi trẻ cùng hàng lông mày dân kia. Khi trên cổ người nọ máu汪 ngập tràn, cơ thể ngã xuống sàn nhà lạnh băng, có phải chẳng trong im lặng đã nói với cộng sự của mình: “Xin lỗi...”

Xin lỗi... Không thể trở về bên cạnh người nữa rồi.

Mỗi một người trong Nam Cực Tinh đối với cộng sự của mình, đều có phần tình nghĩa sâu đậm không gì sánh được, phần tình nghĩa này bắt đầu từ những ngày tháng chịu huấn luyện, trải qua vô số hiểm cảnh gian nguy mà thành, không hề thua kém tình thân cùng tình nhân, là tình cảm tâm linh tương thông sinh tử tương thác.

Tô Hoàng không cách nào tưởng tượng được, khi Khang Dư biết tin cộng sự của mình bị xử tử, hần đã bị vây giữa loại thống khổ còn tăm tối hơn cả màn đêm sâu nhất đó thế nào.

Đứng trước loại thống khổ ấy, vô luận là hình thức xin lỗi thế nào, hần là đều không được tiếp nhận đi?

“Hiện tại đừng nói gì cả”, Mục Tiểu Dịch nhỏ giọng nói, “Hần đang liều mạng chống đỡ cùng kiềm chế, nếu chúng ta nhắc đến Ngụy Anh Kiệt với hần... Hậu quả nhất định là sụp đổ...”

Tô Hoàng gật đầu, nhìn xuống dòng lệ dâng lên trong đáy mắt, do dự hỏi: “Nhưng... Chúng ta phải thông báo chi tiết hành động lần này cho hần... Làm sao bây giờ?”

“Người không phải đã từng nói chuyện với hần đấy ư? Vậy cứ giống như lần trước, tự nhiên chút là được... Có lẽ để ta đi nói...”

“Không...” Tô Hoàng dùng sức cản môi, hai tay ôm trán, chấn chỉnh lại tinh thần,

Thân trong hiểm cảnh, sinh tử chưa hay, hiện tại không phải lúc để thương cảm yếu đuối cùng hối hận ăn năn, dù muốn sám hối, muốn bù đắp, cũng nhất định phải là sau khi mọi người an toàn.

Sau khi hai người trao đổi ánh mắt cổ vũ, Tô Hoàng đứng dậy đi tới bên song sắt, nhỏ giọng gọi hai tiếng: “Khang Dư... Khang Dư...”

Hàng lông mi buông rũ của Khang Dư khe khẽ rung động, hần chậm rãi mở mắt, ánh mắt âm lãnh như đêm lạnh quét tới.

“Có chỉ thị hành động mới... Có thể qua đây một chút không?”

Sau một lúc bất động, Khang Dư mới miễn cưỡng chuyển động thân thể.

“Là như thế này...” Tô Hoàng gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt làm trơn cổ họng khô khốc, tận lực dùng thanh âm và thái độ tự nhiên nhất truyền đạt kế hoạch hành động tới, “... Còn chỗ nào không rõ không?”

Khang Dư im lặng không đáp, quay về chỗ cũ, nhắm mắt trở lại.

Ngón tay Tô Hoàng bấu chặt thanh sắt đã rỉ sét loang lổ, nhìn hần trong khoảnh khắc rồi lặng lẽ cúi đầu.

Mọi người ở trong lao trải qua một ngày hai đêm trong bầu không khí tĩnh mịch, thần kinh mỗi người tựa hồ đều căng thẳng tới mức sắp đứt mất rồi, bởi thế khi truyền đến tiếng nổ mạnh khiến đất bùn cũng như phải rung lên, tất cả mọi người đều ngây ngốc không có một phản ứng nào.

Cuối cùng vẫn là Mục Tiểu Dịch bật dậy đầu tiên, hướng bên ngoài huýt một tiếng thật dài, sau đó hét lớn: “Bọn họ bắt đầu rồi!”

Bị tiếng hét của y làm giật mình, mọi người đều nhao nhao đứng dậy, một vài thanh niên gắng sức đập bẻ xiềng xích trên tay chân mình.

“Không nên gấp, mọi người giữ sức, chờ người bên ngoài vào hãnh hành động!” Mục Tiểu Dịch cao giọng nói, “Đến lúc đó ngàn vạn lần đừng hoảng loạn, thanh niên đỡ trưởng bối của mình, nghe theo chỉ thị!”

Tiếng hô giết bên ngoài vọng vào ngày càng lớn, thế tiến công xem ra cực kỳ hung mãnh, tốc độ tiến vào cũng rất nhanh. Không bao lâu sau cánh cửa sắt của đại lao bắt đầu rung lên ầm ầm, chỉ trong chớp lát đã bật mở, bảy tám hắc y nhân lao vào trong, người đi đầu chính là Tiết tiên sinh, vóc người ông mặc dù cực kỳ gầy, nhưng động tác lại mau lẹ tựa như loài báo, trong tay cầm một thanh đoản kiếm sắc xanh thẫm vốn không chút thu hút, tay nâng kiếm lên rồi hạ xuống, đã chặt đứt khóa sắt phòng giam gần bên ngoài nhất.

“Đó là Đoạn Trường kiếm của Tân tiên sinh!” Tô Hoàng hưng phấn kêu lên.

Tiếp đó từng gian từng gian cửa lao đều được mở ra, Tiết tiên sinh chặt đứt xích chân cùm tay của người bị giam trong lao, những người đi cùng ông vọt vào tổ chức cho người bên trong rút lui ra ngoài theo thứ tự.

Bởi vì Đoạn Trường kiếm chém sắt như chém bùn, Tiết tiên sinh rất nhanh đã tới trước phòng giam hai nhà Tô Mục. Sau khi tay chân được tự do, Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch lập tức bắt tay vào công tác tổ chức rút lui, một mặt trấn an người hoảng loạn, một mặt chú ý bố trí mỗi người không có võ công hoặc tuổi già có một người trẻ tuổi dìu đỡ bảo vệ, đồng thời cấp tốc chọn ra một vài thanh niên tình nguyện ở lại chờ bảo hộ nữ quyền.

Phòng giam nữ của đông lao ở sâu bên trong, nối liền với phòng giam nam qua một thông đạo, ước chừng tổng cộng có ba mươi người, ngoại trừ Mục Nhược Tư, trên cơ bản đều là tay trái gà không chặt, sau khi được phóng xuất, còn có một vài người bắt đầu khóc sụt sùi.

Thời khắc cấp bách, cũng bất chấp cái gì ngại ngần nam nữ, các phu nhân tiểu thư gần như là bị đám nam tử ôm kéo chạy ra ngoài, Tô Tam dìu Mục phu nhân, Tô Tứ dìu mẫu thân của mình, mọi người không nói lấy một chữ, chỉ nghĩ mau mau ly khai địa phương này.

Từ lúc ban đầu nổ mạnh bất ngờ tập kích, đến khi mọi người chạy ra ngoài, trước sau bất quá chỉ một hai khắc chung [1], nhưng đúng như lời của Tô Hoàng, phản ứng của Tử Y Kỳ cực nhanh, mặc dù Nam Cực

Tinh dựa vào hành động bất ngờ cùng thế tiến công chính diện cường đại ào vào phòng giam cứu người, nhưng vẫn không kịp rút lui trước khi viện binh Tử Y Kỳ đến, tất cả bị bao vây thành một đồng bên trong tường đông lao.

Nam Cực Tinh tham gia hành động giải cứu lần này đều là tinh nhuệ của các khu, mỗi một người đều là chiến sĩ cực kỳ ưu tú, số lượng đó ngênh chiến cùng Tử Y Kỳ chắc chắn chiếm phần thắng, chỉ có điều bọn họ còn phải bảo hộ một đám người lão nhược phía sau, hành động không tránh khỏi chậm chạp trì trệ. Mà Tử Y Kỳ bao vây xung quanh mặc dù sức chiến đấu có phần thua kém, nhưng ra tay không hề cố kỵ, hạ thủ tàn nhẫn, song phương giao đấu, tạo thành thế giằng co.

Kinh thành là địa bàn của Ngự Khánh Ân, giao chiến lâu dài đối với Nam Cực Tinh đương nhiên cực kỳ bất lợi. Tiết tiên sinh đứng giữa chỉ huy liên tục huyết gió chói tai, thúc giục các chiến sĩ liều mạng lao về phía trước, người người chém giết mất cũng đỏ ngầu màu máu, khí thế điên cuồng như vậy rất nhanh đã ép vòng vây của Tử Y Kỳ phải lùi về sau, không dám ương ngạnh xông lên trước.

Nhưng Tử Y Kỳ dù sao cũng là lực lượng chiến đấu đích thân Lệ Vĩ huấn luyện, thối lui mà bất loạn, mặc dù bị đẩy vào cục diện bất lợi, nhưng vòng vây vẫn không thể đột phá.

Giữa lúc Nam Cực Tinh liều mạng lao về trước, Tử Y Kỳ toàn lực ngăn cản, tiếng huyết gió của Tiết tiên sinh đột ngột chuyển thấp, các chiến sĩ đang mãnh liệt công kích trong nháy mắt toàn bộ co lại, giữ khoảng cách với đối thủ, bảo hộ đám người lão nhược ở bên trong.

Trong lúc Tử Y Kỳ chưa kịp phản ứng, trên bờ tường đông lao từ phía ngoài đột nhiên xuất hiện một nhóm cung thủ, thoáng chốc vũ thanh nổi lên tứ phía, hoa phá trường không, thân ảnh tử sắc lần lượt ngã xuống, tiếng huyết gió trầm thấp của Tiết tiên sinh lại đột ngột chuyển cao, các chiến sĩ lập tức như mãnh hổ liều chết xông về phía trước, chọc thủng phòng tuyến Tử Y Kỳ, mở ra một lỗ hổng lớn.

Một khi bị đột phá, thế trận của Tử Y Kỳ liền có phần hỗn loạn, không thể duy trì trạng thái bao vây, để cho các Nam Cực Tinh chạy thoát ra bên ngoài tường đông lao.

Căn cứ theo kế hoạch, một bộ phận chiến sĩ bảo hộ những người được cứu ra rút lui về nơi ẩn nấp theo lộ tuyến đã định, một bộ phận khác phụ trách chặt đứt truy binh. Khang Dư vốn được sắp xếp vào đội hộ vệ, nhưng từ đầu chí cuối hắn đều không lên tiếng cũng không muốn xông vào Tử Y Kỳ giao chiến ở hàng đầu tiên, ai gọi hắn cũng không nghe, không còn cách nào khác phải kéo hắn lại.

Phòng tuyến căn phía sau vừa mới hình thành, nhóm viện binh Tử Y Kỳ thứ hai cũng đã chạy tới.

Mặc dù Tử Y Kỳ đã vượt lên chiếm ưu thế về số lượng, nhưng không nhiều như Tô Hoàng dự tính ban đầu, hơn nữa dẫn đầu là Chu Phong chứ không phải Lệ Vĩ, lại nhìn thấy ánh lửa sáng rực một góc trời hướng trung tâm thành, Tô Hoàng biết “hành động khác” theo lời Tiết tiên sinh đã bắt đầu, đồng thời thành công giam chân Lệ Vĩ cùng một bộ phận lực lượng Tử Y Kỳ.

Chiến đấu cận hậu vô cùng khốc liệt, mỗi người cơ hồ đều là dùng phương pháp tự sát mà ngăn chặn địch nhân. Sau khi ước đoán người đã lùi về khoảng cách tương đối an toàn, Tiết tiên sinh chỉ huy mọi người rút vào một ngõ nhỏ vừa hẹp vừa dài, khiến cho Tử Y Kỳ nhất thời không phát huy được ưu thế về nhân số, để các chiến sĩ Nam Cực Tinh có cơ hội có thể từng nhóm từng nhóm rút lui về phía sau.

Mọi người trong lòng đều hiểu, phương thức rút lui như thế này đại biểu cho nhóm người cuối cùng còn chống cự ở cửa ngõ không hề có hi vọng thoát thân, tiên huyết của bọn họ trở thành vật cản cước bộ truy sát của đối thủ.

Trần trụi đối mặt với sống chết trước mắt, nhưng các chiến sĩ Nam Cực Tinh được lựa chọn hi sinh lại trầm ổn tới kinh ngạc, cho dù ở dưới tình huống đồng bạn liên tiếp rời đi hay ngã xuống, nhân số ngày càng ít, cũng không có người nào biểu hiện vẻ mặt chùn bước.

“Khang Dư, Tô Hoàng, Mục Tiểu Địch... Kế tiếp ba người các người đi mau!” Tiết tiên sinh huy kiếm chém xuống một tên Tử Y Kỳ đột kích sát người, ra lệnh.

“Rõ!” Tô Mục hai người đồng thanh hô ứng, từ từ rút khỏi cuộc chiến, lui về sau một đoạn mới đột nhiên phát hiện, Khang Dư vẫn còn trong vòng hỗn chiến, không có lấy nửa điểm ý tứ muốn rời đi.

“Khang Dư!” Tiết tiên sinh nghiêm giọng gọi hấn thêm một tiếng, nhưng hấn chẳng những không lùi, trái lại còn lao thẳng ra bên ngoài xông vào đám Tử Y Kỳ, liên tiếp chém ngã mấy người, nhưng bởi vì hoàn toàn không có ý thức phòng thủ, trên người cũng dính mấy vết chém rất sâu, nhất thời dường như toàn thân đều là máu, loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống.

Tô Hoàng kinh hô một tiếng, cũng lao về trước, Mục Tiểu Dịch theo sát phía sau. Tiết tiên sinh nhú mào giậm chân, cũng đành cầm theo trường kiếm phi thân tới, mấy người liều mạng chém giết, mặc dù thật vất vả đoạt được Khang Dư lôi trở về bên trong ngõ nhỏ, nhưng trên người mỗi người đều có thêm mấy vết thương.

Lúc này chiến sĩ Nam Cực Tinh còn ở lại trong ngõ chống cự chỉ có khoảng ba mươi người, mặc dù vết thương chồng chất, nhưng thần tình đều rất kiên nghị, có mấy người bắt đầu lớn tiếng gọi to tên Tiết tiên sinh, ý tứ thúc giục rất rõ ràng.

Hiện tại Tiết tiên sinh là người chỉ huy tối cao ở kinh thành, cho nên bây giờ là lúc nhất thiết ông phải rút lui, sau khi ông rời đi còn ở lại trong ngõ, chính là nhóm người dự định thả làm ngọc nát.

“Tô Hoàng, Mục Tiểu Dịch, các người mang theo Khang Dư, cùng đi với ta, chậm trễ thêm một bước Tử Y Kỳ từ bên kia chọc sườn qua, ai cũng không thoát được!” Tiết tiên sinh sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn ổn định vững vàng, ông vừa lớn tiếng ra lệnh, vừa nhìn lại một lần cuối những chiến sĩ bị bóng ma tử vong bao trùm vẫn luôn ngẩng cao đầu.

Mục Tiểu Dịch vác Khang Dư đã hôn mê trên lưng, vỗ vai cộng sự. Chạy như lướt, gió đêm thổi bay giọt nước mắt hoen bờ mi, phiêu đảng về phía thân ảnh nhiễm huyết bị trắng phía sau bọn họ.

Kinh thành trước bình minh, là khoảng thời gian an tĩnh nhất tịch mịch nhất, nhưng khắp thành giờ đây vang dội tiếng chém giết, tiếng kim loại xung động, lại trở thành vĩ thanh cho một đêm hỗn loạn đẫm máu tanh.

Bởi vì Nam Cực Tinh lên kế hoạch cùng an bài rất tinh vi, Tử Y Kỳ truy bắt đào phạm mất đi phương hướng cùng đầu mối rõ ràng, bắt đầu nơi nơi lục bừa soát loạn, nhưng kinh thành rộng lớn như vậy muốn tìm kiếm một mục tiêu cá biệt đòi hỏi thời gian và đông đảo nhân thủ, hiện tại thời gian tìm kiếm không còn nhiều, trong lúc vội vàng hấp tấp đương nhiên khó đạt được hiệu quả, mà điều càng khiến Chu Phong điên đầu chính là, quân tuần tra và quân cấm vệ được điều tới chi viện, tinh thần nghiêm túc của bọn họ so với Tử Y Kỳ quá kém, còn so với Nam Cực Tinh không bận tâm sống chết mà chém giết, bọn họ hiển nhiên càng thích làm mấy chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chạy toán loạn lộn xộn khắp nơi, không những chẳng giúp được gì, có khi còn tỏ ra vướng tay vướng chân, mà người duy nhất có thể trấn phục bọn họ là Lệ Vĩ tại thời điểm máu chốt mãi vẫn không chịu xuất hiện, không biết đã bị chuyện gì níu chân rồi.

Tiết tiên sinh sau khi cùng ba người Tô Mục bỏ chạy tới một nơi không quá xa, liền ra lệnh cho bọn họ mang theo Khang Dư đi trước tới nơi ẩn náu, mình thì vội vội vàng vàng nói muốn đi xem “hiệu quả của hành động thứ hai”, ngay lập tức tiêu thất trong màn đêm.

“Khang Dư vẫn chảy máu không ngừng, sớm tới nơi ẩn náu thì hơn, Tử Y Kỳ nhất định không lục soát ra nơi đó, chúng ta mau đi thôi”. Mục Tiểu Dịch thoáng nhìn về hướng Tiết tiên sinh rồi đi hơi dăm chiêu, quay đầu lại nói với cộng sự.

Tô Hoàng không nói gì gật đầu, lại xốc Khang Dư lên lưng Mục Tiểu Dịch, hai người nhờ vào quen thuộc địa thế kinh thành xuyên qua những con ngõ nhỏ chằng chịt như lưới nhện cực kỳ mau lẹ, né tránh các đội Tử Y Kỳ đương tìm kiếm người.

Đi qua đường phố đông thành, chân trời phía đông hơi lộ ra sắc trắng bạc, đã có thể nhìn được dung mạo đối phương mờ mờ, vì cần tới nơi trước khi sắc trời sáng rõ, Tô Mục hai người gia tăng tốc độ, nhưng khi băng qua đường phố tây thành xui xẻo lại đụng phải một đội Tử Y Kỳ, buộc phải trốn sau sư tử đá trước cửa một gia đình giàu có ở bên cạnh, chờ đội tuần tra rời khỏi.

Tia sáng yếu ớt vẫn còn rất mờ昧, từ vẻ mặt trên khuôn mặt những Tử Y Kỳ này có thể thấy được, bọn chúng cũng đã bận rộn suốt một đêm, tinh thần và lực chú ý đều không còn tập trung, không hề phát hiện ra ba người trốn ở bên cạnh, đi thẳng qua trước mặt bọn họ, hai người Tô Mục khe khẽ thở dài, liếc nhìn nhau.

Những vết bẩn trộn lẫn mồ hôi và máu trên khuôn mặt là vết tích của một đêm chém giết, tóc tai tán loạn không còn ra hình dạng gì, đuôi tóc có chỗ còn kết vấy máu đen thẫm, nhìn đáng vẻ chật vật này của hai bên lại cảm thấy yêu thương đau xót vô cùng, hai người đều không nhịn được vươn tay, dùng ống tay áo lau trán cho đối phương.

Hô hấp còn chưa bình ổn, máu và mồ hôi vẫn không ngừng chảy, dù có chùi thế nào, cũng không thể trả lại thần thái phiêu nhiên giai công tử khí độ thanh tao giữa thời thế loạn lạc, nhưng lúc này hai người nhìn nhau khẽ cười, ánh mắt giao hòa, trong lòng nhu tình tự nhiên nảy sinh muôn chuyển, chưa bao giờ thâm sâu đến vậy, dường như đã hoàn toàn quên mất xung quanh tứ phía nguy hiểm rình rập, sống chết chỉ cách nhau một lần ranh.

Hai cánh tay song song giơ lên lại song song chậm rãi hạ xuống, mười ngón tay đan xen chặt chẽ, mặc dù thể lực đã sớm tiêu hao quá độ, nhưng toàn thân trên dưới hơi ấm lan tỏa như bùng cháy, chống đỡ chính mình, cũng muốn chống đỡ cho đối phương.

“Đi tiếp chứ?” Mục Tiểu Dịch khẽ giọng nói.

Tô Hoàng mỉm cười gật đầu, hai người vươn tay, ôm đầu đối phương, trán khẽ cụng trán, tái chậm rãi tách rời, đồng thời xoay người.

Sát na đường nhìn chuyển dời, hai người cộng sự đều chết sững tại chỗ, ngay cả ngón tay cũng cứng đờ.

Phiến đá trước mặt trên đất trống không, Khang Dư được đặt nằm yên tại đó, tuyệt nhiên đã không còn hình bóng.

.

Chú thích:

[1] khắc chung: 1/4 h

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Giây phút đường nhìn chuyển dời, hai người đều chết sững tại chỗ, ngay cả ngón tay cũng cứng đờ.

Phiến đá trước mặt trống không, Khang Dư được đặt nằm yên tại đó, hoàn toàn không còn hình bóng.

“Mới này... Mới này... Mới này... còn ở... ở...” Tâm trạng hoảng loạn, Tô Hoàng trở nên lắp ba lắp bắp.

“Tình trạng Khang Dư đêm nay rất không bình thường, liệu hắn có đuổi theo nhóm Tử Y Kỳ vừa rồi không?” Mục Tiểu Dịch trầm ngâm nói.

Tô Hoàng sốt ruột giậm chân: “Không lo được nhiều như vậy, trước tiên tìm thử đằng kia xem sao!”

Hai người không có thời gian để ngẫm nghĩ, nép mình dưới bóng đổ của hàng hiên hai bên đường, đuổi theo hướng rời đi mới rồi của nhóm Tử Y Kỳ kia, chạy liền một mạch được một đoạn khá xa cũng không nghe thấy tiếng chém giết, trái lại bắt gặp một số quan binh hoảng hốt chạy về phía trung tâm thành.

“Động thái Tử Y Kỳ có chút kỳ quái...” Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch lần thứ ba ẩn thân trốn tránh trong bóng tối, nghi hoặc thấp giọng nói, “Không giống chỉ đang xử lý chuyện cướp ngục không thôi... Xem ra dường như còn phiền phức khác...”

Mục Tiểu Dịch vài lần nhếch khóe miệng, muốn nói lại thôi.

“Là bởi vì hành động thứ hai mà Tiết tiên sinh nói sao?” Tô Hoàng liếc nhìn cộng sự, “Tiểu Dịch, người thực sự không biết hành động đó là gì à?”

“Ta chưa từng hỏi...” Mục Tiểu Dịch nghiêng nửa đầu ra ngoài dò xét xung quanh, lẩm nhẩm nói, “Có điều nhìn tình hình hiện tại, có lẽ suy đoán của ta không sai...”

“Người đoán ra cái gì?”

Mục Tiểu Dịch dùng tay đề bả vai Tô Hoàng lại, hơi nhún hai hàng lông mày, chậm rãi nói: “Hành thích đương kim hoàng đế...”

“Cái gì?” Tô Hoàng kinh hô thất thanh, gần như nhảy dựng lên, may mà được cộng sự vững tay đề lại.

“Người bình tĩnh một chút”, Mục Tiểu Dịch cẩn thận lại lộ đầu ra quan sát động tĩnh trên đường rồi mới lùi người về nói, “Không cần phải giật mình như vậy, người nghĩ coi, sau khi Hủ vương khởi sự, các châu phủ hưởng ứng cũng không nhiều như dự đoán, nguyên nhân lớn nhất chính là phía sau Ngự Khánh Ân còn có một triều đình danh chính ngôn thuận, không đến thời điểm sống còn, ai lại thích chực lên đầu tội danh phản nghịch chứ? Bởi vậy cho nên hành thích hoàng đế là bước nhất định phải đi. Một khi hoàng đế băng hà, Hủ vương tự nhiên là người ở gần ngôi vị hoàng đế nhất, Ngự Khánh Ân bất quá chỉ là quyền thần mà thôi, xét về mặt danh phận lão có là cái gì? Cho dù lão nắm kinh đô trong tay, sẽ lại bồi dưỡng một người khác đăng cơ, nhưng quan hệ huyết thống quá xa sao có thể so sánh được với Hủ vương, đến lúc đó, các châu phủ vẫn đang quan sát tình hình cũng không còn quá khó để quyết định ngã theo phe nào...”

“Nhưng... Nhưng...” Bờ môi Tô Hoàng hơi run rẩy, “Thí quân đoạt vị... Hủ vương làm loại chuyện như vậy, không sợ các vị đại thần cùng người trong thiên hạ...”

“Người trong thiên hạ sẽ không biết chân tướng”. Mục Tiểu Dịch khê khàng nắm tay cộng sự, “Đương kim hoàng thượng vẫn luôn chỉ là con rối trong tay Ngự Khánh Ân, sinh hoạt bảo vệ, sinh tử tồn vong, bao năm qua đều do Ngự Khánh Ân khống chế, hoàng thượng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử cũng được, bị người hành thích cũng được, trách nhiệm tự nhiên đều đổ lên đầu lão Ngự tặc, Hủ vương dù sao cũng ở rất xa kinh thành, chỉ cần Hủ vương không thừa nhận, triều thần và người trong thiên hạ dựa vào cái gì mà phải tin lời Ngự Khánh Ân nói, bắt Hủ vương phải chịu trách nhiệm cho chuyện này?”

Tô Hoàng nuốt khan một ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào chua chát. Mặc dù hấn và phụ thân không giống nhau, hấn chẳng có chút thứ tình cảm trung nghĩa nào với đương kim hoàng thượng, nhưng đối với phương thức mưu sát này, trong lòng vẫn cảm thấy không thật thoải mái.

“Tiểu Hoàng”, Mục Tiểu Dịch ghé sát bên tai hấn nhỏ nhẹ nói, “Bất kể chúng ta phỏng đoán thế nào, những lời này cũng chỉ có chúng ta biết với nhau, ở trước mặt những người khác, người tuyệt nhiên không biết hoàng đế chết dưới tay ai, hiểu không?”

Tô Hoàng gục đầu xuống, nhắm nghiền mắt, vô lực nói: “Ta hiểu... Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được Khang Dư, đưa hấn đến nơi an toàn, chuyện sau này, để sau này tính đi”

Mục Tiểu Dịch giang tay ôm hấn đến trước ngực, trầm tư nói: “Có điều nói tới lại thấy kỳ quái, hoàng đế là con bài lớn nhất trong tay Ngự Khánh Ân, canh phòng cẩn mật chẳng thua kém bảo vệ chính lão là bao, đại bộ phận nhân thủ của Tiết tiên sinh đều tập trung ở đông lao, quả thực ta nghĩ không ra làm thế nào ngài ấy có thể thành công...”

“Nhưng Lệ Vĩ không xuất hiện, cục diện lại hỗn loạn như thế này, không giống là đã thất bại”. Tô Hoàng đã hồi phục tinh thần một chút, “Đừng nghĩ nữa, nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, lại đang lộn xộn, mau đi tìm Khang Dư mới phải”

Mục Tiểu Dịch nhìn con đường dài vắng lặng tạm thời không có một bóng người, liền cầm tay cộng sự kéo đi, hai người cùng rời khỏi chỗ ẩn thân, tiếp tục men theo con đường chạy về phía trước.

Qua liên tiếp ba con đường, đột nhiên nghe thấy phía đông nam có tiếng người giao đấu la hét, hai người quay sang nhìn nhau, lập tức phi thân phóng chạy, ngoặt khỏi góc đường nhìn thấy cảnh tượng ấy, không khỏi vừa vui mừng vừa gấp gáp.

Vui mừng vì ở chính giữa vòng đấu quả nhiên là Khang Dư, gấp gáp vì xem ra hấn lại chịu thêm thương tích mới, giống như một con dã thú trọng thương lao vào chém giết với bốn Tử Y Kỳ. Không kịp nghĩ nhiều, hai người Tô Mục lao đến, lập tức gia nhập cuộc chiến, một tả một hữu hộ Khang Dư ở giữa.

Khang Dư lúc này thần trí đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, chỉ dựa vào nỗi bi phẫn mà chống đỡ. Hấn và Ngụy Anh Kiệt đã làm cộng sự của nhau gần bảy năm, hai người vẫn luôn tình thâm nghĩa trọng, cộng sự đột nhiên vô tội chết oan, đây là đả kích hấn không sao chấp nhận nổi, nhưng cho dù là lý trí hay là điều luật của Nam Cực Tinh đều không cho phép hấn được có bất cứ hành động nào đối với Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch, oán hận ngập tràn trong lòng thời gian dài không có nơi phát tiết, một khi tiến nhập trạng thái chiến đấu, tất thấy tâm tình tiêu cực liền lập tức bạo phát, trong đầu nóng ran không thể suy nghĩ bất cứ thứ gì, chỉ biết giết càng nhiều Tử Y Kỳ, càng có thể an ủi được phần nào cộng sự dưới cửu tuyền, về phần sinh tử của chính mình, từ lâu đã không mấy may mắn trong lòng.

Hấn không bận tâm sinh tử của mình, nhưng Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch không thể không lưu tâm. Xuất phát từ một loại tâm lý chuộc tội, hai người đều cảm thấy, nếu như có thể bảo vệ tính mệnh cộng sự quan trọng nhất của Ngụy Anh Kiệt, dường như ít nhiều có thể xoa dịu đi cảm giác tội lỗi đè nặng trong lòng. Bởi vậy khi lao tới, hai người Tô Mục dùng thế tấn công mạnh mẽ bức lui đối thủ, bảo vệ Khang Dư, đồng thời điểm vào vũng huyết [1] của hấn, tránh cho hấn thân mang trọng thương vẫn còn muốn tái chiến.

Thân là một đôi cộng sự phối hợp ăn ý của Nam Cực Tinh, muốn thoát khỏi bốn Tử Y Kỳ cũng không khó, nhưng mấu chốt là phải tốc chiến tốc thắng, tránh để tiếng chém giết kinh động đến Tử Y Kỳ gần đó, viện binh sẽ kéo tới, bởi thế ngay từ đầu hai người ra tay chiêu thức nào cũng rất quyết liệt tàn nhẫn, không lưu lại lấy nửa con đường sống, chẳng mấy chốc đã giết chết hai gã Tử Y Kỳ, làm trọng thương một gã, gã còn lại phải bỏ chạy chật vật.

“Có người tới, người mang theo Khang Dư chạy đi, ta ở lại ngăn cản!” Tô Hoàng gấp gáp nói.

“Không, hoặc là người...”

“Thế lực của ta bây giờ không bằng người, dù lại bị thương, không thể mang hấn chạy thoát!” Tô Hoàng dùng ánh nhìn ấm nóng tìm khóa ánh mắt cộng sự, “Đừng bàn thêm nữa, đối với người ta mà nói, ai đi ai ở, có gì khác nhau chứ?”

Ánh mắt Mục Tiểu Dịch trong một khoảnh khắc như ngưng đọng, đôi môi mím chặt gắt gao, sau giây lát chần chừ, y đột nhiên vươn tay, mạnh kéo Tô Hoàng ngã vào lòng mình, phủ bờ môi nóng rực của mình lên môi hấn, trấn trở cuốn hút, rồi lại run rẩy rời đi.

Hai má Tô Hoàng nhiễm sắc hồng phơn phớt, nhưng thần tình lại bình tĩnh ôn hòa tựa như mặt hồ nước không một gợn sóng. Sau khi cộng sự cản rằng vác Khang Dư mau chóng rời đi, hấn bình thần xoay người lại, gương lưỡi dao sáng lóa trước ngực, nghênh đón thân ảnh tử sắc vun vút lao tới.

Hàn quang, đao phong, lệ sắt, huyết ảnh [2], bộc phát mọi tiềm năng bên trong cơ thể, nhưng chống đỡ không nổi khí lực đào thoát.

Bước chân lùi về sau, bỏ qua cảm giác tê dại đau nhức nơi cánh tay rệu rã, Tô Hoàng biết có thể trì hoãn thêm một khắc, là Khang Dư có thêm một tia hi vọng sống sót.

Còn Mục Tiểu Dịch, tất thấy đều không khác biệt nữa rồi...

Khoảnh khắc môi rơi lên môi ấy, thậm chí là trước lúc ấy, Tô Hoàng cũng đã biết, bất luận bọn họ có ở cùng một chỗ hay không, vận mệnh của bọn họ vẫn sẽ như nhau.

Hoặc là cùng hạnh phúc, hoặc là cùng thống khổ.

Chia ly hay kề cận, đối với hai trái tim đã dung hòa làm một mà nói, có gì khác nhau?

Lưỡi dao sắc bén trong tay họa xuất một đường chênh chếch, lại một truy binh ôm ngực ngã xuống đất, Tô Hoàng thở hổn hển lùi vào một con hẻm, quệt mồ hôi lạnh trên trán.

Đuổi tới còn có ba gã Tử Y Kỳ nữa, nhưng e ngại can trường của hấn không dám áp sát quá gần, nghĩ rằng hấn như nổ mìn hết đà, chỉ cần kiên trì một lúc nữa là được.

Tô Hoàng âm thầm điều chỉnh nhịp hô hấp của mình, lưng dựa vào bức tường đá lởm chởm thô ráp phía sau, trong lòng tính toán thật nhanh. Có lẽ là vận hạnh trong bất hạnh, hấn rất quen thuộc con hẻm này, nó nhìn giống một con hẻm cụt, nhưng bên hông phía cuối con hẻm có một khe hở nhỏ chỉ đủ cho một người len qua, từ nơi đó có thể nhảy xuống dòng Ngặt hà uốn khúc, chớp lấy một cơ hội sống sót.

Ba gã Tử Y Kỳ từng bước từng bước áp sát, Tô Hoàng lại từng bước từng bước lùi về sau, liên tục lùi đến cuối con hẻm, cơ thể lão đảo tựa lên tường. Nhận thấy ba truy binh thả lỏng trước đáng về kiệt quệ suy yếu của mình, hắn bất thành linh vung tay, cương đao hóa phi đao, xoay tít bay ra phía ngoài, trong lúc đối phương nghiêng mình né hắn vọt qua bên cạnh, lách qua khe hở nhảy xuống dòng Ngặt hà, lạnh lẽo bơi sang bờ bên kia.

Ba gã Tử Y Kỳ trở tay không kịp, vốn chậm một bước, đợi đến khi từng tên chen qua khe hở cùng nhảy xuống thì Tô Hoàng đã đến bờ bên kia từ lâu, chui vào những con hẻm nhỏ ngoắt ngoắt, rẽ đông rẽ tây, sớm không còn tung tích.

Sau khi cắt được mấy cái đuôi đeo bám, Tô Hoàng dừng lại thở hổn hển, ngẩng đầu xác định lại phương hướng, xé xuống một miếng vải băng bó qua loa về thương trên đùi. Lúc này sắc trời so với ban nãy đã sáng rõ hơn rất nhiều, chẳng bao lâu nữa sẽ có người xuất môn. Tô Hoàng chém giết cả một đêm máu me bê bết, trên người còn mặc lớp áo tù nhân gai mắt, không thể cứ như vậy đi tới đi lui được. Sau khi xác định đại khái vị trí mình đang đứng, Tô Hoàng nhớ tới gần đây có một tử phường bỏ không, trước đây từng dùng làm nơi tụ họp tạm thời của Nam Cực Tinh, liền quyết định trước tiên cứ tới đó nấu mình, thuận tiện tìm xem có y phục để thay hay không.

Bằng qua một con đường nhỏ, ước chừng qua hai con phố nữa thì có thể đến ngoài tường tử phường. Xung quanh im ắng, không có bất kỳ âm thanh khác thường nào, Tô Hoàng kéo lê chân bị thương vòng ra tường sau của một tòa phủ viện, vừa mới qua khỏi chỗ ngoắt, bước chân tức thời cứng đờ.

Phó thống lĩnh Tử Y Kỳ Chu Phong chấp tay đứng ở phía trước cách đó không xa, đằng sau còn có hai gã thủ hạ, ánh mắt âm trầm quét qua, lạnh lùng cười với Tô Hoàng.

Mặc dù trong lòng không nhịn được tròng xuống, nhưng nét mặt Tô Hoàng vẫn thản nhiên như thế. Hắn cố gắng thẳng lưng, lẳng lặng đứng tại chỗ bất động.

... Xin lỗi, Tiểu Địch, ta đã cố gắng hết sức rồi.

Trong đầu chỉ kịp hiện lên mấy lời này, cơ thể chất chồng những vết thương đã không còn sức kháng cự, thậm chí chẳng cần Chu Phong xuất thủ, hai gã thuộc hạ cũng đủ ném Tô Hoàng tới trước mặt y.

“Hình như chúng ta vẫn thường gặp mặt nhỉ”, Chu Phong châm chọc nói, “Nói thật, lúc đầu biết ngươi là Nam Cực Tinh ta cũng có chút giật mình, rõ ràng là bộ dạng công tử được nuông chiều từ bé, vậy mà lại có gan không tự lượng sức đối đầu với Ngự thiên tuế”

Tô Hoàng cười nhạt, nói: “Chu phó thống lĩnh, bất kể ta có rơi vào tay ngươi hay không, tóm lại ngày hôm nay vẫn là Nam Cực Tinh thắng. Bị cướp đi nhiều phạm nhân như vậy, tổn thất nhiều nhân thủ như thế, cuối cùng ngươi chỉ bắt được mấy người vậy thôi sao? Mà không phải là chỉ có mình ta đây chứ? Ngự thiên tuế của ngươi sẽ thưởng cho ngươi thể nào đây?”

Những lời này có lẽ đã động tới chỗ đau của Chu Phong, sắc mặt y lập tức thay đổi, lạnh lùng nói: “Lời hắn đây, đưa đi!”

Hai Tử Y Kỳ lĩnh mệnh tiến lên, mỗi người một bên nắm lấy bả vai Tô Hoàng, xốc hắn đứng dậy. Chu Phong hừ một tiếng, vừa mới xoay người liền có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, từ đằng xa có thân ảnh tử y đang chạy vội tới.

“Chuyện gì?” Chu Phong nhíu mày.

“Thủ lệnh của Lệ thống lĩnh”. Người tới chuyển một phong thư, liếc nhìn Tô Hoàng, “Ngài lại bắt được một người?”

Chu Phong cũng theo đường nhìn của hắn liếc qua, lạnh lùng mỉm cười, nói: “Đầu bù tóc rối như vậy chẳng trách ngươi không nhận ra... Thế nhưng đây lại là người quen của ngươi đây, Nam Cận”

Nam Cận đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh, mở to mắt nhìn lại.

Chu Phong không buồn để ý, từ trong phong thư rút ra một tờ giấy, kích động mở ra. Khi mà y còn chưa kịp nhìn rõ bất cứ chữ gì, bột phấn màu đỏ nhạt trên tờ giấy bởi y kích động mà bay tung tóe, tạt vào mặt.

Mặc dù Chu Phong đã nhanh chóng đình chỉ hô hấp, nhưng mùi hương cực nhạt vẫn theo vào mũi, đầu óc choáng váng, tay chân lập tức tê nhũn, ngực cũng đột nhiên lạnh lẽo.

Y cúi đầu, kinh ngạc nhìn mũi kiếm sáng loáng như tuyết đâm xuyên qua ngực mình.

Nam Cận xoay người trở tay, rút thân kiếm cắm ngập ra khỏi ***g ngực Chu Phong, mượn thế kiếm vọt tới, kiếm khí lạnh buốt xẹt qua bên má Tô Hoàng.

Hai Tử Y Kỳ kìm giữ Tô Hoàng hoàn toàn ngậy ra trước biến cố bất ngờ này, hơn nữa cấp bậc thấp như bọn họ căn bản không phải đối thủ của Nam Cận, chưa tới ba chiêu hai thức, đã xụi lơ trên mặt đất.

“Người sao rồi? Còn đi được không?” Nam Cận cố gắng đỡ Tô Hoàng đứng dậy, ngoảnh đầu lại nhìn ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất, dường như lúc này mới bắt đầu thấy sợ, khuôn mặt trắng nhợt, cơ thể run rẩy tựa như chiếc lá xoay trong gió.

Tô Hoàng ngơ ngẩn nhìn hấn, trong lòng cảm giác vừa bất ngờ, lại vừa không hề bất ngờ, há miệng muốn hỏi gì đấy, lại chẳng biết phải hỏi từ đâu.

“Người phải thay y phục đi, trước tiên tìm một chỗ nấp đã rồi tính tiếp...” Thanh âm của Nam Cận như chen qua hàm răng, khô khốc, “Đi mau đi, ta chỉ có thể làm cho người chuyện này... Hi vọng ông trời cho người vận may, có thể an toàn trở về với nhóm người các người...”

Tô Hoàng đương vén đám tóc tán loạn ra sau đầu ngẩn ra, đột nhiên quay qua nhìn hấn: “Người vừa nói ‘nhóm người các người’? Có ý gì? Chẳng lẽ người không phải Nam Cực Tinh...”

“Hả?” Nam Cận cũng ngẩn mặt, “Người cho là... ấy, không... Không phải như người nghĩ đâu...”

Tô Hoàng trong lòng chấn động, cúi đầu nhìn thi thể Chu Phong, buột miệng nói: “Người không phải người của chúng ta, vì sao lại cứu ta?”

Nam Cận giật mình trước câu hỏi của hấn, hai tay đương đỡ Tô Hoàng từ từ buông lỏng lực đạo, sâu bên trong đôi mắt đen láy láy loáng ấy thoáng hiện một tia bi thương, lông mi dần buông rủ, lẩm bẩm nói: “... Ta tưởng... chúng ta là bằng hữu...”

“Không... Không phải ta có ý đó...” Tô Hoàng nhận ra mình nói sai rồi, vội nắm lấy tay Nam Cận, “Ta muốn nói, người giúp ta như vậy, quá nguy hiểm... Nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này...”

Nam Cận hơi chớp mắt, lắc đầu: “Người không cần lo cho ta, ta không có việc gì đâu... Không có ai nhìn thấy ta giết bọn họ, sau khi trở về miễn là ta không nói...”

“Trở về?” Tô Hoàng thất kinh, “Người còn muốn trở về? Đừng ngốc thế! Chu Phong là phó thống lĩnh của Tử Y Kỳ, cái chết của y nhất định sẽ được điều tra đến cùng! Không có ai nhìn thấy chỉ là chúng ta nghĩ thế mà thôi, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ... Người cho rằng người chịu được Lệ Vĩ tra vấn sao?”

Khuôn mặt Nam Cận hiện lên một nụ cười mỏng mảnh nhàn nhạt, hấn khẽ giọng nói: “Người an tâm, ta tin y sẽ không làm khó ta, lần trước ta cũng từng giúp người, sau khi y biết, cũng không xử phạt ta...”

“Lần trước không giống! Lần trước là bọn họ cố tình giăng thông lọng, tất cả đều nắm trong lòng bàn tay, không gây ra bất cứ tổn hại nào cho bọn họ. Nhưng lần này thì sao? Lần này là người giết phó thống lĩnh của Tử Y Kỳ! Lệ Vĩ là loại người thế nào, y sẽ coi đây chỉ là chuyện cón con sao? Nhất định y sẽ không bỏ qua cho người!” Tô Hoàng kích động nắm lấy bả vai Nam Cận, dụng lực lắc lư lắc để, lắc tới khi hai giọt nước mắt trong hốc mắt hấn vương vãi hết cả, “Nam Cận, Nam Cận, người tỉnh lại đi, người không thể giao nộp tính mệnh của mình chỉ vì ảo tưởng về Lệ Vĩ được! Người theo ta đi đi, rời khỏi y, rời khỏi Tử Y Kỳ, Ngự Khánh Ân và Lệ Vĩ đang ở trên một con thuyền lớn đã định trước là sẽ chìm ngấm, ta không muốn nhìn thấy người cùng chìm với y!”

Nam Cận cố nhịn, nhưng vẫn không ngăn nổi hai mắt nhòa lệ, hấn hít vào thật sâu, ra sức gạt nước mắt, dùng thanh âm trầm thấp mà kiên định nói: “Nếu ta có thể rời khỏi y, đã chẳng có cục diện như ngày hôm nay. Tô Hoàng, thực xin lỗi, bất kể ta trở lại bên người y phải đối mặt với chuyện gì, ta vẫn sẽ trở về. Lần này cứu người, có lẽ không chỉ bởi vì người là bằng hữu, quan trọng hơn, là bởi chuyện người làm, kỳ thực là chuyện ta phải làm. Vì Lệ Vĩ, ta đã quên đi mối thù nước nợ nhà, bị trừng phạt, đó cũng là đương nhiên”

“Nói bậy!” Tô Hoàng phần nộ quát, siết chặt tay Nam Cận, kéo tuột hắn tới một góc tối, lạnh lùng nói, “Tóm lại ta sẽ không cho ngươi trở về, mặc kệ thế nào ngày hôm nay ngươi nhất định phải đi cùng ta! Bây giờ đã không còn là chuyện ngộ nhờ bị ai trông thấy nữa rồi, mà là ta cảm thấy ngươi không giấu nổi Lệ Vi bất cứ chuyện gì, chỉ sợ đến lúc đó chẳng cần ai nói, tự ngươi cũng sẽ thú nhận toàn bộ!”

“Ta đâu có ngu như vậy!” Nam Cận cãi lại, nhìn biểu tình khăng khăng của Tô Hoàng, suy nghĩ một chút lại nói: “Hơn nữa ta có thân phận Tử Y Ky, tạm thời không có nguy hiểm gì cả, nhưng nếu ta đi cùng ngươi, xác suất bị người khác bắt gặp rất lớn, trái lại như vậy mới rước lấy phiền toái, không phải sao?”

Tô Hoàng ngẩn người, ngẫm lại cũng có lý. Hắn vừa nghe Nam Cận nói vẫn còn muốn trở về bên Lệ Vi thì nhất thời kích động giận dữ mới muốn lôi kéo hắn đi theo mình, hiện giờ bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ, mình là tội phạm bỏ trốn, khó tránh khỏi khiến Nam Cận sớm bị phát giác, lập tức gật đầu, nói: “Được, chúng ta đi riêng. Ban ngày ta không thể hành động, phải trốn trong hầm ngầm ở tửu phường phía trước tới đêm, sau đó sẽ hội họp với người của chúng ta ở một địa điểm rất an toàn, nghĩ biện pháp trốn khỏi kinh thành. Đến lúc đó ta hi vọng ngươi cũng sẽ ở trong đội ngũ rời khỏi kinh thành, hiểu chứ?”

Nam Cận cắn môi, không nói gì.

“Nam Cận!” Giọng nói của Tô Hoàng trở nên ác liệt, “Lệ Vi không cùng loại người với ngươi, một ngày nào đó các ngươi cũng sẽ phải xa nhau. Chủ động lựa chọn ly khai, so với sau này chết trong tay y chẳng phải tốt hơn sao, đây là đạo lý rõ ràng rành rành mà!”

Nam Cận vặn vẹo ngón tay, mãi đến khi các khớp ngón tay bị vặn cho trắng bệch mới chậm rãi nói: “Được rồi... Đêm nay ta... đến tửu phường tìm ngươi...”

Tô Hoàng thở phào, vỗ vai Nam Cận, từ trong góc ló đầu ra nhìn xung quanh, đang định lách ra ngoài, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tửu phường bỏ không kia nói cho cùng cũng không phải nơi ẩn náu lý tưởng, suốt một ngày dài ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, ngộ nhờ chính mình xui xẻo bị soát được, vậy Nam Cận...

Đăm đăm nhìn thiếu niên dung nhan thanh tú, thần tình lại ảm đạm tái nhợt trước mặt, Tô Hoàng cắn răng.

Cho dù đúng như Nam Cận nói, Lệ Vi thực sự không làm gì hắn, nhưng chỉ cần nghĩ hải tử đơn thuần này sẽ phải cô độc một thân một mình ở lại chốn tăm tối, vừa thống khổ vừa mâu thuẫn, chứng kiến một màn kịch giết chóc trái hoàn toàn với bản tính của hắn, không còn con đường thoái lui thứ hai để lựa chọn, Tô Hoàng không sao dằn nổi từng cơn đau buốt trào dâng trong lòng.

Vô luận thế nào, cũng phải bảo đảm Nam Cận có cơ hội rời bỏ Tử Y Ky.

“Ngươi biết hẻm Tam Giác ở tây thành không?” Vẫn nhìn chằm chằm Nam Cận, Tô Hoàng nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, biết”

“Hôm nay ngươi đừng đến tửu phường, hãy đến thẳng hẻm Tam Giác. Tìm một người kêu là ‘Tiết tiên sinh’”

“Mấy người các ngươi nấu ở đó?” Nam Cận lo lắng nói, “Không được, Tử Y Ky sẽ lục soát từng nhà...”

“Đừng lo”. Tô Hoàng mỉm cười nói, “Hẻm Tam Giác được kiến tạo theo kết cấu trận pháp, dù bắt đầu đi vào từ hướng nào đều có một khu vực không sao thâm nhập được, mà người lục soát lại có ảo giác là đã khám xét từng căn phòng rồi. Bởi vậy nơi đó rất an toàn, ngươi cứ an tâm, ta sẽ ở đó chờ ngươi”

Nam Cận gục đầu, tiếng đáp lời nhỏ gần như không thể nghe được. Tô Hoàng lúc này mới quan sát xung quanh, nhanh chóng lách ra ngoài, vọt tới đầu đường, biến mất phía sau bức tường đổ nát đằng trước.

Nam Cận dựa vào tường đứng ngây ngốc thật lâu mới chậm chạp đi ra.

Mặt trời đã vươn thoát khỏi đường chân trời, ánh nắng vàng nhạt xuyên qua tóc hắn, chiếu lên hai gò má như trong suốt.

Ba cổ thi thể vẫn lặng yên nằm ở chỗ cũ, máu đã ngưng tụ thành màu đen. Ánh mặt trời buổi sớm không có độ ấm, chậm chậm kéo bóng người vươn dài xiên xẹo.

Một đôi tay khớp xương thon dài nắm lấy cánh tay Nam Cận, Lệ Vĩ áp sát khuôn mặt không biểu tình của y đến bên tai Nam Cận, dùng thanh âm trầm thấp hỏi: “Hắn đã nói cho người?”

Chú thích:

[1] vũng huyết: vũng nghĩa là choáng váng/hôn mê bất tỉnh. Cơ thể người có rất nhiều nơi là vũng huyết, chỉ cần đánh trúng, lập tức bị choáng, sau 5 giây tỉnh lại, trong khoảng thời gian ngắn tứ chi vô lực, nhưng sau đó không để lại di chứng, cũng không gây tử vong.

[2] hàn quang: sắc bén, đao phong: lưỡi đao, lệ sắt: quát tháo giận dữ, huyết ảnh: dấu máu, vết máu. Giữ Hán Việt vì quả thực không biết chuyển thành tiếng Việt thế nào cho xuôi vì những từ này mang tính chất ước lệ.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Một đôi tay khớp xương thon dài nắm lấy cánh tay Nam Cận, Lệ Vĩ áp sát khuôn mặt không biểu tình của y đến bên tai Nam Cận, dùng thanh âm trầm thấp hỏi: “Hắn đã nói cho người?”

Nam Cận cố mím chặt đôi môi run rẩy, trọng tâm ánh mắt rơi vào khoảng không phía trước không di chuyển, tùy ý bàn tay kia vuốt dọc sống lưng rồi dừng lại bên eo, kéo cơ thể mình vào vòng ôm ấm nóng.

“Sao không nói gì?” Lệ Vĩ hơi nheo mắt, “Phải chăng bây giờ đột nhiên thấy hối hận?”

Nam Cận cúi đầu, một sợi tóc đen nhánh cũng theo đó rơi xuống, vương quanh cổ trắng trẻo. “Ta chỉ không dám tưởng tượng... Hắn sẽ ra sao đây? Tính cách như Tô Hoàng, gặp phải chuyện tàn khốc thế này, hắn sẽ ra sao?”

“Chẳng phải ta đã đáp ứng người rồi sao?” Thanh âm Lệ Vĩ trầm thấp nhưng lại mang theo một loại từ tính đầy ma lực, “Ta đáp ứng người không giết Tô Hoàng, hắn sống hay chết không quan trọng, chỉ cần người vĩnh viễn ở bên ta, ta sẽ không làm hại hắn”

“Cho dù người không giết hắn, chỉ sợ hắn cũng không sống nổi nữa”, Nam Cận giương đôi mắt trong veo lên nhìn, con ngươi mỗi lần lay động lại lấp lánh, “Người sẽ chẳng bao giờ hiểu được loại đau đớn này, vì sai lầm của mình mà khiến kẻ khác phải đau khổ khôn cùng, tựa như có một ngọn lửa âm ỉ, thiêu đốt tâm can người, từ từ đốt trụi lục phủ ngũ tạng của người thành tro tàn, vừa nóng, vừa đau, lại như đã chết lặng...”

Lệ Vĩ nhíu mày, đột nhiên dùng tay nắm lấy cằm Nam Cận: “Người đang nói người hiểu rõ loại đau đớn này?”

“Đương nhiên ta hiểu được, bởi vì ta...”

“Bởi vì người đang trải qua phải không?” Con ngươi đen thẳm loang sắc xanh u tối xẹt qua một tia sáng nguy hiểm, “Nói như vậy người cảm thấy yêu ta là một sai lầm?”

Nam Cận run rẩy khắp người, hai bên má ửng đỏ mồ hôi lạnh dính bết những sợi tóc hỗn loạn, khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy, thế nhưng trong ánh mắt loang loáng hơi nước kia không hề có lấy một tia sợ hãi, chỉ là ngập ngụa ưu thương.

“Tại sao không trả lời ta? Đó là sai lầm ư?”

“Đúng vậy...” Thanh âm rất yếu, nhưng giọng nói cũng rất kiên định, “Là sai lầm, là sai lầm ngay từ đầu không thể thoát khỏi...”

Hai hàng lông mày Lệ Vĩ nhướn cao, sắc mặt trở nên âm trầm, nhưng khi đường nhìn tàn khốc chạm đến bờ trán trắng nhợt của người trong lòng, cũng không khỏi dịu lại.

“Chúng ta đã thảo luận chuyện này rồi”, Lệ Vĩ hiếm khi kìm nén cảm giác không vui ở trong lòng, cố gắng dùng thanh âm ôn hòa một chút, “Người đã nói chỉ cần có thể ở cạnh ta cái gì cũng không quan trọng, huống hồ loại cảm giác tội lỗi này là không cần thiết, người không nợ những người này bất cứ thứ gì”

“Phải, ta đã nói thế”. Nam Cận lầm bầm, “Nhưng người cũng từng nói, người nói ta mới là quan trọng nhất với người, quan trọng hơn cả dã tâm của người, chí lớn kế hoạch lớn của người...”

“Ta không hề lừa người”, Lệ Vĩ nhíu mày, “Nhưng mọi thứ không hề mâu thuẫn với nhau. Ta hoàn toàn có thể có người, cũng không vứt bỏ hùng tâm của mình. Lẽ nào người thích một nam nhân trong mắt không có mục tiêu?”

“Mục tiêu của người muốn đạt thành cần nhiều máu chảy như vậy sao?”

“Những người này nhất định phải chết, bọn họ là chương ngại vật hiện tại của ta”. Lệ Vĩ lạnh lùng nói, “Mau nói cho ta biết, Tô Hoàng đã nói gì với người?”

Nam Cận ngửa đầu, cố gắng kìm nén dòng lệ muốn lăn dài, thanh âm uất nghẹn chua xót nói: “Người rõ ràng đã nghe thấy, nghe thấy từ đầu tới cuối, đây vốn là người sắp đặt, vì sao còn nhất định bắt ta nói?”

“Ta tự mình nghe thấy với người nói cho ta biết, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”, Lệ Vĩ ôm lấy cơ thể mảnh dẻ trong vòng tay càng chặt hơn, “Ta muốn nghe chính người nói cho ta hay, biểu thị từ nay về sau chúng ta xác thực ở bên nhau, xác thực cùng chung mục tiêu. Ta muốn xóa bỏ thứ cảm giác tội lỗi vớ vẩn của người, cảm giác này uy hiếp quan hệ của chúng ta, cho nên nhất định phải loại trừ. Bây giờ người nói cho ta biết, Tô Hoàng nói gì với người?”

Dòng lệ chẳng thể kiềm chế được nữa trào khỏi hốc mắt Nam Cận, hắn dùng tay bịt mắt ngăn lại, đầu ngón tay ửng hồng.

“Nói, nói đi”, Lệ Vĩ vòng tay kéo hắn vào lòng, hơi thở ấm áp bao phủ sau tai hắn, “Nói cho ta nghe, hảo hảo tử...”

“...Tam Giác...hẻm Tam Giác...”

“Cái gì?”

“Là hẻm Tam Giác... ở tây thành... Tất cả người đều ở đó...”

“Tốt lắm”. Lệ Vĩ thỏa mãn nâng cằm Nam Cận, “Nhớ kỹ, người ở bên ta, là người của ta, đừng lo lắng về Nam Cực Tinh nữa, bọn chúng sống hay chết đều không liên quan tới người, biết không?”

Nam Cận đỡ đầu gật đầu, vươn tay nắm lấy tay Lệ Vĩ, “Người đáp ứng ta một chuyện...”

“Người nói đi”

“Tô Hoàng trốn ở tửu phường đằng trước, người phải người bắt hắn lại. Chỉ cần bắt hắn, đừng gây thương tổn cho hắn”

Lệ Vĩ nhìn thật sâu vào mắt hắn.

“Đêm nay Tô Hoàng sẽ đến hẻm Tam Giác, ta không muốn hắn nhìn thấy người làm ra chuyện gì ở đó. Chỉ cần nơi đó bị bại lộ, hắn sẽ biết là bởi vì hắn nói cho ta hay. Chuyện này so với giết chết hắn còn khó chấp nhận hơn. Cho nên... Cho nên...”

“Cho nên bắt hắn giam lại, không để hắn biết mình đã phạm phải sai lầm gì...” Nơi khóe mắt Lệ Vĩ hiện lên sát khí âm hiểm, “Thật quan tâm, người này rất quan trọng với người?”

“Hắn là bằng hữu của ta”, Nam Cận ngẩng đầu nghênh diện đôi mắt trong thiên hạ có mấy ai dám nhìn thẳng ấy, “Dù gì người cũng phải cho ta có một người bạn chứ”

Lệ Vĩ trầm mặc trong chốc lát, mỉm cười nhàn nhạt, “Được. Ta đồng ý với người”

Tô Hoàng trở mình nhảy qua bức tường đổ nát thấp tè của tử phường, băng qua khoảnh sân cỏ dại mọc tràn lan, thuận lợi tìm được lối vào hầm ngầm ở phía sau căn phòng xây bằng gạch nung đã xập xệ. Ở trong căn hầm chứa được ba bốn người đó hẳn tìm được mấy thứ đồ linh tinh đá lửa, đèn dầu cùng quần áo cũ vùn vùn, thậm chí còn có vài thanh đao kiếm binh khí. Sau khi chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, Tô Hoàng xử lý lại vết thương của mình, thay bộ quần áo tù nhân bê bết máu bẩn, buộc lại mái tóc tán loạn, thả lỏng cơ thể tê dại, ngồi xuống dựa vào bức tường ẩm thấp của căn hầm.

Thần kinh căng thẳng có được một chút thời gian thả lỏng, tâm trạng cuồng loạn cũng dần dần lắng lại, lúc này Tô Hoàng giơ bàn tay phải lên, ngơ ngẩn nhìn lòng bàn tay của mình.

Chính giữa lòng bàn tay, có vết hằn hình ngôi sao năm cánh hoàn chỉnh.

Đó là sau khi Nam Cận bằng lòng đêm nay sẽ đến tử phường, chính mình vì quá vui mừng mà nắm chặt lấy tay hắn nên mới hằn lại.

Bởi vì hai tay nắm rất chặt, ngôi sao năm cánh cứng ngắc trong tay Nam Cận khảm sâu vào da thịt Tô Hoàng, lòng bàn tay in lại vết hằn này. Mặc dù vết hằn đến giờ đã mờ đi không ít so với lúc trước nhưng vẫn có thể thấy rõ.

Khi còn ở đồng lao trong tất cả những tin tức Mục Tiểu Dịch truyền đạt lại, tin khiến Tô Hoàng khó lý giải nhất là: “Trong quá trình rút lui, nếu gặp người giữ ngôi sao năm cánh bằng bạc, nhất định phải nói cho người đó biết nơi ẩn nấp cuối cùng của chúng ta”

Nhớ lúc đó cũng đã từng hỏi vì sao, nhưng Mục Tiểu Dịch cũng không giải thích được, chỉ biết là Tiết tiên sinh đặc biệt cẩn thận.

Một đêm chém giết đẫm máu, sống chết chỉ như mi mảy giao nhau, khiến cho Tô Hoàng suýt chút nữa quên bồng lời căn dặn kỳ quái này, cho nên khi cảm giác được hình dạng ngôi sao năm cánh ở bàn tay Nam Cận, mặc dù Tô Hoàng đã cực lực áp chế biểu tình dị dạng trên khuôn mặt nhem nhuốc của mình nhưng nội tâm chấn động thì không thể tránh khỏi.

Thiếu niên ẩm áp dịu dàng trước mặt vẫn là cảm giác ấy, thoát nhìn mỏng manh, hoang mang, ưu thương mà mâu thuẫn. Nếu không phải có ngôi sao năm cánh nho nhỏ ấy, hẳn vẫn sẽ là Nam Cận mà Tô Hoàng quen biết.

Một Nam Cận đã yêu người không nên yêu.

Vốn lo lắng nếu mình bị bắt Nam Cận sẽ chẳng còn nơi để đi, thế mà đột nhiên xuất hiện ngôi sao năm cánh bằng bạc như trong chỉ thị của Tiết tiên sinh, vì thế Tô Hoàng dần xuống bờ vực ngổn ngang trong lòng vội nói ra địa điểm tối mật “hẻm Tam Giác”, cơ thể cứng ngắc nhanh chóng bỏ đi như đang chạy trốn, ngay cả gió lạnh buổi sớm cũng không thanh tỉnh được những suy nghĩ rối ren trong đầu hắn chút nào.

... Nam Cận... Nam Cận...

Rốt cuộc hắn là ai? Có thân phận thế nào? Đang làm gì?

Nếu hắn là người của Nam Cực Tinh, vì sao không biết địa điểm hẻm Tam Giác?

Nếu hắn không phải, vì sao Tiết tiên sinh lại muốn lệnh cho mình tiết lộ nơi ẩn náu cuối cùng này?

Đây là cái bẫy? Cố tình thông qua Nam Cận để lộ cho Lệ Vĩ biết, dẫn dụ Tử Y Kỳ tới hẻm Tam Giác tiến hành phục kích?

Tô Hoàng nhéo ấn đường.

Không thể nào, lực lượng của Nam Cực Tinh ở kinh thành vốn không đủ để đối chọi với Tử Y Kỳ, cho dù dẫn dụ chúng tới, bên bị tiêu diệt toàn bộ cũng sẽ là chính Nam Cực Tinh?

Tô Hoàng bóp trán, lắc lắc đầu.

Thật hi vọng lúc này có Tiểu Dịch ở bên, y thông minh hơn mình, hẳn là có thể nhìn rõ huyền cơ bên trong...

Đương trầm tư suy nghĩ, bên ngoài hầm ngầm đột nhiên truyền đến dị động, dường như có tiếng bước chân của vài người đang tìm kiếm trong ngoài sân.

Tô Hoàng lập tức căng thẳng toàn thân, cầm lấy chuỗi đao đặt bên cạnh.

“Choang choang!” Liên tiếp vang lên thanh âm vò rượu bị đập bể, có tiếng người nói chuyện với nhau.

“Tìm được chưa?”

“Chẳng thấy ai cả”

“Tìm lại cẩn thận một lần nữa xem!”

Lại một hồi tìm kiếm loạn xạ.

“Không thấy, những nơi có thể trốn đều đã tìm hết cả rồi!”

“Nhưng nhất là định là ở chỗ này không sai được...”

“Đại nhân, nếu là tửu phường cũ, nhất định có hầm đựng rượu gì đó, thử tìm xem có lối vào không?”

“Được”

Tô Hoàng rung mình, dán sát người lên vách tường hầm ngầm, tập trung ứng phó.

Lối vào hầm ngầm này cũng không phải quá bí mật gì, chỉ cần chú tâm tìm, bị tìm được chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Quả nhiên, ước chừng non nửa canh giờ sau, có người lớn giọng nói: “Ồ đây! Ở chỗ này!” Thanh âm đã gần trong gang tấc.

Cửa hầm bị mở ra, một luồng ánh sáng chiếu vào, người tới ở bên ngoài kiểm tra nền đất một lúc rồi phái hai người, dò dẫm từng bước theo bậc thang đất lùn xùn đi xuống.

Lưỡi đao chợt lóe sáng, máu bắn tung tóe, Tô Hoàng có được địa lợi nhanh chóng đoạt lấy quyền chủ động, bức người tới đã bị thương nặng phải lui ra ngoài.

Kế tiếp chỉ còn yên tĩnh, lát sau, một luồng khói dày đặc liêu phiêu ủa vào. Tô Hoàng thầm kêu một tiếng hồngбет, lấy khăn vải che mũi miệng lại.

Bên trong nơi nhỏ hẹp kín mít, công kích bằng khói là khó chống đỡ nhất. Chống đỡ chẳng được bao lâu, Tô Hoàng biết là không ra không được rồi.

Lợi dụng làn khói dày đặc che giấu thân hình, Tô Hoàng bằng thân pháp mau lẹ nhanh chóng lao vọt ra, nhưng vừa nhảy khỏi cửa hầm đã bị mấy người từ nhiều hướng đồng loạt xông vào tấn công.

Bởi vì đã nghỉ ngơi một lúc, Tô Hoàng ít nhiều khôi phục được một phần thể lực, chống đỡ linh hoạt, thoát được đòn tấn công của đối phương, từ bên trong phá cửa sổ nhảy ra ngoài sân.

Ngoài ba người đuổi theo ra ngoài, trong sân còn đến bốn người khác.

Đối mặt với thế cục bất lợi gần như tuyệt vọng, trái lại Tô Hoàng rất bình tĩnh, biểu tình quật cường khiến đám Tử Y Kỳ bao vây bốn phía nhất thời không dám tấn công.

Giằng co một khoảng thời gian, bảy gã Tử Y Kỳ dùng ánh mắt xác nhận với nhau, đồng loạt tấn công, Tô Hoàng ổn định bộ pháp, song đao trong tay múa kín không kẽ hở, lợi dụng những vò rượu cũ nát xếp lẫn lộn khắp trong sân làm vật che chắn, nhất thời không rơi xuống thế yếu. Nhưng chỉ sau một thời gian, thể lực vốn đã tiêu hao từ trước dần nguy ngập, thân pháp có phần chậm chạp uể oải, vài lần lưỡi kiếm sắc lạnh chém tới đều không tránh kịp, không thể không miễn cưỡng giơ đao lên cản, cổ tay bị chấn động tới tê dại.

Đấu vòng tròn một hồi, Tô Hoàng đã bắt đầu thở dốc, một lần sơ suất, trên vai liền lĩnh thêm một vết thương, đương lão đảo lùi về sau, nghe được một người nói: “Bên trên muốn hấn sống, cẩn thận một chút!” không khỏi ngẩn ra, cương đao trong tay thiếu chút chút nữa rơi mất, vội định thần lại, thử bỏ thế thủ, toàn lực tấn công, đối phương quả nhiên có điều cố kỵ nhao nhao lùi về sau vài bước.

Nhìn thấy cảnh đó, Tô Hoàng nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, thừa cơ đám Tử Y Kỳ lùi về sau, ném đao trong tay đi, thuận thế tìm trong ngực lấy ra mấy viên cầu tìm được trong hầm ngầm ném mạnh xuống

đất, lập tức tỏa ra một luồng khói mù mịt che lấp đường nhìn, nhảy vọt mấy bước thoát ra bên ngoài tửu phường.

Mấy gã Tử Y Kỵ bị khói cản trở mất một lúc, đến khi đuổi theo ra ngoài, chỉ thấy trước mặt có đến vài con ngõ nhỏ, không xác định được chính xác Tô Hoàng đã đi đâu, chần chừ một hồi rồi chọn bừa một hướng đuổi theo.

Tô Hoàng lợi dụng địa thế kinh thành ngõ hẻm chằng chịt như lưới nhện mà tạm thời thoát thân, hẳn biết khắp nơi đâu đâu cũng có người của Tử Y Kỵ đi tuần tra, không dám ở lại bên ngoài quá lâu, sau khi lòng vòng một lúc, căn cứ nguyên tắc nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, lần thứ hai trở lại tửu phường, trốn dưới hầm ngầm kia.

Chiều này quả nhiên cực kỳ hiệu quả, suốt ngày hôm đó không có kẻ nào trở lại lục soát, hẳn an ổn ở lại đó đến đêm.

Mặc dù vẫn chưa có lấy một hạt cơm giọt nước vào bụng, nhưng sau nửa ngày ngồi xuống điều tức, Tô Hoàng cảm thấy đã hồi phục gần như hoàn hảo, liền lần vào bóng đêm tiến về phía hẻm Tam Giác.

Suốt đường đi thuận lợi tới khác thường, ngoại trừ mấy đội quan binh tuần tra chỉ có danh nghĩa lúc ẩn lúc hiện, không hề thấy lấy nửa bóng dáng Tử Y Kỵ, giống như bọn họ đã bốc hơi khỏi kinh thành vậy, khiến Tô Hoàng không khỏi trào lên dự cảm chẳng lành.

Loại dự cảm chẳng lành khiến người ta sởn gai ốc này khi nhìn thấy ánh lửa phía tây thành sáng lòa như ban ngày thì đạt tới cực điểm, Tô Hoàng bất chấp việc phải che giấu hành tung, chọn con đường thẳng nhất điên cuồng chạy về nơi kia.

Tới đầu đường, nhiệt độ từ ngọn lửa bốc ngập trời phủ vào mặt, hàng ngàn Tử Y Kỵ bao vây xung quanh toàn bộ khu vực hẻm Tam Giác, người la ngựa hí, náo động ầm ĩ. Bên đường vắt vẻo hơn mười cỗ thi thể, một số mặc đồng phục Tử Y Kỵ, một số thì không. Tất cả cửa gỗ đen đúa đối diện quay ra hẻm Tam Giác đều đóng chặt, lửa cháy từ bên trong, lan từ viện lạc này sang viện lạc khác, lưỡi lửa liếm tới tận ngoài đường.

Lửa truyền đến mùi thịt bị đốt cháy khét, mơ hồ còn có tiếng la hét thảm, nhưng lảng lạng lảng nghe, lại thấy dường như chỉ là tiếng gió lay lá.

Từ bộ dạng chật vật của một bộ phận Tử Y Kỵ cùng những thi thể canh giữ nơi bậc thềm chết cũng không lùi bước kia, nơi đây, rõ ràng vừa phát sinh một cuộc chiến vô cùng ác liệt.

Tô Hoàng cảm thấy đầu mình bị người quấy lên rối loạn quá, không còn biết nên nghĩ thế nào.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? Vì sao...

Tất cả những chuyện này xảy ra như thế nào? Vì sao lại xảy ra? Là ai phạm sai lầm, hay là ngay từ đầu vốn chẳng có gì đúng đắn?

Mấy Tử Y Kỵ ở phía ngoài thôi nhìn ngọn lửa bốc cao ngút trời, quay đầu lại đã thấy hẳn. Sau vài tiếng quát hỏi không có kết quả, hiển nhiên có người động thủ lao đến.

Rút dao, phản kích, lao về trước. Mặc dù cảm giác được đồng thời có vài lưỡi đao sắc bén từ sau chém tới nhưng Tô Hoàng đã không còn quan tâm.

“Dừng tay!” Có giọng nói trong trẻo vang lên, Tử Y Kỵ phía trước đều lao nhao lui về sau tránh ra.

Nhưng tất cả mọi thứ xung quanh đều chẳng còn ý nghĩa đối với Tô Hoàng, hẳn vẫn cứ lao về trước, gạt đám người mặc trang phục tím ra, nhào tới con hẻm.

Tường viện xây bằng gạch đen [1] là che chắn chủ yếu trong bố cục trận pháp của hẻm Tam Giác, giờ đây một vài nơi đã bị nổ sập, phía trước bậc thềm, hành lang uốn khúc phía sau tường viện đều có thi thể của chiến sĩ Nam Cực Tinh, đến chết cũng không buông vũ khí trong tay.

Tô Hoàng loạng choạng đi về trước, mờ mịt nhìn mảng gạch ngói sụp lở, nhìn ngọn lửa ngập trời càng cháy càng mạnh, nhìn những gương mặt tuổi trẻ bị ánh lửa chiếu tỏ hồng rực.

Một gương mặt trong số đó, đối với hắn mà nói có biết bao quen thuộc.

“Tiểu Huống...” Lay cơ thể lạnh ngắt kia, nhìn khuôn mặt không hề tức giận kia, dán chặt ***g ngực tĩnh lặng kia nghe mãi nghe mãi, cũng chẳng nghe được thanh âm thở dài nói: “Tiểu Hoàng, phải chiều cổ mấy người các ngươi thật rõ là phiền phức a...”

Phiền phức ư? Ngẫm lại đúng là phiền phức nhĩ. Nào là bị thương, nào là buồn bực giận dữ, cả Bằng tổ nào có ai chưa từng làm phiền Tiểu Huống chiều cổ chứ?

Có lẽ từ cấp cao Nam Cực Tinh nhìn xuống, Tiểu Huống chỉ là một phần tử nhỏ bé không có năng lực trong tổ chức, công việc chủ yếu của hắn là chuyển tin, có đôi khi làm một thầy thuốc tạm thời, cho tới giờ cũng chưa từng có dịp lập được công lao to tát gì.

Nhưng đối với những đồng bạn sinh hoạt cạnh hắn mà nói, Tiểu Huống là tồn tại rất mực quan trọng không thể thay thế được, quý trọng giống như người nhà vậy.

Nhớ lần cuối cùng nhìn thấy hắn, đó là buổi sáng chuẩn bị tiến vào đông lao, hắn đến giúp cải trang, sửa tóc, thắt đai lưng, đưa đến cửa, khe khẽ nói một câu: “Bảo trọng”

Đi vài bước ngoảnh đầu lại, thấy Tiểu Huống đứng trong làn nắng sớm mai mỏng mảnh an bình, dáng hình so với ngày thường hình như càng gầy quá.

Chỉ một cái chớp mắt, hiện tại đã thành vĩnh viễn.

Máu từ cổ Nam Cực Tinh trẻ tuổi ấy đã đông cứng, máu nhỏ xuống bậc thềm, thấm xuống mặt đất đá sỏi, loang đến tận đá ven đường.

Một đôi ủng da lộn giẫm trên tảng đá, giẫm lên dòng máu tươi.

Tô Hoàng ngược con mắt đỏ vằn, nhìn trừng trừng về phía con người hắn không hề mong muốn nhìn thấy nhưng lại biết rõ rằng sẽ nhìn thấy.

Nam Cận choàng một tấm áo sắc thiên thanh, khuôn mặt trắng bệch như thể chủ nhân của nó có thể ngắt xiủ bất cứ lúc nào. Tại thời khắc tiếp xúc với ánh mắt của Tô Hoàng, toàn thân hắn đều run rẩy, dường như muốn đi tới, lại hồ như muốn xoay người bỏ chạy.

Lệ Vĩ vòng tay đỡ bên eo hắn.

Tô Hoàng đứng dậy, phía sau là ánh lửa hùng hục, sau khi tiến lên vài bước, hắn nắm chặt chuôi đao trong tay.

Mặc dù tiết lộ địa điểm hẻm Tam Giác là tuân theo chỉ thị, nhưng sở dĩ hắn không may do dự mà chấp hành chỉ thị này, ít nhiều xuất phát từ tin tưởng Tiết tiên sinh cùng hảo cảm đối với Nam Cận, thế nhưng tất thấy mọi việc phát sinh trước mắt này thật khiến người không cách nào tiếp nhận.

“Vì sao?” Mũi đao run run chỉ về phía trước, Tô Hoàng nhìn thẳng vào mắt Nam Cận.

“Xin lỗi, Tô Hoàng”, lệ trào khỏi hốc mắt Nam Cận, “Ta vốn không muốn để người nhìn thấy cảnh này, ta biết là ta cô phụ tín nhiệm của người, nhưng, nhưng ta cũng đã dốc hết sức rồi, y... y... đã đáp ứng ta, y đáp ứng ta chỉ giết mấy người không thể không giết, những người còn lại có thể không chết... Nhưng người ở bên trong không nghe, là tự bọn họ phóng hỏa...”

Tô Hoàng giận quá mà cười, lạnh lùng nói: “Nam Cực Tinh sẽ luôn thà làm ngọc vỡ chẳng làm ngói lành, lẽ nào người không biết?”

Nam Cận cắn răng, không thể nói thêm gì, chỉ đành tiến lên vài bước, muốn nắm tay Tô Hoàng, lại bị hắn dùng đao gạt đi, tránh không kịp, trên mu bàn tay lập tức xuất hiện vết máu.

Lệ Vĩ sắc mặt trầm xuống, cổ tay lật lại, chỉ phong ào tới, một đao đánh rơi cương đao trong tay Tô Hoàng, một đao bắn thẳng vào ấn đường hắn.

“Đừng!” Nam Cận kinh hô liền nhào về phía trước, lông mày Lệ Vĩ vừa giật, ngón tay đã thu về trong tức khắc, đổi thành bắn trúng huyệt trên vai Tô Hoàng, thân thể hắn khựng lại, lập tức bất tỉnh.

Ôm lấy cơ thể ngã xuống của Tô Hoàng, Nam Cận ngã ngồi lên mặt đất cát sỏi thấm đẫm máu tươi, muốn khóc mà chẳng thể rơi lệ.

“Chờ hỏa thiêu, kiểm đếm số thi thể”. Quay người hạ lệnh xong, Lê Vĩ lạnh lùng nhìn quét qua bốn phía, phảng phất như tự nói cho mình nghe: “Biết rõ tất bại, nhưng vẫn liều chết chống cự đến ngọc nát toàn bộ mới thôi... Nam Cực Tinh... quả thực có chút khiến người ta bội phục...”

Đối với Tô Hoàng mà nói, có lẽ cứ mê man chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa trái lại càng hạnh phúc, nhất là khi vừa tỉnh dậy liền trông thấy Nam Cận đương ngậy ngốc ngồi trước giường, trong nháy mắt đã gọi lên tất cả kỷ ức cùng thống khổ của hắn.

“Người tỉnh rồi?” Trên mặt Nam Cận hiện lên chút dáng tươi cười nhợt nhạt, “Hôn mê ba ngày ba đêm, ta thực sự rất lo...”

“Chẳng lẽ là ác mộng?” Tô Hoàng gượng người ngồi dậy, mê mang hỏi, “Ta mơ thấy người dẫn theo rất nhiều Tử Y Kỳ tới, giết sạch bọn họ...”

“Đó không phải mộng”, vẻ mặt Nam Cận cứng đờ, “Đó là thực, ta đã nói cho Lê Vĩ biết địa điểm, y dẫn người tới... Giết sạch bọn họ...”

Tô Hoàng trợn mắt nhìn khuôn mặt trắng nhợt kia, trừng trừng cho tới khi khóe mắt như muốn nứt ra, mới từ kẽ răng thoát ra một câu: “Vì sao... Là người đó muốn ta nói cho người biết... Lẽ nào mục đích nói cho người biết là như thế này sao? Vì một kết cục chết chóc thế này?”

“Đúng vậy”, Nam Cận khẽ nói, “Rất xin lỗi, nhưng bọn họ nhất định phải chết, mười ba nhà đại thần kia... Bọn họ nhất định phải chết...”

“Nếu chỉ là muốn họ chết, có thể động thủ ngay tại đông lao mà? Hà tất phải cực khổ cứu ra, để bọn họ lại chết ở hẻm Tam Giác?”

“Bởi vì không giống nhau...” Thanh âm Nam Cận có chút phập phều, nghe như khi đứt khi tiếp, “Chết ở đông lao, với chết ở hẻm Tam Giác... không giống nhau...”

“Không giống nhau?” Tâm trạng Tô Hoàng đột nhiên trở nên kích động, “Người nhà ta, đồng bạn ta đều đã chết! Cho dù ta có liều mạng bảo vệ bọn họ, nhưng bọn họ đều đã chết cả! Hiện tại người lại nói với ta... Đã chết chính là đã chết, có cái gì không giống nhau...”

Nam Cận chậm rãi đặt tay lên vai hắn, sau khi bị hắn gạt phăng đi thì thở dài, nói: “Người hãy nghe ta nói, trong đêm cướp ngục ngày đó, hoàng đế băng hà tại điện Chính Dương...”

Tô Hoàng lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Chính là vì vậy sao? Vì lo lắng mười ba cựu thần này bởi cái chết của hoàng đế mà hoài nghi Hủ vương, không muốn ra sức cho y nữa?”

“Đương nhiên không phải, Hủ vương căn bản không cần phải lo lắng chuyện này. Chưa từng có ai cảm thấy hứng thú với chân tướng nghi án nơi triều đình cả, nếu hoàng đế đã chết, lại không có chứng cứ xác thực Hủ vương phái người tới giết, dù trong lòng có hoài nghi thì đã sao? Không ra sức cho Hủ vương, lẽ nào ra sức cho Ngự Khánh Ân? Ta muốn nói là, sau khi hoàng đế băng hà...”

“Ta không hứng thú với những chuyện này!” Tô Hoàng cầm phẫn nắm chặt lòng bàn tay, “Người chuẩn bị giải thích cho ta vì sao lại phát sinh màn giết chóc ở hẻm Tam Giác? Ta không muốn nghe! Ta chỉ biết, vì cái gọi là mưu đồ, người nhà của ta, bằng hữu của ta, đồng bạn của ta, tất cả đều bị giết! Là bị các người liên thủ giết chết! Sợ rằng đến lúc chết bọn họ cũng không biết vì sao mình lại chết!”

“Người nói đúng!”, Nam Cận từ từ đứng dậy, “Ta cũng không nhiều lời nữa, là ta hại chết bọn họ. Nếu như thù hận có thể giúp người gắng gượng, vậy cứ việc hận ta đi, ta sẽ chờ người dưỡng thương tốt tới báo thù”

Tô Hoàng gắng sức đè ép ***g ngực đã đau tới tê dại, đột nhiên ngửa mặt cuồng tiếu, cười cho đến khi một ngụm máu tươi phụt lên tấm đệm.

“Tô Hoàng...” Nam Cận vội lao tới trước đỡ lấy hắn, vừa định mở miệng nói, vẻ mặt đột nhiên sượng cứng, nghiêng tai lắng nghe, cưỡng ép lời đã đến bên môi nuốt trở lại, trong mắt hiện lên sắc thống khổ.

“Người yên tâm”, Tô Hoàng cẩn rằng nói từng chữ từng chữ một, “Ta nhất định sẽ gắng gượng, gắng gượng đến ngày nào đó đòi lại công bằng cho bọn họ. Nếu như người muốn chờ, vậy chờ đi”

Nam Cận lẳng lẳng nhìn hắn, sâu kín thở dài, xoay người ra khỏi gian phòng, bấu lên cây cột ngoài hành lang đứng một lúc, sau đó dời bước đi xuống bậc thềm, bước đến bậc cuối cùng đột nhiên chân mềm nhũn, ngã nhào về phía trước.

Chỉ chớp mắt thân thể sẽ tiếp xúc với mặt đất, một đôi tay bất ngờ đỡ bên eo hắn, ôm hắn đứng dậy.

“Sao vậy? Sắc mặt kém thế này?” Lệ Vĩ nhẹ giọng hỏi một câu, ánh mắt lướt qua bên trong gian phòng.

Tô Hoàng bó gối ngồi trên giường, hai mắt sưng đỏ, hận ý trong mắt kia tuyệt nhiên không thể giả bộ làm ra được.

“Cho dù hắn không tha thứ cho người, người cũng cần gì phải để ý đến như vậy?” Lệ Vĩ lấy ngón tay lau đi vệt nước mắt vương lại nơi bờ mi Nam Cận, “Nếu không phải đã đáp ứng người không làm khó hắn, chỉ cần riêng việc hắn khiến người thương tâm, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn”

Nam Cận ngơ ngẩn ngửa mặt lên, khuôn mặt tựa như dòng nước trong treo, đôi mắt lấp lánh nhìn Lệ Vĩ trong chốc lát, đột nhiên cười tới ưu thương, nói: “Người còn muốn thế nào nữa? Ta giờ ngay cả một người bạn cũng không còn, người còn muốn ta thế nào nữa?”

Lệ Vĩ trong lòng chấn động, lần đầu tiên cảm thấy ***g ngực như quặn thắt, bàn tay không nhịn được áp lên má Nam Cận, thấp giọng nói: “Đừng khóc, người còn có ta, tất cả những chuyện ta đã đáp ứng người ta nhất định làm được, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, đây không phải điều người vẫn luôn mong muốn sao?”

Nam Cận cắn môi dưới, quay mặt sang một bên, hít vào mấy hơi, mới nói: “Không nói chuyện này nữa. Những thi thể đó thế nào rồi? Đều an táng ổn thỏa rồi chứ?”

“Bọn họ khi còn sống đều là những người có thân phận, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng”. Lệ Vĩ vừa mới trả lời một câu, một Tử Y Kỳ chạy nhanh tới, nói: “Thống lĩnh đại nhân, thiên tuế gia tổi, đang chờ ngài ở đại sảnh”

Lệ Vĩ ừ một tiếng, quàng vai Nam Cận, “Đi thôi”

“Ta không muốn đi gặp ông ta”. Tiếng Nam Cận nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Tâm trạng người như hiện tại, phải ở bên người ta mới được”. Lệ Vĩ giải thích, cánh tay hơi dụng lực, mang Nam Cận tới đại sảnh.

Chú thích:

[1] gạch đen: nguyên là thanh chuyên, gạch đen có màu than chì, độ cứng ngang gạch đỏ nhưng bền hơn.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

“Tâm trạng người như hiện tại, phải ở bên người ta mới được”. Lệ Vĩ giải thích, cánh tay hơi dụng lực, mang Nam Cận tới đại sảnh.

Ngư Khánh Ân nghiêng người ngồi trên một chiếc ghế tựa lớn, cầm trong tay một chiếc tẩu hút làm bằng gỗ tử đàn, thu mây nhả sương, thấy hai người Lệ Nam, phát tay: “Tối rồi? Ngồi đi”

Lệ Vĩ hơi khom người hành lễ, ngồi xuống bên cạnh, Nam Cận cúi đầu đứng đằng sau y.

“Nghĩa phụ dường như không vui?” Lệ Vĩ nhàn nhạt hỏi thăm.

Ngư Khánh Ân hừ một tiếng, dùng tẩu thuốc gõ lên sàn nhà bằng đá vàng xanh [1], nói: “Ta vui được sao? Mặc dù chưa chính thức tuyên bố tin hoàng thượng băng hà nhưng lời đồn đãi bên ngoài đã ồn ào lắm rồi,

chỉ trong vòng ba ngày đã có sáu châu phủ chạy tới dưới cờ Hủ vương, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp”

“Vài ba châu phủ tính là gì?” Lệ Vĩ lạnh lùng nói, “Chẳng qua là lũ gió chiều nào che chiều ấy chỉ biết hô ứng vậy thôi, chỉ cần Ngụy Võ quân và Liễu Thành quân của nghĩa phụ hợp làm một liên có một đạo quân mười tám vạn binh lính tinh nhuệ, đám ô hợp dưới trướng Hủ vương, số lượng tuy nhiều, nhưng không có tướng giỏi dẫn dắt, có gì đáng sợ?”

“Nói đến chuyện này, may nhờ có Vĩ Nhi con kịp thời diệt trừ đám phần tử phản loạn kia”, ánh mắt Ngư Khánh Ân lộ ý khen ngợi, “Những người khác không nói, riêng mấy vị tướng quân thân kinh bách chiến một khi chạy thoát, chỉ sợ đám ô hợp dưới trướng Hủ vương chẳng mấy chốc sẽ trở thành đội quân thiện chiến”

Lệ Vĩ hơi nhếch khóe môi, nói: “Năm đó sở dĩ nghĩa phụ lần lượt triệu hồi những người này về kinh, chẳng phải vì không cho bọn họ có cơ hội cầm binh trong tay sao? Ngày hôm nay bọn họ quả nhiên có ý đồ làm phản, có thể thấy một bước này của người tuyệt đối không sai lầm. Hiện tại dưới tay Hủ vương chỉ có nhân mã, người cần gì phải bận tâm?”

Ngư Khánh Ân thở dài, nói: “Vĩ Nhi, ta thực sự bận tâm chuyện gì, không phải con không biết...”

Ánh mắt Lệ Vĩ hơi lóe lên, thanh âm phát ra lạnh lẽo rùng người: “Người chỉ Giang Bắc...”

“Không sai”. Ngư Khánh Ân nhấc tay xoa bóp huyệt thái dương, “Mặc dù Giang Bắc chưa công khai liên minh cùng Hủ vương, nhưng từ việc Nam Cực Tinh không tiếc sinh mệnh phải cứu bằng được mười ba vị đại thần lần này cho thấy, Tân Khởi Chi và Hủ vương nhất định đã thỏa thuận gì đó với nhau. Nếu mười vạn quân chủ lực Giang Bắc cũng tham gia quyết chiến, chỉ sợ Ngụy Võ Liễu Thành cũng khó mà chống chọi”

Lệ Vĩ cười không chút lưu tâm: “Con lại không thấy thế”

“Hử? Ý con là...” Ngư Khánh Ân mới mở miệng hỏi được một nửa, hàng lông mày hoa râm chợt nhíu lại, nói: “Nam Cận a, lão phu thấy sắc mặt ngươi kém lắm, không cần phải ở đây hầu hạ nữa, đi nghỉ đi”

Nam Cận giật mình, có phần ngơ ngác nhìn Lệ Vĩ, Lệ Vĩ liếc nhìn Ngư Khánh Ân, sắc mặt không đổi, chạm lên mu bàn tay Nam Cận, nói: “Nếu thiên tuế đã phân phó, vậy ngươi đi nghỉ đi”. Nam Cận cúi đầu không nói, khom người hành lễ rồi yên lặng lui ra.

“Người không khỏi quá dung túng Nam Cận rồi đó”, Ngư Khánh Ân có phần không thoải mái trách cứ, “Nghe nói hần không chỉ có giao tình không hề hột với một Nam Cực Tinh, lại còn hở chút là đồng tình với những loạn đảng phản thần kia, bình thường luôn cầu người thủ hạ lưu tình, có đúng không?”

“Phải”. Lệ Vĩ vẫn đạm phong khinh trả lời.

“Người đừng có phốt lờ, thái độ hành vi của Nam Cận, nếu đổi lại là những người khác, đã sớm đổi lấy một chữ tử, có điều vì phụ thấy ngươi có vài phần hứng thú với hần nên mới không tính toán. Có câu xưa nay anh hùng khó qua ải tình, ngươi cũng phải giữ mình”

“Nghĩa phụ an tâm. Con quả thật rất thích Nam Cận, thỉnh thoảng cũng vì để hần vui vẻ mà đáp ứng một vài yêu cầu, nhưng tự biết chừng mực, tuyệt không trở ngại đại cục”

“Cái này vì phụ tin con, cũng biết Nam Cận ở bên con thì gây được bao sóng gió, chỉ là dặn dò con một chút mà thôi”. Ngư Khánh Ân vẻ mặt hiền hòa cười hai tiếng, trở lại đề tài mới nãy, “Mới nãy con nói ý là, cho dù Giang Bắc tham chiến, con cũng có cách ứng phó?”

Lệ Vĩ hơi gật đầu, “Loạn quân Giang Bắc mặc dù sức chiến đấu không yếu, nhưng chưa đến được hai chữ ‘tất thắng’. Thứ nhất về mặt danh phận, bọn họ không phải quan quân, nhưng lại được Hủ vương coi trọng như quân chủ lực, nhân mã hiện có trong tay Hủ vương trong lòng có lẽ không thực sự coi chúng là người của mình; thứ hai, nếu nói về lực chiến, rõ ràng quân Giang Bắc thiện về thủy chiến hơn; thứ ba, áp lực người chỉ huy quân Giang Bắc rất lớn, thắng, phải lưu ý không thể chiếm hết công trạng của quân đội Hủ vương, nhưng nếu thua, sẽ chẳng bao giờ có thể yên ổn ở lại bên phe Hủ vương, là tiến cũng khó, lui cũng khó, trên chiến trường liều mạng còn buộc phải suy tính cho có chừng mực, về phương diện này có rất nhiều cơ hội để lợi dụng. Mà ngược lại, Ngụy Võ Liễu Thành quân từ trước đến nay chỉ nghe lệnh mình nghĩa

phụ, trong mắt chưa từng có hình ảnh nào khác, chỉ huy như mong muốn, thắng có thể không chế được Hán Trung [2], bại có thể lui về thủ Ngô châu [3], tiến lui so với Giang Bắc thoải mái hơn rất nhiều, việc gì phải lo nghĩ?”

Ngư Khánh Ân đắm chiêu suy tư cả nửa ngày, chậm chậm gật đầu, nói: “Có phân tích của con, vi phụ yên tâm không ít. Hiện nay Ngụy Võ Liễu Thành đã lấy danh thảo nghị tập kết tại Thanh châu [4], tác chiến tiếp theo, Vĩ Nhi định thế nào?”

“Nghĩa phụ vốn có ý, dời chiến tuyến về phía nam để tránh đương đầu với mũi nhọn Giang Bắc, phải không?”

“Đúng vậy”

“Ý con thì ngược lại, đại quân Ngụy Liễu nhất định phải thần tốc tiến về hướng bắc, trước đánh bại Hủ vương vài trận, vậy mới có thể khiến chủ lực Giang Bắc buộc phải tham chiến trước thời hạn. Trước khi quân Giang Bắc và quân Hủ vương đạt thành dung hợp ổn thỏa, đoạt lấy chủ động khởi xướng quyết chiến, nâng cao phần thắng của chúng ta”

Ngư Khánh Ân khẽ hít vào một hơi, nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới từ từ mở ra, chậm rãi nói: “Vậy không phải quá mạo hiểm sao?”

“Đương nhiên là mạo hiểm”, Lệ Vĩ lạnh lùng nói, “Nhưng quyết chiến cùng Giang Bắc là không tránh khỏi, tận lực tránh né chỉ làm tăng thêm nhuệ khí đối phương, chỉ bằng thừa lúc bọn chúng đặt chân chưa vững tiên hạ thủ vi cường. Tân Khởi Chi và Hủ vương đều là nhân trung long phượng, chắc chắn cũng sẽ cân nhắc đến vấn đề làm sao để hai đội nhân mã phối hợp lẫn nhau thật tốt. Chúng ta không giành quyền công kích trước, chẳng lẽ còn muốn dènh dả thời gian, chờ bọn chúng tới bóp chết sao?”

Ngón tay gầy quắt của Ngư Khánh Ân đặt trên tay vịn ghế đột nhiên siết lại, vừa mới nói một chữ “Được”, ngoài cửa trước thềm bất thành linh vang lên một thanh âm: “Thiên tuế gia, có cấp báo”

“Vào đi”. Ngư Khánh Ân đề cao giọng nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, Vô Cán khom người tiến vào, hành lễ xong, dâng lên một phong thư.

“Người nói là được rồi”

“Vâng, là thư của đại nhân Soái Dương Ngụy Võ quân, Hủ vương gần đây soạn hịch văn, nói... Thiên tuế gia ngài... vì thánh thượng có ý định tự mình chấp chính, để bảo vệ quyền thế đã thí quân phạm thượng, ý đồ tái lập ấu chủ, tiếp tục thao túng triều chính, mưu đoạt giang sơn, do đó Hủ vương lấy thân phận dòng dõi hoàng thất, hiệu lệnh thiên hạ... giúp sức chinh phạt...”

“Được rồi, khỏi cần nói nữa, đưa hịch văn ta xem”

Vô Cán cung kính đưa lên, Ngư Khánh Ân thuận tiện lật xem một chút rồi quảng qua bên, hừ một tiếng, nói: “Luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, người trong thiên hạ đều biết ta đối với thánh thượng trung thành tận tâm, sao có thể tin thứ lời lẽ gièm pha này!”

Vô Cán mỉm cười, tiến lên một bước: “Mặc dù đều là lời lẽ gièm pha, nhưng luôn có một số kẻ không biết lý lẽ bị y lừa gạt, thiên tuế gia vì sao không công bố chân tướng hoàng thượng bị sát hại, để người trong thiên hạ đều biết tội ác này của Hủ vương?”

“Hử? Nếu có thể hương hiềm nghi tội trạng này về phía Hủ vương dù chỉ một chút, lão phu cũng không cần khó xử thế này” Ngư Khánh Ân chau mày, “Nhưng kẻ đại nghịch bất đạo thích sát thánh thượng là tiểu tử An Khánh. Ai chẳng biết An vương là chồng của cô ruột đương kim hoàng thượng, năm đó vì cái chết của Canh Nhân hoàng hậu mà kết thù không đội trời chung với Hủ vương, nếu nói thế tử của ông ta mưu sát thánh thượng là do Hủ vương sai khiến, có mấy người tin được?”

“Tâm địa thiên tuế gia thật quá thuần lương, ‘chân tướng’ mà Vô Cán nói, không nhất định thực sự là ‘chân tướng’, An vương thế tử và Hủ vương không có quan hệ, có thể tìm một người có quan hệ với Hủ vương làm hung thủ...”

Ánh mắt Ngư Khánh Ân xẹt qua một tia sáng, nếp nhăn nơi khóe mắt bởi vì trầm tư mà càng thêm hằn sâu. Một lát sau, lão gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể để tiểu tử Hủ vương kia rêu rao... Người trước lui

đi, lão phu sẽ suy xét cẩn thận”

“Vâng...” Vô Cán cúi gập người, lui khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Ngự Khánh Ân thở dài, “Vô Cán này... Theo ta đã chín năm rồi... Nếu không phải là con nhắc nhở, ta thật sự không nghĩ gã sẽ...”

“Gã là người của nghĩa phụ, con cần bản không chú ý gã, cho dù trước đây từng nghe mấy thủ hạ báo cáo gã ở đông lao trao đổi với Tô Hoàng mấy câu cũng không quá để tâm. Cho đến khi Nam Cận Tinh mạo hiểm trực tiếp cướp ngục mới cẩn thận nghĩ lại, lập tức cảm thấy mấy câu nói đó dường như còn có dụng ý khác, lúc này mới hơi nổi lên nghi ngờ, cho nên đa sự nhắc nghĩa phụ thử gã một chút”

“Dạ yển An Khánh thích sát hoàng thượng ngày hôm ấy, hoàng thân quốc thích tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình không dưới mười người, nếu tìm kẻ khác gánh tội thay sẽ rất dễ bị vạch trần, đến lúc đó trái lại sẽ gây phiền phức cho chính mình, càng giữ sạch hiềm nghi cho Hủ vương”. Ngự Khánh Ân nâng mi mắt, âm trầm nói, “Đề nghị này của Vô Cán thoát nhìn là vì muốn tốt cho lão phu, thực tế là rắp tâm ám hại, người này không thể lưu lại”

“Con sẽ xử lý, nghĩa phụ xin cứ an tâm”

“Cho gã toàn thi... Lại nói trước đây có một ít tin tức cơ mật bị tiết lộ, ta vốn hoài nghi Nam Cận của con... Tưởng con anh hùng chí hẹp, chuyện không nên nói cũng nói cho hần... Không ngờ lại là Vô Cán...” Ngự Khánh Ân vẻ mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế, thần sắc vậy mà lại có chút bi thương.

“Nghĩa phụ nói đi đâu vậy, con mặc dù bắt tài nhưng cũng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói”. Hai phiến môi mỏng lạnh nhạt nhếch lên một nụ cười lãnh đạm, “Nam Cận chẳng qua là quá mềm lòng, dễ thương cảm những loạn thần tặc tử kia mà thôi, kỳ thực hần là người chỉ cần liếc mắt đã có thể thấu suốt”

“Đúng vậy. Nếu hần không phải người đơn thuần liếc mắt đã có thể thấu suốt, vậy sẽ là người thâm sâu không thấy đáy, ta với người đều nhìn nhầm hết cả”. Ngự Khánh Ân cười ha hả hai tiếng, “Có lẽ cha con ta không tệ đến thế nhỉ?”

Lệ Vĩ nghiêng đầu, chẳng biết nhớ tới chuyện gì, ánh mắt bất chợt nhu hòa đi vài phần. Sau đó cho đến tận lúc nhá nhem tối hai người đều thảo luận xem làm sao để Ngụy Vô Liễu Thành thần tốc tiến về phía bắc.

Sau khi Ngự Khánh Ân đi, Lệ Vĩ trở lại hậu viện, hỏi hướng đi của Nam Cận, hạ nhân trả lời hần lại đi tìm Tô Hoàng, trong lòng y không khỏi có chút khó chịu, mặt lạnh đi đến gian phòng giam lỏng Tô Hoàng ở nội trạch, nhìn xa xa, không tìm được ngăn ra.

Nam Cận một mình lơ lửng trên bậc thềm cao nhất trong ánh hoàng hôn ảm đạm tàn lụi, hai tay ôm gối, ánh mắt thần thờ nhìn về phương bắc, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, ngay cả khi nghe được Lệ Vĩ ngồi xuống bên cạnh cũng chỉ hơi quay đầu lại nhìn lướt qua y.

“Tiểu tử kia lại mắng người?” Giọng nói Lệ Vĩ trong suốt giá lạnh.

“... Không...” Nam Cận thì thầm, “Hần chỉ nói sự thực... Hần nói ta đã quên hết mọi thứ, quên ta là người Trùng châu, quên Ngự Khánh Ân đem Trùng châu...” Hần dừng lại, run rẩy giơ một tay lên, “Người nhìn đi, kia là hướng nhà ta, ở ngay kia, bên dưới đám mây trắng...”

Lệ Vĩ cầm lấy tay kia, ngón tay lạnh lẽo khiến lông mày y không khỏi nhíu lại. “Được rồi... Đừng nghĩ nhiều nữa, không phải là Trùng châu sao? Chờ ta đạt được mục đích, nhất định sẽ nghĩ cách để Trùng châu trở thành của người, ta sẽ dùng Trùng châu làm một phần lễ vật tặng cho người, hiểu chứ?”

Nam Cận chậm chậm quay lại nhìn y, hai hàng lông mi như cánh mỏng khe khẽ rung, con ngươi bắt chợt ánh lên tia sáng long lanh ẩn chứa hàm ý sâu xa, dường như kính hỉ, rồi lại dường như buồn bã giận dữ, nhưng chớp mắt đã chỉ còn sắc xanh đen u tối thăm thẳm, đôi môi bật bật hiện ra ý cười tiêu điều như có như không, nói: “Người lại lừa ta... Nhưng biết người lừa ta... ta vẫn rất vui...”

“Người vui là được. Đến giờ ăn rồi, đi thôi”. Lệ Vĩ sau một sát na thất thần, nhanh chóng khôi phục khả năng khống chế, chìa tay kéo hần dậy, ôm vào lòng, liếc mắt lướt qua cánh cửa gian phòng kia, ánh nhìn lạnh lẽo, “Về phần tiểu tử kia...”

“Lệ Vĩ, Lệ Vĩ!” Nam Cận hoảng hốt ôm lấy cánh tay y, “Người đừng trách Tô Hoàng, người đã đáp ứng ta, người đã đáp ứng ta...”

“Người gấp cái gì?” Lệ Vĩ thản nhiên siết chặt vòng tay, “Ta còn chưa nói gì. Nhưng nếu như người tiếp tục còn khấn trương vì cái người mà người gọi là bằng hữu kia, ta khó bảo đảm mình có thể nhớ được đã đáp ứng người chuyện gì hay không”

Nam Cận thở phào, cười đậm nhạt, “Ta tin người sẽ không nuốt lời. Mới nãy người bảo muốn đi ăn? Chúng ta đi thôi”. Mới đi hai bước, dường như hần đột nhiên nhớ tới gì đó, dừng lại, “Ngư Khánh Ân ông ta...”

“Ông ta đi rồi, không ở lại ăn cơm, người an tâm”. Lệ Vĩ kéo hần tiếp tục đi.

“Ừm”. Nam Cận vươn tay quạt trán, “Mới nãy hình như ông ta có phần lo lắng, nhưng có người ở đây, hần là không cần sợ Giang Bắc...”

Lệ Vĩ khước môi khẽ nhếch: “Ta mới bảo đảm với ông ta, cho dù chủ lực Giang Bắc tham chiến, bên ta cũng sẽ không thua, ông ta nghe xong rất vui vẻ yên lòng”

“Thật vậy?” Nam Cận mở to hai mắt, trong mắt không nhận được toát ra một chút lo lắng, “Ngụy Vô Liễu Thành quân mạnh như vậy?”

“Đương nhiên không phải”, Lệ Vĩ đột nhiên ngửa mặt cười, “Ta lừa ông ta thôi, Ngụy Vô Liễu Thành bắc tiến, đối phó quân đội của Hủ vương tuy rằng không thành vấn đề nhưng nếu phải quyết chiến với quân Giang Bắc nhất định sẽ thất bại rất khó coi”

“A? Vì sao người lại lừa Ngư Khánh Ân? Mục tiêu của người không phải là...”

“Mục tiêu của ta là giang sơn”. Lệ Vĩ lạnh lùng nói, “Nhưng giang sơn này không thể kế thừa từ trong tay Ngư Khánh Ân”

Nam Cận vẻ mặt vô cùng hoang mang, “Ta không hiểu, ta nghĩ người vẫn luôn giúp ông ta nắm vững thiên hạ, để tương lai sau này có thể...”

“Thanh danh Ngư Khánh Ân quá xấu rồi, hoàn toàn không được lòng dân, nếu kế thừa quyền lực từ trong tay lão ta, hiển nhiên phải tiếp nhận cả thanh danh thối nát kia”. Lệ Vĩ hơi nhíu mày, cả thân người chìm trong sắc hoàng hôn càng thêm thần bí khó lường.

“Ta... Ta vẫn không hiểu...”

“Sau này người sẽ hiểu”, mu bàn tay Lệ Vĩ nhẹ lướt qua má Nam Cận, “Nhưng bây giờ chưa thể nói cho người được. Đợi sau khi người thông suốt tất cả, có lẽ lúc đầu người sẽ không thể thông suốt hết, nhưng ta tin sẽ nhanh thôi, chỉ cần người còn hi vọng ở bên ta...”

Nam Cận chăm chú nhìn y, nhỏ giọng nói: “Ta hi vọng vĩnh viễn có thể ở bên người...”

Hai người cùng ngừng bước, ánh mắt vắn vờ trong giây lát. Mặc dù lúc này trong lòng mỗi người bọn họ đều cất giấu một bí mật cực lớn, cũng chẳng hay sau này gió vắn mây bạt về đâu, nhưng nhiều năm sau hồi tưởng lại, có lẽ ôn nhu dịu dàng lướt qua trong mắt hai người khi ấy, hần là có thể dùng mấy chữ chân thành thực lòng mà hình dung.

Chỉ tiếc, đối với hai người bọn họ, ái tình đều không xếp hàng đầu.

Duy nhất bất đồng là, trong khoảnh khắc ấy, có một người cho rằng giang sơn mỹ nhân có thể hai tay ôm trọn, mà một người khác lại tinh tường, đằng sau tấm màn nặng nề, số phận đã quá nóng lòng muốn xé rách chồm tới, thứ số phận đã định là chia ly cùng vô vọng.

Thời gian sau đó Lệ Vĩ ngày càng bận rộn, gần như đều ở tiền đường xử lý công chuyện, loay hoay quanh trăm thứ việc lớn nhỏ liên quan đến chiến sự. Nam Cận dường như chẳng có gì để làm, mỗi lần đến thăm Tô Hoàng đều không được chào đón, dần dần cũng ít lui tới, những khi tịch mịch thường một thân một mình chăm lo chim chóc cá cảnh hần nuôi, chơi đùa với bầy chim bồ câu của Lệ Vĩ, thoạt nhìn thực rảnh rỗi, vậy mà chẳng hiểu vì sao lại ngày một gầy đi.

Chiến sự phát triển theo đúng kế hoạch của Lệ Vĩ, hai đội quân Ngụy Vô Liễu Thành tuân mệnh cấp tốc tiến lên phía bắc, quân đội Hủ vương quả nhiên đánh không lại quân chính quy, liên tiếp tháo chạy, mất liền bốn năm châu, lui về tận Hán châu [5] mới miễn cưỡng ổn định trận tuyến chờ viện quân. Không ngoài dự liệu của Ngự Khánh Ân, chính vào lúc nguy cấp này, Tân Khởi Chi cuối cùng cũng công khai tuyên bố tham chiến hỗ trợ Hủ vương, phái mười vạn quân chủ lực lấy tư cách cứu thế chủ tiến về Hán châu trong đêm, gấp gáp tiếp viện cho Hủ quân.

Song phương ở đồng bằng phía trước Hán châu bắt đầu khai chiến, lần đầu tiên trực tiếp giao chiến với quy mô lớn nhất từ trước đến nay.

Lệ Vĩ đang chờ đợi tin tức Ngụy Vô Liễu Thành quân đại bại đúng như dự đoán của y.

Bởi vậy khi y trông thấy Ngự Khánh Ân bước vào trên mặt mang theo ý cười mỉm thì trong lòng không khỏi thoáng trùng xuống.

“Vĩ Nhi, con quả là kì tài hoạch trù sách lược. Không ngờ sức chiến đấu của Giang Bắc lại đúng như con dự liệu, không mạnh như trong truyền thuyết a”

Lệ Vĩ đứng dậy, sắc mặt trở nên có phần trắng nhợt. Chỉ sợ đây là lần đầu tiên người ta có thể trông thấy vị thủ lĩnh Tử Y Kỳ Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc giờ lại đổi sắc.

“Ý nghĩa phụ là... Ngụy Liễu quân thắng?”

“Nga, không phải thế... Nói thế nào chẳng nữa cũng là đối phương gia tăng mười vạn viện quân. Bên ta tiểu bại lui về sau, không chịu tổn hại gì quá lớn, quân Giang Bắc vào Hán châu cũng không dám truy bức”. Ngự Khánh Ân dùng giọng điệu thờ dài nói, “Vốn đương lo lắng Tân Khởi Chi một khi tham chiến sẽ thế như chẻ tre mà tiến về kinh thành chứ. Không ngờ quân Giang Bắc danh tiếng lẫy lừng, cũng bất quá chỉ như vậy”

Lòng mày Lệ Vĩ giãn giập mấy cái, ngón tay chậm rãi co lại thành nắm đấm. “Không sai... Quân Giang Bắc danh tiếng lẫy lừng... nhất định không phải như vậy...” Ngực y phập phồng kịch liệt, ngã ngồi lên ghế, nhắm hai mắt lại, trong đầu lướt qua hàng loạt suy nghĩ, nhớ lại tất cả các mấu chốt từ trước đến nay, nghĩ càng lâu sắc mặt càng trắng, bất tri bất giác trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh lớn bằng hạt đậu tương.

“Vĩ Nhi...” Ngự Khánh Ân chẳng hiểu vì sao lại kêu lên một tiếng, vươn tay dè vai y lại.

Lệ Vĩ đột nhiên nhảy dựng lên như bị sét đánh, cầm lên một cây bút lông, thoăn thoắt viết xuống tờ giấy trắng mấy hàng chữ, sau đó nắm trong tay, chạy về phía sân sau.

Tới sân sau nơi nuôi thả đàn bồ câu, Lệ Vĩ mau lẹ bắt lấy một con bồ câu trắng, bỏ tờ giấy mới viết ban nãy vào trong một ống trúc nhỏ, cột vào chân chim.

“Còn kịp chứ? Hẳn là không còn kịp rồi?” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên phía sau.

Lệ Vĩ chấn động toàn thân, bồ câu trong tay y tung cánh bay lên bầu trời.

Y không cần quay lại cũng biết lời này là ai nói.

Khi nghe được tin Ngụy Liễu quân chưa thảm bại, trong đầu y nhanh chóng xẹt qua cũng là cái tên này.

Bởi vì kinh ngạc ập đến quá đột nhiên, Lệ Vĩ hiện tại không cảm thấy thống khổ, cũng không cảm thấy phẫn nộ, chỉ có từng xao động bỗng bênh, cùng với cái tên đó như con sóng trào lên lặng xuống trong ***g ngực.

Nam Cận.

Nam Cận chậm rãi bước xuống bậc thềm, vẻ mặt hắn vẫn lo lắng thế, mờ mịt thế, như có tầng sương mù ngăn cách không sao thấy rõ.

Ngự Khánh Ân lúc này cũng thở hồng hộc đuổi đến, hỏi: “Vĩ Nhi, Vĩ Nhi, con làm sao vậy?”

Nam Cận nghiêng đầu, đang muốn nói, đường nhìn vừa chuyển, trông thấy Tô Hoàng bị hai người kéo vào trong sân, liền quay sang cười với hắn.

“Người phải người lòi ta tới đây làm gì?” Tô Hoàng giận dữ nói, “Muốn cho ta cơ hội báo thù sao?”

“Ta muốn, có một số việc, người tới nghe một chút thì tốt hơn”. Nam Cận một mặt ra hiệu cho hai người thủ hạ buông Tô Hoàng ra, một mặt nhàn nhạt nói, “Tất cả đều bận việc, không có nhiều thời gian lắm”. Nói rồi, ánh mắt xa xôi lại hướng về trên người Lệ Vĩ.

Mặc dù chỉ trong một thời gian rất ngắn, nhưng Lệ Vĩ dù sao cũng là Lệ Vĩ, khi y xoay người lại đối diện với Nam Cận, đã nhanh chóng khống chế được nhịp tim đập cuồng loạn của chính mình, chỉ ít trên mặt đã khôi phục về bình tĩnh, thân thể có phần cứng ngắc dựa lên một gốc liễu.

“Ngài khôi phục thật nhanh”. Nam Cận nói.

“Nếu đã thua kích động cũng ích gì? Là ta tự mình nhìn nhầm, bị người đánh bại ta cam chịu kết cục”. Con người màu đen của Lệ Vĩ lóe lên sắc xanh u thẳm, vây phủ toàn thân Nam Cận, “Người... Rốt cuộc là ai?”

“Tại hạ, Giang Bắc Tân Nam Cận”

“Nga, Tân Khởi Chi là gì của người”

“Là gia thúc” [6]

Tô Hoàng trước đây chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình và Ngự Khánh Ân lại chung một biểu tình. Hai người bọn họ đồng thời kinh hãi nhìn về phía Nam Cận, cùng kêu lên: “Cái gì?”

“Quả nhiên...” Lệ Vĩ gật đầu, “Giang Bắc... là địch nhân cực mạnh...”

Tô Hoàng hít vào liên tiếp mấy hơi không khí, cuối cùng cũng trấn định lại một chút, hỏi: “Nếu người là cấp cao Giang Bắc, vì sao lại có chuyện...”

Nam Cận giơ một tay lên, hướng về phía hắc làm động tác trấn an, chậm rãi nói: “Ở đây có một sự thực vô cùng rõ ràng, cũng là một sự thực chưa bao giờ thay đổi, chẳng qua chìm trong tầng tầng lớp lớp sương mù, nó bị người... cũng như hầu hết mọi người bỏ qua”, hắc dờ dờ nhìn về phía Ngự Khánh Ân, “Sự thực này chính là Ngự Khánh Ân người này, mặc dù lão bán quốc cầu vinh bại hoại giang sơn, người người đều hận không thể sớm giết chết lão, nhưng lão vĩnh viễn không phải địch nhân chính của Giang Bắc”. Ánh mắt Nam Cận càng thêm xa xôi, con ngươi lay chuyển, ôn nhu nhìn về phía Tô Hoàng, “Tiết tiên sinh có lẽ đã nói với người, vì sinh tồn Giang Bắc không từ thủ đoạn làm một số chuyện. Nhưng ông ấy chưa nói hết, kỳ thực Giang Bắc từ trước đến nay cũng không phải vì sinh tồn mà tồn tại, mục đích tồn tại của nó chỉ có một, đó là đối đầu với địch nhân chính của nó”

Người thanh niên Tân Nam Cận tiến lên trước một bước, chính diện nhìn thẳng vào hai mắt sâu không thấy đáy của Lệ Vĩ, “Sự thực này, có lẽ so với bọn họ người càng rõ ràng hơn phải không, Cốt Luật Dịch điện hạ?”

Tô Hoàng và Ngự Khánh Ân lần thứ hai chung một biểu tình kinh hoàng, đồng thời lùi về sau một bước.

“Tam hoàng tử tôn quý của nhà hắc Hồi tộc, thay họ đổi tên tới vùng Trung Nguyên cũng đã vài năm, hiển nhiên không phải đi du ngoạn”. Nam Cận hơi ngẩng cao đầu, vẻ mặt có phần nghiêm nghị, “Cho dù không được triều đình trợ giúp nhưng phòng tuyến cố thủ của nghĩa quân Giang Bắc mười năm vẫn chưa bị phá, kiên nhẫn của các người hẳn là đã sớm đến cực hạn từ lâu?” Hắc dừng lại hít vào một chút hơi, khống chế sắc hồng dần nhuộm lên khuôn mặt, “Người từng nói mục đích của người là giang sơn, đó là lời nói thực, giang sơn mà người ám chỉ cũng chính là mảnh thiên hạ cầm tù Hồ tộc các người mơ tưởng từ lâu này. Để tìm kiếm cơ hội phá tan phòng tuyến Giang Bắc, tam hoàng tử điện hạ ngài ở Trung Nguyên dấy lên hồi cơn mây vũ mưa cuốn chốn chính cục, mục đích dụ nghĩa quân Giang Bắc tham chiến. Một khi chủ lực Giang Bắc xuống phía nam, đại quân Hồ tộc có thể lập tức nắm lấy thời cơ, thúc ngựa vượt sông, thẳng tiến vào vùng Trung Nguyên ta”

Thanh âm Nam Cận bất chợt như run lên xen lẫn cảm khái thâm lương, nhưng hắc vẫn duy trì nụ cười trên môi, “Mà người, có thể nói là Hồ tộc... các người sở dĩ đề ra kế sách đó là bởi vì nhiều năm đối đầu, các người đã đủ lý giải Giang Bắc, các người biết điểm yếu nhất bất đắc dĩ nhất của nghĩa quân Giang Bắc chính là... Chúng ta luôn đơn độc chiến đấu, không hề có hậu phương, không hề có chi viện, chúng ta vẫn luôn mỗi mặt

ngóng trông một đồng minh, một đội quân đồng bạn, một khoảng thời gian nghỉ ngơi...” Thanh âm Nam Cận dần thấp, nhưng vẻ mặt càng thêm kiên nghị, mà Tô Hoàng bất tri bất giác đã đi tới bên người hắn.

“Mặc dù là đối thủ nhưng Giang Bắc Tân Khởi Chi luôn là một người ta kính nể”. Lệ Vĩ nhìn Nam Cận bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, giọng nói tuy bình thản, nhưng trên trán đã thấp thoáng sắc đỏ nguy hiểm, “Nếu ta đã thua, người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ta thua thế nào?”

“Người không đoán được?”

“Sau khi biết thân phận của người, có thể đoán ra hơn phân nửa, nhưng còn một vài chi tiết, thỉnh chỉ giáo”

Ánh mắt Nam Cận lướt qua khuôn mặt thoát nhìn lạnh lùng hờ hững kia, dừng lại nơi bàn tay phải siết chặt cứng của y, chậm rãi nói: “Chuyện này đương nhiên phải nói từ gia đình mười ba đại thần kia, từ hẻm Tam Giác...” Giọng hắn lãnh đạm, không có đắc ý, cũng không thấy vui mừng, ngược lại mang theo cảm giác bi thương ám ảnh, “Ta nghĩ giờ người đã rõ gia đình mười ba đại thần chưa chết ở hẻm Tam Giác?”

“Cái gì?” Tô Hoàng hét tướng, bổ nhào tới chộp lấy cánh tay Nam Cận, “Người nói... Người nói... Cha ta bọn họ...”

“Tô Mục hai vị tướng quân đều bình an vô sự”. Nam Cận dịu dàng an ủi một câu, tiếp tục nói với Lệ Vĩ: “Người ở bên người Ngự Khánh Ân sau khi đạt được vị trí độc nhất thì ra sức làm một chuyện, đó là tạo ra hai thế lực, đồng thời khơi mào tranh chấp giữa bọn họ. Sứ giả Hồ tộc vào kinh, một trong các mục đích là báo tin cho người Hủ vương và Giang Bắc đã âm thầm liên kết, ta nhớ khoảng thời gian đó người đặc biệt vui vẻ...”

“Đúng thế, bởi vì khổ tâm tiến hành nhiều năm, rốt cuộc mới thấy được thành quả, khó tránh khỏi vui vẻ sớm một chút”. Lệ Vĩ nhìn Nam Cận chăm chú, ý tứ nơi con người cực kỳ phức tạp.

“Sau đó người chỉ cần chú ý duy trì cân bằng giữa hai thế lực, khi Ngự Khánh Ân có cơ hội một lưới bắt gọn phe phái Hủ vương người sẽ giúp Hủ vương, khi Hủ vương có cơ hội ngang bằng địa vị với Ngự Khánh Ân người lại tiến công Hủ vương. Tóm lại người vừa muốn Hủ vương có đủ thực lực khiêu chiến Ngự Khánh Ân, lại muốn y phải yếu thế một chút để y nhất định phải cầu sự giúp đỡ của Giang Bắc mới có thể đắc thắng, bởi vì mục đích cuối cùng của người là muốn mượn quan hệ liên minh giữa Hủ vương và thúc thúc ta, lôi kéo Giang Bắc vào cuộc nội chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này”. Nụ cười thoảng nhạt bên môi Nam Cận trở nên cay đắng tự bao giờ, chậm chậm rũ mi, “Tam điện hạ tài trí ngút trời, là một người rất khó đối phó, nếu muốn tương kế tựu kế, khó tránh khỏi phải trả giá thê thảm”

Hắn nói đến đây, ngay cả Tô Hoàng cũng dần hiểu ra.

Nếu muốn đánh bại Lệ Vĩ, nhất định phải phá vỡ cân bằng y duy trì, nhưng lại không thể để y phát hiện ra cân bằng này đã bị phá vỡ. Mười ba vị văn võ trọng thần cùng những người chịu ảnh hưởng của bọn họ chắc chắn là một lực lượng không thể xem thường, nếu lực lượng này về dưới trướng Hủ vương, vậy y không cần đến Giang Bắc xuất binh cũng có thể đánh bại Ngự Khánh Ân giành được ngôi vị chí tôn, cho nên Lệ Vĩ nhất định muốn giết sạch nhóm đại thần này. Mà chuyện Nam Cận và Tiết tiên sinh làm, chính là thành toàn Lệ Vĩ tiêu diệt lực lượng này, nhưng không thể thực sự tiêu diệt.

Bởi vậy bọn họ chết trong đồng lao và chết ở hẻm Tam Giác là không giống nhau.

Đồng lao là địa bàn của Lệ Vĩ, muốn chết chỉ có thể chết thật, mà hẻm Tam Giác là căn cứ Giang Bắc nhọc công tổn sức thiết lập, chỉ có ở đây mới có cơ hội động chân động tay.

“Khi tường hẻm nổ sập ta đã thực sự nhìn thấy bên trong có mấy đại thần muốn giết, là cố tình lộ cho ta nhìn phải không? Để ta tin bọn chúng thực sự ở trong?” Lệ Vĩ hỏi.

“Phải. Bọn họ thực sự ở trong. Các chiến sĩ Nam Cực Tinh liều mạng huyết chiến, tổn hại hơn phân nửa, không phải một loại chống cự tuyệt vọng mà là muốn tranh thủ thời gian cho bên trong rút lui”

“Thông qua cái gì? Địa đạo? Ta cũng từng nghi ngờ cho nên đã ra lệnh cho thủ hạ lục soát kỹ lưỡng nhưng không phát hiện ra dấu vết địa đạo”

“Địa đạo này được thiết kế và kiến tạo đặc biệt, sau khi người cuối cùng ra khỏi, có thể dùng một kíp nổ nhỏ phá sập lấp kín thông đạo. Cho dù người đào sâu mười thước cũng không thể phát hiện ra điều gì khác

thường”

Lệ Vĩ khép mắt lại, diện vô biểu tình nói: “Cho nên đã có một lực lượng ta không biết... Những đại thần này đều có danh vọng, có thể dễ dàng thuyết phục các châu phủ lãnh chúa còn đương quan sát tình hình chuyển sang tập kết quân đội, sau đó quân đội do bốn vị lão tướng thân kinh bách chiến suất lĩnh, giả cớ hiệu Giang Bắc tiến xuống phía nam, lừa ta, cũng lừa được gián điệp do thám của tộc chúng ta”

Nam Cận bình thần gật đầu, nói: “Kỳ thực nhân số bọn họ chỉ có tám vạn, chỉ là hư trương thanh thế một chút thôi. Cốt Luật Dịch diện hạ hãn là rất hiểu năng lực chiến đấu của Giang Bắc nên khi nghe được kết quả đại chiến Hán châu liền biết có chuyện không ổn”. Hãn chăm chú nhìn nam nhân trước mặt, giọng nói càng thêm rõ ràng mà lạnh lùng, “Ta tin chẳng mấy ngày nữa, người sẽ biết mười ba vạn đại quân Hồ tộc thừa dịp quân Giang Bắc nam hạ bất ngờ vượt sông tập kích sẽ nhận được tiếp đãi cùng kết cục thế nào. Có điều ta muốn khuyên nhủ diện hạ, tốt nhất ngài đừng hi vọng vào may mắn, bởi vì...”

Nam Cận đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt mờ mịt chẳng thể thấy rõ, nhưng thanh âm phiêu dang trong gió chiều buông lại trong trẻo mà kiên định dị thường: “Bởi vì nghĩa quân Giang Bắc chúng ta, luôn luôn bách chiến bách thắng”

Chú thích:

[1] đá vàng xanh: thanh kim thạch, đá lapis lazuli, là một loại đá màu xanh da trời, dùng làm trang sức và tương đối hiếm.

[2] Hán Trung: nằm phía tây nam tỉnh Thiểm Tây, thượng du Hán Giang, phía bắc dựa vào núi Tần Lĩnh, phía nam là Đại Ba sơn, địa thế nam bắc cao, trung gian thấp, trung bộ chính là đồng bằng Hán Trung – vựa lúa của Trung Hoa, cho thấy đây là vùng đất giàu có.

[3] Ngô châu: nằm phía đông tỉnh Quảng Tây. “Tây Giang thông ngũ tỉnh, hợp lưu tại Ngô Châu”, Ngô Châu cũng giống Hán Trung có cả non xanh nước biếc.

[4] Thanh châu: thời cổ đại chỉ khu vực từ núi Thái Sơn (nằm ở phía bắc tỉnh Sơn Đông) trải về phía đông tới biển Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông, tỉnh Liêu Ninh), hiện tại là một thành phố của tỉnh Sơn Đông. Tóm lại Thanh Châu vẫn ở Sơn Đông.

Tớ không hiểu sao Ngụy Liễu nhệ quân lại tập kết ở nơi chót vót phía bắc ấy rồi còn đòi bắc tiến o_0 Tập kết đâu đó trong mấy tỉnh Quý Châu, Hồ Nam hợp lý với đường đi nước bước hơn chứ nhỉ.

[5] Hán châu: khu vực hành chính Trung Hoa cổ đại, nay thuộc tỉnh Tứ Xuyên.

[6] gia thúc: chú ruột.

(*) Trong bản raw của tớ chương 4 & 5 tên Hồ của Lệ Vĩ là Luật Cốt Dịch nhưng chương 6 lại là Cốt Luật Dịch, tớ sẽ thống nhất để là Cốt Luật Dịch.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Nam Cận đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt mờ mịt chẳng thể thấy rõ, nhưng thanh âm phiêu dang trong gió chiều buông trong trẻo mà kiên định dị thường: “Bởi vì nghĩa quân Giang Bắc chúng ta, luôn luôn bách chiến bách thắng”

Nghĩa quân Giang Bắc, bách chiến bách thắng.

Một câu nói đó, trước mặt một Ngự Khánh Ân thao túng triều chính hơn hai mươi năm cùng một hoàng tử Hồ tộc Hãn thị Mạc Bắc, do một thanh niên gầy yếu tái nhợt thẳng nhạ nói ra, nhưng lại mang theo lực chấn động khiến kẻ khác vô pháp chống cự, thanh âm mạnh mẽ chấn địa, mà thư thoát tựa vân thiên.

Không biết có phải bởi rung động trước lời nói hàm chứa siết bao hào hùng cùng khí phách này hay không, trong sân nhất thời im lìm, chỉ có tiếng đập cánh của bầy chim bồ câu, thi thoảng chen lẫn trong gió vài tiếng kêu “gù gù”. Ngay cả Lệ Vĩ cũng nhắm hai mắt tựa lên thân cây, không nói một câu.

Một lúc lâu sau đó, Ngư Khánh Ân đột nhiên ngửa khuôn mặt chẳng chịt vết nhăn của lão lên trời mà cười lớn, vừa cười vừa giơ tay sờ lên mái tóc hoa râm của mình.

“Già rồi... Quả nhiên là già rồi...” Ánh mắt đùng đục của lão từ trên người Lệ Vĩ chuyển sang người Nam Cận, rồi lại từ trên người Nam Cận chuyển trở về Lệ Vĩ, lưỡng lự đôi chút, “Nhìn nhằm một người cũng được đi... Nhìn nhằm hai người... Thực sự là già rồi...” Lão dừng một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên sắc nhọn, “Có điều già thì già, ta còn chưa có bại, quyết chiến cuối cùng, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu...”

“Hà tất phải lừa mình dối người nữa?” Một thanh âm vang lên từ lối vào sân, “Mặc dù chủ lực Giang Bắc không tham chiến, nhưng sau khi có được lực lượng gia đình mười ba đại thần, Hủ vương bao vây dưới thành cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn”. Trong ánh nắng vàng nhạt nhu hòa của buổi chiều tàn, Vô Cán thân thể lom khom gầy choắt đi đến, hướng Nam Cận hành lễ.

“Người... Người...” Ngư Khánh Ân hốt nhiên phát ra hai tiếng, run rẩy giơ lên một cánh tay.

“Có thể sống đến giờ này, còn phải cảm tạ Cốt Luật Dịch điện hạ, bởi vì bận rộn làm đại sự, không đem một Vô Cán nho nhỏ để trong lòng, mở một mắt nhắm một mắt mới giúp ta tránh được kiếp nạn này”. Vô Cán nhàn nhạt nói một câu, đi đến đứng trước thềm đá trong đình viện, vẫn bộ dạng cung cúc nghe lời đó.

Nhưng Nam Cận lại đau thấu ***g ngực, không tự chủ được giơ tay lên ấn trước ngực. Hắn âm thầm nghĩ cách cứu Vô Cán, đương nhiên không giấu nổi con mắt Lệ Vĩ, có điều Lệ Vĩ vẫn luôn cho rằng tất cả những hành động của hắn đều bởi vì thương cảm Nam Cực Tinh mà thôi, cho nên cố tình tha một mạng cho Vô Cán hồng đồ ngọt tình nhân của mình vui vẻ một chút.

Hôm nay chân tướng rõ ràng, nhớ lại tất thấy đã qua trong khoảng thời gian ấy, hiển nhiên ngổn ngang hỗn tạp trong lòng Nam Cận khó có thể lấy gì tả xiết họa thành.

Đối với Ngư Khánh Ân mà nói, nhìn thấy Vô Cán, chẳng khác nào bị bức nhớ ra lão nhìn nhằm không chỉ có hai người đâu, tức giận trào qua bờ đê chắn giữ thành lũy bao năm, quả trượng đầu rồng trong tay động mạnh lên tảng đá, âm trầm nói: “Cho dù lão phu đại thể đã mất, chí ít hôm nay kinh thành vẫn còn trong tay, muốn giết mấy người các người dễ như trở bàn tay, ai có thể thoát được trở thành một cỗ thi thể?” Nói rồi giơ tay, dường như muốn gọi người.

“Xem ra ngài già thật rồi”, Vô Cán lẳng lặng nói, “Bằng không ngài đã phải sớm cảm thấy kỳ quái, với tính khí ngày thường của Cốt Luật Dịch điện hạ, vì sao bị lừa một vỏ như thế lại có thể bình tĩnh đến vậy?”

Ngư Khánh Ân giật mình, vội quay đầu lại nhìn Lệ Vĩ, quả nhiên thấy y nhắm mắt tựa lên thân cây, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy.

“Lệ Vĩ, mặc kệ người là ai, bị tiểu quỷ này lừa như vậy, chẳng lẽ không tức giận chút nào?” Ngư Khánh Ân cau mày hỏi.

Lệ Vĩ vẫn giữ nguyên bộ dạng đó, hô hấp đều nén rất khẽ, một lúc lâu sau mới từ từ mở mắt ra, hỏi: “Là tư nhện?”

Nam Cận gật đầu, “Phải”

“Vì sao chỉ có ba lớp?”

“Hạ quá nhiều lớp, sợ người phát hiện được”

“Nhưng độc ba lớp tư nhện chỉ có thể áp chế ba thành công lực của ta trong hai năm”

“Vậy đủ rồi, nếu người chỉ có thể phát huy bảy thành võ công ta miễn cưỡng có thể đấu ngang ngửa với người”. Nam Cận tránh ánh mắt y, quay đầu sang bên.

Lệ Vĩ cười tự trào, “Ngay cả võ công đích thực người cũng giấu ta được, thật không hổ là người Tân gia. Nhưng người phải biết, cho dù ta chỉ còn bảy thành công lực, ở đây cũng không ai có thể giữ được ta”

Nam Cận buông rủ mi mắt, “Ta vốn không định bắt giữ ngươi”

Lệ Vĩ chăm chú nhìn hắn thật lâu mới chậm chậm hỏi: “Vì sao? Chỉ cần hạ thêm một lớp tơ nhện thì đã có cơ hội giết ta, ngươi phải hiểu, một khi ta rời khỏi Trung Nguyên trở về cố quốc, đối với ngươi chính là hậu họa khôn cùng”

“Ta hiểu”

“Tân công tử”, Lệ Vĩ lạnh lùng nói, “Lưu ta một mạng, hẳn phải có lý do?”

Nam Cận khẽ hít vào một hơi, rót cuộc chậm chậm ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo tựa hàn băng của Lệ Vĩ, dùng giọng điệu bình lặng không chút gợn sóng nói: “Khả hãn Hồ tộc tuổi đã cao, sống không qua mùa đông năm nay, hẳn có ba người con trai, nhị hoàng tử chết yếu, chỉ có ngươi và đại hoàng tử tranh ngôi vị thái tử, nếu hiện tại ta giết ngươi, không chỉ khiến Giang Bắc và Hồ tộc kết thù phải báo, còn khi không giúp Hồ tộc dẹp nội loạn tranh đoạt ngôi vị, để rồi hoàng huynh ngươi có thể dễ dàng thống nhất ba mươi tám bộ tộc trên đất Hồ. Hẳn tàn bạo hiếu chiến hơn cả ngươi, một khi nội bộ an ổn chẳng mấy chốc mà quên đại bại lần này, một lần nữa tập trung quân đội đánh xuống nam. Đối với cục diện chính trị tân quân mới lập còn chưa ổn định của Trung Nguyên mà nói đương nhiên đó không phải chuyện tốt lành gì. Ngược lại, nếu ta để ngươi trở về cố quốc, đại bại ở Trung Nguyên lần này sẽ khiến ngươi phải tạm thời giấu mình, nhưng bằng vào dã tâm của ngươi với thế lực của gia tộc mẹ ngươi cùng cậu ngươi, tuyệt không lo không có cơ hội Đông Sơn tái khởi [1]. Đến lúc đó, hai huynh đệ các ngươi thực lực tương đương, khó tránh khỏi một hồi long tranh hổ đấu ba năm năm năm, e rằng chẳng ai có thời gian rảnh mà thêm thường dòm ngó Trung Nguyên, vừa vặn chờ khoảng thời gian cho chúng ta hồi phục chỉnh đốn, như vậy so với giết ngươi có lợi hơn nhiều...”

Con ngươi Lệ Vĩ hơi co rút lại, nhú mày, “Nghe có vẻ là một nước cờ tuyệt diệu, nhưng đây là lý do duy nhất?”

Nam Cận bày ra biểu tình thản nhiên, lạnh lùng nói: “Đương nhiên, ngươi tưởng còn có nguyên nhân khác sao?”

Con ngươi xanh thẳm u tối của Lệ Vĩ yên lặng ngắm nhìn người đã từng là tình nhân của y trong khoảnh khắc, chậm chậm gật đầu: “Nếu đã vậy, vì sao ngươi lại nói những tính toán này cho ta biết? Không sợ ta không làm theo dự liệu của các ngươi sao?”

“Ngươi sẽ không?” Nam Cận nhàn nhạt nói, “Cho dù biết nước cờ của Giang Bắc, chỉ sợ ngươi cũng không thể vì vậy mà buông bỏ tất cả thấy dã tâm mưu đồ của mình, vì bình yên nội tộc mà nguyện làm vật hi sinh ư? Ngươi chịu sao?”

Khóe môi Lệ Vĩ nhếch lên một đường cong cứng nhắc, lát sau mới chuyển thành nụ cười lạnh lùng, “Không sai, ngươi rất hiểu ta. Ngươi đã dám để ta trở về, lý nào ta lại vô cớ buông bỏ? Nhưng ta cũng có thể nói trước cho ngươi hay, bất kể lần thất bại này tổn hại ta bao nhiêu thực lực nhưng đến cuối cùng, ta nhất định sẽ ngồi lên ngôi vị khả hãn, hoàn thành tất cả mục tiêu của ta. Có thể các ngươi sẽ có được ba năm năm yên bình như mong muốn, nhưng chờ ta thống nhất toàn bộ ba mươi tám bộ tộc, đó là ngày ngươi ta lần nữa đối địch, chỉ hi vọng đến lúc đó, ngươi còn giống như ngày hôm nay đứng trước mặt ta”

Nam Cận ngẩng mặt, đôi mắt sâu không thấy đáy thoảng gợn xao động bất thường, mang theo ý vị đau đớn trong veo, nhìn thẳng vào mắt Lệ Vĩ chăm chú, buông một tiếng thở dài xa xôi, nói: “Ngươi thua một lần, vì sao còn không chịu hiểu?”

Lệ Vĩ không khỏi bất ngờ, “Hiểu cái gì?”

“Hiểu vì sao ngươi thất bại...”

“Đó là vì ta không phát hiện...”

“Không phải”, Nam Cận lập tức cắt ngang lời y, “Bất kể ngươi mạnh đến đâu, bất kể thiết kỵ Hồ tộc tràn đến đâu cỏ nát đến đó như thế nào, bất kể là sau ba năm sau năm năm hay là sau mười năm, bất kể đối thủ đứng trước mặt ngươi có phải là ta hay không, ngươi vĩnh viễn cũng không thắng được”. Ánh mắt hắn nhìn về phương bắc xa xôi, “Nhớ ta từng nói quê hương ta ở hướng đó không? Ta sinh ở đó, cha ta sinh ở đó, tổ phụ ta cũng sinh ở đó, mấy đời gia đình chúng ta đều cư ngụ tại đó, sống bình thản mà an tường...”

Thế nhưng có một ngày, một hoàng tử Hồ tộc lại nói với ta, y muốn đem mảnh đất sinh hoạt đời đời kiếp kiếp của chúng ta tặng ta làm lễ vật... Người nói, ta nên cảm thấy xúc động, hay là bị vũ nhục đây? Cốt Luật Dịch điện hạ, đối với người mà nói, Trung Nguyên là một mảnh giang sơn giàu có, là hùng tâm tráng chí của người, là tham vọng đoạt quốc của người, chiếm được nó, người sẽ có niềm vui chinh phục, và cũng chỉ thế mà thôi. Nhưng đối với chúng ta mà nói, đây là quốc thổ của mình, là gia hương, là quê hương, là nơi chốn dẫu chết cũng không buông tay, cho nên chúng ta sẽ không thua, vĩnh viễn cũng không thua". Nói xong lời cuối cùng này, Nam Cận khẽ lùi về sau một bước, chậm rãi thở dài nặng nề tịch tịch, tựa như muốn dồn hết đau đớn tích tụ trong lục phủ ngũ tạng, dồn hết thất thất ký ức không thể lưu giữ hay vẫn hồi trào ra theo hơi thở, đôi mắt trong suốt dâng lên một tầng sương mù mờ nhạt.

Tô Hoàng đi ra phía sau, vòng tay đỡ vai hắn. Cảm nhận trong lòng bàn tay, đôi vai vốn chẳng cường tráng càng thêm gầy yếu, hai vai mỏng manh ấy sao có thể gánh trên đó muôn trùng sóng to gió lớn của giang sơn bão táp này.

Lệ Vĩ không nói gì nữa, y thậm chí còn dời ánh mắt khỏi khuôn mặt Nam Cận, dường như đang suy tư, lại dường như đang quyết định điều gì đó, nhưng cuối cùng, y chỉ xoay người, tựa cánh nhận đơn độc lướt qua đầu tường, không một tiếng động rời đi.

Ánh mắt Nam Cận vẫn ngóng trông về nơi tầng mây đáp xuống đường chân trời ấy, không hề dời theo hình bóng Lệ Vĩ rời đi. Nhưng trong chớp mắt kia, không biết có phải bởi vì ánh sáng, Tô Hoàng đột nhiên cảm thấy khuôn mặt hắn tiêu tụy một vô cùng.

Có lẽ không muốn Nam Cận tiếp tục phải tổn hao tinh lực đối mặt với Ngự Khánh Ân, Vô Cán liền đi lên trước, mỉm cười nói: “Ngự thiên tuế, người có nghĩ mình cũng trúng độc tởn nhện không?”

Ngự Khánh Ân hừ một tiếng, không trả lời, trong đầu ý nghĩ xoay chuyển. Lão gây thù chuốc oán khắp thiên hạ, đồ ăn thức uống ngày thường đều rất chú ý, cao thủ dụng độc bình thường căn bản không hề có cơ hội ra tay, nhưng hiện tại mắt thấy Lệ Vĩ thông minh cẩn thận không một sơ hở cũng trúng kế, lão biết thủ đoạn của Nam Cận không thể dùng tiêu chuẩn bình thường mà so sánh được, trong lòng đã có chút hoảng loạn, ra sức trấn an bản thân nói: “Các người cho rằng hạ chút độc là có thể không chế lão phu sao? Nếu Hủ vương vây dưới chân thành, vậy hai bên đều là chữ tử, lão phu nhất định sẽ trước giết sạch các người mở đường cho ta”

Đôi mắt trong trẻo của Vô Cán nắm bắt từng biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt Ngự Khánh Ân, khanh khách cười nói: “Thiên tuế nếu thật có thể kiên trì tồn vong cùng kinh thành, ngược lại Vô Cán có chút bội phục. Nhưng căn cứ hiểu biết thường ngày của Vô Cán đối với người, ngay khoảnh khắc biết được thực lực Hủ vương lớn mạnh hơn người dự tính rất nhiều, sợ rằng người sẽ đau đầu tính toán làm thế nào để giữ được mạng đi? Cho nên hiện nay đối với người mà nói, kế hoạch lén lút bỏ trốn thế nào mới là quan trọng nhất, có thể giết chúng ta cho hả giận hay không ngược lại lại trở thành chuyện nhỏ”

Ngự Khánh Ân lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Lão phu còn có chủ lực Ngự Liễu quân, cho dù Hủ vương có lợi hại chẳng nữa, y muốn đánh vào kinh thành cũng phải ba năm tháng, đủ để ta trước xử lý các người sau mưu đường rút lui”

Vô Cán thông thả giơ một tay lên, một con chim bồ câu đậu lên tay gã, gã nhẹ nhàng vuốt ve nó một chút, nói: “Cao thủ dụng độc dưới tay thiên tuế cũng không ít, hẳn là đã từng nghe qua cái tên ‘lưu bộ’ ”

Ngự Khánh Ân nhướng mày, con mắt hí lại.

“Độc lưu bộ, vô cùng hiền hòa, thân thể không có cảm giác khó chịu nào quá lớn, hơn nữa sau nửa năm độc tính sẽ tự tiêu tan. Chất dẫn duy nhất khiến độc phát tác chính là máu của người hạ độc. Nếu trước khi độc tính tiêu trừ, người hạ độc gặp phải bất cứ bất trắc nào, khoảnh khắc máu lạnh cũng là lúc độc ‘lưu bộ’ phát tác, mà một khi độc phát tác, e rằng đường xuống hoàng tuyền, sẽ khó mà dùng chân (lưu bộ)” Vô Cán khẽ cười, tia nhìn sáng tới chói mắt, “Nếu đã sống chết tương liên, Tân công tử nhà ta sẽ không thể gặp bất cứ bất trắc nào, nếu không liên lụy thiên tuế người độc tính phát tác thì thật ngại a”

Ngón tay Ngự Khánh Ân nắm đầu quả trứng đột nhiên siết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, đầu ngón tay bởi tâm tình kích động mà cũng đỏ rần. Nhưng dù sao hơn mười năm nay một tay lão thao túng cả triều đình, nội tâm cùng lực khống chế người thường đều không thể sánh bằng, sau khi yên lặng điều hòa

hồ hấp, lão đã nhanh chóng đánh giá xem cái nào trọng cái nào khinh, cái gì cấp bách cái gì có thể nhẫn nại, trước khi xác định mình có thực sự trúng độc hay không, cho dù lửa giận trong lòng bùng bùng bốc lên tận đầu, lão vẫn ra sức dần xuống, dùng giọng điệu xem như bình tĩnh nói: “Nếu đã vậy, lão phu thỉnh Tân công tử bảo trọng”. Dứt lời quay người rời khỏi sân, bọn thị vệ bên người lão vốn căng thẳng tới cứng đờ cũng nháo nhào rút đi.

Vô Cán thấy bọn họ đã đi xa, lúc này mới trở lại bên người Nam Cận, nhỏ giọng nói: “Công tử, tiếp theo thế nào?”

Nam Cận gơ tay quạt qua vùng đầu lông mày, trầm ngâm hồi lâu không đáp, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tô Hoàng, mỉm cười nói: “Thân thể người không sao chứ?”

Tô Hoàng lắc đầu, liên tiếp vài lần kinh ngạc đã khiến đầu hấn giờ đây trái lại trống rỗng, nhìn Nam Cận, chỉ thấy mũi cay cay, ngực lấp đầy khổ sở, không biết phải nói gì với hấn mới phải.

“Mặc dù Ngư Khánh Ân bị ‘lưu bộ’ khống chế, tạm thời không thể làm gì chúng ta, nhưng phủ này dù sao cũng không phải nơi nên ở lâu, ra ngoài tìm một tiểu viện ở thì hơn”. Nam Cận mỉm cười ôn nhu đậm nhạt, nắm tay Tô Hoàng, “Bên ngoài chiến sự ác liệt, ba chúng ta lại nhân tên, nhất thời chẳng có gì làm thì không bằng nghỉ ngơi một thời gian”

Tô Hoàng cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, muốn cúi đầu nhưng nhẹn xuống, miễn cưỡng cũng cười.

Vô Cán không nói gì, đi tới trước chuồng bồ câu bắt ra mấy con, mang theo đi đằng trước, ba người ra khỏi Ngư phủ, dọc đường người người nhòm ngó nhưng không gây phiền phức gì, cứ như vậy lững thững đi tới tiểu viện từng là cứ điểm của Nam Cực Tinh, đẩy cửa đi vào.

Trải qua mấy lần hành động lớn, tiểu viện này đương nhiên đã sớm vườn không nhà trống, tơ nhện giăng đầy. Tô Hoàng và Vô Cán mỗi người tìm một chiếc khăn lau qua một lần, vừa quay đầu lại, trông thấy Nam Cận dọn dẹp giá sách đương cầm một quyển sách trong tay, ngây ngẩn nhìn về phương xa, chẳng biết đang nghĩ gì mà nghĩ tới gần người.

“Người làm sao vậy?” Tô Hoàng huých nhẹ khuỷu tay hấn.

Nam Cận thoáng giật mình, vội nhếch môi mỉm cười che giấu nói: “Không sao, chỉ là đột nhiên buông bỏ gánh nặng, bất giác có chút mệt mỏi”

“Mệt?” Ánh mắt Tô Hoàng lướt từ bờ trán tái nhợt của hấn xuống chiếc cằm đã gãy tới nhọn lại, hốc mắt nóng lên. Đúng vậy, sao lại không mệt chứ?

Vô Cán ngừng tay, nói: “Phòng bên có giường, hai người các người đều ngủ đi một lát. Tình hình hiện nay thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không nắm chắc được ngày mai sẽ ra sao, không có thể lực không được đâu”

Nam Cận cười ôn nhu, nắm cổ tay Tô Hoàng, “Nói cũng đúng, chúng ta đi ngủ trước, sau đó đổi cho Vô Cán”. Nói xong quay đầu lại nói thêm một câu “Làm phiền người trước” rồi kéo Tô Hoàng đẩy cánh cửa gian phòng bên cạnh, bước vào trong.

Đó là gian phòng ngủ nho nhỏ, sát tường kê một chiếc giường gỗ, Nam Cận cởi giày ngồi vào bên trong, ngửa đầu nhìn bên trên có vật gì đó xam xám, sau khi biết đó là màn liền ngả lưng xuống, chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Tô Hoàng đứng ở bên giường ngây người một lúc, trong đầu vẫn rối bời, tâm tư nhộn nhạo như sáng lại như tối, vương mắc không rõ, dường như có vô số điều muốn hỏi, lại không biết hỏi từ đâu.

“Ta đã truyền tin người bình an ra khỏi kinh, tính thời gian... Cộng sự và người nhà của người hiện tại hấn là đã yên tâm...” Nam Cận nằm ngửa nhỏ giọng nói tiếp, “Mục Tiêu Dịch là người thích hợp nhất để hộ tống mười ba đại thần cho nên đã bị cưỡng chế thi hành mệnh lệnh rời khỏi kinh, không tham gia cuộc chiến ở hẻm Tam Giác, có lẽ sẽ không có chuyện gì. Có điều lúc đó không rõ người sống chết thế nào, muốn bắt y đi quả là gian nan a, ngay cả Tiết tiên sinh cũng muốn bó tay...”

“Vậy... Khang Dư thì sao?”

“Ta không biết hẳn...” Nam Cận mở mắt, sâu bên trong con người đen láy tràn ngập nỗi niềm mệt mỏi, “Ta trực thuộc Giang Bắc, cũng không phải thành viên Nam Cực Tinh, người ta biết mấy năm gần đây... cũng chỉ vài người vậy thôi...” Con người thăm thẳm của hắn chuyển hướng về phía Tô Hoàng, “Nghe rất lạnh khốc phải không? Ta lập kế hoạch, ra quyết sách, triệu tập hơn một nghìn chiến sĩ Nam Cực Tinh tới kinh thành, nhất nhất đẩy bọn họ vào chiến trường chém giết nhưng ngày cả tên bọn họ là gì cũng không biết...”

“Nhưng...” Tô Hoàng lẩm bẩm, “Người đã thành công”

“Phải, ta đã thành công, cái giá phải trả là máu của hàng trăm chiến sĩ Nam Cực Tinh... nước mắt của hàng trăm gia đình”. Bờ môi nhợt nhạt của Nam Cận tái đi, cơ thể vô lực xụi lơ, “Tin tức người bình an là tin tức duy nhất ta có thể truyền ra ngoài sau cuộc đại chiến ở hẻm Tam Giác... Còn đối với ngóng trông chờ mong của những người khác, ta có thể nói gì đây...”

Nhớ tới đồng bạn tử nạn của mình, Tô Hoàng cũng phảng phất như cảm thấy sau lưng có một lưỡi dao cùn vệt rạch qua, toàn thân đau đớn co rút.

Bắt đầu từ tiếng nổ đầu tiên phá đông lao, trong suốt hai đêm đó, biết bao những con người trẻ tuổi máu thấm thanh sam, nhưng đứng trước lưỡi đao tử thần chưa bao giờ lộ vẻ khiếp sợ.

Niềm tin chống đỡ cho bọn họ, chính là niềm tin vào Giang Bắc.

“Ta đã từng rất hận người, hận đến mức ngay cả ta cũng phát sợ”, Tô Hoàng nhìn ngón tay của chính mình, giọng nói thông thả từ tốn mà hữu lực rõ ràng, “Hận ý sâu như vậy vì sao lại tiêu tan chứ?... Những đồng bạn đã chết kia đâu có sống lại, đêm hôm đó thăm trạng mắt thấy cũng là chân chân thực thực... Nhưng tại sao hận ý lại từ từ mất dần?” Hắn ngừng lại một chút hít vào mấy hơi, chấn chỉnh tinh thần ngẩng đầu lên, “Ta nghĩ, có lẽ nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì ta là một chiến sĩ, đối với một chiến sĩ mà nói, mặc dù đồng dạng là chết, nhưng chết do giết hại và chết vì chiến đấu là hai chuyện hoàn toàn bất đồng, cái trước đại biểu cho máu tanh cùng dơ bẩn, cái sau... là chúng ta tự mình tuyển chọn. Ta nghĩ, tất cả các chiến sĩ Nam Cực Tinh kiên quyết tử chiến ở kinh thành hẳn đều có suy nghĩ giống như ta vậy”

Nam Cận gượng ngồi dậy, hai tay ôm đầu gối, chậm chậm gác cằm lên, nhìn chăm chăm về trước không chuyển, dường như đang trầm tư suy nghĩ, lại dường như đang xây dựng lại từng viên gạch bức tường bảo vệ nội tâm đã gần như sụp đổ.

Toàn bộ tiểu viện nhất thời im ắng dị thường, Vô Cán ở gian ngoài dường như cũng bất động. Bầu không khí nơi đây an bình tĩnh lặng nhưng mỗi người đều biết, giống tổ ngưng tụ trên bầu trời giang sơn này đã sắp giáng xuống đạo sấm sét của mình, xé toạc thiên địa.

Mấy ngày kế tiếp, có lẽ Ngự Khánh Ân đã xác nhận mình thực sự trúng độc “lưu bộ”, nhờ đó ba người Nam Cận an ổn ở lại tiểu viện nghỉ ngơi tĩnh dưỡng không ai tới quấy rầy. Tuy nhiên Tô Hoàng sớm phát hiện ra, mặc dù Nam Cận nói là “Không có chuyện gì để làm” nhưng từ việc hắn chú ý kĩ càng tới thể cục trong thành ngoài thành, xem ra sứ mệnh vị Tân công tử Giang Bắc này hiển nhiên chưa hoàn toàn kết thúc.

Khoảng chừng sau mười ngày, tin tức quân Giang Bắc đại thắng truyền vào kinh sư, mười ba vạn đại quân Hồ tộc xâm phạm xuống phương nam đại bại ở bến đò sông Cô [2], tổn thất gần tám vạn, hốt hoảng lùi về phương bắc, bại thế không thể văn hồi, nghĩa quân Giang Bắc thừa thắng thu hồi hơn phân nửa quốc thổ bị cắt nhượng, trong đó đương nhiên bao gồm cả Trùng châu.

Bởi vì quân Giang Bắc mặt ngoài vẫn luôn tuyên bố là hỗ trợ Hủ vương cho nên đại thắng ngăn cản ngoại xâm lần này hiển nhiên đã giúp cho phe cánh Hủ vương thu phục được vô số nhân tâm, ngoại trừ rất ít thành trì cùng hai đạo quân Ngụy Liễu tử trung với Ngự Khánh Ân, các lực lượng địa phương còn đương trong trạng thái trung lập đều nhao nhao ngả về phía Hủ vương, thanh thế Hủ vương đại thịnh, chỉ trong hai ba tháng đã trực chỉ kinh thành, đoạt lại giang sơn cũng chỉ còn là ngày một ngày hai.

Mặc dù truyền đến liên tiếp đều là tin tốt, nhưng ngoại trừ lần hay tin đã giành lại Trùng châu Nam Cận có được một lần thư thái thả lỏng trên nét mặt, còn lại lúc nào cũng mơ hồ tỏ vẻ nghiêm túc, dường như vẫn luôn cảnh giới, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xử lý tình hình đột nhiên chuyển hướng xấu. Tô Hoàng trái lo phải nghĩ hoài cũng không thể nghĩ ra hiện tại còn chuyện gì có thể xảy ra, có thể ảnh hưởng đến bước chân tiến về kinh thành của đội quân Hủ vương khí thế rừng rực. Hỏi Nam Cận, hắn lại chỉ nhàn nhạt cười, nhàn nhạt nói một câu không có việc gì.

Bước chân đại quân Hủ vương ngày càng gần, thủ hạ trong kinh thành của Ngự Khánh Ân quân tâm ngày càng dao động, mặc dù Tử Y Kỳ tuần tra ngày một nghiêm ngặt nhưng vẫn có hết tiểu đội binh sĩ này lại tới tiểu đội binh sĩ khác thừa dịp đêm tối bỏ chạy. Ngay cả thị vệ Ngự phủ bên ngoài tiểu viện giám sát động thái ba người Tô Hoàng cũng dần mất tung.

Thất bại của Ngự Khánh Ân đã không cách nào xoay chuyển, hiển nhiên Nam Cận tiến hành bất cứ hành động gì cũng chẳng làm lão quan tâm.

“Tình huống hiện tại đã rõ mồn một, rốt cuộc hấn còn lo lắng điều gì a?” Tô Hoàng ngồi trên bậc thềm cao nhất, một bên hỏi Vô Cán ngồi cạnh, một bên nhìn Nam Cận đứng bên dưới tàng cây táo trầm tư.

“Ngự Khánh Ân nắm quyền đã nhiều năm như vậy, có câu lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa [3], có lẽ Tân công tử lo lắng lão có thể có quân bài chưa lật ngoài dự đoán nào đó chẳng?” Vô Cán hạ thấp giọng đáp.

“Sao có thể?” Tô Hoàng lập tức phản đối nói, “Đã bình bại như núi đổ, giờ này lão còn giấu một quân bài chưa lật, vậy không khỏi quá kiên nhẫn đi”

Vừa dứt lời, Nam Cận đứng dưới tàng cây đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vẫn luôn dịu dàng trở nên sắc bén như lưỡi dao, khiến hai người ngồi trên bậc thềm phải giật nảy người.

“Người nói không sai...” Giọng Nam Cận rất trầm, nhưng chữ chữ rõ ràng, “Không có khả năng lúc này còn không chịu lật bài, Ngự Khánh Ân không có bất cứ động tác nào, chỉ có thể do vật kia không ở trong tay lão...”

“Người nghe thấy?” Tô Hoàng vội đứng lên, “Người nói là vật gì? Rất quan trọng ư?”

Nam Cận loanh quanh vài bước trên con đường nhỏ trong sân không bị cỏ dại bao phủ, vẻ mặt có phần do dự, cuối cùng vẫn là nhắm mắt, quay đầu đi: “Chuyện này người không biết thì tốt hơn. Có điều người ta quan hệ thân thiết, cho dù ta không nói gì chẳng nữa cũng sẽ có người hoài nghi người, có giấu cũng không khác gì...”

Tô Hoàng nghe hấn nói vậy, không tự chủ được căng thẳng theo, “Rốt cuộc là chuyện gì? Cục kỳ bí mật sao?”

Nam Cận hơi gật đầu, bình tĩnh nói: “Phải. Biết chuyện này thêm cả người vào, thế gian này cũng không quá mười người. Chúng ta vốn cho rằng Ngự Khánh Ân cũng biết, vật kia hấn là do lão bảo giữ, nhưng...”

Tô Hoàng liếc nhìn Vô Cán, phát hiện gã đã khép mi mắt, giống như không bận tâm nghe, trong lòng càng nghi ngờ bất an, cười đùa hỏi: “Vật gì vậy?”

“Di chiếu... Di chiếu của tiên hoàng đế...”

Tô Hoàng không hiểu lắm, chỉ hơi nhú mào, không có bất cứ phản ứng nào khác.

“Kỳ thực đây chỉ là một câu chuyện xưa cũ, nhưng đối với một số người mà nói, lại là chuyện quan trọng nhất trong thiên hạ”. Giọng nói Nam Cận ôn hòa trở lại, chậm rãi nói, “Tiên hoàng đế ta nói không phải chỉ hoàng đế mới băng hà mà là phụ thân của hấn. Năm đó Hủ vương là trưởng tử của tiên hoàng hậu, thiên tư thông tuệ, thánh sủng cực hạn, sớm đã có thân phận thái tử, nhưng chỉ mấy tháng trước khi tiên hoàng đế băng hà phong vân biến chuyển, ngôi vị thái tử bị đoạt, lưu vong tới mảnh đất phong bế xú nơi phương bắc, người biết vì sao không?”

“Vì Ngự Khánh Ân lộng quyền...”

Nam Cận lắc đầu, “Đích thực Ngự Khánh Ân có nhúng tay giở trò bên trong, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất không phải vì thế”, hấn se sẽ thở dài, ánh mắt xa xăm, “Đó là vì Hủ vương... không phải thân sinh nhi tử của tiên hoàng đế...”

“Cái gì?” Tô Hoàng xém chút nhảy dựng, “Này... Chuyện này sao... sao có thể...”

“Cung đình đủ loại rối rắm, người ngoài khó mà biết tỏ. Đại khái là tiên hoàng hậu sau khi vào cung từng qua lại với tình nhân ngày trước, sinh hạ Hủ vương, tiên hoàng đế không hề hay biết cho đến nhiều năm sau bị người vạch trần, lập tức sinh bệnh liệt giường. Nhưng nghe nói người là một vị hoàng đế nhân từ yếu đuối, niệm tình hoàng hậu với mình phu thê nhiều năm, lại không đành lòng ban tử Hủ vương mình vẫn

hết mực yêu thương, cho nên giấu nhem chuyện này đi không tiết lộ ra ngoài, chỉ có rất ít hoàng thất cận thân biết được nội tình. Nhưng bất kể thế nào, ngôi vị hoàng đế không thể truyền cho người không cùng huyết mạch, vì vậy lập tức phế ngôi vị thái tử của Hủ vương, đầy khỏi kinh thành. Để tránh hậu hoạn, tiên hoàng đế đã viết một di chiếu, trong chiếu thư nói, nếu Hủ vương yên ổn sống ở đất phong tự nhiên tường an vô sự, chỉ khi nào hắn có ý định tranh giành giang sơn, dùng chiếu này xóa bỏ thân phận hoàng tộc...”

Tô Hoàng cảm thấy sau lưng ớn lạnh, hàn ý tới tấp, hỏi: “Hủ vương cũng biết chuyện này chứ?”

“Có lẽ vậy”. Nam Cận day vùng giữa hai hàng lông mày, “Không lâu sau tiên hoàng đế bệnh chết, hoàng hậu biết ngày sau của mình sẽ chẳng dễ chịu gì, sau khi an trí tâm phúc bên người nhi tử mình liền uống thuốc độc tự tử. Bởi vì tiếp đó Ngự Khánh Ân lên nắm quyền nên Hủ vương hiển nhiên cho rằng... di chiếu nhất định trong tay lão ta... Hôm nay nếu đã liên kết cùng Giang Bắc, dù sao chuyện lớn như vậy cũng không thể để từ miệng Ngự Khánh Ân nói ra trước, cho nên từ đầu đã nói thẳng với thúc thúc, mong muốn xác nhận thái độ Giang Bắc”

Tô Hoàng thở dài nói: “Huyết mạch hoàng thất loại chuyện này, thực sự rất quan trọng sao?”

“Giang Bắc chỉ cần một triều đình có thể tự lập tự cường, chống trả xâm lược là được, có phải huyết mạch hoàng thất hay không hoàn toàn không quan trọng. Nhưng đối với những hoàng thân quốc thích, phiên vương cùng các đại thần mà nói, chuyện này không đơn giản như vậy”. Nam Cận lộ vẻ nghiêm trọng nói, “Kỳ thực ta còn mong Ngự Khánh Ân sớm công bố di chiếu, bởi vì thanh danh lão quá xấu rồi, di chiếu nếu như do lão tuyên bố, uy lực trái lại còn suy giảm, cho dù sẽ có chút ít ảnh hưởng tiêu cực nhưng vô pháp đẩy Hủ vương vào chỗ chết. Nhưng tình thế hiện tại đã đến nước này lão vẫn không công bố, thậm chí không có bất cứ công kích nào, chứng tỏ lão không hề có di chiếu trong tay, thậm chí căn bản lão còn không biết Hủ vương không phải cốt nhục của tiên hoàng”

“Vậy không phải tốt quá rồi sao? Nói không chừng người phụng mệnh bảo giữ di chiếu ngã về phía Hủ vương, không muốn gây rắc rối cho y”. Tô Hoàng nói.

Nam Cận chậm rãi lắc đầu, nói: “Bất kể thực tế là thế nào, di chiếu này còn tồn tại trên đời, lúc nào cũng có thể dẫn tới một hồi nội chiến. Hủ vương lớn lên ở đất bắc, lý giải nỗi khổ dân gian, cũng biết được khuất nhục bị người áp bức, thúc thúc đánh giá y là ‘cứng rắn mà không cố chấp, mềm dẻo mà không luồn cúi’, hơn nữa hiện tại còn hi vọng y sẽ trở thành minh quân. Mặc dù nghĩa quân Giang Bắc tuyệt không tham dự nội chiến tranh đoạt ngôi vị, nhưng một khi Hủ vương lên ngôi không cần nghi ngờ sẽ giúp ích cho tình cảnh khó khăn trước mắt của chúng ta rất nhiều, do đó ta sẽ dốc hết sức mình, không để cho cuộc nội chiến rõ ràng sắp sửa khép lại chỉ vì tranh chấp huyết mạch vô vị mà kéo dài thậm chí nghịch chuyển, khi không dăng cho ngoại tộc cơ hội thừa nước đục thả câu”

“Nhưng hiện nay di chiếu rốt cuộc ở đâu, ngoại trừ người tự mình phụng chiếu còn có người khác biết không?”

“Chuyện này ta cũng suy nghĩ rất lâu, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ ông ấy biết...”

“Ai?”

Nam Cận ngẩng khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt sáng lấp lánh, “Người có nhớ không, mười ba đại thần trong đông lao, có một người thà chết cũng không chịu đầu nhập dưới cờ Hủ vương...”

“A?” Tô Hoàng hít một hơi khí, “Lương các lão?”

“Hủ vương thân phận là trưởng tử tiên hoàng, từng thụ phong thái tử vị, đầu nhập dưới cờ y, với hai chữ ‘trung quân’ cũng không quá bất đồng, vì sao trong thời khắc tuyệt vọng như vậy ông ấy vẫn khẳng khái không chịu quy phục Hủ vương?”

“Nhưng Lương các lão giờ ở rất xa kinh thành, làm sao hỏi được ông ấy?”

“Ta nghĩ hắn là đã có người hỏi”. Nam Cận mỉm cười yếu ớt, “Ngự Khánh Ân đến giờ vẫn không có ý công khai di chiếu, Hủ vương bên kia có lẽ cũng đã phát hiện ra di chiếu không ở trong tay lão. Nếu ta đã nghĩ đến Lương các lão, bên kia nhất định cũng sẽ có người nghĩ đến, nếu bọn họ tìm được cách hỏi ra đáp án, nhất định sẽ lập tức dùng bồ câu gửi tin vào kinh cho ta”

“Chúng ta đây cũng chỉ có thể đợi?”

“Không”, Nam Cận lắc đầu cương quyết, “Đợi dù sao cũng không phải cách. Chỉ có người ở trong kinh thành mới có thể được tiên hoàng để ủy thác bảo giữ chiếu thư quan trọng như vậy, tất nhiên là hoàng tộc thân thích, nếu đã không có chuyện gì để làm, từ tối nay chúng ta bắt đầu tìm từng nhà một”

Hành động tìm di chiếu chỉ diễn ra trong có hai ngày, Nam Cận nhận được bỏ câu đưa tin từ doanh trại Hủ vương. Tô Hoàng sát lại sau khi cùng hần đọc tờ giấy nhỏ xíu kia, hai người trong chốc lát đều không nói gì.

“Hóa ra đây là lý do di chiếu mãi vẫn chưa bị công bố a...” Mãi sau Tô Hoàng mới nhỏ giọng cảm thán nói.

“An thân vương mấy năm trước đột nhiên trúng gió nằm liệt giường, thần trí không rõ ràng, có lẽ cũng chưa kịp giao chuyện di chiếu cho người khác, cho nên ngay cả thế tử An Khánh con ông ta cũng không biết trong nhà mình lại có một vật quan trọng như vậy”. Nam Cận nói, “Hiện tại An vương đau ốm, An Khánh đã bị Ngư Khánh Ân sát hại vì tội phản nghịch, vật này ở nơi nào trong An phủ, sợ rằng còn phải mất một phen động tay động chân mới tìm ra được”

Vô Cán nhếch lớp da nhăn nhúm vàng ệch nở nụ cười: “Dù gì vẫn tốt hơn tìm loạn mò kim đáy bể rất nhiều. Tân công tử cậu yên tâm, chỉ cần di chiếu còn ở An phủ, Vô Cán nhất định có biện pháp tìm được”

Đêm hôm đó, nhóm ba người vào lúc canh một thay y phục xuất môn, chạy trên nóc nhà hướng về phía An vương phủ. Bởi vì ngày đại chiến vậy thành sắp tới, kinh đô từ lúc hoàng hôn nhà nhà đều cửa đóng then cài, an tĩnh như một tòa tử thành, ngoại trừ đội binh sĩ tuần tra ban đêm khuôn mặt cứng đờ như khúc gỗ, ngay cả hình bóng một phu canh cũng không thấy.

Nhảy qua tường viện An vương phủ, Tô Hoàng bởi vì ngày trước thường tới đây khá quen thuộc đường đi nước bước nên đi trước dẫn đường, trước tiên là tới phòng ngủ của An thân vương.

An vương bệnh nặng nằm trên giường, trong phủ đã sớm lụn bại, chỉ có rất ít người hầu trông nom trong phòng, nhanh chóng bị ba người điểm huyệt ngã xuống đất. Vô Cán là một người rất giỏi về cơ quan ám đạo cho nên để gã phụ trách tìm kiếm có mặt thất hay ngăn bí mật không. Sau khi tỉ mỉ gõ từng viên gạch trên đất trên tường đều không thu hoạch được gì, ba người đành chuyển qua thư phòng.

Tìm đến quá nửa đêm, những gian phòng quan trọng đều đã tra cả, cũng tìm được mấy cánh cửa ngậm, vào mấy gian mật thất, nhưng ngoại trừ một ít tranh chữ quý giá cùng châu báu, thì ngay cả nửa cái bóng di chiếu cũng không thấy, không khỏi khiến người có chút nản lòng.

“Có khi nào An vương không giấu di chiếu trong nhà không?” Tô Hoàng dè dặt thanh âm nói.

“Theo lẽ thường ông ấy hẳn sẽ không để di chiếu ở nơi quá xa mình”, Nam Cận hơi nhíu mày, “Chẳng lẽ chúng ta sai sót ở đâu?”

“Không thể đâu? Vô Cán gần như đã gõ từng viên gạch trên đất trên tường...” Tô Hoàng vừa mới gãi đầu nói được một nửa, đột nhiên “a” một tiếng.

“Vô Cán không gõ từng viên gạch tường!” Tô Hoàng chớp tay Nam Cận, “Ông ấy không gõ gạch tường của mật thất!”

Lời vừa nói ra, Nam Cận và Vô Cán đều lập tức bừng tỉnh. Khi bọn họ tìm được mấy gian mật thất kia đều chỉ một mục kiểm tra xem bên trong giấu vật gì, không tìm được di chiếu thì chán nản đi ra, căn bản không hề nghĩ đến kiểm tra xem bốn vách tường mật thất liệu có cơ quan nào khác không, liệu có phòng trong phòng không.

Vừa nghĩ đến đây, ba người lập tức xoay người trở lại, tỉ mỉ kiểm tra lại một lần nữa từng gian mật thất, ở gian mật thất thứ hai Vô Cán đã phát hiện bên dưới một góc tường có một cơ quan, khê vạy, quả nhiên hé ra một thông đạo rộng nửa trượng, lộ ra một ngăn chứa bí mật cỡ tử quần áo.

Bên trong ngăn chứa bí mật đặt một chiếc hộp nạm đầy đá quý, nhìn rất tinh xảo, nhưng cầm lên lại cực nặng, không biết là dùng kim loại nào đúc thành.

“Móc khóa chắc chắn, mặt trên có khắc hình rồng”, Tô Hoàng phấn chấn nói, “Nhất định là nó, nhưng làm sao mở đây? Cứ thế mang nó về rồi tìm cách sau?”

Bên cạnh chậm chạp mãi không có tiếng trả lời, Tô Hoàng khó hiểu quay lại, không khỏi giật nảy người.

Dưới ánh sáng lay động từ hỏa chiết Vô Cán thấp lên, con người đen lầy của Nam Cận thâm trầm, sắc mặt lại dị thường tái nhợt.

“Người sao vậy?” Tô Hoàng hoảng hốt hỏi.

“Y quả là một đối thủ cực mạnh”, giọng Nam Cận mỏng như tơ nhện, “Chúng ta đã chậm hơn y một bước”

“Cái gì?” Tô Hoàng ngơ ngác nhìn hẩn, vừa định hỏi lại, Vô Cán đã đi lên trước mở nắp hộp báu, móc khóa nhìn chắc chắn như vậy hóa ra đã bị chặn gãy từ trước, trong hộp trống không.

Tô Hoàng nhất thời ngây người, môi giật giật không nói được gì. Mà Nam Cận sau một lát khép mắt đứng lặng, đột nhiên ánh mắt run lên, hai hàng lông mày khẽ động, toàn bộ cơ thể đã như làn khói mỏng nhảy vọt lên lao ra khỏi mật thất, chờ Tô Hoàng và Vô Cán song song đuổi tới, đã thấy hẩn đứng trên ngọn giả sơn cao nhất bên bờ suối nhân tạo, trong gió đêm tay áo phất phới.

Đối diện cách đó một dòng suối, là tòa lương đình tinh xảo độc đáo của An vương phủ.

Mà trên đỉnh tòa lương đình kia, một thân ảnh cao lớn đứng đó vững vàng.

Mặc dù mơ mơ hồ hồ không thấy rõ được khuôn mặt, nhưng áp bức im lặng bất động này đã lan tỏa khắp trời đêm u ám.

Chú thích:

[1] Đông sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông sơn tái khởi” hoặc “Đông sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

[2] bến đò sông Cô: nguyên là Cô dung độ khẩu, dung nghĩa là tường thành; ở chương sau địa danh này được nhắc đến dưới cái tên Cô đường độ khẩu, đường nghĩa là đê bao. Có lẽ đây là bến đò sông Đại Cô, sông Đại Cô nằm ở phía tây bán đảo Sơn Đông (vòng tròn trong bản đồ)

Không biết có ai còn nhớ Trùng châu quê hương Nam Cận thì có lẽ ở vào địa phận tỉnh Liêu Ninh.

[3] lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa: xuất xứ Hồng Lô Mộng, ý nói người giàu cho dù có rơi vào cảnh khốn cùng vẫn còn cái khung, vẫn sống khá giả hơn người nghèo. Ở trong đây có thể hiểu là Ngư Khánh Ân dù đã sa cơ lỡ vận nhưng lão thao túng triều đình hơn hai mươi năm, không thể đơn giản đánh bại, mà như Vô Cán nói là có thể lão còn một quân bài chưa lật nào đó.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Đối diện cách đó một dòng suối, là tòa lương đình tinh xảo độc đáo của An vương phủ.

Mà trên đỉnh tòa lương đình kia, một thân ảnh cao lớn đứng đó vững vàng.

Mặc dù mơ mơ hồ hồ không thấy rõ được khuôn mặt, nhưng áp bức im lặng bất động này đã lan tỏa khắp trời đêm u ám.

“Tam điện hạ quả là can đảm, người hẩn phải biết rõ ở Trung Nguyên lâu thêm một ngày, nguy hiểm càng nhiều thêm một phần chứ?” Nam Cận lạnh lùng nói, xem giọng nói, tâm tình vẫn rất trấn định.

“Đa tạ đã nhắc nhở”. Về mặt của tam hoàng tử Hồ tộc Cốt Luật Dịch vẫn giống như khi y được gọi là Lệ Vĩ, lãnh đạm mà ẩn chứa quyết đoán, tản ra cảm giác mạnh mẽ áp bức, “Ta đã định đi, có điều trước khi đi, vẫn còn một chuyện muốn làm”

Hồ hấp của Nam Cận thoáng ngừng lại, mặc dù trong chớp mắt đã khôi phục bình thường, nhưng bên môi Cốt Luật Dịch đã xuất hiện một tia cười nhợt nhạt mà người ta cơ hồ không cách nào nhìn ra, “Tân công tử có lẽ đã nghĩ ra ta muốn nói gì?... Không sai, chính là chuyện di chiếu các người đang tìm... Ngự Khánh Ân đúng là thực sự không biết thân thể Hủ vương, nhưng không có nghĩa là ta cũng không biết. Năm đó Trung Nguyên đột nhiên thay đổi thái tử, từng khiến phụ hoàng ta vô cùng hiếu kỳ, thiên hạ căn bản không hề có bí mật tuyệt đối, chỉ cần ráp tâm muốn tra, có gì tra không được?”

“Vậy ư? Vị giám điệp kia của quý quốc thật khiến người bội phục”. Nam Cận nhàn nhạt nói.

Nhưng Tô Hoàng đã nhận không được giận mạnh chân, tức giận nói: “Hóa ra từ hai mươi năm trước Hồ tộc đã âm ý đồ bắt hảo dòm ngó cục diện chính trị Trung Nguyên, thực ghê tởm”

“Có lẽ còn sớm hơn nữa kia”, Vô Cán thấp giọng nói, “Có điều chính cục đời tiên hoàng để quá trong sạch, bọn họ không dám mạo phạm mà thôi. Đáng tiếc bởi vì chuyện Hủ vương khiến tiên hoàng để ôm bệnh mà chết, đại hoàng tử kế vị lại quá mức ngu dốt mới để Ngự Khánh Ân thừa cơ lộng quyền, bại hoại giang sơn, cho Hồ tộc cơ hội xâm phạm đến nỗi quốc thổ chia cắt, bách tính lưu lạc. Nếu không phải có nghĩa quân Giang Bắc hoành không xuất thế, gian khổ chống đỡ tiền tuyến mười năm, chỉ sợ ba chữ dân mất nước đã sớm viết trên đầu người ta”

Tô Hoàng tâm tình kích động, cũng vọt người nhảy lên giả sơn, đang định mở miệng, Nam Cận bấm mạnh tay hắc, quay qua nhìn hắc trấn an, tạm thời chế ngự cơn nóng trong lòng hắc.

Lúc này là thời khắc bóng đêm sâu nhất, nhưng ba người ở đây thị lực đều không tầm thường, sau một lúc thích ứng đã có thể thấy rõ tay trái Cốt Luật Dịch nắm hờ một cuộn lụa màu vàng, nhìn nét mặt y dường như ngạo nghễ mà dường như thâm trầm, lại nhìn không ra vị hoàng tử đệ tộc này trong lòng tộc cùng dự định thế nào.

“Di chiếu này, có lẽ đã sớm rơi vào tay điện hạ?” Trong bầu không khí có phần nặng nề, trái lại bên môi Nam Cận lại thoáng nhợt một nụ cười, hỏi.

“Đúng vậy”. Ánh nhìn mang theo hơi thở đêm tối của Cốt Luật Dịch dừng lại trên mặt Nam Cận, ngữ điệu sắc bén nói, “Từ trước khi Hủ vương khởi sự vật này đã ở trong tay ta. Bởi vì Hủ vương người này cũng chẳng phải tầm thường, một khi chạm đến trời xanh tất làm nên sự, mặc dù mục đích chính của ta là lôi kéo Tân Khởi Chi vào cuộc nội chiến một tay ta khơi mào, để đại quân tộc ta có thể công phá phòng tuyến Giang Bắc, nhưng nếu như thật sự để Hủ vương mượn cơ hội này bá chủ Trung Nguyên, đó không phải kết quả tốt đẹp ta muốn nhìn. Cho nên nguyên bản kế hoạch của ta là, sau khi sử dụng y đánh bại được Giang Bắc sẽ dùng bí mật thân thể cùng bản di chiếu này để đẩy y vào chỗ chết, không để y có thể thực sự lật đổ Ngự Khánh Ân, trèo lên ngôi vị chí tôn. Đáng tiếc, ta đã thua nước cờ cuối cùng, thua dưới tay người, không thể khống chế thế cục như dự liệu, lâm tướng Giang Bắc đã gia nhập chiến sự, dẫn đến đại bại bên hồ sông Cô, đòn sát thủ sau cùng này đương nhiên cũng không có cơ hội xuất ra”

“Hủ vương chưa bá chủ Trung Nguyên, di chiếu trong tay tam điện hạ, hiện tại vẫn còn kịp”. Nam Cận rũ mi, nhưng giọng nói lạnh như băng.

Cốt Luật Dịch chăm chú nhìn hắc, thần tình tựa như màn đêm sâu thẳm nhất, nhìn không ra là âm u hay trong trẻo, con ngươi lạnh lẽo sáng tới chói mắt, thanh âm cũng rõ ràng hữu lực, “Tân công tử nói đùa, tình thế trước mắt đã không thể nghịch chuyển, Hủ vương đương lúc phong mang tối thịnh, bất kể là Ngự Khánh Ân hay bất cứ hoàng tộc thân thích nào trong kinh thành cũng không đủ lực chỉ bằng vào một bức chiếu thư mà khiến phong vân biến sắc, há chẳng phải đã uống phí một đồ vật quý giá sao?”

“Nhưng giấu đi không tuyên bố, di chiếu và giấy bỏ lại có gì khác nhau?”

“Đây chính là nguyên nhân ngày hôm nay ta đến chào hỏi Tân công tử”. Cốt Luật Dịch sắc mặt bất biến nhưng kẻ khác đều cảm giác quanh y ngạo khí như sương, “Nhờ Tân công tử thủ hạ lưu tình, thả ta về cố quốc làm mưa làm gió. Nhưng Trung Nguyên có câu, có đi mà không có lại thì không lẽ độ, nếu mấy năm tới quốc gia ta sẽ không yên ổn như công tử sở liệu, vậy nếu ta để vị bá chủ Trung Nguyên sau này sống quá tịch mịch, vậy chẳng phải có phần thất lễ?” Tam hoàng tử Hồ tộc mở cuộn lụa màu vàng trong tay, hướng về phía ba người Nam Cận, nói tiếp: “Thấy rõ rồi chứ? Di chiếu trong tay ta là thật, thỉnh chuyển lời tới

hoàng đế bệ hạ tương lai cẩn thận, nói không chừng lúc nào đó ta sẽ để nó phát huy tác dụng vốn có của nó”

Nam Cận im lặng không nói, nhưng lại thầm cắn răng. Hắn thừa hiểu Cốt Luật Dịch nói không sai, mặc dù hiện tại Hủ vương khí thế bao trùm, hào quang rạng rỡ, một bức di chiếu không thể đánh gục y, nhưng giành thiên hạ dễ trị thiên hạ khó, sau này bất cứ sơ xuất nào cũng đều có thể tạo nên người cùng cơ hội cho Cốt Luật Dịch lợi dụng, tóm lại, chiếu thư này trong tay hoàng tử Hồ tộc chẳng khác nào ngòi nổ, y muốn lúc nào cho nổ liền cho nổ, y muốn tìm ai châm ngòi liền châm ngòi, hay cho dù y chẳng cần làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần di chiếu này còn tồn tại, Hủ vương sẽ không bao giờ thực sự yên lòng, bất cứ lúc nào cũng sẽ đề phòng ám tiễn chẳng biết lúc nào từ đâu bắn tới, thậm chí sẽ không khỏi vô cớ ngờ vực người nào đó bởi vì biết bí mật này mà tâm sinh ý phản bội, kết quả giữa quân chủ và trọng thần hoàng thất luôn là tấm màn xa cách cùng lạnh nhạt.

Đối với một Trung Nguyên trăm hồng ngàn thương, vạn sự chờ chần hững mà nói, cục diện chính trị bất ổn tùy thời chuyển xấu này, tuyệt đối là cảnh Giang Bắc không muốn chứng kiến.

“Nam Cận, công lực y không phải bị độc chế ngự ba thành sao? Ba người chúng ta cùng lên, bất cứ giá nào cũng phải hủy vật kia”. Tô Hoàng nhỏ giọng nói bên tai Nam Cận.

Cốt Luật Dịch nhíu mày, hiển nhiên là đã nghe thấy, nhưng khuôn mặt lạnh lùng vẫn hờ hững không đổi.

“Nếu y đã chủ động hiện thân, hiển nhiên cũng đã có biện pháp phòng bị chúng ta cướp đồ”, Vô Cán cũng đã nhảy lên giả sơn, vùng giữa hai hàng lông mày cau chặt, “Tân công tử, giờ làm gì?”

“Còn cách nào khác đâu?” Hai hàng lông mày thanh tú của Nam Cận lại như nhập thiên định mà giãn ra, trong tay lập tức lóe lên dải sáng bạc, người đã tung mình vào không trung, “Chỉ có thể là cướp đồ”

Tô Hoàng và Vô Cán sau thoáng chốc tụt lại phía sau cũng lập tức rút vũ khí mang theo bên người, ngưng thần nhảy lên, chia ra hai cánh trái phải song song tấn công.

Mặc dù đối thủ trước mặt là tiền thống lĩnh Tử Y Kỳ từng khiến trên dưới Nam Cực Tinh phải thúc thủ, nhưng độc ba lớp tơ nhện đã kìm hãm ba thành công lực của y, chỉ cần ra tay liều mạng, không phải không có phần thắng, cho nên đợt công kích đầu tiên như gió táp mưa sa, ngay cả Nam Cận cũng dụng chưởng phong như đao, chiêu thức không chút lưu tình, khiến cho Cốt Luật Dịch chỉ có thể lựa chọn thế thủ, nháy mắt đã lùi xa bảy tám trượng, đáp xuống bãi cỏ trống trải, tấm lụa vàng trong tay đã vo tròn lại, thân pháp biến chuyển liên tục, tránh thoát mũi kiếm màu bạc chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng khiến người ta kỳ quái là, sau đợt tấn công chớp nhoáng như thiểm điện đầu tiên, Nam Cận người xem như chiếm được ưu thế lại đột ngột dừng lại, con ngươi đen láy bên dưới hàng mi thanh thoát hơi co rút, sắc mặt không giấu được vẻ kinh ngạc.

“Người nhận ra rồi?” Cốt Luật Dịch nhướn hàng mày như kiếm, từ từ đứng thẳng dậy, “Người dám thần nhiên nói cho ta biết dụng tâm cùng mục đích để ta về nước, như vậy thông báo cho người di chiếu ở nơi nào cũng xem như một phần đáp lễ của ta. Có điều... nếu ngay cả năng lực bảo giữ di chiếu trong tay ta cũng không có, ngày hôm nay sẽ không tới đây chào hỏi”. Y chăm chú nhìn vào mắt Nam Cận, thanh âm mang theo áp bức như sóng lớn trào trạt, “Đối với kì cổ dị độc, hiểu biết của người Hồ chúng ta chưa chắc đã thua kém Trung Nguyên, mặc dù ta nhất thời sơ ý trúng tơ nhện của người, cũng không có nghĩa là ta khoanh tay bó gối trước loại độc ấy. Mấy ngày nay ta ẩn thân trong kinh thành không hề rời đi, cũng không làm ra bất cứ hành động nào, đó là vì giải độc, cho nên... Ba người các người hiện tại đừng nghĩ đến chuyện di chiếu nữa, lo làm thế nào bảo mệnh đi thì hơn...” Con ngươi xanh thẫm u thẫm của hoàng tử dị tộc nháy mắt ngưng kết thành băng, một tay đưa lên trước ngực, thuận thế vung hướng ra ngoài, khí lưu đem tối sát na đối hướng, tạo thành vòng xoáy cuộn cuộn, lướt trên tầng cỏ tạt vào mặt ba người.

Không nói Tô Hoàng và Vô Cán, cho dù là Nam Cận gắn bó thân thiết nhiều năm bên người Cốt Luật Dịch, cũng là lần đầu tiên chứng kiến y xuất thủ hết mười phần công lực, liền lập tức thu liễm tâm tình, song chưởng đan chéo, một mặt tiếp nhận phân nửa thế tiến công, một mặt gấp gáp xoay chuyển, phân giải nội lực liên tiếp ập tới, nhưng đối lại, hai tay bị chấn động tới tê dại, khí huyết trong ****g ngực bốc lên nhộn nhạo, nỗ lực dùng tay trái đánh trả đối phương, thừa dịp áp lực buông lỏng, nhuyễn kiếm trong tay điểm tới, lộn người ra ngoài, thoáng thở dốc, ngân quang lóe lên, một lần nữa nhảy vào vòng chiến.

Đánh liên tiếp hơn mười hiệp, công lực Tô Hoàng và Vô Cán kém Cốt Luật Dịch quá xa, mặc dù Nam Cận vẫn luôn hứng lấy hơn phân nửa thế tiến công, nhưng hai người bọn họ ngày càng trầy trật, lần lượt bị đánh bay ra ngoài, không cựa quây nổi.

Mất đi trợ lực bên cạnh, trong lòng lại thêm ưu lo cấp bách, Nam Cận nhất thời như chịu sức ép gấp đôi, mặc dù dựa vào thân pháp kỳ diệu Giang Bắc Tân Khởi Chi đích thân truyền thụ nỗ lực chu toàn, nhưng vẫn không địch lại nội lực cao thâm tựa biển cả miên man của đối phương, cước bộ dần dần hỗn loạn, mũi kiếm cũng dần mất đi khí thế sắc bén, lộ ra vài chỗ sơ hở, tóc đen tung bay bị chưởng phong đối phương chặt đứt mấy sợi, những nơi như vai khuỷu tay đều thấm máu.

Mắt thấy Nam Cận từng bước thối lui, Tô Hoàng ngã xuống bên mép bãi cỏ chịu đựng đau nhức thấu xương trong ***g ngực, cắn răng nhảy lên, dùng toàn bộ sức lực còn lại bổ một đao về phía vai lưng Cốt Luật Dịch, bất chấp một chưởng nhìn như yếu ớt đánh về phía sườn trái của mình, đây chính là đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Đáng tiếc, loại chiêu thức liều mạng này chỉ hiệu quả trong giao tranh giữa hai người thực lực tương đương.

Mắt thấy lưỡi đao đã chạm đến quần áo Cốt Luật Dịch, nhưng trong chớp mắt tiếp theo hai ngón tay như thép đã kẹp lấy sống đao từ một góc độ đầy khó tin, sau đó thuận thế hất mạnh về trước, Tô Hoàng đứng không vững bị đánh văng ra ngoài, bàn tay tê rần không cầm nổi chuôi đao, binh khí tuột khỏi tay cũng là lúc ngã đập xuống đất, may mà một chưởng tiếp theo của Cốt Luật Dịch bị Nam Cận chặn lại, Tô Hoàng mới có thể hỗn hển gượng nửa người dậy, nhưng vô pháp cựa quây, trơ mắt nhìn Nam Cận tự lực vất vả chống đỡ.

Tiếp qua mười chiêu, ngân kiếm trong tay Nam Cận đã bị hất bay, cước pháp dưới chân liên tục biến chuyển, lùi về sau mấy bước, tay phải giơ lên rút cây trâm gỗ mun quần tóc xuống, ngón trở và ngón giữa tay trái trái đặt ngang trước trán, thần tình chuyên chú, dường như còn muốn gắng gượng tái chiến.

Cốt Luật Dịch nhẹ nhàng giẫm về trước một bước nhỏ, tinh quang trong mắt Nam Cận lóe lên, ngón tay vừa siết chặt cây trâm cài, Vô Cán đột nhiên nhảy lên từ phía sau bên sườn, mười ngón mở ra, dinh bạc sáng loáng nhanh như chớp giạt bắn về phía Cốt Luật Dịch, thân thể gầy choắt cũng như một thứ vũ khí sắc bén lao theo, động tác cực nhanh, ngay cả Nam Cận cũng không khỏi kinh hãi.

Mặc dù cũng có phần bất ngờ khi Vô Cán còn có thể phát động tấn công, nhưng sắc mặt Cốt Luật Dịch vẫn không mấy thay đổi, tay phải thuận thế vung lên, dinh bạc tựa như bị hút vào vòng xoáy tiêu thất vô ảnh, cánh tay mười ngón như rắn chộp tới ngay sau cũng bị bẻ vụn ném bay vào không trung, tiếp đó một chưởng bổ vào trước ngực. Nam Cận trong lúc cấp bách cũng chỉ có thể lao đến, lấy trâm làm kích, cạnh tay làm đao, chém về phía cổ Cốt Luật Dịch, thừa cơ y hời lực hóa giải chiêu số đá văng Vô Cán ra khỏi vòng chiến, gã lộn nhào vài vòng vừa vịn ngã xuống bên người Tô Hoàng.

Tất cả chỉ phát sinh trong sát na điện quang hỏa thạch, chờ Tô Hoàng đỡ tay Vô Cán giúp gã gượng ngồi dậy, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhất thời như đóng băng.

Nam Cận tóc đen bay bay trong gió đêm, khuôn mặt trắng như ngọc không biểu tình, thân thể đứng thẳng không cử động.

Hai ngón tay của hoàng tử đệ tộc còn đáng sợ hơn binh khí sắc bén nhất, chỉ cách cổ họng hần chưa đầy nửa chiều rộng ngón tay.

“Đêm nay ngươi thắng”. Giọng nói Nam Cận đượm vẻ mệt mỏi sau một trận chiến ác liệt, hai mắt chậm chậm khép lại, “Di chiếu... Còn có tính mạng ta, mời ngươi mang đi”

Khuôn mặt hàn băng của Cốt Luật Dịch không thay đổi, con ngươi màu lam dường như ngưng kết lại, trở nên u thắm như vậy mực. Hơi thở con người tựa hồ bị vùi lấp dưới đôi cánh giang trái của màn đêm, chỉ có làn gió lạnh leo xào xạc lung lay ngọn cây, ghi lại dòng chảy thời gian.

Trầm mặc vô ngữ như kéo dài cả ngàn năm, lại một ngàn năm nữa, ngón tay Cốt Luật Dịch chậm rãi bỏ xuống.

“Không giết ta, ngươi sẽ hối hận...” Nam Cận nhỏ giọng nói.

Cánh tay đương thu về hơi dừng lại trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn thả bên người chủ nhân. Trong không khí lạnh giá truyền đến thanh âm kiêu ngạo nhất trên thế gian này: “Người khiến ta thảm bại ở Trung Nguyên, nếu cứ như vậy giết người, chẳng phải không còn cơ hội thắng lại người...”

“Nhưng đêm nay người thắng, rõ ràng là tam điện hạ người...”

“So với người mấy ngày trước, đây tính là thắng ư?” Cốt Luật Dịch ngửa mặt cười lớn, thanh âm vang dội trời đêm, khiến kẻ khác trong lòng vô thức nảy sinh cảm giác run rẩy, “Sát nhân quá dễ, ta muốn, là đánh bại người như người đã đánh bại ta vậy. Trước lúc đó, Nam Cận, người tự mình bảo trọng đi”

Bờ vai gầy yếu của Nam Cận khe khẽ run lên, đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt rồi cuộc cũng mở ra, con người loang loáng lấp lánh tựa như ánh sao rực rỡ đầy trời, lại thâm thúy như biển khơi trong màn đêm đen đặc.

Con người Cốt Luật Dịch bất giác co rút, cả cơ thể đột nhiên căng thẳng.

“Vì sao người không tin?” Nam Cận sâu kín thở dài, “Ta đã nói rồi, không giết ta, người sẽ hối hận...”

Trâm cài gỗ mun giữa ngón tay tái nhợt của hắn chợt lóe lên ánh sáng tối tăm, ngón trở ngón giữa một lần nữa giờ ngang trước trán, đầu ngón tay đỏ thẫm như máu tươi nhỏ giọt, chiếc cằm xinh đẹp đột nhiên ngửa về sau, cùng lúc đó tóc đen chẳng gió mà phát phơ.

“Điệp... Điệp biến!!” Vô Cẩn tựa trên vai Tô Hoàng thoáng chốc sạm mặt như đất bùn, không kìm được hô lên.

Nghe được hai chữ này, ánh mắt Cốt Luật Dịch và Tô Hoàng đều chấn động.

Điệp biến!!

Một trong những võ công thần bí nhất thế gian, cho đến nay cái tên này mới chỉ xuất hiện vài lần, căn bản không ai nắm chắc nó đã thất truyền hay chưa, hiệu lực của nó có thực sự kỳ diệu đến như vậy không.

Theo truyền thuyết sau khi sử dụng thuật điệp biến, võ công người dùng có thể nháy mắt gia tăng gấp bội, tựa như nhộng xé kén hóa bướm, không gì sánh bằng.

Nhưng cực hạn mỹ lệ cũng như cái cực hạn của đỉnh núi, hiệu lực hóa bướm chỉ trong một canh giờ, sau đó võ công hoàn toàn mất, cơ thể sẽ chịu thương tổn nhất định.

Bởi vậy mỗi một lần điệp biến xuất hiện, là thêm một lần tiêu biến mỹ lệ.

“Người đã thắng nhiều như vậy, lần này chỉ là một phong di chiếu mà thôi, nó thực sự quan trọng đến mức đó?” Ánh mắt sắc lạnh của Cốt Luật Dịch ghim chặt nơi hàng mày nhẹ chau của Nam Cận, giọng nói tràn ngập cảm giác không thể tin. Cho dù ngày đó tất thấy chân tướng phơi bày, thanh âm hoàng tử dị tộc vĩnh viễn bất động thanh sắc cũng không bất ổn như khoảnh khắc hiện tại.

“Phong di chiếu kia bản thân nó tuyệt không quan trọng, bí mật bên trong nó cũng không quan trọng, tối trọng yếu, là mảnh quốc thổ này cần an bình và khôi phục”. Nam Cận vẻ mặt bình tĩnh đáp lời, sắc đỏ thắm nơi đầu ngón tay đã dời tới ngưng tụ nơi mi tâm, tựa như điểm chu sa thê mỹ, “Chiến thắng bên dòng sông Cô đương nhiên là mục đích chính của tất cả hành động, nhưng nó có thể mang lại một tân quân như mong ước, còn có tương lai là một khoảng thời gian cho chúng ta phú quốc cường dân, vô số Nam Cực Tinh và chiến sĩ Giang Bắc đã dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy, cho nên tuyệt đối không thể để máu của bọn họ phải chảy lãng phí, thân là người lãnh đạo tất cả những hành động này, vô luận phải trả giá thể nào ta cũng nhất định gánh vác trách nhiệm”

“Nhưng thời gian tới người sẽ có rất nhiều địch nhân cường đại, sẽ phải đối mặt với cục diện chính trị quỷ quyệt khó dò, mất đi võ công, người làm thế nào bảo vệ mình?”

Nhìn thẳng vào mắt đối phương, Nam Cận cười ngạo nghễ, “Võ công không phải vũ khí lợi hại nhất của ta, ta là Tân Nam Cận, hơn nữa là Tân Nam Cận vĩnh viễn cũng không cho phép mình bị người đánh bại”

Đầu ngón tay hắn nhẹ xoay, trâm cài gỗ mun chỉ về phía cuộn lụa mỏng hoàng sắc phía xa xa, khoe môi khẽ nhếch, toàn thân lập tức như hóa thành một mũi kiếm lợi hại vừa được tuốt ra khỏi vỏ.

Thần tình Cốt Luật Dịch cũng theo đó mà ngưng trọng, mũi chân hơi chếch ra ngoài, công lực tràn khắp thân thể, tay áo phồng lên như được lấp đầy không khí, nhưng vẫn đứng bất động giữa không trung.

Giữa chăm chú và lặng im, không biết là ai phát động tấn công trước, chỉ thấy trong sát na kia, tựa như có sao băng lóe sáng, xẹt qua bầu trời sâu thẳm.

Đó là một cuộc đấu kinh tâm động phách nhất, cũng là cuộc đấu thê lương mỹ lệ nhất.

Cho dù là Tô Hoàng hay Vô Cán tận mắt chứng kiến cuộc đấu ấy, sau đó cũng chẳng cách nào miêu tả được hai thanh kiếm sắc bén nhất thiên hạ khi va chạm giữa trời đêm, đã rực rỡ khiến kẻ khác phải lóa mắt rung chấn thể nào.

Hình ảnh đẹp đẽ nhất trên thế gian, có lẽ cũng chỉ như lúc này, khi những mảnh vụn lụa vàng rơi tan tác tựa mưa buông, lại như giọng ca đứt quang phiêu diêu trong gió.

Giọng ca ấy như cất lên trong nét cười từ cổ họng bị xé toạc, máu nóng đỏ tươi chảy tràn, nhỏ xuống bên dòng sông Cô, nhỏ xuống khe núi Phục Ngưu, nhỏ xuống bên ngoài đông lao, nhỏ xuống hẻm Tam Giác, và nhỏ trên bãi cỏ phủ An thân vương.

Có lẽ sau này cũng còn vô số máu tươi như vậy phải rơi xuống, thứ phải bảo vệ, bất quá là hạnh phúc tối bình thản của chúng sinh thể gian.

Cho dù với những người phải trả giá bằng máu tươi mà nói, hạnh phúc từ lâu đã xa xôi như mây trời, đời này kiếp này sẽ chẳng bao giờ chạm tới.

Mái tóc Cốt Luật Dịch trải qua cuộc quyết chiến bùng nổ tán loạn, một vài sợi tóc thấm ướt mồ hôi dính lên hai bên má, mặc dù đầu nhọn cây trâm cài gỗ mun đã chẹn trước cổ, nhưng khí tức vương giả trên thân vị hoàng tử dị tộc vẫn không hề thuyên giảm.

“E rằng từ nay về sau sẽ chẳng thể đánh một trận sảng khoái thỏa thích thế này nữa”. Cốt Luật Dịch thả lỏng thần kinh toàn thân, chẳng ngờ y lại thực sự nở nụ cười, “Không ngờ sau cái ngày đó người còn có thể làm ta cảm thấy kinh ngạc đến vậy. Bại dưới đối thủ như ngươi, đau đớn một chút có sao, là ta không thể lý giải con người thực sự của ngươi, cho nên ngày hôm nay chết trong tay ngươi, cũng xem như là đáng...”

Nam Cận đứng lặng im, trán thấm đẫm mồ hôi, hơi thở có chút gấp gáp, nhưng ngón tay siết chặt trâm cài gỗ mun vẫn ổn định tựa nham thạch, khuôn mặt không để lộ biểu tình rõ ràng nào.

“Tân công tử...” Vô Cán gọi nhỏ một tiếng, giọng nói mơ hồ có ý thúc giục.

Thế nhưng Nam Cận lại khép mắt, trâm cài gỗ đen nhánh chậm chậm thu vào trong tay áo, nhàn nhạt nói: “Ta đã giải thích nguyên nhân không giết ngươi rồi, cho nên sẽ không giải thích một lần nữa. Nhưng nếu tam điện hạ vẫn chưa chịu quay về, chỉ sợ quý quốc cũng không còn là nơi dung chứa ngươi”

Cốt Luật Dịch chăm chú nhìn hắn thật sâu trong chốc lát, lui về sau một bước, gạt đầu, nói rõ từng chữ: “Hảo. Ngươi đã khí phách như thế, ta cũng sẽ không để ngươi phải thất vọng, trước khi hợp nhất bát bộ (*), ta tuyệt không quấy nhiễu vùng Trung Nguyên. Chỉ hi vọng ngươi... cũng có thể sống đến lần giao thủ sau của chúng ta”

Nói xong câu đó, tam hoàng tử Hồ tộc điểm mũi chân, nhảy lên mái lương đình, sau đó lại hơi khựng lại, xoay người, đối mặt với Nam Cận: “Nhưng có một câu ngươi sai rồi, không giết ngươi, ta không hề hối hận...”

Nam Cận hơi chấn động, nhưng lập tức đã khống chế được biểu tình, khóe môi kéo lên cứng đờ, đường nhìn cũng kiên trì không dời đi.

Cốt Luật Dịch không nói thêm bất cứ chữ gì, khép hai hàng mi, xoay mũi chân, thân ảnh nhanh chóng tiêu thất trong bóng đêm. Nhìn thân pháp tựa lưu thủy ấy có thể nhận ra nguyên khí tổn hao trong cuộc kịch chiến mới rồi chỉ sau khoảng thời gian cực ngắn đã hồi phục, thật khiến kẻ khác phải giật mình kinh hãi.

“Tân công tử...” Vô Cán nhìn chăm chăm về phía Cốt Luật Dịch biến mất, thấp giọng nói, “Tôi vốn tán thành cậu để y hồi quốc tranh vị, khơi mào nội loạn Hồ tộc, nhưng ngày hôm nay...”

“Ngày hôm nay cũng không khác”, Nam Cận buộc lại mái tóc, ngữ điệu bình thản nói, “Nội loạn Hồ tộc, đối với chúng ta vẫn cực kỳ có lợi”

“Tôi không phủ nhận mặt lợi của nó, tôi cũng cho rằng thả y về nước lợi nhiều hơn hại, nhưng trận đấu tới nay, mặc dù y thua, nhưng khiến tôi cảm thấy con người này còn nguy hiểm hơn tưởng tượng, hơn nữa y lại biết Hủ vương...”

“Di chiếu đã bị hủy, người không cần lo lắng”

“Phải... Di chiếu mặc dù đã bị hủy, nhưng bản thân bí mật này đã là lực sát thương, bị người dị tộc biết được, cân nhắc giữa lợi và hại hẳn phải khác xa so với mấy ngày trước...”

Nam Cận xoay người lại, mặc dù ánh mắt không hề sắc bén, nhưng Vô Cán vẫn lập tức buông hạ tầm mắt.

“Chỉ cần y không có bằng chứng xác thực trong tay, ta tự tin có thể khống chế cục diện sau này, hơn nữa Hủ vương điện hạ cũng phải vì thế mà càng nỗ lực. Muốn uy lực bí mật này càng yếu, chính y nhất định phải càng mạnh”

Vô Cán mím môi cúi đầu hành lễ: “Vâng, tôi chỉ lo lắng chút thôi, nếu công tử đã quyết định như vậy, Vô Cán tự nhiên nghe theo”

Nam Cận nhìn gã thật sâu, ngồi xuống thay đổi đề tài, “Hai người các người bị thương thế nào?”

“Không sao”, Tô Hoàng bởi vì không biết nói gì vẫn luôn giữ im lặng lập tức lắc đầu, “Nhưng mà người...”

“Ta còn có thể chống đỡ được một lúc nữa, trước tiên đưa các người về”. Nam Cận mỉm cười ôn hòa, một tay đỡ lấy đồng bạn, đề khí trong ngực, thúc bước hai người, cùng phóng qua tường.

(*) Ở chương trước vốn là hợp nhất ba mươi tám bộ tộc, có thể là lỗi type hoặc bát bộ ý chỉ Hồ tộc có nhiều bộ tộc chia làm tám bộ phận (tám khu vực sống tập trung hoặc tám bộ tộc hùng mạnh nhất...)

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Trở về tiểu viện ngụ tạm chưa bao lâu, công hiệu điệp biến bắt đầu mất đi, hơn nữa một đêm chém giết đầm máu sớm đã tiêu hao phần nửa thể lực cùng nguyên khí của Nam Cận, cho nên hắn ở trên giường mê man suốt ba ngày mới dần tỉnh lại.

Trong ba ngày này, đại quân Hủ vương đã áp sát chân kinh thành.

Tương lai Nam Cận hằng mong mỏi, dường như ngày một rõ ràng hơn.

“Uống thêm chút nữa đi”, Tô Hoàng khẽ thổi chén canh gà bưng trong tay, đưa tới bên giường, “Chắc Vô Cán cũng sắp trở về, không biết hắn hôm nay có thuận lợi không?”

“Ta nghĩ ắt hẳn rất nhẹ nhàng”, trên khuôn mặt gầy gò của Nam Cận lộ ra nụ cười lợt lạt, “Tình hình hiện tại, rất nhiều người ngóng trông có người đến giải thoát cho mình. Nói không chừng, ngày mai, đại môn kinh thành do chính người bên trong mở ra...”

“Ngày mai...” Tô Hoàng lẩm bẩm lặp lại, tay bưng bát canh run lên khe khẽ.

Có thể là ngày mai, có thể là ngày kia, tóm lại chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, đại quân Hủ vương sẽ vượt qua cổng thành chật hẹp, tiến vào tòa thành của thiên tử.

Mà Tiểu Địch... hẳn là ở trong đội quân trùng trùng điệp điệp kia chứ?

Tiểu Địch...

Tô Hoàng lắc đầu quầy quậy, lại dùng tay nắm thật mạnh.

Không được, không thể nghĩ, đã nhần nhện nhiều ngày như vậy, ép buộc bản thân không được nghĩ về y, không được nhớ nhung, không được bận lòng.

Bởi vì chỉ cần bắt đầu nhớ đến y, tất cả tinh thần sẽ vượt tan tác khỏi không chế, nhìn không thấy trời, nghe không thấy thanh, ngửi không thấy hương, nếm không thấy vị, chạm không đến bất luận vật hữu hình hữu thể nào, tất thấy cảm giác đều bện quấn tên y, giằng không ra.

Cho nên không thể nhớ.

Cục diện đương ở bước ngoặt quan trọng nhất, Nam Cận cũng đương trong thời khắc suy yếu nhất, mình thân là một chiến sĩ Nam Cực Tinh, tuyệt đối không thể vì tưởng niệm cộng sự mà thất hồn lạc phách.

Tuyệt đối không thể.

“Tô Hoàng”, một bàn tay lạnh lạnh mềm mại nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay, ngẩng đầu, trước mặt là một đôi mắt trong veo ấm áp, “Các người sẽ sớm có thể gặp mặt...”

Trong ngực như có một lớp vỏ cứng bị gõ nứt toác, cảm giác dịu dàng tê tái chảy ra, thấm đẫm tâm đầu.

“Người không cần nhần chịu”, khuôn mặt tái nhợt của Nam Cận vẫn luôn duy trì nụ cười, ôn nhu nhìn Tô Hoàng, “Bởi vì các người nhất định sẽ gặp mặt, sẽ cùng nhau trải qua tháng ngày khoái nhạc, sẽ vĩnh viễn viễn, không bao giờ chia cắt...”

“Phải... Phải rồi...” Tô Hoàng hít sâu một hơi, nuốt xuống cục nghẹn cứng mắc kẹt nơi cổ họng, vỡ ra nụ cười lớn, thế nhưng cười lại cười, nước mắt bắt đầu rơi tí tách, chùi thế nào cũng không hết.

Nam Cận không nói gì nữa, cơ thể mệt mỏi ngã ra sau, sóng mắt mờ mịt chậm chậm hướng ra ngoài cửa sổ, trên gương mặt đạm nhiên nhìn không ra bất cứ vết tích dao động nào nơi nội tâm, nhưng lại khiến người ta bất tri bất giác hít thở không thông.

“Nam, Nam Cận...” Tô Hoàng mới khẽ gọi một tiếng, cánh cửa tiểu viện kêu lên cọt kẹt, Vô Cán gù lưng đi nhanh đến, vừa sải bước vào đã sững sốt.

“Tô Hoàng, người khóc cái gì?”

“Ta đâu có khóc?” Tô Hoàng vội lau mặt, đứng thẳng dậy, “Tình hình thế nào?”

“Rất không tồi”, Vô Cán đi tới đứng bên giường Nam Cận, “Từ mức độ giám thị ba người chúng ta có thể nhìn ra, Ngự Khánh Ân đã không còn khống chế được đại bộ phận quan quân bên dưới. Ta đoán nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai chính là lúc phá thành”

Nam Cận gật đầu, nhỏ giọng nói: “Tuy nhiên lúc phá thành cũng là lúc hỗn loạn nhất, phải khôi phục trật tự trong khoảng thời gian ngắn nhất. Trong kinh thành có một số nơi tuyệt đối không thể để binh sĩ tràn vào, còn có một số người quan trọng cũng không được làm hại, người phải đặc biệt lưu ý những điều này”

Vô Cán khom người nói: “Xin công tử yên tâm, kinh thành dù sao cũng là kinh thành, Hủ vương điện hạ sở dĩ vậy mà không công, chính là vì muốn giảm thiểu tổn hại xuống mức thấp nhất cho thành trì cung miếu, đến lúc đó Vô Cán cũng sẽ dốc hết khả năng hành sự cẩn thận ổn thỏa, không để công tử thất vọng”

Nam Cận mỉm cười yếu ớt với gã, nói: “Người chưa từng khiến ta thất vọng bao giờ, kỳ thực nói về cẩn thận chu đáo, chẳng ai có thể hơn người, những gì cần phải suy xét, người đều đã suy xét cả...” Nói được một nửa, lông mi hần chợt rung lên, ôm ngực ho sù sù, ho đến mặt đỏ bừng.

Vô Cán và Tô Hoàng đồng thời xông về trước đỡ lấy thân thể hần, chậm rãi ngã hần nằm xuống gối, vỗ ngực, thấy hần chậm chậm yên lặng nhắm hai mắt trở lại, không dám gây ra tiếng động, song song lùi ra cửa.

“Sợ là phải hảo hảo an dưỡng một thời gian dài mới được”, Vô Cán thở dài, “Ngày mai ta bận rộn bên ngoài, phải dựa vào người hảo hảo chăm sóc công tử”

“Chuyện này còn phải nói?” Tô Hoàng ngồi xuống cạnh cửa, ngẩng đầu, “Có điều người cũng phải cẩn thận đấy”

Vô Cán ngậy ra, trên khuôn mặt vàng vọt mệt mỏi của gã đôi con người tinh quang tỏa khắp bốn phía, chuyển tới trên mặt Tô Hoàng, nhìn thật lâu.

“Sao thế?” Tô Hoàng bị gã nhìn có phần không được tự nhiên, khó hiểu hỏi.

“... Người thực sự là một người tốt...” Vô Cán cau cau lớp da mặt mỉm cười, cũng ngồi xuống cạnh cửa, “Ai có người là bạn bè, nhất định rất may mắn”

“Nói gì thế”, Tô Hoàng gãi đầu, “Người cũng là bạn ta a”

“Phải không?” Vô Cán thở hắt một hơi thật dài, “Nhưng ta không xứng...”

“Ừm?”

“Ta không xứng làm bạn của người...” Vô Cán lẩm bẩm câu đó xong, đột nhiên vỗ trán cười rộ, “Thật là, chúng ta đang nói cái gì thế này, nên nói chuyện quan trọng ngày mai mới đúng...”

Tô Hoàng nghiêng đầu nhìn gã chăm chú, mặc dù cảm thấy dường như gã còn có gì đó không nói hết, nhưng dù sao tương giao cũng không sâu sắc, không hỏi tiếp nữa, tùy gã thay đổi chủ đề.

Nam Cận ở trong phòng vẫn lẳng lặng nằm, không ho, cũng không nói. Ban đêm ánh trăng bàng bạc len qua song cửa sổ chiếu vào, mơ hồ có thể thấy trên khuôn mặt tuyết trắng của hắn, đôi mắt nhắm nghiền.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, Tô Hoàng canh chừng bên cửa mỗi lần quay đầu nhìn hắn, đều cảm thấy dường như hắn không hề ngủ.

Ngày hôm sau. Thành phá.

Mặc dù Hủ vương đã ra lệnh nghiêm khắc quân giáo binh sĩ vào thành, nhưng loại thời điểm chính quyền chuyển giao thành trì đổi chủ này, hoàn toàn không có khả năng diễn ra suôn sẻ theo trình tự. Một lực lượng nhỏ tử trung với Ngự Khánh Ân chống lại rời rạc, thuộc hạ Hủ vương tinh thần bốc cao không cần trải qua đại chiến đã vào thành, lại bị thiết luật quân chế không cho phép tàn sát dân thường, cướp bóc của cải, bọn họ liền hướng tới phủ đệ một số triều thần của Ngự đảng, cần quét cướp phá triệt để những nơi đó. Các quan quân dẫn binh đều quá hiểu chuẩn tắc hành vi của binh sĩ, hơn nữa đại bộ phận tinh lực bọn họ đều đặt ở công việc bảo hộ tông miếu hoàng thất cùng ngân lương kho bộ Hộ, cho nên đối với hành động cướp phá này cũng chỉ quát mắng trên hình thức một chút, không thực sự nghiêm túc ngăn cản.

Vô luận cơn gió lịch sử thổi về hướng nào, đối với một số người mà nói đó là thời khắc sống lại, thì tất nhiên đối với một bộ phận khác chính là ngày diệt vong.

Tình trạng hỗn loạn này giằng co trọn một ngày, cho đến khi đông đảo tướng lĩnh cấp cao tiến vào thành hạ lệnh mới dần lắng xuống.

Lúc này, đã là hoàng hôn mặt trời ngả bóng.

Tô Hoàng bởi vì lo lắng phá thành rối loạn có thể gây ngộ thương cho Nam Cận, cho nên sau khi Vô Cán xuất môn liền lập tức đóng chặt cửa, tay nắm song đao canh giữ trước giường người bệnh, về mặt thận trọng, tựa như đám người sắp đánh vào thành cũng chẳng khác gì địch nhân.

“Người đang đề phòng cái gì?” Nam Cận tựa ở đầu giường, về mặt thấp thoáng ưu tư hỏi.

Tô Hoàng bị hỏi chợt ngậy người, cẩn thận nghĩ nghĩ, đúng là không nghĩ ra mình đang đề phòng lo lắng cái gì, bởi vì bất luận Hủ vương là người thế nào, thời điểm này y sẽ không ngốc đến mức làm gì Nam Cận sau lưng có mười vạn quân lực mới phải.

“Thật đúng là khiến người ta có chút nhức đầu”, Nam Cận khê thở dài, một bàn tay ấn hai bên bờ trán tái nhợt của mình, “Từ hành động mới rồi của người có thể thấy, đối với vị Hủ vương hoành không xuất thế, phần lớn mọi người Giang Bắc đều có một loại bản năng không tin nhiệm”

“Thế... Thì sao chứ? Hủ vương không phải Tân tiên sinh, chúng ta không biết y, sao có thể lập tức tin tưởng y? Người không cần vì chuyện này mà lo lắng quá”

Ngón tay Nam Cận day day ấn đường, trầm ngâm trong chốc lát nói: “Điều ta lo lắng không phải chuyện này, về phía Giang Bắc thúc thúc và ta đều có thể nắm chắc, nhưng Hủ vương...”

Hủ vương, người này từ nhỏ đã bị trục xuất, nay lại sắp bước lên ngôi vị thiên tử chí tôn, y đối với Giang Bắc thế nào?

Có phải cũng có một loại bản năng không tín nhiệm?

“Mở cửa sổ ra đi...” Nam Cận quay mặt sang bên, nhỏ giọng nói.

“Hả?”

“Mở cửa sổ, ta muốn nhìn bên ngoài”

Tô Hoàng có phần mê mang nhìn hấn, nhưng cũng không hỏi nhiều, mở cánh cửa sổ phía trước giường bệnh. Nam Cận gượng người dậy nhìn về phía xa xa, lại giống như đang nghiêng tai lắng nghe.

Phía trên mái tường ngói xanh, đằng xa có vài cột khói dày đặc, vụn vẹo bốc lên từ những nơi khác nhau, nhắm thẳng trời xanh.

Đó là khói nơi phủ đệ Ngự đang bị đốt rụi.

“Chuyện như vậy, quả là tránh không khỏi”. Nam Cận thở dài.

“Ngự Khánh Ân kéo bè kết đảng hai mươi năm qua oán hận của người dân quá nặng, những người theo lão cũng tạo ra vô số sát nghiệt, có kết cục như vậy, không biết có tính là quả báo không?” Tô Hoàng có lẽ cũng đoán được những cột khói đen kia có ý nghĩa gì, cảm khái một câu.

“Ngôi vị tối cao đối chủ, quá trình này vĩnh viễn không thoát khỏi máu tanh...”, trên mặt Nam Cận hiện lên một tia cười khổ, “Thế nhưng, bị thanh trừng, ngoại trừ người của phe phái Ngự Khánh Ân, có đúng là không còn những người khác?”

“Sao lại thế được? Chỉ cần chưa từng nương tựa Ngự Khánh Ân, sẽ không bị làm hại chứ?”

“Chuyện này chưa chắc. Có một số người chưa từng ủng hộ Ngự Khánh Ân, nhưng đối với Hủ vương cũng chẳng trung thành tận tâm gì, mà thời điểm mới lập tân quân, sợ nhất là thế lực cũ tro tàn lại cháy gây cản trở, cho nên có một loại thủ pháp thường dùng, đó là trong lúc phá thành lấy phương thức ngộ thương thanh lý một chút...”

Tô Hoàng kinh ngạc tròn tròn hai mắt, lắp bắp nói: “Người, ý người là Hủ, Hủ vương y...”

“Ta không nói gì cả”, con người Nam Cận đột nhiên lóe lên hàn quang rét lạnh bén nhọn, tựa như khoảnh khắc hấn đối mặt Lệ Vĩ nói ra tên thật, “Hủ vương rốt cuộc là vị quân chủ thế nào, chỉ nhìn ngày hôm nay có bao nhiêu khói đen cùng máu tươi sẽ biết. Nếu y chỉ biết dùng gươm đao chém giết để thanh trừ phe phái đối lập, củng cố thực lực cùng quyền uy của mình, lòng dạ cùng thủ đoạn của người này, không đủ để thúc thúc giao phó số phận sau này của mười vạn huynh đệ Giang Bắc...”

Tô Hoàng ngây người nghe, môi vô thức mấp máy mấy lần, nhưng không phát ra âm thanh.

Nam Cận dùng ngón tay vắt sợi tóc rối buông trước trán ra sau tai, hai mắt nhắm chặt.

Là người kế thừa một tay Tân Khởi Chi bồi đắp, Nam Cận rất hiểu lo lắng của thúc thúc đối với mười vạn nam nhi nhiệt huyết ấy. Theo lẽ thường, một lực lượng chiến đấu tự do nằm ngoài bàn tay triều đình, bất luận quân chủ thông suốt thế nào đều sẽ coi nó là một loại uy hiếp, cho nên đối với Giang Bắc, muốn vĩnh viễn duy trì thân phận nghĩa quân là không thực tế, cũng không có khả năng.

Giang Bắc sau này, chỉ có ba con đường có thể đi.

Một là lực lượng dần suy yếu, cuối cùng bị tiêu diệt hoàn toàn; hai là tranh đoạt thiên hạ, tự mình lên nắm quyền tối thượng; ba là chậm rãi tan rã, để cái tên Giang Bắc dần phai mờ theo thời gian mà không cần đổ máu.

Con đường thứ nhất không nghi ngờ gì là kết cục khiến người cảm thấy bi ai, nhưng kết cục của đại đa số nghĩa quân chính là như vậy; con đường thứ hai mặc dù nghe hùng tâm vạn trượng, nhưng xác suất thành công không cao, hơn nữa trong hoàn cảnh kẻ địch bên ngoài thêm thù trong nội chiến thâm không hợp tính cách cùng nguyên tắc của thúc chất họ Tân; bởi vậy đem so sánh, con đường thứ ba tuy thoát nhìn có chút bất đắc dĩ, nhưng là lựa chọn tốt nhất.

Trong quan niệm của Tân Khởi Chi, bảo vệ quốc thổ cùng lê dân vốn là trách nhiệm của triều đình, sự xuất hiện của nghĩa quân trên thực tế cũng không phải chuyện tốt bình thường, cho nên ông hi vọng sau này, phòng tuyến phương bắc vẫn là không gì phá nổi, nhưng các chiến sĩ thủ vệ phòng tuyến này, không gọi là nghĩa quân, không còn chiến đấu đơn độc, cũng không phải song song đối mặt địch nhân bất đồng.

Đương nhiên trước lúc đó, trước tiên cần xác nhận, vị Hủ vương được chọn này, có phải một vị quân chủ có thể bảo quốc hộ dân không, có thể thực sự chuyển giao trách nhiệm Giang Bắc đang gánh vác cho y không, để tồn tại của nghĩa quân dần dần phai mờ trong trang giấy lịch sử kia.

“Nam... Nam Cận...” Nhìn thấy con người đau yếu tái nhợt nằm trên giường thần tình sa sầm ảm đạm, Tô Hoàng không khỏi lo lắng tiến lên trước nắm tay hắn, “Đừng nghĩ nữa, thương thế ngươi nặng như vậy, cần hảo hảo tĩnh dưỡng mới phải. Ta tin bất kể sau này phát sinh chuyện gì, ngươi đều có thể giải quyết êm đẹp...”

“Đúng không?” Nam Cận bên môi nhàn nhạt ý cười, nắm lấy hơi ấm nơi bàn tay.

“Đúng vậy, nhất định có thể giải quyết, bất kể là tương lai mười vạn huynh đệ, hay là ngươi...” Giọng nói hắn hơi ngừng lại, ánh mắt càng thêm nhu hòa, “Tô Hoàng, bất kể ta thế nào, chỉ có ngươi... là nhất định hạnh phúc...”

Bờ môi Tô Hoàng hơi run lên, càng gắng sức siết chặt lòng bàn tay, “Ngươi đang nói gì thế? Không phải đã ngày càng tốt đẹp rồi sao? Ngươi Khánh Ân đã không còn thao túng triều chính tàn hại người dân, đại quân Hồ tộc cũng đã bị đẩy lùi, chúng ta còn có thể hi vọng Hủ vương là minh quân, còn hơn bấp bênh trước đây, hiện tại đã tốt lên nhiều lắm, đây đều là ngươi hao hết tâm huyết làm nên, cho nên ngươi hẳn phải, hẳn phải càng cao hứng hơn một chút a!”

“Có lẽ là vậy”, Nam Cận hạ đường nhìn, mí mắt buông rũ bởi mỗi một khiến sắc đen thẫm nơi đáy mắt càng sâu càng đậm, “Mặc dù có nhiều thương tổn như vậy, nhiều bất đắc dĩ như vậy, nhưng nỗ lực mấy năm nay của ta đều đã đạt được mục đích, dường như là từng bước từng bước đều đạt thành... Để đến được điểm cuối mình muốn, sau này nhất định sẽ có càng nhiều người vì tín niệm của ta mà trả giá đắt, mà ta lại không biết, phải làm thế nào mới có thể hoàn trả đại giá cho bọn họ...”

“Không cần hoàn trả”, Tô Hoàng nhìn thẳng vào mắt Nam Cận, vẻ mặt kiên định trước nay chưa từng có, “Bởi vì đó không chỉ là tín niệm của ngươi, cũng là tín niệm của chúng ta. Sở dĩ chúng ta đầu nhập dưới cờ Giang Bắc, là vì tin tưởng đi theo Tân tiên sinh, có thể chiến đấu vì muôn dân thiên hạ, bảo vệ quốc thổ, chỉ cần điểm này không thay đổi, sẽ không một chiến sĩ nào cảm thấy hối hận”

Nam Cận cúi đầu rất lâu, hai hàng mi tựa lông vũ mới khe khẽ rung động, chậm chậm nâng lên, dùng nhãn thần nhu hòa nhìn Tô Hoàng: “Ngươi là một người bằng hữu tốt, trước mặt ngươi, dường như có thể phóng tâm nói bất luận chuyện gì... Nhưng ngươi không cần quá lo cho ta, tương lai ta phải đi con đường nào, rất nhiều năm trước đã quyết định rồi, ta tin mình có thể chiếu theo phương hướng trước đây nỗ lực bước đi tiếp...”

Tuy rằng giọng nói Nam Cận thực bình tĩnh, nhưng những lời nói nhàn nhạt ấy vào tai Tô Hoàng, lại khiến hắn xót xa, không khỏi sục sục mũi, đầu cúi gằm xuống.

Đúng lúc này, sân trước đột nhiên vang lên tiếng đẩy cửa ầm ầm, Tô Hoàng lập tức bật dậy theo phản xạ, ngón tay căng cứng, cầm song đao nhảy ra sân, lớn tiếng quát bên ngoài: “Là ai?”

“Xin hỏi công tử Tân Nam Cận có ở đây không?” Ngoài cửa vang lên một giọng nói nhã nhặn hữu lễ.

“Ngươi là ai?”

“Ty chức là quan thị tòng đi trước xa giá Hủ vương điện hạ Chu Ngải, phụng ý chỉ điện hạ, đặc biệt tới yết kiến Tân công tử”

Tô Hoàng do dự đảo mắt vài lần, giọng nói Nam Cận nhàn nhạt truyền đến từ phía sau: “Thỉnh bọn họ vào đi”

Từ khe hở cánh cửa nhìn ra bên ngoài một lúc, Tô Hoàng nghĩ vẩn cửa mỏng mảnh này cũng không chống đỡ được cái gì, liền gạt then cài. Trước cửa có mười người xếp hàng ngay ngắn, người đi đầu tuổi chừng ba

mười, mặt trắng nhẵn nhụi, cửa sân vừa mở liền mỉm cười hành lễ: “Quấy nhiễu rồi, xin hỏi Tân công tử khỏe chứ?”

Tô Hoàng vừa mới gạt đầu, người nọ liền tự mình một người bước vào viện, chỉnh lại mũ đi tới trước nói: “Hủ vương điện hạ có thịnh tình chuyển tới công tử, xin hỏi công tử có tiện tiếp kiến ty chức?”

Nam Cận ở trong phòng điềm đàm nói: “Chu đại nhân khách khí rồi, mời vào”

Tô Hoàng thấy thủ hạ của Chu Ngải đều an phận đứng ngoài sân, không để ý tới bọn họ, xoay người sai bước vào phòng, họ ở đầu giường Nam Cận.

Chu Ngải xem ra không hề bận tâm thái độ cẩn trọng của Tô Hoàng, khuôn mặt vẫn treo nụ cười, lễ nghi cực kỳ chu toàn nói với Nam Cận toàn những lời khách khí, dường như thực sự chỉ phụng mệnh tới yết kiến thỉnh an.

“Làm phiền đại nhân đặc biệt đến đây một chuyến, thịnh tình của Hủ vương điện hạ, Nam Cận khắc ghi trong lòng”. Nam Cận nghe trường thiên những lời khách khí kia sắc mặt không động, nhàn nhạt hồi đáp một câu.

“Công tử bình an vô sự thật quá tốt rồi, bằng không chúng ta thực sự không cách nào hồi đáp điện hạ cùng Tân tiên sinh, có điều hiện tại trong thành vẫn còn chút hỗn loạn, ngài ở trong này nhân thủ không đủ, có cần ty chức bố trí một ít hộ vệ bên ngoài hay không...”

Tô Hoàng nhíu mày, nhưng Nam Cận lập tức đáp lời nhẹ tênh: “Cũng tốt, phiền người rồi”

“Muộn ngày mai đội cận vệ sẽ hộ tống Hủ vương điện hạ vào thành, Tiết tiên sinh và các thuộc cấp cũng đồng hành, Tân công tử có muốn chuyển đi không...”

“Ở đây rất yên tĩnh, tạm thời ta không muốn chuyển đi. Đại nhân không cần bận tâm”

Chu Ngải lại thông báo một số chuyện tình trong quá trình tiến quân, sau đó thức thời biết điều đứng dậy cáo từ, lúc đi nhẹ chân nhẹ tay, còn cẩn thận đóng từng cánh cửa, binh sĩ bảo vệ cũng tận lực an bài ở lối vào hẻm cách khá xa.

“Tư thái của Hủ vương điện hạ, tựa hồ nhún rất thấp”. Nam Cận thầm thì khe khẽ, thân thể thả lỏng trên gối dài, có chút đáng vẻ trầm tư.

Tô Hoàng không chú ý hẳn nói gì, từ sau lúc Chu Ngải nói ngày mai nhóm người Tiết tiên sinh sẽ vào thành, trong đầu hẳn không thể nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Ngày mai.

Sau khi mặt trăng mới mọc lại lần nữa lặn đi, chính là ngày mai.

Trong đoàn người trùng trùng điệp điệp ngày mai tiến vào thành, có một người mà nghĩ cũng không dám nghĩ, là tồn tại hoàn toàn khác biệt với những người khác.

Đó là cộng sự của hắn, đó là Tiểu Địch của hắn.

Nụ hôn rơi lên bờ môi khô nứt ấy, là chút hơi ấm cảm nhận sau cùng trước giờ phút sinh ly tử biệt, sơn hời lộ chuyển, cuối cùng lại có thể gần nhau gang tấc, một lần nữa ôm choàng lấy nhau.

Vừa nghĩ đến đó, hốc mắt đã không nhịn được nóng lên, vội liều mạng kìm xuống, cảm thấy mình thật không tiền đồ.

Đây cũng không phải lần chia cách lâu nhất kể từ sau khi trở thành cộng sự, nhưng chẳng hiểu vì sao, lại yếu đuối đến mức chỉ vừa nghĩ đến đã cảm thấy đau đớn giằng mắc.

Những cảm tình nối kết ấy, dường như thực sự có chút gì đó, đã không còn như cũ.

“Tô Hoàng, người ngủ một lúc đi. Tối nay sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”. Nam Cận ở đằng sau nói như than khẽ.

Tô Hoàng trả lời giọng khàn khàn, bởi vì mũi hơi nghẹt, cho nên ngượng ngùng không quay đầu, ngả lưng lên tấm phản đặt tạm bên cạnh, mặt quay ra ngoài.

Đúng là phải hảo hảo ngủ một giấc, ngủ đủ, tinh thần mới tốt, người nọ thấy mới không lo lắng.

Nghĩ như vậy, người cũng rất nhanh tiến nhập mộng đẹp.

Đêm đó, quả nhiên không phát sinh bất cứ chuyện gì.

Hừng đông mở mắt, Vô Cán vừa vặn từ bên ngoài trở về, hơi mang theo dáng vẻ mệt mỏi. Sau khi gật đầu chào hỏi với Tô Hoàng, gã bước nhanh tới trước giường Nam Cận, nhỏ giọng báo cáo một ít tình huống trong thành ngày hôm qua, cũng nhắc đến chuyện một số phủ đệ quan viên bị cướp phá. Nam Cận nửa ngồi nửa nằm lắng lắng nghe, vẻ mặt như thường, chỉ hỏi sơ qua trong lúc hỗn loạn có bao người bị thương.

“Ban đầu quả thực hỗn loạn, may mà lập tức khống chế được. Ngoại trừ phe đảng của Ngư Khánh Ân bị cướp giết, không cuốn theo ai không liên can, công tử cậu an tâm”

Nam Cận khẽ ừ một tiếng, ngoài ra không có bất cứ phản ứng nào khác.

Sau khi báo cáo xong xuôi, Vô Cán quay qua nhìn Tô Hoàng, cười nói: “Tiết tiên sinh bọn họ ngày hôm nay vào thành, bên trong hẳn là có người người một mực trông mong nhỉ? Không ra cổng thành canh?”

Tô Hoàng đỏ mặt, cứng mồm nói: “Canh... Canh cái gì chứ? Ta ở cùng Nam Cận, không đi đâu hết!”

Nghe được hẳn tuyên bố như vậy, Nam Cận cũng không khỏi mỉm cười nói: “Nói thật, người nên đi xem đi, cái khác tạm thời không nói, riêng cảnh tượng náo nhiệt khi tân quân vào thành, không phải bất cứ lúc nào cũng có thể thấy đâu”

Bị hai người bọn họ nói như vậy, trái lại Tô Hoàng càng xấu hổ không chịu ra ngoài, hơn nữa thân thể Nam Cận mấy ngày nay rất yếu, khiến người ta cảm thấy không cách nào an tâm mà bỏ đi, cho nên Tô ngũ thiếu gia đỏ mặt lẩm bẩm hai câu, vung tay đi vào phòng trong, lưu lại phía sau một tràng cười khe khẽ.

Quá buổi trưa, Nam Cận dường như hơi mệt, liền nằm trên giường ngủ một chút, Vô Cán đắp cho hắn một chiếc chăn mỏng, yên lặng canh giữ ở bên.

Con hẻm bên ngoài tiểu viện vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, không vội không cấp, âm thanh chân bước theo quy luật không nặng nề khiến người ta khó chịu, cũng không tận lực đè thấp tiêu tán, rất nhã nhặn báo cho trong viện, có khách tới thăm đang đến gần.

Tô Hoàng trong lòng không kiềm chế được kích động, lập tức vùng người nhảy ra ngoài cửa, cũng bắt chước Vô Cán ở sau lưng che miệng bật cười.

Mới chạy tới trước cửa, tiếng gõ cốc cốc đã vang lên, cách ván truyền đến lại là giọng nói của Chu Ngải: “Tân công tử đang nghỉ ngơi à?”

Đề nén thất vọng không tự chủ được dâng lên trong lòng, Tô Hoàng nhìn lướt bên trong, vẫn là tiến lên một bước mở cửa, ngoài cửa Chu Ngải mỉm cười gật đầu với hắn vì lễ: “Tô ngũ công tử, lại tới quấy rầy”

“Nam Cận vừa mới ngủ...” Tô Hoàng hơi cau mày, “Nhưng có lẽ hiện tại cũng đã bị đánh thức, có chuyện quan trọng sao?”

“Đúng vậy”, Chu Ngải cười lợt lạt, “Có thể vào trong chứ?”

Tô Hoàng nghiêng người, mở ra một lối đi. Không giống với lần tới thăm trước, lần này bốn người đi theo Chu Ngải không đợi ở ngoài cửa, mà cùng đi vào. Vì vậy Tô Hoàng không nghĩ ngợi, một lần nữa vượt lên trước chạy tới cửa phòng.

Đám người đến bước lên bậc tam cấp thấp xun, dừng bước, Chu Ngải hơi khom lưng, nghiêng người lùi sang bên, mà người thanh niên vóc dáng cao gầy đứng chính giữa thì chậm rãi đi lên trước.

Cùng lúc đó, Vô Cán cũng từ bên trong đi ra, nháy mắt dường như nâng lên, gã như bị điện giật toàn thân run run, thất thanh kinh hô: “Hủ vương điện hạ!!”

Tô Hoàng giật mình, không kịp được mở to hai mắt nhìn.

Hủ vương đã bỏ mũ trùm của áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt thanh tú tu mi phượng nhãn, đường nét ngũ quan cực kỳ nhu hòa. Có điều dù dung mạo thân thiện, nhưng người này được nuôi nấng để làm thái

tử, cho dù nét mặt an ổn bình thản, vẫn có một loại khí thế bề ngỗ thiên hạ, bên trong đôi mắt mẫn tuệ thì thoáng lại dậy lên ngọn sóng thâm thúy sâu xa.

Có lẽ là nghe được tiếng kinh hô của Vô Cán, trong phòng truyền ra tiếng xô giầy xuống giường của Nam Cận, ước chừng sau một lúc, cấp cao trẻ tuổi nhất của Giang Bắc bình tĩnh xuất hiện ở cửa phòng.

Bên dưới mái hiên xanh rêu mượt mát, Hủ vương thần tự, đời này lần đầu gặp gỡ Nam Cận.

Bởi vì tổn thương do điệp biến tích tụ thời gian dài, sắc mặt Nam Cận lúc này tái nhợt, thần tình tiêu tụy, nhìn qua, giống một thanh niên ốm yếu ôn hòa, cổ gầy gượng, ra nghênh đón khách nhân tới thăm mình.

Nhưng bất kể thân thể hần biểu lộ suy yếu vô lực cùng gầy gò đơn bạc thế nào, chỉ cần nhìn vào đôi mắt sáng ngời rạng rỡ của hắn, nhìn khí chất không kiêu ngạo không siểm nịnh nơi mi vũ, bất luận kẻ nào cũng không thể phủ nhận, trên thân người này, hoàn toàn có thể thấy được linh hồn Giang Bắc.

Trong tiểu viện khuất nẻo cực kỳ bình thường ở kinh thành này, dương quang ấm nóng buổi chiều đầu hạ xuyên qua hành lang, dường như thanh âm gót sắt chiếm đoạt thiên hạ vẫn chưa thực sự tan biến trong không khí.

Mà mảnh giang sơn này cuối cùng sẽ tiến tới hòa bình, hay tiến tới phân tranh, sẽ giúp đỡ lẫn nhau, hay nôi da nấu thịt, có lẽ đều quyết định bởi khí độ cùng lòng dạ hai người trẻ tuổi bên dưới mái hiên này.

“Giang Bắc Tân Nam Cận, ra mắt điện hạ”. Khom người hành lễ xong, Nam Cận trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt vị thiên tử tương lai.

“Thường nghe Tân tiên sinh nhắc đến công tử”, Hủ vương giơ lên một tay xem như đỡ dậy một chút, cười nói, “Công tử cầm thao tú lược, nghĩa liệt hào khí, bản vương vô cùng kính phục, hôm nay được gặp, đã đủ an ủi một đời”

Nam Cận mỉm cười nhàn nhạt, không tiếp tục khách khí khiêm tốn, mà hơi nghiêng người, mời Hủ vương vào bên trong.

Lần này gặp mặt, thời gian cũng không dài, đối với Hủ vương mà nói, lần này bái phỏng thay vì nói là nghe tiếng Tân Nam Cận người này đã lâu muốn đến gặp, chỉ bằng nói là để thể hiện một loại tư thái.

Đó là tư thái biểu hiện ra ngoài của tân chí tôn thiên tử đối với nghĩa quân Giang Bắc.

Vô Cán, Tô Hoàng và Chu Ngải tất cả đều đứng bên ngoài chờ hai người hội đàm, khách khách khí khí trò chuyện mấy lời nhàn rỗi. Nhìn bóng mặt trời dần chuyển về tây, Tô Hoàng nhin không được ngóng về phía lối vào hẻm, thế nhưng cho đến tận khi Hủ vương đi rồi, vẫn không thấy nhóm người thứ hai xuất hiện trong phạm vi đường nhìn của hắn.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Ngay cả Tiết tiên sinh cũng không đến, có lẽ là có chuyện gì đó cầm chân, không cần sốt ruột”. Vô Cán mỉm cười an ủi một câu.

“Ta có sốt ruột đâu?” Tô Hoàng lập tức phản bác, đứng lên đi vào phòng trong, thấy Nam Cận đang muốn nằm xuống, liền bước tới trước đỡ, thuận miệng nói, “Hủ vương điện hạ thoát nhìn rất ôn hòa, bộ dạng cũng rất thông minh, hẳn là vị hoàng đế tốt nhỉ?”

Đôi mắt Nam Cận thoáng quét qua Vô Cán đứng ở cửa, cười nói: “Đây là đương nhiên... Đúng rồi, mới nãy điện hạ cũng nhắc đến, Tiết tiên sinh bọn họ còn có chút chuyện, cho nên sẽ đến muộn một chút, người chờ lát nữa, không cần nôn nóng”

Tô Hoàng mặt hơi ửng đỏ, muốn phủ nhận mình đâu có sốt ruột, lại cảm thấy càng chối càng lộ, im lặng không nói một lúc, cuối cùng vẫn lo lắng mở miệng nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nam Cận thoáng dao động sóng mắt, nói: “Truy bắt Ngự Khánh Ân...”

“Cái gì?!”

“Ngự Khánh Ân nắm quyền nhiều năm như vậy, hiển nhiên đã tạo không ít đường lui, trước phá thành vài ngày, lão đã thoát khỏi kinh thành. Truy tung đuổi bắt không phải sở trường của thuộc hạ Hủ vương, cho nên sau khi nhận được một số tin tức Tiết tiên sinh đã đích thân dẫn người đi xử lý”

Vô Cán cũng đi theo vào phòng trong nói chen vào: “Bản lĩnh truy lùng của Tiết tiên sinh là thiên hạ vô song, ta nghĩ Ngự Khánh Ân giáo quyết đến đâu cũng trốn không thoát”

Nam Cận nhìn gã, nhàn nhạt nói: “Nếu đã nói đến đó, ta cũng không ngại thuận tiện nói thêm một câu, hôm nay thiên hạ đã bình định, là thời điểm cần dùng người nhất, truy bắt Ngự Khánh Ân là vì lập uy cho Hủ vương, nếu vì truy sát những người khác mà tổn hại tinh nhuệ một cách vô ích, là hoàn toàn không cần thiết”

Những lời này Tô Hoàng nghe còn chưa hiểu rõ, Vô Cán đã biến sắc mặt, vội vàng giải thích nói: “Tôi cũng không phải có ý muốn lừa gạt công tử, chỉ là Vô Cán vẫn luôn cho rằng, Cốt Luật Dịch người này...”

“Người không cần giải thích”, Nam Cận mỉm cười, vỗ mặt bên cánh tay Vô Cán, “Dụng ý của người ta hiểu, có điều ta cũng rất hiểu thực lực vị tam hoàng tử kia, cho nên không đành lòng để người phải nhiều người đi chịu chết vô ích như vậy. Về phần cách làm bỏ qua cho Cốt Luật Dịch là lợi là hại, sau này người tự nhiên sẽ biết”

Vô Cán cắn môi dưới, không dám nhiều lời, cúi đầu chậm rãi lui về sau vài bước.

Tô Hoàng đứng một bên, không biết nói gì cho phải, cũng chỉ có thể hết nhìn người này, lại ngó người kia.

Lúc này đã gần cuối ngày, trên bầu trời xanh lơ tĩnh lặng rắng chiều bốc cháy đỏ rực, tựa như ngày thứ hai sau khi phá thành, yên ả thanh bình, nhưng sóng ngầm không muốn người biết đương cuộn trào mãnh liệt.

Tiết tiên sinh chạng vạng ngày kết mới xuất hiện ở lối vào con hẻm nhỏ hẹp phía trước cửa tiểu viện. Vừa nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc lạnh lùng ấy, trái tim Tô Hoàng vô duyên cớ đập nhanh mấy phần, vội vàng vàng lao ra ngoài đón. Thế nhưng ánh mắt nóng đảo qua đảo lại xuyên suốt đoàn người ngày càng gần đã mấy lần, cũng chỉ nhìn thấy mấy khuôn mặt có phần quen quen mà thôi.

“Nam Cận ở trong chứ?” Tiết tiên sinh hỏi.

“Phải...”

Sau đó Tiết tiên sinh ra hiệu cho những người phía sau cùng ông đi vào.

“Tiết tiên sinh...” Tô Hoàng vội kêu một tiếng.

“Chuyện gì?”

“Cái kia... Mục...”

“Người hỏi Mục Tiểu Dịch hả?” Chân mày Tiết tiên sinh hơi nhướn lên.

“Phải...”

“Nhiệm vụ của y còn chưa kết thúc, phải vài ngày sau mới đến”, ánh mắt Tiết tiên sinh loáng thoáng lay động, nhàn nhạt đáp, “Người kiên nhẫn chờ một chút, không cần sốt ruột”

Bị người thứ ba khuyên giải không cần sốt ruột, Tô Hoàng hơi hơi xấu hổ, cảm thấy mình giống như đã đặt tư tình lên trước công sự, không phải tác phong của một chiến sĩ Nam Cực Tinh, lập tức cúi gằm, nghiêng người tránh ra.

“Đúng rồi”, Tiết tiên sinh đi về trước vài bước dường như chợt nhớ tới chuyện gì đó quay đầu, “Tô Mục hai vị lão tướng quân suất lĩnh đội quân bên cánh, phụng mệnh đóng quân tại Kỳ châu, hai tháng sau mới có thể mang theo gia quyến trở về kinh. Bọn họ cả nhà đều bình an, báo cho người một tiếng”

Tô Hoàng mừng rỡ, liên tiếp nói ba tiếng cảm ơn.

Có lẽ là bởi quá vui mừng, hẳn không chú ý lúc Tiết tiên sinh quay người, vùng giữa hai lông mày hiện lên một vết mây đen.

Khác với lần tới thăm tương đối mang tính hình thức của Hủ vương, Tiết tiên sinh và Nam Cận nói chuyện không nghĩ đến tận đêm khuya, lúc Tô Hoàng bưng cơm tối vào, phát giác sắc mặt Nam Cận rất ngưng trọng, ánh mắt nhìn hẳn tựa hồ mang theo hàm nghĩa bất minh nào đó, khiến lòng hẳn sinh ra vài phần bất an.

Nhưng dù thế nào chẳng nữa, Tô Hoàng biết đây không phải lúc mình lẩm miệng, cho nên chờ đến khi Tiết tiên sinh ra về, ôm chần đi vào mới nhỏ nhẹ hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Ừ?” Nam Cận đang rơi vào trầm tư bị hỏi có chút ngạc nhiên, lát sau mới phản ứng, mỉm cười, “Tất cả đều rất suôn sẻ, sao lại hỏi vậy?”

Tô Hoàng bắt giác gãi gãi đầu, “Phải không? Mới nãy người nhìn ta vẻ mặt rất nghiêm trọng, ta còn tưởng có gì không hay”

Nam Cận thở thật dài, gạt đuôi tóc mai, “Tốt hơn so với dự tính nhiều lắm... Đã có nhiều người chết trên chiến trường như vậy, nếu còn không có chút kết quả, ta làm sao xứng đáng với bọn họ...”

“Ta cũng là một Nam Cực Tinh, cho nên ta nghĩ, đối diện với thế cục như hiện tại, sẽ không có ai nghĩ đến vấn đề đúng hay sai”

“Nam Cực Tinh...” Nam Cận khe khẽ thở dài, “Tô Hoàng, ta nhất định phải nói cho người, sau này, sẽ không còn Nam Cực Tinh...”

“A?” Tô Hoàng giật mình.

“Mặc dù đồng dạng do thúc thúc sáng lập, nhưng tổ chức Nam Cực Tinh và nghĩa quân Giang Bắc không giống nhau, nó được thành lập để đối kháng Ngự Khánh Ân chuyên quyền, hôm nay Ngự Khánh Ân đã thất thế, nó cũng không còn lý do tồn tại...”

Đột nhiên nghe được tin tức như vậy, Tô Hoàng liên tiếp mở miệng vài lần, nhưng đều không thốt nên lời. Kinh ngạc ban đầu qua đi, tiếp đó, là từng cơn khó chịu dâng lên trong ***g ngực.

Từ sau khi trở thành một thành viên Nam Cực Tinh, chưa từng nghĩ đến tập thể này cũng sẽ có một ngày giải tán, chưa từng ngờ mỗi ràng buộc liên hệ mật thiết giữa hơn một ngàn người thanh niên, cũng sẽ theo gió tiêu tán.

Nhưng từ góc độ lý trí mà nói, Tô Hoàng rất hiểu lời Nam Cận không sai chút nào. Cho dù đã có vô số nam nhi nhiệt huyết từng vì quang mang Nam Cực Tinh mà trả giá bằng máu và sinh mệnh, nhưng tính chất của nó đã định, nó không bao giờ là một hằng tinh tỏa sáng rực rỡ, khoảnh khắc cuối cùng một dải sáng kinh diễm xẹt qua, chậm chậm tiêu thất trên bầu trời đêm. (*)

Thế nhưng đối với những người đã từng đứng trong đêm dài thăm thẳm ngưỡng vọng ánh sáng chói lòa của Nam Cực Tinh, cho dù dải sáng đã biến mất, nhưng dư huy xán lạn sẽ vĩnh tồn trong lòng người.

“Ngự Khánh Ân chưa bị bắt, Nam Cực Tinh chưa thể công thành lui thân, nhưng ngày này, có lẽ cũng không còn xa”. Nam Cận khe khẽ đặt tay lên mu bàn tay Tô Hoàng, nhìn hẳn chăm chú, “Còn có chuyện khác muốn nói cho người,... Ngày mai ta sẽ dọn khỏi nơi này, gần cung điện hơn một chút... Trước khi người nhà người vào kinh, ở cùng ta được không?”

“Cung điện?”

“Hủ vương điện hạ lần trước đến, cũng đã nói đại khái, muốn mời ta đảm nhiệm chủ chính nội các điện tân triều, hôm nay Tiết tiên sinh lại nhắc lại ý thúc thúc, ta hẳn là sẽ tiếp nhận chức vị này”

“Nhưng...” Tô Hoàng có phần mê muội bóp trán, “Chủ chính nội các điện tương đương tể phụ [1], đằng sau người còn có mười vạn tướng sĩ Giang Bắc, đặt người ở vị trí trung tâm trọng yếu như vậy, Hủ vương không kiêng kỵ gì sao?”

Nam Cận giương cằm, nhỏ giọng nói: “Bất luận ta ở đâu, mười vạn tướng sĩ Giang Bắc vẫn tồn tại, thay vì nghi kỵ ngờ vực, chỉ bằng thu nhận sử dụng. Chỉ hy vọng sau này có một ngày, tân quân và Giang Bắc có thể thực sự dung hòa thành một lực lượng, cho đến lúc đó, hẳn là không còn bất luận kẻ thù nào có thể tái chiếm cứ một tấc đất của chúng ta”

Tô Hoàng chăm chú nhìn người thanh niên gầy yếu ấy, nhỏ giọng hỏi: “Không phải thôn tính, cũng không phải tiêu diệt, mà là dung hợp thực sự..., đây là chuyện sau này ngươi sẽ toàn lực lo liệu sao?”

Nam Cận buông rũ mi mắt, ngón tay chậm rãi lướt qua tua màn che trên giường, một lúc lâu sau mới chậm chạp gật đầu: “Đúng vậy, sau này đối với ta mà nói, đây là trách nhiệm quan trọng nhất...”

Tô Hoàng mím chặt bờ môi khô khốc, trong lòng đột nhiên như có đau đớn đè nặng. Nam Cận, Nam Cận, sinh tại trách nhiệm, trưởng thành trong trách nhiệm, phải đến lúc nào, hẳn mới có thể đỡ gánh nặng trên người xuống, an hưởng hạnh phúc người thường đây?

Hôm sau, Nam Cận dời đến nơi ở mới.

Chủ chính nội các điện vẫn chưa chính thức bổ nhiệm, nhưng một chồng sự vụ quyết sách cần giải quyết đã đè lên đầu hắn, khiến hắn chẳng mấy chốc đã bận túi bụi.

Tô Hoàng thì rất nhàn rồi chẳng có gì để làm, đương nhiên càng không dám không biết xấu hổ đi quấy nhiễu Nam Cận. Có đôi khi cũng đưng mắt Tiết tiên sinh, nhưng khi hỏi ông mấy câu truy bắt Ngự Khánh Ân thế nào rồi, đối phương luôn vội vàng trả lời một câu chưa có tiền triển, lại vội vàng bỏ đi, nghĩ rằng Mục Tiểu Dịch trong khoảng thời gian ngắn chưa thể hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Một mình ở trong phủ chẳng có gì thú vị, Tô Hoàng quyết định vẫn là ra ngoài một chút. Kinh thành vốn là nơi hắn vô cùng quen thuộc, nhưng trải qua một cuộc đại biến long trời lở đất, bạn cũ trong thành cũng đã ly tán hơn phân nửa, lưng chừng dạo bước trên con đường cảnh còn mà người đã rời xa, nhớ lại những chuyện cũ đâu đã quá xa xôi, trong lòng cảm giác không rõ là nặng nề, hay là nhẹ nhõm.

Ngoặt qua một lối rẽ, chợt ngẩng lên, bất tri bất giác đã đi đến trước cửa Tùng Nguyệt tửu lâu. Cánh cửa khép hờ, cửa sổ đen thẫm, nhưng khuôn mặt mỉm cười của Tiểu Huống, đã vĩnh viễn không cách nào xuất hiện một lần nữa.

Tay Tô Hoàng ôm trước ngực, muốn cưỡng ngạnh đè xuống cảm giác đau đớn trợn trạo trong lòng, chậm chạp bước đi.

“Ừa? Tô Hoàng? Là Tô Hoàng phải không?” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trong rõ, hắn kinh ngạc quay đầu.

“Đúng là ngươi rồi, ngươi không làm sao thật tốt quá!” Hán tử chạy tới ôm chầm vai Tô Hoàng, lắc lắc lắc để.

“Vương nhị ca!” Vừa nhìn rõ khuôn mặt đối phương, Tô Hoàng cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Chuyện Tề Bôn sau này tôi mới nghe nói, thực không ngờ”. Vương nhị ca thở dài một tiếng, “Nếu tối đó ngươi có chuyện gì, vậy là ta đã hại ngươi rồi”

“Ngươi chỉ giúp ta liên lạc với Tề Bôn thôi mà, sao có thể trách ngươi? Ngươi vẫn luôn ở lại kinh thành à?”

“Không”, Vương nhị ca dùng tay đỡ bờ trán phờ phảng đã hóa màu đồng, vẻ mặt ảm đạm, “Ta rút khỏi sau cuộc chiến ở hẻm Tam Giác...”

“Ừm”, Tô Hoàng bất giác cắn môi, “Lần đó, chắc rất nhiều anh em bị thương...”

“Đúng vậy”, Vương nhị ca hít vào một hơi thật sâu, “Có điều cuối cùng cũng thành công, anh em may mắn sống sót cũng không ít, sau đó chúng ta vẫn luôn đi theo Tiết tiên sinh, rồi hội hợp cùng quân đội Hủ vương điện hạ, mấy ngày trước cùng theo đại quân vào thành. Hiện tại tất cả mọi người đều ở trong viện đại trạch khu Nam, chờ chỉ thị tiếp theo của bên trên. Ngươi cũng có thể đến đó ở cùng chúng ta chứ? Không ai nói cho ngươi biết à?”

Tô Hoàng hơi kinh ngạc lắc đầu, “Ta gặp Tiết tiên sinh rồi, nhưng ông ấy không nói...”

“VẬY à...” Vương nhị ca dường như đột nhiên ý thức được gì đó, đầu lông mày giựt giựt, tựa như muốn che giấu biểu cảm giờ tay xoa cằm, lúc sau lại cười hai tiếng cao ngất, “Chắc là ông ấy bận quá quên mất”

“VẬY hôm nay người ra đây...”

“Hôm nay là ngày nghỉ, cho nên ta và đồng bạn đi ra ngoài một chút”

“Còn có đồng bạn? Ở đâu?”

“Ngay đây...” Vương nhị ca giờ ngón tay chỉ về bên trái, nhưng lập tức lại cảm giác không đúng, vội rút về.

Thế nhưng Tô Hoàng đã nhìn qua đó mất rồi.

Bên cạnh tảng đá ở ven đường, một người lẳng lặng đứng đó, ánh mắt lạnh lùng, biểu tình hờ hững.

“A, bọn ta còn phải đi mua chút đồ”, Vương nhị ca nỗ lực xoa dịu không khí, vội bước qua muốn kéo người kia đi, nhưng đối phương chậm chậm rời khỏi bóng râm bên dưới mái hiên.

“Khang Dư...?” Trái tim Tô Hoàng thất lại, nhỏ giọng hỏi, “Thương thế của người thế nào rồi?”

Ánh mắt lạnh lẽo như băng giá của Khang Dư dừng lại trên mặt Tô Hoàng một lúc, dùng giọng nói ớn lạnh âm u hỏi vặn lại: “Người cảm thấy có thể khỏe không?”

Tô Hoàng mím chặt môi, cúi đầu, “Xin lỗi...”

“Xin lỗi ai? Xin lỗi ta sao?” Khang Dư cười lạnh nói, “Người đã cứu ta, trong lòng hẳn là dễ chịu nhiều lắm? Người khó chịu phải là ta mới đúng, ta không giúp được y, còn không thể không bị người cứu...”

“Khang Dư, Khang Dư, đừng nói nữa...” Vương nhị ca lo lắng kéo cánh tay Khang Dư, dụng lực lôi tuột về sau.

“Xem ra người còn chưa biết” Khang Dư giằng ra đi đến trước mặt Tô Hoàng, “Chẳng lẽ người không hề cảm thấy có chỗ nào không thích hợp sao?”

Tô Hoàng ngơ ngác nhìn hắn, mặc dù không biết hắn đang nói gì, nhưng vô cớ cảm giác dường như có một cây kim bằng băng bén nhọn chậm chậm xuyên qua ngực hắn, lạnh lẽo tới mức tay cũng cứng đờ.

“Chúng ta về thôi, người đừng nói lung tung nữa!” Vương nhị ca vừa gọi vừa túm lấy người Khang Dư.

“VÌ sao không thể nói?” Khang Dư nghiêng chặt hàm răng, “Hắn rất đặc biệt sao? Có rất nhiều Nam Cực Tinh cũng đã mất cộng sự, vì sao chỉ có cảm giác của hắn được cân nhắc? Vì sao chỉ có hắn không chịu nổi?”

“Khang Dư!” Vương nhị ca thét lớn, kéo tuột đồng bạn sang bên.

Nhưng trong nháy mắt Tô Hoàng đã bắt được cánh tay Khang Dư, “Người nói gì? Người vừa... nói gì?”

“Tô Hoàng, người biết hắn có phần... có phần... kích động, đừng để ý hắn, hắn... hắn chưa nói gì cả” Vương nhị ca lắp bắp giải thích.

Thế nhưng Tô Hoàng không còn nghe được gì nữa, con mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Khang Dư, ngón tay cơ hồ khảm vào da thịt hắn, sắc mặt trắng toát như tờ giấy.

Khang Dư rất bình tĩnh, không hề chớp mắt nhìn trả hắn, bên má thoáng xẹt qua nét khoái trá có phần điên cuồng, nhưng chỉ là một sát na mà thôi, nét khoái trá kia liền biến mất tựa như tuyết tan, thay vào đó là tuyệt vọng, thống khổ gần như tan vỡ.

“Nói gì... Ta... Nói gì...” Ngón tay Khang Dư dè trên môi, cơ thịt trên mặt co quắp như giật nảy, “Nhưng... Nói gì, không nói gì, thì có gì khác nhau đâu? Sự thực đã không cách nào thay đổi, người và ta đều như nhau... Cái gì cũng không cách nào thay đổi...”

Một loại cảm giác hư nhuyễn trào ra từ lòng bàn chân, cánh tay Tô Hoàng cứng ngắc vô lực rơi xuống. Khang Dư nhắm nghiền hai mắt, quay người bỏ chạy, bỏ lại Vương nhị ca ở hiện trường chân tay luống cuống, lo lắng đỡ lấy cánh tay Tô Hoàng.

Cũng không biết đứng đó thần thờ bao lâu, Tô Hoàng đầu óc trống rỗng đột nhiên bật dậy, bước chân tựa lưu tinh chạy về phía cung điện, tốc độ cực nhanh, khiến cho Vương nhị ca kinh hoảng không thể đuổi kịp.

Dọc theo đường lớn, băng qua tường cao hoàng thành, đi về trước không quá hai nghìn thước, là một tòa phủ đệ ưu nhã. Vọt qua đại môn, lại chạy qua liên tiếp mấy lớp cửa, mở tung cánh cửa phòng mộc mạc kia.

“Tô Hoàng, ngươi làm sao vậy?” Nam Cận giật mình bỏ xuống giấy tờ trong tay, đứng dậy, Vô Cán vừa hay có mặt trong sảnh vội tiến lên đỡ thân thể lung lay của Tô Hoàng.

Mặc dù không khí bên trong ***g ngực dường như đã đè ép thoát cả đi, trán cũng căng phồng, nhưng Tô Hoàng vẫn cắn răng bám tay Nam Cận, hỏi dần từng câu từng chữ: “Ngươi nói cho ta biết, Tiểu Dịch... Y sao rồi?”

Nam Cận sững sốt, vẻ mặt có chút bất ổn, miễn cưỡng cười nói: “Không phải nói y có nhiệm vụ...”

“Nghĩa là y còn có thể trở về phải không?” Tô Hoàng tựa như bắt được sợi rơm cứu mạng buộc chặt vào ngón tay mình, cho dù biết là nói dối, cũng tham lam muốn có được đáp án mình mong muốn.

Nhưng Nam Cận lại là vẻ mặt lưỡng lự, liếc nhìn Vô Cán.

“Sao ngươi biết?” Vô Cán cẩn thận hỏi một câu.

Tô Hoàng cảm thấy như có một sợi dây rất mỏng siết chặt quanh trán hắn, trước mắt mờ mịt, nhưng nói không nổi có phải là cảm giác đau đớn hay chẳng.

Tay trái run run, tay phải gơ qua đè lại, hai tay cùng run lên, bất kể dùng lực thế nào, cũng không thể nắm thành nắm.

Trong chớp mắt ấy, trong lòng có loại sợ hãi điên cuồng, chống đỡ chạy suốt một đường nghe một câu nói kia, tức thời cảm thấy cả người hoảng hốt muốn bỏ chạy.

“Không có chuyện gì... Không có chuyện gì...” Tô Hoàng hít vào, mấp máy môi lẩm bẩm với chính mình, “Nam Cận còn chưa trả lời, không nhất định là có chuyện... Đừng sợ...”

“Tô Hoàng...” đặt tay lên vai người bạn của mình, sắc mặt trắng như tuyết, “Ngươi hãy nghe ta nói...”

Tô Hoàng nâng mắt, chỉ thoáng nhìn hắn, lại theo bản năng mà rút vai, ra sức lắc đầu: “Không, ta không muốn nghe nữa, Tiểu Dịch lập tức sẽ tới, ta phải ra ngoài chờ y, ta không có thời gian...”

Phải đợi Tiểu Dịch đến, cho nên không rảnh, không thể nghe, cái gì cũng không thể nghe.

Cộng sự không nóng tính như mình, có đôi khi chờ y đến, phải rất kiên nhẫn mới được.

Lùi hai bước, ngồi thụp xuống. Trong phòng đột nhiên trở nên an tĩnh lạ thường, không biết là Nam Cận đã thôi nói, hay là màng tai đã cường chế khép lại. Chỉ cảm thấy giữa mông mông lung lung, xung quanh sáng lên rồi lại tối đi, tối đi rồi lại sáng lên, không ngừng có bóng người ở trước mặt lúc ẩn lúc hiện, giống như có ý định chặn đường Tiểu Dịch đến đây.

“Các người tránh ra một chút”, Tô Hoàng ngẩng đầu nói, “Tránh ra, để y còn đến”

Có ngón tay lạnh lạnh áp lên bờ má, trong chút giây phút thanh tĩnh ngắn ngủi, thấy hai mắt Nam Cận đỏ lên, nghe thấy hắn một lần lại một lần thuyết: “Xin lỗi...”

Không biết vì sao hắn lại muốn nói xin lỗi, cũng không muốn biết.

Có người ở phía trước bắt lấy vai hắn dùng sức mà lay, vừa lay vừa lớn tiếng nói: “Tiểu Dịch đã chết! Y đến lúc chết vẫn luôn là một chiến sĩ anh dũng, cho nên ngươi đừng có như thế này!”

Tô Hoàng lại cố rút lui về sau, nhắm mắt gạt bỏ thanh âm ban nãy, xoa dịu bản thân nói: “Không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy...”

Bởi vì nếu nghe thấy, Tiểu Dịch sẽ thực sự không trở về được nữa.

Đến lúc đó, ngay cả chờ đợi, đều trở thành một loại hi vọng xa vời.

Tô Hoàng nguyện ý khấn cầu tất thấy những gì có thể khấn cầu, chỉ cần có thể chờ đợi, chờ đợi ngày nào đó y trở về bên mình.

“Tân công tử, để tôi chăm sóc Tô Hoàng, cậu nên nghỉ ngơi thêm một chút”. Vô Cán đóng chặt cánh cửa sổ khép hờ, khom người đi tới bên người Nam Cận.

“Đã hai ngày rồi, hần gần như không ăn gì cả”, Nam Cận nhìn Tô Hoàng đầy lo lắng, “Ta biết hần sẽ đau khổ như vậy, cho nên mới quyết định giấu được bao lâu thì giấu”

“Chung quy cũng chẳng thể giấu nổi một đời”, Vô Cán khuyên nhủ, “Cậu cũng đừng quá lo lắng, chờ Tô tướng quân bọn họ vào kinh, có người nhà an ủi, có thể dần dần tốt hơn”

“Hi vọng là như vậy”. Nam Cận chậm rãi đứng lên, vừa kéo áo choàng trên vai, liền có một người hầu xuất hiện trước cửa nói: “Tiết tiên sinh có việc gấp, đã vào trong”

Giọng nói chưa tắt, Tiết tiên sinh quả nhiên đã bước vào, vội vã nói: “Cuối cùng đã tra ra hành tung lão Ngư”

“Ừ?” Nam Cận quay qua nhìn Tô Hoàng, dời bước sang phòng bên, hỏi, “Nếu đã tra ra, hành động càng nhanh càng tốt”

“Phải, lão đã trốn thoát mấy lần, lần này không thể tuột tay nữa”

“Nhân thủ đủ chứ?”

“Nhân thủ cho tới giờ chưa bao giờ đủ...” Giọng điệu Tiết tiên sinh có chút trào phúng, “Hộ vệ lão Ngư tặc đều là cao thủ võ công xuất sắc, binh sĩ bình thường căn bản đuổi còn không kịp, ngay cả Mục Tiểu Dịch thân kinh bách chiến lần trước cũng không... Ai... Không nói nữa, may mà thực lực bọn chúng cũng đã tổn thất không nhỏ, chỉ hi vọng giảm thương vong xuống mức thấp nhất...”

“Để ngừa vạn nhất, vẫn nên mang thêm nhiều người, Ngư Khánh Ân không phải hạng vô danh tiểu tốt, càng cần thận càng tốt...”

“Ừ”. Tiết tiên sinh gật đầu, vừa mới ngẩng lên, không khỏi giật người, “Tô Hoàng... Người sao thế...”

“Đưa tôi đi cùng”. Tô Hoàng không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng bên, hai má tái mét, môi mím thành một đường cong cứng ngắc, “Không phải nhân thủ không đủ sao? Tôi cũng là một chiến sĩ, khi có nhiệm vụ không phải tôi đi, cộng sự của tôi sẽ nghĩ thế nào?”

“Nhưng người...” Tiết tiên sinh đang muốn nói gì đó, Nam Cận chợt dè tay ông lại. “Để hần đi đi. Tô Hoàng nói không sai, hần... chính là một chiến sĩ”

Tiết tiên sinh nhìn Tô Hoàng thật sâu, nặng nề gật đầu, nói: “Được, nếu muốn đi, sẽ không cho phép mắc sai lầm!”

“Ngài yên tâm...” Tô Hoàng nâng hai mắt giá băng, “Tôi tuyệt đối sẽ không... liên lụy bất kì huynh đệ nào...”

“Tôi cũng đi”, Vô Cán đột nhiên chen vào, “Thêm một người thêm một phần sức, cũng ít một phần nguy hiểm. Hơn nữa tôi rất hiểu Ngư Khánh Ân người này, nhất định sẽ có ích”

Tiết tiên sinh lại quay qua nhìn thật sâu vào Vô Cán, trên khuôn mặt khô khan lại hiện lên nét cười, “Muốn đi thì cùng đi thôi, lão Ngư tặc lần này, nhất định trốn không thoát. Để không lộ tin tức ra bên ngoài, đêm nay chúng ta sẽ hành động, hai người trước tiên nghỉ ngơi, chuẩn bị sẵn sàng, giờ tỵ gặp nhau ở cửa đông”

“Rõ!” Tô Hoàng và Vô Cán đồng thanh đáp.

Nam Cận đứng đằng sau, đắm chiêu nhìn hai người kia, trên mặt lộ ra nét ưu thương ngập ngụa khó có thể tiêu tán.

Sau khi quyết định tham gia nhiệm vụ, Tô Hoàng nỗ lực phần chấn tinh thần, không chỉ ăn một chút gì đó, còn ngủ hai canh giờ. Ngũ dậu mới bắt đầu kiểm tra binh khí cùng y phục dạ hành.

Cửa phòng cọt két một tiếng, Nam Cận chậm rãi đi vào, trong tay cầm một gói vải nhỏ đặt qua bên, một bên yên lặng giúp Tô Hoàng chuẩn bị trước trận chiến, một bên tận lực dùng ngữ điệu bình thường nhất cần dặn hẩn một số chuyện.

Sau gần nửa canh giờ, tất cả mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, lúc này Nam Cận mới đi tới mép giường ngồi xuống, quan sát sắc mặt Tô Hoàng một chút, vẻ mặt buồn bã.

“Người không cần lo cho ta”, bên môi Tô Hoàng cong lên nét cười nhàn nhạt, “Ta biết mình đang làm gì”

Nam Cận buông rủ hàng mi tựa lông vũ, hai tay siết chặt bả vai Tô Hoàng, lại chậm chậm thả lỏng, gương gao hít vào, mỉm cười nói: “Nhìn người xem, ăn mặc phong phanh như thế, hiện tại dù sao cũng là đêm đông, coi như là ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng không thể...”

“Không sao, ta không lạnh”, Tô Hoàng lẩm bẩm, “Hiện tại bất luận thế nào, đều không cảm thấy lạnh...”

Nam Cận không tiếp lời, cởi túi vải mình mang đến, lấy ra một chiếc áo lót bông dày, run run mở ra trước mặt Tô Hoàng.

“Đây là cậu ấy làm... Người cũng biết, cậu ấy rất thông minh khéo léo, cái gì cũng đều tự làm...”

Tô Hoàng có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc áo lót bông này, mặc dù Nam Cận nói không rõ ràng, nhưng nhảy mắt hẩn đã hiểu, môi run run, mắt đã không nhịn được dâng lên một tầng lệ.

“Mặc vào đi, mặc nó, giống như có Tiểu Lục bảo hộ người, ta cũng có thể an tâm một chút...”

“Tiểu Lục...” Ngón tay Tô Hoàng khẽ mơn man đường biên chiếc áo bông, bên trong con người từng đợt từng đợt sóng trào lên, “Tiểu Lục... Người biết Tiểu Lục...”

“Đúng vậy, ta biết cậu ấy... Từ bé, bởi vì thúc thúc ký thác rất nhiều kỳ vọng vào ta, cho nên ngay cả mọi người ở Giang Bắc cũng rất ít gặp qua ta. Có một năm, ta bị bệnh nặng, vừa vặn khi đó Tiểu Lục đang chịu huấn luyện ở chỗ Tiết tiên sinh, để ta không khỏi quá cô đơn, thúc thúc phá lệ cho phép Tiểu Lục làm bạn với ta... Khoảng thời gian hai năm ấy, chúng ta ở bên nhau, cậu ấy thường nói về ca ca song sinh của mình, nói rất nhiều, cho nên lần đầu nhìn thấy người, đã nhận không được nghĩ, người này, nhất định là anh trai Tiểu Lục, hẩn có... thực sự giống như lời Tiểu Lục nói không...”

Tô Hoàng cảm thấy con mắt như tan ra, nước mắt nóng hổi trượt dài trên má, rơi lên mặt chiếc áo bông mềm mại.

“Mặc vào đi, Tiểu Lục nhất định cũng mong lúc này, người cảm thấy ấm áp một chút...” Nam Cận nhỏ giọng nói, chậm chậm trùm áo cho Tô Hoàng, giúp hẩn chỉnh sửa áo, cài khuya, rồi choàng y phục dạ hành màu đen ra bên ngoài.

Nhìn nhau không nói gì, thời gian tích tắc trôi đi, xa xa truyền đến tiếng trống canh, trong đêm tối tĩnh lặng, tiếng tiếng như xao vào lòng.

“Không còn sớm nữa, xuất phát thôi”. Vô Cán xuất hiện ở cửa, nhỏ giọng giục nói.

Nam Cận hơi xao động sóng mắt, thả hai tay, đứng dậy.

“Tô Hoàng, bảo trọng”

Tô Hoàng gật đầu, không trả lời, vươn tay cầm lấy song đao của mình, cùng Vô Cán bước ra khỏi cổng phủ.

Gió đêm mang theo hơi tuyết cảm cảm quất vào mặt, nhưng tâm đã đóng băng sẽ không cảm thấy rét lạnh. Con đường dài không một bóng người thoát nhìn thê lương cô tịch, trong tiếng gió miết qua y phục dạ hành, Tô Hoàng im lặng đi về trước, mặc dù Vô Cán liên tiếp ngoảnh lại nhìn hẩn, nhưng nhìn không ra nội tâm hẩn đang thực sự nghĩ gì.

Chú thích:

[1] tế phụ: đại thần phụ chính, giống như tể tướng.

(*) Ngoài lẽ chút nhé ^^ Trên thực tế, Nam Cực tinh chính là sao sigma octantis (Oct, Octantis), đôi khi còn được gọi là Polaris Australis, nằm trong mảng sao Trapezoidal, thuộc chòm sao Nam Cực (Octans). Là

một hằng tinh phát sáng rất mạnh. Nó lệch khỏi vị trí Nam Cực khoảng 1 độ. Tuy nhiên nó không có tác dụng dẫn đường như sao Bắc Cực vì mắt thường rất khó nhìn thấy được nó và muốn quan sát được đòi hỏi phải có điều kiện lý tưởng. Chú vậy để mọi người liên hệ thêm về ý nghĩa cái tên Nam Cực Tinh ^^

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Cửa đông. Giờ tỵ.

Ước chừng có khoảng ba mươi chiến sĩ đã tụ tập dưới chân thành. Có lẽ bởi vì đây là lần chiến đấu cuối cùng của Nam Cực Tinh, mọi người đều không che mặt, hai bên đập tay chào hỏi.

Sau khi Tiết tiên sinh đến, trước tiên giảng giải một lượt chi tiết hành động của kế hoạch, sau đó chia làm bốn đội, xuất phát theo hiệu lệnh của đội trưởng, chạy theo quan đạo ngoài cửa đông suốt một canh giờ, đến một tòa sơn miếu ở ngoại ô phía đông.

Theo tin báo, Ngự Khánh Ân lúc này, đương ẩn thân bên trong địa đạo bên dưới phật đường của sơn miếu này.

Trước khi phân công nhiệm vụ cụ thể, Tô Hoàng giành nói: “Để tôi xuống đầu tiên?”

Tiết tiên sinh liếc hẩn một cái, mặc kệ. “Trước theo kế hoạch xử lý bên ngoài, sau khi tra ra địa đạo ta sẽ xuống trước, ngoại trừ một tổ phụ trách cảnh giới bên ngoài, tất cả đều phải theo sát ta”

“Rõ!”

“Hành động thôi”

Hơn ba mươi chiến sĩ này đều là những cao thủ thực lực xuất sắc dày dạn kinh nghiệm, xử lý đám người canh gác bên ngoài sơn miếu gần như không gây ra bất cứ động tĩnh nào, chỉ có cỏ tranh buông dài trong gió, xào xạc lay động.

Những thân ảnh linh động vụt qua, rất nhanh chóng đã đến bên ngoài tường sơn miếu. Từ những phương hướng khác nhau quăng móc ba cạnh, vùng người nhảy lên đầu tường.

Tiết tiên sinh nhìn quét qua một vòng bên trong tường, sau đó trở ngón cái tay phải xuống ra hiệu, liền đó từ bên phải hẩn, hai người một tổ lượt lượt nhảy vào trong sân.

Ban đầu tất cả coi như thuận lợi, thế nhưng khi người của tổ thứ chín vừa chạm mũi chân xuống đất, chẳng biết giẫm phải cái gì, tiếng chuông đồng lạnh lóat cắt rạch trời đêm, cơ quan ám khí khởi động chỉ trong nháy mắt, bay đâm, tên nhọn cùng kiếm trúc từ các góc khác nhau hoặc lao thẳng tới hoặc bay xuyên qua như sét đánh, những người đã nhảy vào bên trong tường nhất thời trở thành mục tiêu tập kích, vội nhao nhao nhảy lên tránh né.

Tiết tiên sinh đứng trên đầu tường con người nháy mắt thu lại chỉ còn như đầu châm, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lẽo bất động. Sau khi quan sát gần như chỉ chớp lát, ông cao giọng nói: “Trung tâm cơ quan ở dưới mái hiên, chém đứt!”

Tô Hoàng trong thời gian ngắn nhất phản ứng thần tốc, quay người, một loạt kiếm trúc lao đến, thuận thế túm lấy chiến hữu gần nhất bên người bảo hộ dưới thân, tay phải vung đao xoay tít, đánh bay một cụm phi tiêu thép, sau đó xoay eo, nghiêng đón châm bắn như mưa trước mặt.

Lúc này đợt ám khí thứ hai đã bắn ra, càng thêm dày đặc. Vài người chiến sĩ tới hỗ trợ bị mũi nhọn bay xéo ngăn cản, không thể không nghiêng người lui về sau, nhưng Tô Hoàng vẫn diện vô biểu tình, song đao trong tay xoay tròn như bông tuyết, bước chân vẫn tiếp tục tiến lên, không hề để ý máu tươi ướt đầm vai, tay, chân các nơi.

“Tô Hoàng! Không cần cường công!” Tiết tiên sinh lớn tiếng quát, phi thân xuống.

Lúc này Tô Hoàng đã đến gần bên dưới mái hiên, nấp sau một cây cột điều chỉnh lại hô hấp một chút, vặn người nhảy lên. Cùng lúc đó, chỉ nghe mấy tiếng động lách cách rất nhỏ, ba mũi nhọn dài bằng ngón tay từ ba góc khác nhau bắn thẳng đến, tốc độ như lưu tinh, góc độ cũng rất hiểm hóc, lần một thất bại lại có thể quay ngược trở về, Tô Hoàng liên tiếp biến đổi vài loại thân pháp cũng chỉ khó khăn tránh né được hai mũi, phải nhảy lên cực nhanh mới tránh khỏi bị thương.

“Tô Hoàng! Lùi...” Tiếng hét ra lệnh của Tiết tiên sinh còn chưa ra khỏi miệng, Tô Hoàng đã không hề lùi mà tiến lên, sau hai lần lộn người, mũi nhọn thứ ba từ phía sau hất phóng tới, cắm sâu vào cánh tay trái, hất lại thuận thế nhảy lên cao, một đao chém đứt trực giữa của cơ quan bên dưới mái hiên.

Tiếng chuông đồng tắt ngóm.

Tiết tiên sinh đuổi kịp đến, vận chỉ như gió bứt kín vết thương Tô Hoàng, nhưng bất ngờ là, ông không lên tiếng trách mắng.

“Không sao chứ?” Vô Cán cũng đi tới bên cạnh, “Người cũng quá mạo hiểm”

“Ngư Khánh Ân đã bị kinh động, không nhanh chóng tấn công vào trong, chỉ sợ lão lại chuồn mất”. Tô Hoàng quệt mồ hôi lạnh trên trán, thản nhiên nói.

“Người bị thương nặng đều lưu lại, những người còn lại không cần quản sương phòng hai bên, trực tiếp xông vào phạt đường!” Tiết tiên sinh đứng thẳng, vừa gấp gấp hạ lệnh vừa nhanh chóng dẫn đầu xông vào trong.

Bóng người theo vào tới tấp, Tô Hoàng cũng lập tức đứng thẳng, gạt cánh tay Vô Cán đang đỡ mình ra, vọt vào theo.

Bên trong phạt đường hiển nhiên không có người, chỉ có ngọn đèn bên trước bàn thờ vẫn đang cháy lay lắt.

Kỹ thuật cơ quan của Tiết tiên sinh không chỉ ở Giang Bắc, mà ngay cả trong khắp thiên hạ cũng tuyệt đối có thể xếp trong năm người hàng đầu, ngay cả Vô Cán cũng phải mặc cảm trước ông, do đó chưa đến vài phút, ông đã tìm được vị trí cơ quan, một lần vận một lần đẩy, tượng Phật bằng đồng mạ vàng đột nhiên chậm chậm tách đôi, lộ ra một lối vào.

Tô Hoàng đang định nhảy vào trong, bị Tiết tiên sinh lôi về sau.

“Trước ném một bó đuốc vào trong!”

Lập tức có một bó đuốc được ném vào theo lời, bên trong địa đạo vang lên tiếng nổ ầm ầm, bụi trắng túa ra.

“Hắt nước!”

Từng bát từng bát nước múc từ lu đồng khuôn từ bên ngoài sân vào được dội vào trong, không lâu sau đã sạch bụi.

“Hai người một tổ, mỗi tổ duy trì khoảng cách ba thước, tiến vào chậm rãi!” Tiết tiên sinh hạ lệnh xong, khoát tay áo với Tô Hoàng, “Người theo ta!”

Vách tường lối vào địa đạo cũng không trơn nhẵn, đi xuống mấy mét, là một nền đất bằng phẳng, bậc thang quanh co xoáy tròn.

Bởi vì Tiết tiên sinh dẫn đầu, những cơ quan thiết lập trên bậc thang từng cái từng cái đều bị vô hiệu, nhưng tốc độ vì thế mà cũng bị ảnh hưởng, khi đến căn phòng vuông vẫn có thể chứa được mười người nơi bậc thang cuối cùng, bên trong đã không còn nữa cái bóng.

“Chén trà vẫn còn nóng, hẳn là chưa chạy được bao lâu”. Vô Cán vừa nói vừa cùng Tiết tiên sinh cẩn thận kiểm tra từng nơi từng chỗ bên trong.

Ước chừng sau khoảng thời gian một chung trà, tìm ra được lối đi mới.

Nhưng ngoài dự đoán là, có đến ba lối đi mới.

“Chia làm ba tổ đuổi theo?” Một chiến sĩ hỏi.

“Không...” Tiết tiên sinh chậm rãi lắc đầu, “Chia làm ba tổ, đuổi kịp chính là tìm chết...” Hần dậm chiêu kiểm tra mặt đường từng lối đi, sau cùng đập tay, “Đi lối bên phải!”

Mệnh lệnh đưa ra, không một ai dị nghị, các chiến sĩ căn cứ theo đội hình vốn có nhanh chóng tiến lên, chưa đầy thời gian một nén hương, đã đến tận cùng địa đạo.

Đẩy vách ngăn nơi cửa ra, là một mảnh rừng hoang đen thẫm, hoang vu vắng lặng, chỉ có tiếng cú kêu trong đêm thi thoảng truyền đến.

Dường như đã không còn biết đi đường nào, nhưng bên môi Tiết tiên sinh lại hiện lên nét cười.

Người quen thuộc ông đều biết, nụ cười này biểu thị ông đã tóm được cái đuôi hồ ly của kẻ mà ông đang truy lùng.

“Phía đông nam, đội hình cánh quạt, đuổi theo!”

Bởi vì đang ở vùng hoang vu trống trải, thị lực ban đêm của mọi người đều vô cùng tốt, tốc độ truy đuổi đặc biệt mau. Không bao lâu sau, đã có thể mơ hồ thấy được chông chát bóng người đen đặc phía trước.

Nhận ra truy binh đã đến gần, người đào vong chia làm hai nhóm, một nhóm số lượng rõ ràng nhiều hơn hẳn tiếp tục chạy về trước, nhóm nhỏ còn lại dừng bước, dự định ngăn cản.

Như đã biết từ đầu, nhóm tử sĩ Ngự Khánh Ân mang theo bên người lúc chạy trốn đều là những cao thủ võ công xuất sắc, đối mặt với các chiến sĩ Nam Cực Tinh tinh nhuệ nhất cũng không hề thua kém.

Chém giết hung ác triển khai ngay trên đồng hoang, huyết quang cùng đao ảnh đan xen, hơn hai mươi chiến sĩ đã triệt phá ngăn cản, tiếp tục tiến lên truy đuổi.

Sau vài lớp ngăn cản, nhân số đuổi theo ngày càng ít, có người thở hổn hển từ sau chạy tới, lớn giọng nói: “Tiết tiên sinh có lệnh, chậm lại, không được liều lĩnh!”

Mệnh lệnh vừa được truyền, mấy người dẫn đầu liền dừng bước, lập tức bị các tử sĩ bao vây, rơi vào trận đấu.

Tô Hoàng huy đao bức lui hai người trước mặt, ánh mắt đảo khắp xung quanh, bắt được thân ảnh cực kỳ quen thuộc.

Ngự Khánh Ân? Đã đuổi kịp lão?

Khoảnh khắc tâm niệm xoay chuyển, người đã nhảy vọt lên không trung, tấn công không chút thủ thế, khiến cho ngay cả các tử sĩ cũng không thể không lùi lại vài thước, lộ ra một kẽ hở.

“Tô Hoàng! Không được một người đuổi theo!” Một Nam Cực Tinh lớn tiếng hét lên, nhưng trong hai mắt đỏ rực của Tô Hoàng đã không còn bất luận gì khác, bước chân chạy lao về phía Ngự Khánh Ân không hề dừng lại.

Vượt qua một sườn núi nhỏ, tiếng chém giết đã ở phía sau. Thân ảnh Ngự Khánh Ân dần rõ rệt, so với lần gặp gần đây nhất đã càng xuống rất nhiều.

Lão nhân này từng thao túng triều chính hai mươi năm, nhìn bách tính thiên hạ như cá trong chậu, mà nay hoảng hốt bỏ chạy trong đêm, bất quá là giây phút tuyệt vọng mà thôi.

Ở sát mép rừng cây nơi thung lũng, Ngự Khánh Ân vội vã bỏ chạy lẫn trong bóng cây, hai gã tử sĩ cuối cùng bên người lão dừng lại, đối mặt Tô Hoàng.

Lúc này, ba người đều đã thương tích rã rời.

Chiến đấu cự ly gần nhảy mất bạo phát, hàn quang, sát khí, bức người mi mắt gió táp rét lạnh, một bên là con thú bị bức tới đường cùng dù mệt mỏi vẫn phải chiến đấu, mà bên kia từ sớm đã không biết tư vị đau đớn là thế nào.

Lưỡi đao chém ngập thân thể, nương theo thế ngã loạn choạng tiếp tục lao về trước, chặt đứt sợi dây sinh tử cuối cùng, máu tươi bắn tung tóe theo hình vòng cung, một gối khụy xuống đất, rút lưỡi đao trong tay, cổ tay đã mỏi nhừ.

Phía sau kinh phong tấp tới, xoay người, đứng dậy, đón đỡ.

Tiểu Địch hẳn cũng gặp phải tình cảnh chiến đấu như này? Lãnh khốc mà thảm liệt, không được phép sai sót một giây nào.

Hàn ý áp sát, con người nhanh chóng co lại. Chính là những người này phải không? Chính bọn chúng ngăn cản bước chân Tiểu Địch trở về bên mình, cho nên, không thể thất bại.

Thân thể đã tê dại, nhưng thần kinh lại hưng phấn dị thường, song đao xoay tít quẩn lấy binh khí đối phương, xoay người bỏ đao, rút đoản kiếm trong tay áo rời vỏ, đâm vào ***g ngực chưa kịp lùi về sau.

Không dừng lại thở, Tô Hoàng nhặt song đao trên mặt đất lên, đứng dậy, tiếp tục đuổi sâu vào rừng.

Không có kỹ thuật truy tung điêu luyện của Tiết tiên sinh, cẩn rằng tiến về trước, lựa chọn tựa như đánh bạc. Ánh trăng lại tràn ra, bóng lưng còng cộc lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt.

Ngư Khánh Ân dừng chân, quay lại, khuôn mặt âm âm u u, chỉ có con mắt còn lóe lên một vài tia sáng.

“Người một người đuổi đến đây ích gì? Người căn bản không phải đối thủ của ta”

Tô Hoàng lạnh lùng cười, song đao đan chéo trước ngực, “Thử xem”

Sau hai câu đó, không ai còn nói gì. Ngư Khánh Ân đối mặt với địch thủ trước đây lão chưa bao giờ để vào mắt, đề khởi chân khí toàn thân, quán nhập bàn tay.

Nếu đơn đả độc đấu, Ngư Khánh Ân không phải một kẻ đặc biệt nguy hiểm, so với Lệ Vĩ, so với Nam Cận trước đây, Tiết tiên sinh vân vân, lão hoàn toàn ở đẳng cấp dưới, nhưng lúc này Tô Hoàng đã bị thương nặng kiệt sức, rõ ràng lão có ưu thế hơn hẳn.

Tô Hoàng hiển nhiên cũng nhận ra điểm này, cho nên ngay từ đầu, đấu pháp của hắn hoàn toàn là liều mạng không quan tâm chính mình, chỉ cầu đả thương địch thủ không cầu tự bảo vệ mình.

Qua hai ba hiệp, một thanh đao đã tuột khỏi tay Tô Hoàng, đổi bằng đoản kiếm giấu trong tay áo, trên người cũng thêm vết thương mới, mà Ngư Khánh Ân chỉ bị đoản kiếm rạch một đường khá nông trước ngực.

“Thật lâu chưa từng tự mình động thủ giết người”, trên mặt Ngư Khánh Ân hiện lên nụ cười tàn nhẫn, “Đây là người tự chuốc lấy”

Tô Hoàng thở hào hển dùng đơn đao chống đỡ thân thể, bên môi tự nhiên cũng cong lên nét cười, “Ngư thiên tuế, người thua hẳn là ông...”

Vừa dứt lời, sắc mặt Ngư Khánh Ân quả nhiên biến đổi, tay phải co quắp giơ lên, dùng sức cào ngực mình.

“Lưỡi đoản kiếm này là Nam Cận cho tôi, từng được ngâm trong nước cỏ vũ linh. Vũ linh cộng với ‘lưu bộ’ trong cơ thể ông lần trước, tạo thành một loại độc mới, tên là ‘tổng khách’...”

Đối với câu giải thích này, tựa hồ Ngư Khánh Ân cũng chẳng còn dư sức mà nghe, sau khi ra sức cào toác vết thương, lão đã ôm đầu, bắt đầu lăn lộn, đứng lên rồi lại ngã xuống, miệng rên rĩ không ngừng, cuối cùng đâm đầu vào một gốc cây, bất tỉnh.

Tô Hoàng ổn định hô hấp, chậm rãi tiến lên, dừng lại phía trước lão nhân một thời không ai sánh bằng, hiện tại cuộn tròn rũ rượi không hề nhúc nhích.

Vừa cúi xuống, phía sau đột nhiên có tiếng động, ngay khi quay đầu, lưỡi đao đã thủ trước ngực.

“Người không sao chứ?” Vô Cán thở hổn hển chạy tới đây, tóc tai bù xù, trên trán còn có vết thương máu đã đóng vảy.

Tô Hoàng nhẹ thở phào, hai tay tự nhiên mà thả lỏng.

Nhưng ngay lúc mũi đao của hắn chúc xuống đất, Vô Cán khựng lại, sắc mặt trong nháy mắt lạnh băng, lãnh phong trong tay nổi lên, một đạo bạch quang bắn thẳng về trước, tốc độ cực nhanh, khiến Tô Hoàng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, lập tức bị đánh trúng ngực.

“Xin lỗi...” Vô Cán thì thầm, sắc mặt buồn bã, “Có điều, coi như giải thoát cho người...”

Tô Hoàng trừng mắt nhìn Vô Cán, bởi chấn động trước ngực mà miệng phun ra một búng máu, bước chân loạng choạng, màu sắc đỏ thẫm từ vết cắt chậm chậm loang lổ, cảm giác đau đớn trĩu trĩu nơi trái tim bắt đầu lan tràn.

Tuy không hiểu vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, nhưng khoảnh khắc thanh tỉnh cuối cùng khi thân thể ngã xuống mặt đất xanh cỏ, trong đầu Tô Hoàng chỉ hiện lên duy nhất ý niệm: “Tiểu Địch, chúng ta lại có thể ở bên nhau rồi...”

Xa xa vọng lại tiếng ồn, mấy bóng người lao nhanh tới, dẫn đầu chính là Tiết tiên sinh. Hắn chỉ nhìn quét qua hiện trường một lượt, sắc mặt xấu tới cực điểm, vội chạy thẳng tới bên người Tô Hoàng, ôm cơ thể mềm oặt của hắn lên gối tỉ mỉ kiểm tra.

Dưới ánh trăng mùa đông thâm đậm, mái tóc màu đen của Tô Hoàng buông rũ trên nhánh cỏ ẩm thấp, hai mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt như băng, nhưng thần tình lại vô cùng yên bình.

Lục tục có các chiến hữu khác chạy tới, nhìn thấy tình cảnh ấy, cũng không tự chủ mà ứa mắt.

Hai tay vội vã gấp gáp cấp cứu suốt hồi lâu, nhưng cuối cùng Tiết tiên sinh cũng đành mím môi, dừng lại động tác.

Vô Cán lấy tay ôm đầu gối trên mặt đất, lẩm bẩm: “Tôi đến sớm một bước thì tốt rồi... Nhưng lúc tôi chạy đến, đã thế này...” Mặc dù những lời thoát ra đều là giả dối, nhưng bi thương dâng lên trong đôi mắt đỏ bừng kia, cũng không thể nói là làm bộ.

Có người cúi xuống vỗ lưng Vô Cán nhỏ giọng an ủi nói: “Người cũng đừng tự trách nữa, hôm nay ai nấy đều thấy rõ, Tô Hoàng hẳn căn bản cũng không muốn sống nữa...”

“Đừng nói gì nữa”. Tiết tiên sinh mặt âm trầm ôm thi thể Tô Hoàng đứng dậy, “Dọn dẹp hiện trường, mang Ngự Khánh Ân... trở về đi...”

“Rõ!” Sau khi lĩnh mệnh, các chiến sĩ phân công xử lý xong người chết, trói Ngự Khánh Ân và thủ hạ còn sống của lão lại cùng một chỗ, rồi dời những đồng bạn bị thương, ngay trong đêm đen dang cánh dày đặc, quay bước trở về.

Trận chiến cuối cùng dưới cái tên Nam Cực Tinh, đã kết thúc như vậy.

Trận chiến đó, Nam Cực Tinh bị thương mười hai người, tử vong một người.

Ba ngày sau, Hủ vương thân tự chính thức cử hành đại điển đăng cơ. Nghĩa quân Giang Bắc được quyền hoạt động cùng phiên hiệu quân đội độc lập, tiếp tế cùng tuyển mộ do triều đình phụ trách.

Ngày kế, Ngự Khánh Ân được đưa ra tử hình công khai, người xem như mây.

Một tháng sau, chủ chính nội các điện Tân Nam Cận dưới sự bảo vệ của Tiết tiên sinh xuất kinh tuần tra, qua đêm tại huyện nha An châu phía tây kinh thành.

Thế nhưng vào lúc nửa đêm, thời khắc vạn籁俱寂 lại câu tịch, có ba thân ảnh khoác áo choàng, không để ai hay biết lặng lẽ ra khỏi nha phủ, men theo bên dưới mái hiên dân cư, đi tới bên ngoài nhà bán đồ ngọc lớn nhất huyện thành.

Gõ nhẹ một tiếng, cánh cửa viện mở ra từ bên trong, ba người lanh lẹ nghiêng người vào trong, đi thẳng vào phòng, mới bỏ mũ trùm, lộ ra khuôn mặt.

Người mở cửa cho họ lại đóng cửa phòng lại cẩn thận, lúc này mới xoay người. Người bên dưới ánh đèn dường như đang cực lực khống chế tình cảm của mình, ánh mắt ảm ướt run rẩy, chăm chú nhìn một trong ba người che mặt phía trước, tựa như không nỡ dời đường nhìn.

“Tô Hoàng, y đang nhìn ngươi đấy, sao ngươi cứ ngây ra đấy?” Nam Cận vừa cởi nút thắt áo choàng, vừa khẽ đẩy người bạn đồng hành đứng bên cạnh.

Thế nhưng hai người vẫn cứ ngây ngốc nhìn nhau, ánh mắt giao triền, phảng phất như đang chìm trong ảo mộng chập chờn, sợ hãi mình khẽ động, mộng liền tan vỡ.

“Đến cầm tay đi”, Nam Cận khe khẽ cười, “Ta đưa ngươi qua, không thể cứ nhìn các ngươi ngây người mãi được”. Nói rồi liền kéo tay Tô Hoàng, đưa tới trong tay người đứng bên cửa.

Mười ngón tay vừa đan vào nhau, hơi ấm từ lòng bàn tay lập tức lan tràn tứ chi, tình cảm kiềm chế bấy lâu trong nháy mắt ào ạt, thân thể bổ nhào về trước, nhào vào lòng y.

“Tiểu Dịch... Tiểu Dịch... Tiểu Dịch...” Một lần lại một lần gọi tên y, ngoại trừ nó không còn gọi được âm tiết nào khác, mặc dù đã biết y không việc gì từ nhiều ngày trước, nhưng tận tường nhìn thấy, chạm vào, lại là một loại cảm nhận khác.

So với Tô Hoàng, Mục Tiểu Dịch cũng kích động không kém, nhưng bởi vì không quá quen thuộc với Nam Cận và Tiết tiên sinh còn đang đứng cạnh, biểu hiện của y nội liễm hơn rất nhiều, chỉ biết khóa chặt lấy thân thể trong lòng, vuốt ve những sợi tóc của hắn.

Nhìn hai người trước mặt như muốn ôm vai kẻ má đến vĩnh viễn, trong mắt Nam Cận hiện lên một tia vui mừng, nhưng bởi vì thời gian không nhiều, hắn vẫn phải tiến lên vỗ vai Tô Hoàng, nhỏ giọng nói: “Hai người các ngươi sau này còn rất nhiều thời gian thân thiết, trước nghe ta nói rõ một số chuyện được chứ?”

Bị hắn nói vậy, khuôn mặt Tô Hoàng lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng buông tay, muốn đẩy thân thể trước mặt ra, lại bị Mục Tiểu Dịch vòng tay ôm lại, cũng đành thôi.

“Lúc ở kinh thành lắm người nhiều mắt, ta không có cơ hội giải thích cận kề cho ngươi”, Nam Cận cười cười, tìm một chiếc ghế ở bên cạnh ngồi xuống, “Có điều hắn ngươi cũng hiểu vì sao ta phải sắp xếp cho ngươi giả chết?”

Tô Hoàng gật đầu, “Bởi vì thân thể của Hủ vương, sợ ta bị người diệt khẩu...”

Nam Cận khe khẽ thở dài, “Kỳ thực ngươi cũng đừng trách Vô Cán, hắn ta bắt quá là làm việc hắn ta cho rằng mình phải làm”

“Ta hiểu. Có điều trước đây ta vẫn cho rằng hắn là người của Nam Cực Tinh...”

“Hắn đích thực là. Còn là một Điệp Tinh rất trung thành, chỉ có điều... hắn đối với... Hủ vương càng trung thành hơn mà thôi...”

Tô Hoàng và Mục Tiểu Dịch đều lộ ra vẻ mặt có phần mê mang.

“Phụ thân của Vô Cán là tâm phúc của tiên hoàng hậu, cũng là quân cờ bà sắp đặt cho con trai trước khi chết, lớn lên dưới sự giáo huấn của phụ thân, Vô Cán làm việc gì đều đặt lợi ích của Hủ vương làm trọng, bao gồm cả hành vi gia nhập Nam Cực Tinh cũng vậy. Vô Cán vẫn luôn cho rằng thân thể của Hủ vương là nhược điểm lớn nhất của y, càng ít người biết càng tốt. Đối với chuyện này, hắn áp dụng phương pháp tà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót. Hai người chúng ta quan hệ mật thiết như vậy, cho dù ta thực sự không nói gì cho người thì hắn cũng sẽ hoài nghi ta có nói, bất luận thế nào cũng sẽ hạ thủ với người... Người ở bên người ta một ngày, sẽ an toàn thêm một ngày, nhưng sau này ta sẽ ngày càng bận rộn, cẩn thận đến mấy cũng có lúc sơ suất, đề phòng vạn nhất, buộc phải ra hạ sách này...”

“Ngươi đừng nói vậy, ngươi đã phải hao tâm tổn trí vì hai người chúng ta”, Mục Tiểu Dịch nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đều có thể hiểu tâm ý của ngươi”

Nam Cận cười với Mục Tiểu Dịch, lại quay qua dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tô Hoàng, nhỏ giọng nói: “Có điều đã để ngươi chịu khổ. Ta biết hai người các ngươi ai cũng không chịu bỏ rơi người kia, nếu muốn thiết kế cho người giả chết, y cũng không được sống. Lúc đó Tiểu Dịch đang ở trong quân, sắp xếp rất thuận tiện, hơn nữa để y chết trước, có thể khiến sự việc càng thêm tự nhiên, do đó..., vốn định giấu ngươi đến tận khi ngươi ‘chết’, tránh cho ngươi khỏi thương tâm vô ích, không ngờ lại có chuyện Khang Dư ngoài ý muốn. Lúc đó ngươi chạy tới hỏi ta, Vô Cán luôn có ở bên, thực sự không cách nào nói cho ngươi hay sự thực, hại ngươi...”

“Nam Cận!” Tô Hoàng có chút mất hứng kêu lên, “Ngươi còn tự trách như vậy ta sẽ tức đấy! Rõ ràng ngươi chẳng làm sai gì, vì sao lại hà khắc với bản thân như vậy?”

“Hà khắc ư?” Nam Cận ưu thương cười lên, “Đó là vì ngươi quá bao dung thôi? Cũng không phải mỗi người từng bị ta thương tổn, đều có thể rộng lượng như vậy...”

Tô Hoàng cảm thấy đau xót trong lòng, cổ họng như có cái gì chẹn lại, Mục Tiểu Định vội vỗ ngực cho hắn, chuyển chủ đề nói:

“Đúng rồi, Vô Cán kia hẳn là một người cực kỳ thông minh, làm sao người khiến gã tin Tô Hoàng thực sự chết rồi?”

“Nói đến chuyện này, ta lại lừa Tô Hoàng một lần nữa”. Bên môi Nam Cận thoáng qua tiểu ý nhàn nhạt, “Tiểu Lục đích thực là bạn ta, nhưng chiếc áo lót đó không phải do cậu ấy làm. Nhìn bên ngoài nó chỉ là chiếc áo bông rất bình thường, nhưng trên thực tế bên trong có thêm một lớp keo mềm có ở đất Tề châu, vải lót dùng kim tuyến và tóc dệt thành, gần như đao thương không cách nào đâm thủng. Ta biết Vô Cán che giấu rất kỹ nhưng võ công sở trường nhất của hắn là phi đao, chỉ cần xuất thủ, chắc chắn sẽ công kích thẳng tim người, cho nên ở vị trí đó đã khâu một túi máu nho nhỏ, khi thân đao cắm vào, mặc dù không chọc thủng cơ thể mà bị keo mềm cản lại, nhưng đồng thời vẫn có máu tươi trào ra, giống như bị phi trúng. Mặt khác, phi đao của Vô Cán uy lực kinh người, dù không đoạt được mạng người, nhưng chắc chắn có thể đánh ngất người, lúc này Tiết tiên sinh sẽ vừa vận xuất hiện. Vô Cán không biết trên người người đã có phòng bị, lại rất tự tin vào phi đao của mình, tự nhiên sẽ cho là mình đã đắc thủ. Hơn nữa kỳ thực trong lòng hắn rất quý người, chỉ vì Hủ vương mới bắt buộc phải hạ thủ giết người, cho nên chung quy tránh không khỏi có chút thương tiếc, tin người đã chết rồi sẽ không cẩn thận kiểm tra lại thi thể người nữa, vì vậy kế hoạch này, thực hiện tuyệt không mạo hiểm, rất dễ thành công”

“Dễ chỗ nào chứ?” Tô Hoàng không tự chủ thốt lên, “Tính toán suy luận, phải không sai một li. Có điều phi đao của hắn quả là lợi hại, lúc đó vị trí bị hắn phi trúng đau muốn nứt tim, ta cũng nghĩ mình đã chết rồi, lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên mặt đất trong tầng hầm, câu đầu tiên Tiết tiên sinh nói với ta là Tiểu Định không chết, thật chẳng khác chi đang mộng”

“May mà đoạn kết của giấc mộng này còn tạm chấp nhận được”. Nam Cận ôn hòa nhìn cặp cộng sự tay trong tay trước mặt, “Có điều sau này các người phải mai danh ẩn tích, trải qua cuộc sống của người thường”

Tô Hoàng nâng mắt nhìn sang Mục Tiểu Định ở bên, giấy lát đó ánh mắt hai người vẫn vút, cùng nhìn nhau cười.

Đối với chiến sĩ Nam Cực Tinh luôn sống trong chiến đấu cùng máu tanh mà nói, cuộc sống của người thường, chính là cực hạn của hạnh phúc.

“Nhưng...” Tô Hoàng thu hồi đường nhìn trở về trên người Nam Cận, có chút lo lắng nói, “Có chuyện ta không an tâm... Nếu hắn đã vì bí mật của Hủ vương mà diệt khẩu ta, vậy người ...”

“Ta và người không giống nhau”, Nam Cận trấn an cười lên một chút với Tô Hoàng.

“Không giống? Không giống chỗ nào?”

Mục Tiểu Định ôm vai Tô Hoàng, nói với Nam Cận: “Ta có thể hiểu một chút ý của người, Hủ vương... À, hẳn giờ phải gọi là hoàng đế bệ hạ... Ý biết hiện tại lợi ích của Giang Bắc và triều đình đã gắn kết chặt chẽ với nhau, chỉ cần người không phản bội Giang Bắc, vậy cũng sẽ không gây bất lợi cho y, cho nên không cần lo lắng người sẽ dùng bí mật đó làm gì. Mà Vô Cán và người là cộng sự ở kinh thành lâu như vậy, ít nhiều cũng đủ lý giải mà tín nhiệm người. Nhưng Tô Hoàng thì khác, thứ nhất hoàng đế và Vô Cán không có lý do để tin tưởng hắn, thứ hai hẳn là con trai của Tô lão tướng quân luôn trung thành với hoàng thất, cũng thường lui tới quan hệ với những người khác trong hoàng tộc, thấy thế nào cũng là phải diệt khẩu mới có thể an tâm”

Nam Cận trong mắt hơi lộ ra ý tán thành, ôn nhu nói: “Đại khái chính là như vậy, cho nên Tiểu Hoàng, người cần bản không cần lo lắng cho ta, ta nếu đã lưu lại trung tâm vòng xoáy, tự nhiên có biện pháp bảo hộ chính mình”

Tô Hoàng cắn môi, nắm lấy một bàn tay của Nam Cận, nghiêm túc nói: “Ta biết người là người thông minh nhất khôn khéo nhất, nhưng gần vua như gần cọp, tính tình người lại tàn trách như vậy, nhất định sẽ sống những ngày lao tâm lại lao lực, nếu có cơ hội, hãy cứ rời đi... Người giống như người, càng phải hạnh phúc hơn bất cứ kẻ nào mới phải...”

“... Hạnh phúc với ta mà nói hẳn là quá xa xỉ...” Nam Cận thì thầm cảm thán, ngơ ngẩn quay đầu nhìn về

phía bầu trời đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ, bên trong đôi mắt đồng dạng sâu thẳm lại ánh lên gợn sóng xao xác, chẳng biết khi hẩn niệm hai chữ ấy, con mắt đến cùng là nhìn về phương nào, trong lòng tốt cùng là nhớ về người nào.

“Chẳng lẽ không nên sao? Nam Cận, rốt cuộc ngươi còn muốn thiệt thòi chính mình đến bao giờ?”

“Thiệt thòi?” Nam Cận có phần xúc động cứ nhắc đi nhắc lại hai chữ này, bên môi hiện lên nét cười tự giễu, “Cho dù có thiệt thòi, người thiệt thòi, hẳn là không phải ta. Cái khác tạm thời không nói, chỉ nói tới các chiến sĩ vì nghĩa không chùn bước, cùng với kẻ lên kế hoạch để họ bước lên tử lộ như ta, rốt cuộc là ai trả giá lớn hơn, là ai... mới xứng đáng hưởng hạnh phúc đây?”

Nghe những lời đó, trong lòng Tô Hoàng như có bàn ủi nóng đỏ sượt qua, vừa tê buốt vừa đau xé, lại không biết phải phản bác thế nào, chỉ có thể siết gắt gao bàn tay lạnh lẽo kia, cuống cuồng ra sức lắc đầu.

Tiết tiên sinh vẫn luôn canh giữ bên cửa im lặng không nói đi tới, chạm vai Nam Cận, “Ra ngoài đủ lâu rồi, trở về thôi...”

“Phải đi rồi?!” Tô Hoàng kinh ngạc, “Ta còn rất nhiều chuyện chưa nói với ngươi mà!”

“Không cần nói nữa, ta đều hiểu”. Nam Cận mỉm cười nhu hòa, chậm rãi đứng dậy, “Ta nhất định sẽ hảo hảo bảo trọng chính mình. Ngươi phải tin tưởng ta, trước khi đi đến cùng, Giang Bắc Tân Nam Cận tuyệt đối sẽ không ngã xuống...”

Tô Hoàng chỉ cảm thấy đầu mũi cay cay, lại cảm thấy chắc chắn có thể rơi lệ, vội nhịn xuống, cố gắng toát ra một nụ cười, miễn cưỡng giữ nó trên khuôn mặt.

“Ta sẽ chiếu cố hai vị lão tướng quân bên kia, có điều tạm thời chưa thể thông báo tin tức thực sự về các ngươi cho bọn họ, nhần nại qua một đoạn thời gian, chờ sự tình dịu đi một chút, ta sẽ sắp đặt lại”. Nam Cận dừng chân trước cửa, nói thêm hai câu, quay lại nhìn Mục Tiểu Dịch, khẽ giọng nói, “Ta lại thay Tiểu Lục nói một câu, Tô Hoàng nhờ ngươi...”

Mục Tiểu Dịch nhìn sâu vào mắt Nam Cận, nghiêm túc gật đầu, chỉ nói ngắn gọn hai chữ: “Yên tâm”

Tiết tiên sinh ở bên mở áo choàng trong tay, bao lấy thân thể đơn bạc của Nam Cận, hai người không nói thêm bất cứ câu nào, chỉ nhẹ phát tay, tựa như làn khói mỏng manh tiêu thất trong màn đêm mờ mịt.

Dõi theo hai người rời đi, mãi cho đến khi trong tầm mắt đã chẳng còn gì, Tô Hoàng vẫn đứng im lặng trong gió, dường như không đành lòng quay người, một mình trở lại căn phòng ẩm ướt.

Phía sau có thân thể rắn chắc dựa sát vào, hai tay vòng quẩn bên hông, hơi thở quẩn quanh bên tai, chân thực như vậy, nhượng người an tâm như vậy.

Quay người lại, đối mặt đôi mắt sáng lấp lánh của y, nắm chặt hơi ẩm rờ rờ trong lòng bàn tay, đời này kiếp này sẽ không bao giờ để mất.

Trải qua vô số đau khổ, giờ khắc này trân quý như vậy, hạnh phúc như vậy, hạnh phúc đến mức cảm giác như có tội, hạnh phúc đến mức khi nghĩ về người bằng hữu số phận quay cuồng trong vòng xoáy ấy, ngực đau buốt không nguôi ngoai.

“Hắn sau này, sẽ ra sao?” Nhịn không được phải thì thảo hỏi, hỏi chính mình, hỏi Tiểu Dịch, cũng là hỏi trời xanh.

“Thiên hạ thái bình cũng không phải lý tưởng của một người bình thường, một khi đã lựa chọn mục tiêu đó, đương nhiên phải trả đại giá”. Mục Tiểu Dịch dịu dàng xoa đầu người trong lòng, thấp giọng thở dài.

“Đại giá...” Tô Hoàng ngửa lên nhìn bầu trời đêm, nhìn ánh sao le lói nơi nao, “Đại giá của Nam Cận là gì?”

Cô độc, thương tổn, hay là ký ức đêm sâu tĩnh mịch cũng không thể hồi tưởng?

“Bất kể là cái gì, đều là lựa chọn của hắn”. Mục Tiểu Dịch nâng mặt Tô Hoàng lên, ngón tay khe khẽ ve vuốt hàng mày chau, trong mắt ngập tràn trân ái cùng thỏa mãn, “Nhân sinh có rất nhiều thứ không thể mất đi, mong muốn bảo vệ, cho nên không thể không mất đi một thứ khác, buông bỏ một thứ khác. Nam Cận cũng như vậy, chỉ là thứ hắn gánh trên vai, so với người thường càng nhiều càng nặng...”

Tô Hoàng nhắm mắt lại, tựa đầu lên ***g ngực ấm áp trước mặt, im lặng không nói.

Ba ngày sau, hai lữ nhân hành trang bình thường cưỡi ngựa rời khỏi huyện thành An châu, cùng tiến về phương bắc. Khởi hành từ kinh thành, khi đi qua đại đạo liên thông nam bắc ngoại ô kinh thành, bọn họ cố ý leo lên ngọn núi cao nhất ở vùng phụ cận, xa xa về phía nam là kinh sư.

Nơi ấy khói ráng mênh mang, chỉ thấy đường nét mờ mờ của tòa thành, như ẩn chìm như huyền hoặc.

Đó là nơi từng dâng hiến thanh xuân và nhiệt huyết, cũng là nơi tạm thời không thể trở lại.

Nhưng niềm tin trong lòng không tàn lụi, nhiệt tình con tim không lạnh giá, cho nên bất luận kết cục ra sao, cuối cùng vẫn có thể thản nhiên ngạo du thiên nhai, không oán, cũng không hối.

“Đi thôi?”

“Đi...”

Mười ngón giao nhau, nhìn nhau mỉm cười. Năm được, là một chút bình thường nhất, cũng là hạnh phúc khó tìm nhất.

Hai con tuấn mã tung vó lao đi, thân ảnh trên ngựa mạnh mẽ y nhiên.

Mà đằng sau bọn họ, thiên hạ phong vân vẫn chuyển, ba đào chưa lặng, đối với những người chẳng thể nắm giữ bình thường trong tay, vẫn còn chưa biết bao giờ, mới có thể hạ màn.

– Hạ bộ hoàn –

30. Chương 30

CHƯƠNG 30: PHIÊN NGOẠI 1 – TIỂU LỤC

Tuyết buổi sớm bay phát phơ, mê mê mông mông.

Gian nhà vốn ẩn thân bên trong bụi cây gieo trồng lộn xộn tựa như một loại trận pháp, hôm nay được bao bọc thêm một tầng tuyết mỏng mảnh, nhìn vào càng thêm hư huyền, khiến người ta phải hoài nghi là thật hay là ảo.

Bên ngoài hơi nước ẩm ướt dày đặc, nhiệt độ cực thấp, thế nhưng thiếu niên nằm trên giường gỗ bên cửa sổ bất chấp cơn sốt trong người chưa lui, vẫn ra sức nhướn người đẩy cửa sổ, vừa nhìn quanh vừa lẩm bẩm “Thơm quá à...”

Len lỏi qua khe cửa sổ, là mùi hương hoa mai, quấn quanh chớp mũi, nhẹ hít vào, tâm như được thanh tẩy, khiến người không tự chủ mà đi tìm nơi phát ra mùi hương ấy.

Có lẽ tuyết rơi chưa được bao lâu, trên mặt đất ngoài cửa sổ chỉ tích một lớp rất mỏng, còn loang lổ chút sắc nâu vàng, nhưng thiếu niên dỗi mắt tìm kiếm một lúc lâu vẫn chẳng thấy bóng một cây mai nào, ở trong gió lạnh cơ thể có phần không chịu nổi, rụt cổ lại giấu sâu bên trong vạt áo bông, vươn tay ra định đóng cửa sổ.

Đúng lúc đó, một thân ảnh màu tro nhạt chậm chậm lướt qua khóe mắt hắn, nháy mắt thu hút chú ý của hắn.

Đây là nơi chốn cực kỳ vắng lặng tĩnh mịch, vốn có rất ít người đến, kể từ khi hắn đến ở đây, liền cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ thi thoảng bắt gặp một vài vết tích của mấy chú thỏ rừng và nai con lạnh lẽo, cho nên thiếu niên bất chợt mỉm cười ngừng động tác đóng cửa sổ, hiểu kỳ ngừng mắt nhìn.

Đó là một nam hài tử gầy gò mặc áo bông màu xám, xem chừng mới mười sáu mười bảy tuổi, đang khom người nháp nhô trong tuyết, dường như đang tìm gì đó, đi được một bước, lại giậm chân một cái, biểu tình trên mặt càng lúc càng chán nản.

Không quá lâu sau, nam hài tử đã bước đến bên dưới cửa sổ, vừa ngẩng đầu, đối diện với con mắt lúng liếng ý cười của thiếu niên bên trong cửa sổ, lập tức bị dọa cho sợ. “Người đang tìm gì vậy?” Thiếu niên hỏi.

Nam hài tử gãi đầu, nghi hoặc quan sát một chút người trước mặt, được hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ở đây làm gì có người ở, người là ai?”

“Sao người biết ở đây không có người ở? Người thường tới đây à?”

“Đương nhiên, ta rành cả ngọn núi này. Mặc dù mấy tháng nay không tới gian nhà này, nhưng đâu nghe sự phụ bảo có người dọn đến...” Nam hài tử nghiêng đầu, lại ghé sát vào một chút, “Người đến đây ở từ bao giờ?”

Thiếu niên khẽ cười, xòe rộng những ngón tay đã đông lạnh tới cứng ngắt, “Ta vẫn luôn ở đây mà... Có điều ta cũng thấy rất kì quái, trước đây rõ ràng người đâu có thấy được ta, sao hôm nay lại thấy? Theo lý mà nói, con người bình thường, hẳn là không thể thấy được ta...”

“...”

Nam hài tử lại bị dọa cho giật thót lần thứ hai, bất giác lui về sau một bước: “Người... Người có ý gì? Chẳng nhẽ người... Người không phải...?”

“Ta sẽ không hại người”, thiếu niên cười xẹt qua một tia đùa bỡn, “Người không cần phải sợ...”

Nam hài tử lại lần nữa quan sát cẩn thận gương mặt thanh tú cùng đường nét nhu hòa của hắn, hơi thả lỏng biểu tình cứng ngắt, “Nhìn đáng vẻ của người, hẳn là sẽ không hại người... Vậy rốt cuộc người là gì? Quỷ à?”

Thiếu niên nhếch cười, hít vào ngực luồng khí trong trẻo lành lạnh lẫn quất hương hoa mai, nói: “Không, ta không phải quỷ, ta chỉ là một yêu tinh hoa mai thôi”

“Yêu tinh hoa mai? Yêu tinh cây mai?” Nam hài tử hưng phấn mở to hai mắt, vươn ngón tay chỉ, “Chỗ ngọt bên kia có một khóm mai a!”

“Chỗ ngọt bên kia?” Con người thiếu niên dõi theo hướng như lời nói, “Người nói rất đúng, đó chính là bản thể của ta”

Nam hài tử chớp mắt không ngừng, đột nhiên nhào đến, “Thảo nào mùi hương ở đây đậm như thế, ngay cả trên người người cũng thơm ngào ngạt. Nhưng mà ta thấy sắc mặt người không được tốt lắm, giống như bị bệnh...”

“Sắc mặt không tốt...” Thiếu niên vỗ má mình, “À, đó là vì ta lạnh”

“Lạnh? Yêu tinh hoa mai cũng sợ lạnh?”

Về mặt thiếu niên đột nhiên trở nên thành thực, nói: “Ai cũng cho rằng hoa mai khinh sương ngạo tuyết, khí khái hiên ngang, nhưng kỳ thực nó cũng chỉ như những loài hoa khác thôi, cũng sợ lạnh... Chỉ có điều, nó biết kiềm chế”

Nam hài tử cái hiểu cái không à một tiếng, nắm lấy bàn tay lạnh băng băng đặt trên bệ cửa sổ của thiếu niên, ủ ấp trong lòng bàn tay mình, “Người chỉ có một mình thôi à?”

“Ừ”. Thiếu niên nghiêng đầu. Lúc này đích thực chỉ có một, chắc lát nữa thúc thúc sẽ trở về.

“Người đã là yêu tinh hoa mai, vậy người có pháp lực không?” Nam hài tử hiếu kỳ hỏi.

Thiếu niên mím môi, gật đầu nói: “Một chút”

“Có... có thể xem một chút không?” Con mắt nam hài lại mở thật to.

Thiếu niên lộ vẻ có chút khó xử.

“Không được à? Không được thì thôi, người đừng để ý”

“Có lẽ có thể thử xem”, bên môi thiếu niên thoáng nét cười nhận nhậ, “Mới nãy người đang tìm gì?”

“À, tìm tẩu hút thuốc cho sư phụ ta, mấy hôm trước ta mang ra đây đập hạch đào ăn, không biết đánh rơi ở đâu, tìm mãi chẳng được”

“Tẩu hút thuốc trông thế nào?”

“Ừm... gỗ sồi, miệng nhồi thuốc rất lớn, thất sợi nhưng màu xanh đậm, đập hạch đào rất thích...”

Thiếu niên nhắm mắt lại, lát sau chậm rãi mở ra, nói: “Người không cần tìm nữa, sư phụ người đã nhặt lại cái tẩu hút thuốc rồi, nó đang ở trong tay ông ấy”

“Thật hả?” Nam hài tử há mồm tròn vo, “Sao người biết?”

“Pháp lực thôi. Nếu không tin, giờ người đi hỏi sư phụ người mà xem”

“Thật là, thế mà sư phụ cũng không chịu nói cho ta, hại ta tìm bao ngày”. Nam hài tử gãi đầu, ngửa mặt nhìn sắc trời, “Không còn sớm nữa, ta cũng phải đi thôi, hôm khác quay lại thăm người”

“Được”. Nụ cười của thiếu niên vẫn dịu dàng điềm đạm như vậy, “Đúng rồi, còn chưa hỏi tên người là gì?”

“Ta là Tô Diễm, người cứ gọi ta là Tiểu Lục. Người thì sao? Người tên gì?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Không có tên à”, nam hài tử vẻ thương cảm, “Ta đây đặt cho người một cái tên, ta là Tiểu Lục, vậy người tên là Tiểu Thất nhé”

Thiếu niên không nhịn được bật cười, “Không được đâu Tiểu Lục, ta là yêu tinh hoa mai trăm năm, lớn hơn người bao tuổi, muốn gọi cũng phải gọi là Tiểu Ngũ chứ?”

“Tiểu Ngũ không được, ta có một anh trai song sinh, hần mới gọi là Tiểu Ngũ, hần rất tốt, về sau có cơ hội sẽ giới thiệu cho người biết... Như vậy đi, ta có thể trông thấy người cũng coi như có duyên, ta gọi người là Tiểu Duyên nhé”

Đôi mắt thiếu niên sáng lên lấp lánh, cười gật đầu.

“Ta đi đây, người một mình phải cẩn thận đấy”. Tiểu Lục hưng chí vẫy tay chào, xoay người chạy huỳnh huyếch đi mất.

Thiếu niên chậm rãi vươn tay đóng cửa sổ, nằm trở lại lên giường, kéo chăn trùm kín tận vai. Có lẽ ở trong không khí lạnh lâu quá, thân thể hơi cứng đờ, nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu tăng cao. Ai, mùa đông ngã bệnh thật là phiền phức, lúc tốt lúc xấu, rất khó để khỏi hẳn.

Nằm được chừng nửa canh giờ, cánh cửa vang lên tiếng cọt két, có tiếng bước chân nhanh nhẹn truyền đến, dần lại gần.

Thiếu niên hơi nhồm nứa người lên, xoay về phía cửa.

Mặc dù chỉ nghe ra tiếng bước chân của một người, nhưng vào phòng có hai người, người đi trước một thân thanh sam, dáng người cao ráo, dung mạo thanh dật, bởi đã cập trung niên, mi mục càng đượm nét ung dung bình tĩnh, trong ôn nhuận lại ẩn chứa thần thái xán lạn, khiến cho diện mục người đi sau ông ta càng thêm bình thường.

“Thúc thúc, Tiết tiên sinh, hai người đã trở về?” Thiếu niên mỉm cười bắt chuyện.

“Cận Nhi, hôm nay thấy thế nào?” Người mặc thanh sam áp mu bàn tay lên trán thiếu niên xem nhiệt độ, nhú mày, “Sao lại nóng hơn thế này? Ngực có khó chịu không?”

Thiếu niên lắc đầu, có lẽ là chợt nghĩ đến nam hài tử kia, nhin không được nhếch khóe môi cười.

“Nam Cận hôm nay hình như đặc biệt vui vẻ?” Tiết tiên sinh nhướn mày, “Người một mình ở trong phòng, có chuyện gì hay hả?”

“Cháu quen được một người rất dễ thương”, Nam Cận mỉm cười nhu hòa, ánh mắt liếc về phía chiếc tẩu hút thuốc bằng gỗ trong tay Tiết tiên sinh, “Còn nhớ mấy hôm trước tiên sinh có nói, không biết đệ tử của tiên sinh lấy tẩu hút thuốc của tiên sinh mang đi đâu làm gì, còn làm rơi trong sân tiên sinh nhặt được...”

Tiết tiên sinh hồ nghi nhìn hần, “Sao tự dưng nói chuyện này?”

“Bởi vì cháu biết cậu ta lấy đi làm gì. Nhìn kỹ xem, chất gỗ sồi rất cứng, miệng nhồi thuốc lại lớn như vậy, đập hạch đào rất thích hợp đó”

“Đập hạch đào?” Tiết tiên sinh kinh ngạc, bất chợt hiểu ra, “Người gặp Tiểu Lục?”

“Vâng”, Nam Cận gật đầu cười nói, “Còn nói chuyện một lúc nữa. Cậu ta thực sự rất dễ thương...”

Người mặc thanh sam tập trung bắt mạch cho Nam Cận lúc này buông lỏng ngón tay, yêu thương vuốt trán cháu trai, ôn nhu nói: “Cận Nhi, mặc dù Tiểu Lục là người của Giang Bắc, nhưng không phải thúc thúc nói với cháu rồi sao, phải tận lực không để cho ai biết cháu”

Nụ cười bên môi Nam Cận phai nhạt dần, chậm chạp cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu biết... Cho nên cháu không nói với cậu ấy cháu là ai...”

Ngón tay ve vuốt trên trán dừng lại, chậm rãi buông xuống, trong giọng nói trầm thấp xen lẫn chút áy náy: “Cận Nhi, thúc thúc cũng biết cháu rất cô đơn, nhưng...”

“Cháu hiểu, thực sự hiểu”, Nam Cận ngẩng đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh thập phần bình tĩnh, “Cháu là cháu trai của Giang Bắc Tân Khởi Chi, cháu biết cháu có trách nhiệm trên vai. Cho nên thúc thúc, chú yên tâm, cháu sẽ không làm người thất vọng...”

Tân Khởi Chi vỗ nhẹ mu bàn tay thiếu niên, nhìn hần mỉm cười khích lệ, nhưng mi mắt buông rủ, lại bắt đầu do dự mê man. Lúc này Tiết tiên sinh vẫn lặng lẽ đứng một bên đi đến, dùng âm điệu khô khan nói: “Để Tiểu Lục nhìn thấy người, là ta suy xét không chu toàn. Hải tử kia vẫn thích chạy lung tung, ta cũng không nghiêm khắc quản thúc nó, có điều nếu đã biết nơi Nam Cận ở, ta đi dặn nó từ nay về sau không được tới căn nhà này nữa là được”

“Cái này thì không cần”, Tân Khởi Chi chậm rãi đứng dậy, “Mọi người đều tò mò, người càng không cho nó tới, nó càng muốn tới, huống hồ nó cũng đã gặp Cận Nhi, đến một lần với đến mười lần, cũng không có gì khác”

Bởi vì phương pháp nhất quán của Tân Khởi Chi là hết sức không để ai bắt gặp Nam Cận, cho nên phản ứng lần này của ông có phần ngoài dự đoán của Tiết tiên sinh, nhưng thói quen phục tùng, Tiết tiên sinh cũng không nói thêm gì, chỉ là đuôi mày hơi giật giật, đáp qua loa một chữ “Vâng”.

“Hôm nay dường như lạnh hơn hôm qua, ta điều chỉnh lại đơn thuốc của Cận Nhi một chút, sớm khỏe mới là quan trọng nhất”. Tân Khởi Chi hơi cúi xuống, gấp lại góc chăn cho cháu trai, ôn nhu nói, “Cháu nghỉ đi, lát nữa uống thuốc sẽ gọi cháu”

Nam Cận “vâng” một tiếng, rất nghe lời nhắm hai mắt lại. Tân Khởi Chi lại nhẹ nhàng sờ trán hần, lúc này mới đứng thẳng dậy, cùng Tiết tiên sinh mở cửa ra ngoài.

“Thúc thúc...” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gọi khe khẽ.

Ngóanh lại, mỉm cười, “Gì vậy?”

“Cảm ơn chú...”

Tân Khởi Chi không đáp lời, nhẹ nhàng đóng cửa phía sau, thở dài một tiếng chẳng thể nghe ra.

Đứa trẻ này, thực sự quá cô đơn...

Có sự ngầm đồng ý của thúc thúc, Nam Cận biết nam hài tên là Tiểu Lục kia nhất định sẽ lại xuất hiện trước mặt mình lần nữa, nhưng không ngờ lại được gặp lại cậu ta nhanh như vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, ngày vừa mới lên, chỉ mơ màng nghe thúc thúc rời đi, đi xử lý những công việc lớn nhỏ tưởng chừng như vĩnh viễn không bao giờ xử lý hết được của Giang Bắc, không bao lâu sau có tiếng gõ cửa sổ, còn có tiếng gọi rất khẽ, “Tiểu Duyên, Tiểu Duyên?”

Ngồi dậy, choàng áo bông qua vai, đẩy cửa sổ.

“Tiểu Duyên, pháp lực của ngươi thực chuẩn!” Tiểu Lục vừa nhìn thấy hắn, liền vui sướng kêu lên, “Tẩu hút thuốc kia đúng là đã được sư phụ nhật về, thế mà ông ấy cố tình không để ta nhìn được, tối hôm qua ta hỏi ông ấy, ông ấy còn gở ta hai cái”

“Thế à? Bị sư phụ gở...” Nam Cận cười khinh khích, “Bên ngoài lạnh lẽo, có muốn vào đây ngồi không?”

“Hiện tại không vội, chờ ta làm xong việc sẽ vào”

“Làm việc? Ngươi phải làm gì?”

Tiểu Lục nhếch môi cười vui vẻ, nghiêng người, chỉ về sau.

“Ngươi cầm một búi lớn dây thừng như vậy làm gì?”

“Không phải hôm qua ngươi nói lạnh sao? Ta lấy dây thừng quấn quanh cành cây mai... cũng chính là bản thể của ngươi, như vậy có thể ấm hơn một chút không?” Tiểu Lục cao hứng nói xong, trong lúc Nam Cận ngây người, đã xách dây thừng chạy mất.

Từ cửa sổ nơi này, cho dù có nhòai người ra, cũng không thể nhìn thấy khóm mai ở góc ngoặt kia, chỉ có thể nghe thấy tiếng nam hài tử quấn dây thừng thoăn thoắt, thỉnh thoảng, còn có thể nghe ra hai câu hát ngân nga.

Không khí giữa đông rét lạnh, nhưng Nam Cận không đóng cửa sổ, trái lại còn tựa đầu lên bệ cửa sổ, chăm chú lắng nghe tiếng động từ góc khuất đằng kia.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tiểu Lục lại chạy về, hào hển thở ra những luồng hơi trắng xóa, mặt hồng hồng, không biết là bởi vừa mới vận động, hay là bởi đông lạnh.

“Ngươi có thấy ấm lên chút nào không?” Nam hài tử dùng ánh mắt tràn trề hi vọng nhìn thiếu niên bên trong.

“Ừ”. Viên môi Nam Cận cong lên, gật đầu, “Rất ấm”

“Chờ tới mùa xuân, ngươi cảm thấy nóng, ta sẽ cưới cho ngươi”

“Được”. Nam Cận vẫy tay với cậu, “Vào phòng đi”

Tiểu Lục vui vẻ nhận lời, trực tiếp bò vào theo đường cửa sổ, xoay người nhảy đến giữa phòng, nhìn xung quanh một chút.

“Những vật dụng này, còn lò sưởi này nữa, những người khác đều không nhìn thấy à?”

“Đúng vậy”

“Sư phụ ta cũng không nhìn thấy. Hôm qua ta hỏi ông ấy rồi, ta hỏi ông ấy mỗi ngày đều đi qua chỗ gian nhà này, có nhìn thấy người ở bên trong không, ông ấy nói là gian nhà trống, làm gì có người..., là người không cho ông ấy nhìn thấy à?”

“Không, người nào có thể nhìn thấy ta, người nào không nhìn thấy, chuyện này không do ta quyết định”. Nam Cận về mặt xa xăm, lại kéo chăn bông trùm kín vai.

Tiểu Lục ngơ ngẩn nhìn hắn, nụ cười trên môi không tự chủ phai nhạt dần, chậm rãi đi tới bên giường Nam Cận, ngồi chồm hổm xuống, nắm tay hắn, “Tiểu Duyên, ngươi đừng thương tâm, nếu hiện tại ta có thể nhìn thấy ngươi, vậy ta có thể chơi cùng ngươi... Chỉ có điều, ta đang được huấn luyện, có thể không phải ngày nào cũng đến được, nhưng lúc nào rảnh nhất định ta sẽ tới, còn có thể mang theo nhiều thứ hay ho cho ngươi nữa, sẽ dạy ngươi chơi, rất nhiều thứ đều là tự tay ta làm đấy... Đúng rồi, ngươi cứ nằm trên giường suốt, có phải là không đi được? Ta làm cho ngươi một cái xe lăn nhé...”

“Không, không cần”, Nam Cận vội nói, “Ta có thể đi, trời ấm lên là có thể đi được. Có điều ta không được rời khỏi gian nhà này quá xa”

“Cái này ta hiểu, bản thể của ngươi ở chỗ này mà. Có điều trước sau gian nhà này đều là đất dốc trống trải, đến mùa xuân, ta làm điều cho ngươi thả!”

Bị tâm tình vui vẻ của Tiểu Lục lây nhiễm, Nam Cận cũng bất giác mỉm cười theo cậu.

Ngày hôm đó, Tiểu Lục ở lại đến tận trưa mới rời đi, hai người trò chuyện về tất cả những gì mà nam hài tử bình thường cảm thấy hứng thú, Tiểu Lục còn bắt chước kiểu cách nói chuyện ngày thường của Tiết tiên sinh cho Nam Cận xem, chọc hấn cười tới không ngồi dậy nổi.

Nam Cận cảm thấy cộng tất cả những tiếng cười mười mấy năm qua của hấn lại, hình như cũng không nhiều bằng một buổi sáng này.

Nhưng cũng chính buổi tối ngày hôm đó, lần đầu tiên trong đời Nam Cận trốn trong chăn khóc không tiếng động, nước mắt cơ hồ thấm đẫm gối đầu.

Sáng ngày hôm sau, ngón tay Tiết tiên sinh lướt qua mặt gối đầm lệ ấy, không khỏi khẽ thở dài.

Từ ngày non sông chia cắt gia viên tan nát, rất nhiều người đã định là phải hiến tế cuộc sống bình thường vui sướng.

Nam Cận là người như vậy, Tiểu Lục làm sao lại không phải như vậy.

Nam Cận có thể kìm nén tất cả thấy nước mắt nhỏ xuống vì mình, nhưng nước mắt một đêm này, hấn khóc vì Tiểu Lục.

Sao phải kìm nén, cũng chẳng cách nào kìm nén.

Tiểu Lục là đệ tử được Tiết tiên sinh huấn luyện một mình, nói cách khác, tương lai cậu ta nhất định là Đĩnh tử đảm đương nhiệm vụ cơ mật, một Đĩnh tử thời thời khắc khắc làm bạn cùng nguy hiểm.

Khi Tiết tiên sinh bưng bát thuốc đã sắc xong đi vào, Nam Cận dùng đôi mắt sưng phù đối diện với ông: “Người đơn thuần như Tiểu Lục, vì sao phải huấn luyện cậu ta thành Đĩnh tử?”

Tiết tiên sinh vẻ mặt không đổi, tựa hồ đã sớm biết sẽ phải đối mặt với vấn đề này: “Bởi vì Đĩnh tử và chiến sĩ không giống nhau, chiến sĩ chỉ cần dũng cảm thiện chiến là được, nhưng Đĩnh tử không thể có khuôn mẫu cố định, nam, nữ, già, trẻ, xảo quyệt, ngu ngốc, đơn thuần, đa nghi, dũng mãnh, ốm yếu... Tóm lại Nam Cực Tinh cần đủ loại Đĩnh tử, như vậy mới có thể đáp ứng được mọi loại tình thế phức tạp bất đồng, trong một số tình huống, càng giống như Tiểu Lục, trái lại càng dễ thu được tin tức mà người khác không thu được”

“Nhưng Tiểu Lục quá giàu lòng trắc ẩn, cũng quá dễ tin người, nếu để cậu ta làm Đĩnh tử, dù nói thế nào cũng quá nguy hiểm!”

“Không một Đĩnh tử nào an toàn cả. Tiểu Lục tự nguyện gia nhập Nam Cực Tinh, tự biết sẽ không biết đến chữ an toàn. Nam Cận, người là một nam hài tử có trách nhiệm, có nhiệm vụ, Tiểu Lục cũng vậy. Người không nên vì cậu ta thiên chân khả ái mà quên mất điểm này”. Giọng nói Tiết tiên sinh vẫn khô khan đều đều như mọi ngày, khiến cho những lời ông nói càng thêm khắc nghiệt.

Nhưng Nam Cận không thể không thừa nhận, ông nói đúng.

Từ ngày quần dây thừng khắp cành cây mai, gần như cứ cách một ngày Tiểu Lục lại chạy tới thăm người bằng hữu mới rất mực cô đơn của cậu, mà Nam Cận cũng minh bạch, sở dĩ cậu có thể tới nhiều như vậy, có lẽ là do Tân Khởi Chi cho phép hai người được gặp gỡ, bởi vậy Tiết tiên sinh đã cố gắng điều chỉnh chương trình huấn luyện của Tiểu Lục.

Mùa xuân đến, Tiểu Lục cởi dây thừng quần trên cây mai, hai người cùng nhau ra sườn núi trước gian nhà thả diều.

Nam Cận đã hoàn toàn khỏi bệnh, ngoài trừ đùa mấy trò nam hài tử thích chơi, bọn họ ngày thường cũng rất nghiêm túc luyện kiếm đấu võ, đương nhiên người thua luôn là Tiểu Lục.

Nhưng hài tử đơn thuần này không hề cảm thấy Nam Cận võ công cao cường như vậy có gì kì lạ, bởi vì hấn là yêu tinh hoa mai a, yêu tinh hoa mai có pháp lực.

Mùa thu cây cỏ nơi sườn núi khô héo hết cả, Tiểu Lục cho Nam Cận xem một lá thư nhà vừa gửi tới, đó là thư anh trai song sinh Tiểu Ngũ của cậu viết.

Tiểu Ngũ nói, hấn sắp trở thành chiến sĩ, thực hiện nhiệm vụ đầu tiên của hấn.

Tiểu Ngũ nói, cộng sự của hấn rất là giáo hoạt, thích gạt người, có điều, cũng không phải quá đáng ghét.

Tiểu Ngũ nói, yêu tinh hoa mai gì đó làm gì có, cho dù có cũng không để người nhìn thấy, cho nên Tiểu Lục bị người ta lừa rồi, giống cộng sự của hắn suốt ngày lừa hắn vậy...

Đọc thư của anh trai, Tiểu Lục vừa chăm chú xem vừa cười nắc nẻ, nhưng cười xong, cậu có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc Tiểu Ngũ chưa gặp người, bằng không sẽ không nghi ngờ người không phải yêu tinh hoa mai, bởi vì dù có nghĩ thế nào, yêu tinh hoa mai nhất định là giống như người, hơn nữa người ở đây lâu như vậy, sự phụ lại chưa bao giờ thấy người, không phải yêu tinh hoa mai thì làm sao lại thế?”

Nam Cận chậm rãi buông rũ mi mắt, nhìn ngón tay mình, một lúc lâu sau mới ngẩng lên, nhỏ nhẹ hỏi: “Người rất nhớ Tiểu Ngũ hả?”

“Ừ”, Tiểu Lục gật đầu thật mạnh, “Rất nhớ hắn, cũng rất lo cho hắn”

Tiểu Lục cũng không nói rõ ràng, bởi vì trong lòng cậu, Tiểu Duyên là yêu tinh hoa mai sống an tĩnh trong núi, cậu không muốn cho hắn biết trần thế hỗn loạn đau khổ bên ngoài.

Nam Cận vẫn vòng tay qua vai Tiểu Lục, hai người tựa đầu bên nhau, không ai nói gì.

Tiểu Lục cũng không biết, giây phút lặng lẽ dựa vào nhau ấy, kỳ thực suy nghĩ của bọn họ đều là thế giới bên ngoài sườn núi cùng gian phòng này, đó là thế giới cuối cùng bọn họ đều phải tiến vào.

Khoảng thời gian có thể nắm tay nhau, bầu bạn bên nhau, chung quy mỗi ngày lại ít đi một ngày.

Thời gian tuần hoàn, mùa đông, Tiểu Lục đắp ba người tuyết thật lớn, chi tiết rất tinh tế. Cậu chỉ vào từng người tuyết nói với Nam Cận: “Đây là ta, đây là Tiểu Ngũ, đây là... Tiểu Duyên!”

Tiểu Ngũ và Tiểu Duyên đắp rất gần nhau, gần như là tay nắm tay, bởi vì “Tiểu Duyên có pháp lực, ở bên Tiểu Ngũ, có thể phù hộ hắn không việc gì!”

Khuôn mặt quanh năm mỉm cười tươi tắn hơi nghiêng nghiêng, dừng lại bên trước người tuyết, ánh mắt lấp lánh hơi nước ướt ướt, nhớ nhung cùng âu lo đều lộ ra hết.

Ba ngày sau, mặt trời ló rạng, người tuyết dần tan, Tiểu Lục vun những đụn tuyết lại, ép cho thật cứng, rồi lại nghiền phẳng, nghiền thành một khối băng, đặt trong chậu. Buổi chiều, băng đã tan thành nước, cậu bưng tới đặt bên cạnh cây mai, tưới lên rễ nó.

Nam Cận nhìn cậu làm một loạt động tác ấy có phần xa xót, ước chi mình thực sự là yêu tinh hoa mai, có pháp lực, có thể bảo vệ tất cả những người mình muốn bảo vệ, thì có dù phải hao kiệt toàn bộ sinh mệnh cũng không hối tiếc.

“Tiểu Duyên, người đừng buồn, mùa đông sang năm, chúng ta lại đắp người tuyết còn lớn hơn nữa!” Tiểu Lục an ủi nắm tay Nam Cận, mỉm cười rạng rỡ.

Nhưng nguyện vọng này, rốt cuộc không thể hoàn thành.

Cuối mùa thu năm sau, thời gian huấn luyện của Tiểu Lục kết thúc, cậu sẽ nhanh chóng tiếp nhận nhiệm vụ đầu tiên.

Nam Cận biết tin tức này trước Tiểu Lục.

“Ngày mai cậu ta sẽ tới từ biệt cháu”. Tân tiên sinh nhìn người cháu trai ngồi trước cửa sổ, ánh mắt dịu dàng, “Nếu cháu muốn nói cho cậu ta biết thân phận thực sự, ta đồng ý”

Nam Cận giật mình ngẩng đầu, có phần không thể tin nổi nhìn thúc thúc của mình. Nhưng rất nhanh, ánh sáng trong mắt hắn lại ảm đạm xuống, chậm rãi lắc đầu.

“Cháu quyết định không nói cho cậu ta?”

“Vâng”

“Cháu sợ cậu ta sẽ trách cháu lừa cậu ta?”

“Không”, Nam Cận cắn môi dưới, không chế biểu tình trên mặt, “Tiểu Lục là một người rất khoan dung, cho dù chân tướng sẽ làm cậu ấy rất bất ngờ, nhưng cậu ấy cũng không nghĩ phải trách cứ ai”

“Vậy thì tại sao? Đứa trẻ ấy chẳng phải là người bạn duy nhất từ trước đến nay của cháu? Cháu thực sự không muốn nói cho cậu ta biết cháu là ai?”

“Cháu là ai...” Lắm bả một câu, ngón tay Nam Cận gạt sợi tóc rũ trước trán, đôi mắt ẩn đằng sau sợi tóc ấy sâu sắc không giống như của một thiếu niên chưa đầy hai mươi, “Đối với Tiểu Lục mà nói, hai năm bên cạnh yêu tinh hoa mai này là vui vẻ nhất, nếu cậu ấy biết cháu là Tân Nam Cận, sẽ không tránh khỏi thêm vào phần kỷ ức hạnh phúc này chút xót xa... Cậu ấy đã có một người anh trai phải lo lắng, cần gì phải thêm một người khiến cậu ấy lo lắng nữa?...”

Tân tiên sinh yên lặng nhìn đứa trẻ mình đã nhìn nó lớn lên từng ngày, ánh mắt vẫn luôn ưu sầu lại thêm một tầng nặng trĩu, sau một lúc rất lâu, ông mới thở thật dài, nhỏ giọng nói: “Cận Nhi, xin lỗi...”

Bên môi Nam Cận thoáng qua một nét cười chua xót, “Không, người vĩnh viễn không cần nói xin lỗi. Người cũng phải gánh quá nhiều trọng trách nặng nề rồi, là Cận Nhi tự nguyện chia sẻ gánh vác với người”

“Nhưng cháu không biết, ta sợ dĩ đồng ý cho cháu và Tiểu Lục qua lại, còn có mục đích khác”

Nam Cận chớp chớp mắt, rồi buông rũ lông mi, “Chuyện này... Thực ra Cận Nhi hiểu...”

“Cháu hiểu?”

“Vâng, thúc thúc tâm tư tinh tế, mỗi một an bài đều kinh qua suy xét cẩn thận chặt chẽ. Suốt hai năm, thúc thúc để cháu và Tiểu Lục tiếp xúc gần gũi nhau, hẳn không phải chỉ bởi vì cháu cô đơn”

Ánh mắt Tân Khởi Chi hơi nhướng lên, lại chậm rãi nhắm lại, không tiếng động thở dài. “Không sai. Trở thành bạn của cháu, Tiểu Lục đích thực là người ta tận lực lựa chọn. Cận Nhi, cháu là đứa trẻ hoàn mỹ, từ nhỏ ta đã gửi gắm vào cháu rất nhiều kỳ vọng, nhưng phương pháp dạy dỗ của ta quá nghiêm khắc, viên ngọc trong cháu được mài giũa quá sáng, người có ánh mắt chỉ nhìn qua đã dễ dàng nhận ra cháu thông minh sáng suốt không giống người thường. Càng là như thế càng khiến kẻ khác đề phòng cháu, đề phòng cháu trái lại trở thành chướng ngại cản trở thành công của cháu”

“Cho nên người tìm Tiểu Lục...”

“Cũng không phải khó khăn lắm, kỳ thực là vô tình phát hiện ra cậu ta. Trên người hài tử này, dường như có một loại khí chất đặc biệt, khiến cho người ta không nghĩ đến đề phòng cảnh giác, không tự chủ mà yêu mến cậu ta, tin tưởng cậu ta, không tạo dựng bất kỳ phòng tuyến nào”

“Đúng vậy, cậu ta chính là người như vậy...” Ánh mắt Nam Cận lướt qua những món đồ chơi tinh xảo tự tay Tiểu Lục làm bày biện trong phòng, trong mắt thoáng qua nét cười, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thản yên tĩnh, “Cho nên, người hi vọng thông qua khoảng thời gian dài ở cùng với Tiểu Lục, cháu có thể lây nhiễm loại khí chất ấy?”

Tân Khởi Chi gật đầu, nắm vai người cháu trai, “Sự lây nhiễm này cũng không phải đơn phương, hai người gần gũi nhau, ảnh hưởng lẫn nhau. Hiện tại ánh mắt, khí chất, vẻ mặt, nụ cười của cháu, so với hai năm trước nhu hòa hơn rất nhiều, đã ngày càng giống một hài tử bình thường”

Nam Cận mím môi, cúi đầu, trong lòng như có cơn đau quặn xé.

Bình thường... Đúng vậy, hẳn không thể là một người bình thường, lại phải trông giống một người bình thường, bóc xé bề ngoại và nội tâm, có lẽ bắt đầu từ ngày hôm nay.

“Cận Nhi, cháu ổn chứ?”

“Ổn ạ”. Nam Cận hơi rụt người lại, “Chỉ là... Trời ngày càng lạnh rồi”

Mặc dù cảm giác được hơi lạnh đã bủa vây thân thể, nhưng trên thực tế mùa đông vẫn chưa thực sự kéo về, khóm hoa mai lặng lẽ sinh trưởng nơi góc nhà còn cách thời kỳ ra hoa lâu lắm, chỉ có cành nhánh yên lặng giương mở, tựa như đương tích góp cho hương thơm mai này sẽ nứt toác thoát ra.

Đối diện với Tiểu Lục lưu luyến không rời đến để từ biệt, Nam Cận một đêm không ngủ hai mắt có chút sưng đỏ, nhưng vẫn mỉm cười.

“Ta đã nhờ sư phụ rồi, nếu mùa đông tuyết rơi, ông ấy sẽ thay ta quán thờ cho càn mai”. Tiểu Lục siết chặt bàn tay Nam Cận, hứa với hắn, “Ta không biết mình phải đi bao lâu, nhưng chỉ cần làm xong chuyện, ta nhất định sẽ trở về đây gặp ngươi”

Nam Cận im lặng một lúc lâu, cuối cùng khẽ đáp một tiếng “Được”.

Nhưng con đường phía trước gian nan, sóng dữ như đao, sắp dần thân vào tầng tầng lớp lớp sóng to gió lớn hung hiểm ấy, không chỉ có nam hài tử thần tình mơ màng nhưng đôi tay khéo léo, còn có chính bản thân mình gánh trên vai số phận tương lai của mười vạn tướng sĩ Giang Bắc.

Bởi vậy hứa hẹn giờ phút nói lời tạm biệt ấy, mỏng manh tựa như pha lê dễ vỡ, sau khi rời khỏi môi, chạm cũng chẳng đến.

Mấy năm sau, Nam Cận ở bên trong đại trạch Ngự phủ tại kinh thành, nhận được tin Tiểu Lục đã chết.

Tin tức truyền miệng, qua tai tiêu thất. Bóng mây nặng trĩu, bầu trời tuyết nhẹ rơi.

Tuyết rơi suốt một đêm, lại rơi trọn một ngày, tích một tầng dày trong viện, nhưng không còn người đến đắp người tuyết.

Nam Cận ngơ ngẩn nhìn bông tuyết, thân thể đã sớm lạnh ngắt, rõ ràng nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân người nọ, nhưng không muốn động.

Một bàn tay dài rộng đặt lên vai. Ấm áp. Mạnh mẽ. Nhưng Nam Cận gần như là bướng bỉnh ghim chặt đường nhìn, khẳng khái không quay lại.

“Ta biết con chim hoàng yến người rất thích hôm qua đã lạnh chết, nhưng không cần phải khóc cả một ngày”. Lệ Vĩ cau mày, đành phải đi tới phía trước người Nam Cận, trong tay xách một chiếc ***g chim, “Người xem, ta bảo bọn chúng tìm cho người một con giống hệt, bên ngoài còn phủ một lớp bông, sẽ không lạnh chết nữa”

Người nam nhân nói rằng yêu hắn dùng ngón tay thô ráp lau đi nước mắt trên mặt hắn, mặc dù không hiểu được, nhưng vẫn hết sức kiên trì khuyên giải hắn: “Được rồi Nam Cận, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa...”

Nam Cận cuối cùng cũng ngẩng lên, hai má hồng hồng, con ngươi ướt lệ càng thêm đen láy trong veo.

Hắn nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt.

Có lẽ nam nhân này thực sự yêu hắn, có lẽ ái tình lầm lạc này thực sự nhiệt thành khiến người ta trầm luân, nhưng Lệ Vĩ, nam tử dùng cách của y để yêu mình, có lẽ y vĩnh viễn cũng không thể hiểu được, mình đã mất đi cái gì.

Phụ mẫu, huynh đệ, sơn hà, gia viên, còn có...

Còn có Tiểu Lục.

Quệt khô nước mắt, đứng dậy, ép buộc bản thân hít vào một hơi thật sâu, kìm nén lệ dâng nơi đáy mắt, nhận chiếc ***g chim.

Bên trong ***g chim hoàng yến khe khẽ hót, bên ngoài ***g là bầu trời tuyết phát phơ.

“Cảm ơn người, ta không sao rồi...” Nam Cận đã nói như vậy.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31: PHIÊN NGOẠI 2 – THIÊN ẨN

Phục Linh biết, có một nơi tên gọi Giang Bắc.

Phục Linh biết, có một tổ chức tên gọi Nam Cực Tinh.

Phục Linh còn biết, phần lớn thành viên của tổ chức Nam Cực Tinh, đều tiếp nhận huấn luyện ở nơi tên gọi Giang Bắc, có được một cộng sự giúp đỡ lẫn nhau.

Phục Linh thường nghe người ta lên truyền tụng cổ sự về Nam Cực Tinh, tựa hồ mỗi một câu chuyện đều oanh oanh liệt liệt, hào hùng bi thương như vậy, khiến cho người nghe không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Cho nên thỉnh thoảng Phục Linh sẽ huyền tưởng, mình cũng là một chiến sĩ Nam Cực Tinh, cũng có một người cộng sự tương nhu dĩ mật [1], kề vai sát cánh rong ruổi trong gió lạnh căm căm.

Nhưng chấm dứt huyền tưởng, cô cũng chỉ nhàn nhạt cười, nhìn lên bầu trời.

Phục Linh nhớ rõ thân phận của mình, Phục Linh nhớ rõ chức trách của mình.

Mặc dù chưa từng tới Giang Bắc, mặc dù bên người không có cộng sự, mặc dù chưa bao giờ tuốt lợi kiếm khỏi vỏ, đối mặt cường địch, mặc dù vĩnh viễn không bao giờ được người nhắc đến, được người truyền tụng.

Nhưng Phục Linh biết, mình, cũng là một Nam Cực Tinh.

Khi sáng lập Nam Cực Tinh, tổng cộng có mười sáu khu bên dưới là một trăm tám mươi chín tổ, Giang Bắc Tân Khởi Chi bước đầu gây dựng Thiên ẩn, mệnh cho một trăm tám mươi chín người tổ trưởng đầu tiên, mỗi người lựa chọn bồi dưỡng ba Đinh tử bí mật nhất, không lưu trữ tư liệu, không để lại tên tuổi, vĩnh viễn chỉ nằm trong tay duy nhất tổ trưởng đã lựa chọn bọn họ, nghe điều phải, chấp hành nhiệm vụ cơ mật gian nan nhất, trừ phi đối mặt thời khắc sống chết, bằng không dù thắng chức hay cách chức đều không liên quan người thứ hai.

Chính bởi quy định nghiêm mật như vậy, Nam Cực Tinh thành lập được năm năm, mặc dù chấp hành vô số nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng năm trăm sáu mươi bảy Đinh tử Thiên ẩn vẫn duy trì được bốn trăm ba mươi hai người.

Những người mất đi kia, có người là chấp hành nhiệm vụ bất hạnh thất bại mà bị giết hại, có người là bởi tổ trưởng đối mặt thời khắc sống chết phải tiết lộ danh sách cho người thứ hai mà tự động mất đi thân phận Thiên ẩn, trở thành Nam Cực Tinh bình thường, cũng có người, là bởi tổ trưởng của mình trước khi chết không kịp báo lại cho người khác, bất đắc dĩ mà tiêu thất trong tầng tầng lớp lớp bóng tối.

Nhưng cho đến khi Nam Cực Tinh giải tán, Đinh tử Thiên ẩn, sẽ không xuất hiện kẻ phản bội.

Phục Linh biết mình là Thiên ẩn của Chí tổ, đó là vì năm xưa lựa chọn bồi dưỡng cô là tổ trưởng đầu tiên của Chí tổ Điền Thanh. Điền Thanh hiện tại đã là cấp cao của khu Đông Nam, nhưng khi cần xuất động Thiên ẩn, vẫn nhất định phải do hãn tự mình liên lạc.

Bởi vì vĩnh viễn chỉ liên lạc với một người, là quy tắc thép của Thiên ẩn.

Phục Linh biết, nếu có một thành viên khác của Nam Cực Tinh liên lạc với mình, đại biểu cho hai chuyện xảy ra.

Một, thân phận Thiên ẩn của mình đã mất; hai, Điền Thanh nhất định đã tạo ngộ bất trắc.

Bởi vậy, cho dù thỉnh thoảng nàng cũng sẽ huyền tưởng mình là một chiến sĩ Nam Cực Tinh bình thường, nhưng không hi vọng mọi chuyện thực sự phát sinh.

Ánh mai dần sáng rõ, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vẩy nước quét đình viện, Phục Linh vội vàng mặc quần áo xuống giường, soi gương vệ sinh trang điểm một chút, ra ngoài đi đến phòng bếp ở phía sau, mức một chậu nước nóng, bưng đến tú lâu [2] ở gian nhà chính.

Cửa phòng tú lâu vẫn đóng im ỉm, nhẹ nhàng đẩy ra, màn trướng vẫn buông rủ, trong trướng thanh tịch không tiếng động.

“Tiểu thư, nên dậy rồi”. Phục Linh đặt chậu đồng xuống, nhỏ giọng gọi.

Không có tiếng đáp trả. Đứng chờ hầu hạ một lúc, Phục Linh chậm rãi xốc rèm che nhũ vàng lên, dùng móc song phượng buộc gọn lại, xoay người nhìn người trên giường, ôn nhu hỏi: “Tiểu thư, lại không ngủ suốt đêm à?”

Sau một tiếng thở dài yếu ớt, nữ tử yếu đuối chậm chạp trở người, bờ vai mỏng manh hơi co lại, dường như lạnh không xiết.

“Tiểu thư, cô cứ thức suốt đêm như vậy, thân thể làm sao chịu nổi”

Người trên giường vén tóc xuống giường, xỏ chân vào đôi hài bằng gấm mềm mại, chậm chậm đi tới phía trước cửa sổ.

Mặc dù xinh đẹp nổi danh chốn kinh thành hoa lệ, thi tình sánh tựa tiên, nhưng thiên kim Tần phủ Tần Tuệ Nghi là một nữ tử rất ít lời, vô luận là đối với người trên người dưới, nàng vẫn luôn phong phạm nhu nhũ, dường như tâm địa thuần khiết, vô tình vô bận, cho dù đối diện với câu hỏi của thiếp thân thị nữ, cũng chỉ dậm dậm nhất tiểu vậy mà thôi.

Nhưng Phục Linh vẫn còn nhớ rõ ba năm trước, tình cờ gặp gỡ, lần đầu nhìn thấy nàng.

Khi đó Phục Linh chưa phải thị nữ Tần phủ, Tuệ Nghi cũng chưa là mỹ nữ nổi danh kinh thành.

Phục Linh sở trường dịch dung, thân phận cải trang lúc đó là nương tử đương gia tú phường [3] lớn nhất Kỷ châu, ban ngày vì cơm vì gạo, đàm thương luận giá, ban đêm gom góp ngân lượng lương thực, vận chuyển cho Giang Bắc.

Tuệ Nghi mười sáu tuổi, là thiên kim châu phủ vô ưu vô lự, vui vẻ hồn nhiên bên người tình thanh mai trúc mã, hoàn toàn chẳng hay biết hỗn loạn thế sự, sầu lo bách tính.

Ngẫu nhiên vào một buổi sớm, Phục Linh vừa giao xong một tập ngân phiếu trở lại thành, gặp Tuệ Nghi đưa tiễn người yêu hồi hương.

Cho tới bây giờ, Phục Linh vẫn còn nhớ rõ nữ tử mỹ lệ đứng bên đường liễu rủ lúc đó, đôi mắt làn thu thủy, hàng mày đen nháy như điểm vẽ, cho dù khuôn mặt tràn ngập ly tình biệt ý, cũng không che lấp được sức sống tươi trẻ linh lợi rạo rực nơi nàng.

Bởi vậy khi vâng mệnh vào làm người hầu Tần phủ, cô gần như không thể tin được, khuê tú băng tuyết u uẩn thanh nhũ trước mặt, chính là thiếu nữ thanh xuân từng một lần gặp mặt năm đó.

Tần Tuệ Nghi tận tâm tận lực phụng dưỡng phụ thân, tựa như đã quên mất chính mình vui cười năm mười sáu tuổi, quên mất đoạn duyên ái ngây ngô mà nhiệt thành, cũng quên mất một mảnh phương tâm năm đó, đầy chặt bóng hình chỉ một người.

Chỉ có trước tượng phật miếu đường u tịch, mới có thể rơi hai hàng lệ trong suốt, lưu vài tiếng khẩn cầu.

Bồ Tát Bồ Tát, là con phụ lòng, là con phụ tình, ông trời nếu muốn trừng phạt, nhượng chàng quên hết tình cảm, nhượng chàng hãy quên con.

Tương tư quá khứ, đã khắc nhập cốt tủy.

Mà ngày mai, chính là kỳ hạn xuất giá.

Phục Linh vấn tóc cho tiểu thư, phủ một lớp phấn mỏng bên dưới đôi mắt một đêm vô miên. Tuệ Nghi choàng lên lớp áo thêu phiêu phiêu, ngắm nhìn trước gương.

Giai nhân khẽ động, gió thoảng mây mờ. Thần thái phải hồng hào đi thư phòng thỉnh an, nhượng lão phụ an lòng.

Báo lại chuẩn bị hiến tế, đã làm tốt.

Từ nay về sau Tiêu lang, vĩnh viễn thành người bên đường.

“Tiểu thư”, Phục Linh hỏi, “Cô đã từng gặp Lệ thống lĩnh chưa?”

Tuệ Nghi nhẹ nhàng lắc đầu, “Em từng gặp chưa?”

“Gặp rồi”

“Bộ dạng y thế nào?”

“Một ác quỷ”

Phục Linh không khoa trương, bởi vì đối với một Nam Cực Tinh mà nói, tân lang tương lai của Tần Tuệ Nghi, đích thật là một ác quỷ.

Thân là nghĩa tử quyền thần Ngự Khánh Ân, thống lĩnh Tử Y Kỳ, bản thân lại là tuyệt thế cao thủ thâm sâu khó dò, cho dù là Nam Cực Tinh như mặt trời ban trưa, cũng không thể đối đầu trực diện.

Mà nàng khuê các nhược chất mỏng manh như liễu, mang mục đích chẳng thể nói cùng ai, gả đến bên một người như vậy.

Ngay cả Phục Linh đã làm Thiên ấn năm năm, cũng không khỏi vì nàng cảm thấy run rẩy xa xót.

“Phục Linh, em có thể không cần theo ta”, Tuệ Nghi cúi đầu thở dài, “Một nơi như vậy... sợ là có đi mà chẳng có về...”

“Tiểu thư, cô không cần lo lắng, Phục Linh mặc dù không có chỗ đại dụng, nhưng có một người quen biết làm bạn, dù sao vẫn tốt hơn”. Mỉm cười xoa dịu, treo giá y ngày mai cần dùng.

Nghĩ đến người tối nay không ngủ, chẳng biết thế nào.

Giờ lành đến, hỉ nhạc tấu vang.

Bà mối ở ngoài cửa thúc giục trang điểm, một tấm khăn vuông đỏ chói được thả xuống, che lấp bờ má như ngọc, cũng che lấp lệ ngân bờ mi.

Đỡ tiểu thư rời tú các, ra cổng trong, bái biệt phụ mẫu. Một đoạn đường ngắn ngủi, đi một bước dừng một bước, cuối cùng mất non nửa canh giờ. Bước ra cổng lớn, chiêm trống ồn ã thấu trời xanh, thế nhưng đưa mắt nhìn, lại khiến người không khỏi ngẩn ngơ.

Kiệu hoa đỏ thắm tám người khiêng, thập phần khí phái, bên kiệu một con bạch mã, càn mạnh mẽ tựa long. Nhưng thanh niên đứng bên cạnh ngựa, mặc dù trên thân hỉ phục đường đường chính chính, nhưng nhìn thế nào cũng không phải bản thân Lệ Vĩ.

Trông thấy tân nương dừng bước, người thanh niên vội tiến lên, nhẹ nhàng giải thích nói: “Trong phủ khách nhân quá nhiều, Lệ thống lĩnh quả thực không thoát ra được, đặc biệt phái tại hạ đến đây cung nghênh phu nhân, còn thỉnh người đừng trách”

Phục Linh không khỏi nhú mày, nhưng cũng không nói gì. Bởi vì người trong kinh thành dường như đều biết, Lệ Vĩ không để hôn sự này vào mắt.

Nam tử này giống như chưa từng để bất luận người nào vào mắt, thậm chí Ngự Khánh Ân cũng không thể tùy ý sai phái y.

Có điều người thanh niên y phái tới đón dâu lại vô cùng ôn nhã dễ gần, lễ nghĩa chu toàn, vì chiếu cố các thị nữ đi theo làm của môn phải đi bộ, cố tình dẫn ngựa đi thật chậm.

Múa rồng mở đường, cấm vệ đi sau, màn cưới buông rủ ngập trời, chiêm trống huyền ảo tầng không, phía sau kiệu hoa rương hòm đồ cưới dầy đặc như nước chảy, hai bên đường phố chật ních đoàn người tranh nhau đứng xem.

Thiên kim Tần phủ mỹ danh đệ nhất kinh thành, gả cho nghĩa tử quyền thần quyền khuynh thiên hạ.

Tựa như trời đất tác hợp, tựa như châu kê bên ngọc. Thế nhưng nhìn đoàn người đưa dâu không có tân lang thân nghênh, nhìn tân nương mới gả vây giữa đám hoa rực rỡ, trong ngàn vạn con mắt hai bên đường phố, có bao nhiêu là ao ước, có bao nhiêu là thương xót?

Trước cửa Ngự phủ, hạ kiệu. Hỉ nương tiến lên đỡ tay, dẫn đi hết dải lụa cưới thật dài. Đến đầu kia của dải lụa cưới, còn đặt vào tay người thanh niên nghênh dâu thay thế. Không biết có phải loại tình huống này khiến hân căng thẳng hay không, trên gương mặt trắng ngần thanh tú kia đã lấm tấm chút mồ hôi, khi đưa tơ hồng cầm trong tay ra, ngón tay khe khẽ run mãi không ngừng.

Phục Linh ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Lệ Vĩ đã đứng trước bậc thềm. Mặc dù cũng là một thân hỉ phục, mặc dù không tận lực trưng ra biểu tình băng lãnh, nhưng bản thân tồn tại của y, cũng đã khiến người ta không tự chủ được mà sợ hãi cùng run rẩy.

Kế tiếp là trình tự theo quy tắc, bái thiên địa, vào động phòng, nhi nữ họ Tần trở thành phu nhân Lệ gia, từng bước từng bước tiến vào bên trong Ngự phủ, từng bước từng bước tiến đến số phận đã định trước của mình.

Đóng cánh cửa phòng tân hôn lại, sau đó là chờ đợi đằng đằng.

Phục Linh trông thấy Tuệ Nghi vặn ngón tay, đã quặn quẹo tới trắng bệch.

“Đừng sợ, tiểu thư, đừng sợ”. Đè thấp thanh âm an ủi nàng, nhưng lại không biết phải nói gì mới tốt.

Tuệ Nghi xoa lòng bàn tay mướt mồ hôi, nhỏ giọng đáp ứng một tiếng.

Dù là vì phụ thân mà tự nguyện đến nơi này, dù là từ lâu đã chẳng màng sinh tử vinh nhục, nhưng vừa nghĩ đến sắp trở thành người gối đầu kê bên nam tử lãnh khốc kia, trái tim nhện không được thắt lại như muốn ngừng đập.

“Bên ngoài rất nhiều khách nhân, có lẽ sẽ ồn ào đến khuya, chắc hẳn lúc đó Lệ thống lĩnh mới có thể về phòng”, Phục Linh đi tới bên giường, nhỏ giọng nói, “Hiện tại trong phòng không có người ngoài, cô có muốn ăn chút gì không?”

“Ăn không nổi”, Tuệ Nghi chậm rãi lắc đầu, “Em cũng mệt mỏi suốt một ngày rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi”

Phục Linh hiểu khuyên cũng vô ích, thở dài đi tới trước cửa sổ, nhìn xung quanh bên ngoài.

Phòng tân hôn đặt sâu bên trong đại viện Ngự phủ, trước mặt là cây cối um tùm, thanh nhã tĩnh lặng, không nghe ra chút gì ồn ào náo nhiệt nơi tiền viện, có điều Phục Linh thầm nghĩ, ngày Lệ Vĩ kết hôn quan trọng thế này, có lẽ một vài đồng bạn Nam Cực Tinh nhất định sẽ không bỏ qua.

Thời gian lặng lẽ trôi, hoàng hôn dần nhuộm đắm bờ cửa sổ. Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, là thị nữ Ngự phủ đến đây thấp đèn. Phục Linh hỏi hai câu về tình hình bên ngoài, người đến cũng không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu nói: “Thống lĩnh đại nhân còn có chuyện, thỉnh tân phu nhân chờ”

Lời nói mặc dù ngắn ngủn, nhưng Phục Linh lại linh cảm được nhất định đã có chuyện phát sinh.

Tuệ Nghi vẫn ngồi ngay ngắn trước giường vân phong bất động, thời gian một ngày, chỉ uống một chén trà, cũng thử cố ăn chút gì đó, nhưng ngậm trong miệng, lại khó có thể nuốt trôi.

Không biết lại ngồi tiếp bao lâu, trống canh vọng lại, lần thứ hai bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó giọng nói lạnh lạnh của hỉ nương vang lên.

“Chúc mừng ngài, thống lĩnh đại nhân”

“Thống lĩnh đại nhân, tân nương tử đang chờ...”

“Thống lĩnh đại nhân, thỉnh bước qua tẩm hỉ thăm này...”

Phục Linh lập tức đứng dậy, Tuệ Nghi bắt đầu run rẩy từ đầu đến chân.

Cửa mở, theo sau hỉ nương cùng thị nữ, Lệ Vĩ diện vô biểu tình bước vào, cầm lấy tay đòn ở trên khay được đưa tới bên cạnh, gạt hồng khăn trên đầu tân nương, liếc nhìn một cái.

Hỉ nương vội bưng chén rượu lên, còn chưa kịp nói cát tường, đã bị một câu “Lui ra hết đi” của Lệ Vĩ làm cho nghẹn tại chỗ, không biết nên làm gì cho phải.

“Tất cả đều lui ra”. Nói lần thứ hai, âm điệu vẫn không cao, nhưng mỗi người có mặt tại đây trong lòng đều tự nhiên thấy rét run, bất giác lùi về phía sau. Phục Linh nhìn khuôn mặt mờ hồ đằng sau rèm châu lay động của tiểu thư lần nữa, cũng đành phải ra khỏi tân phòng cùng mọi người.

Cửa phòng khép lại, chưa được giây lát, ánh nến đã tắt lịm.

Phục Linh ở giữa sân lộng gió, ngẩn ngơ đứng thật lâu.

Sáng sớm hôm sau, gần như một đêm không ngủ, Phục Linh cố ý dậy thật sớm, bưng nước đến hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu. Nhưng đến cửa phòng nhìn vào, Lệ Vĩ đã không còn trong phòng từ lâu, chỉ có Tuệ Nghi một người ngây ngẩn ngồi trước giường, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

“Tiểu thư, cô ổn chứ?” Phục Linh bước đến choàng áo cho nàng, hỏi một câu hàm ý sâu xa.

Tuệ Nghi trầm tư duỗi tay chỉnh lại tay áo, đứng dậy.

“Tiểu thư? Có chuyện gì vậy?”

“À, không, ta ổn. Đêm qua y ngủ luôn, cũng không nói gì cả”

“Ngủ luôn?” Phục Linh kinh ngạc, “Không chạm vào cô?”

Tuệ Nghi đỏ mặt gật đầu, vẻ mặt như trút được gánh nặng, “Cứ mãi như thế thì tốt quá”

Tuy nhiên Phục Linh thì không lạc quan như vậy, vừa chải tóc cho nàng, vừa nghiêm túc dặn dò nói: “Nghe nói hôm qua ở hỉ yến có thích khách, có lẽ y bận suy nghĩ chuyện tình gì đó trong đầu. Có điều tiểu thư, nếu cô đã gả đi, Lệ thống lĩnh nhất định sẽ đụng chạm với cô, đến lúc đó ngàn vạn lần không được phản kháng, người kia lòng dạ hiểm độc, khắp thiên hạ đều biết”

Tuệ Nghi run lên, hốc mắt hơi ửng đỏ, thở dài nói: “Em đừng lo, ta nếu đã đến đây, chuyện nên làm nhất định sẽ làm tốt, nếu không chẳng phải đã làm khó mình đến đây một cách vô ích sao?”

Phục Linh dừng tay vắn tóc cho nàng, cũng nói tiếp thở dài.

Lúc này có tiếng nhẹ gõ cửa phòng, một nha hoàn ở bên ngoài cung kính nói: “Phu nhân dậy chưa? Bữa sáng đã chuẩn bị xong, xin hỏi phu nhân có muốn dùng bữa trong phòng không?”

Tuệ Nghi ngẫm nghĩ một chút, gọi nha hoàn kia vào, hỏi: “Đại nhân đang ở đâu?”

“Nô tì không biết”

“Vậy đại nhân thường ăn sáng ở đâu?”

Nha hoàn ngập ngừng trong giây lát mới nói: “Trước đây... đều ăn trong phòng khách ở viện tử đằng...”

“Bữa sáng của ta, cũng an bài ở nơi đấy đi”. Tuệ Nghi nói rồi liền đứng dậy, “Người đi trước dẫn đường...”

Nha hoàn cúi đầu, chần chờ một lúc mới chậm chạp xoay người. Ba người đi dọc theo con đường nhỏ trải đá sỏi, không nhanh không chậm, trên đường chỉ gặp hai ba hạ nhân đứng dạt qua bên thỉnh an.

Tới trước lối vào viện tử đằng, nha hoàn dừng bước, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, chính là ở đằng trước”

“Ừ, đi thôi”

“Thỉnh phu nhân thứ tội, đằng trước, không phải nơi nô tì có thể đi vào”

Đi tới đây rồi mới nghe được loại câu này, hai người mới tới đều giật mình. Phục Linh ngờ vực hỏi: “Chẳng lẽ đây là nơi đại nhân bàn bạc chuyện cơ mật quan trọng?”

Nha hoàn lắc đầu.

“Vậy đại nhân có lệnh cấm, không cho ai đến đây?”

“Đại nhân chỉ lệnh cho các hạ nhân không được gọi thì không được đi vào, nhưng đối với phu nhân thì... Nô tỳ không biết...”

Phục Linh suy nghĩ một chút, cúi xuống ở bên tai Tuệ Nghi thấp giọng nói: “Chúng ta mới đến, không rõ Lệ thống lĩnh kiêng kỵ những gì, vẫn là không nên đi lung tung nhìn linh tinh thì tốt hơn, có một số việc, e rằng gặp không được...”

Tuệ Nghi hơi chau mày, đương do dự, chợt nghe tiếng cửa, cửa được mở ra từ bên trong, không khỏi ngẩn đầu nhìn lên.

Bước ra ngoài là một người còn trẻ mặc quan phục Tử Y Kỳ, khuôn mặt nhu hòa thanh nhã, có một loại khí chất ôn nhuận như ngọc.

Bởi vì hôm qua luôn trùm khăn hồng cho nên Tuệ Nghi không nhìn thấy mặt người này, nhưng Phục Linh đã vượt miệng gọi thành tiếng: “A, là người...”

Bất ngờ nhìn thấy hai người con gái này, người thanh niên cũng hơi giật mình, vội bước xuống bậc tam cấp, khom người nói: “Không biết phu nhân đến, Nam Cận thất lễ rồi”

Phục Linh nói nhỏ bên tai Tuệ Nghi hai câu, Tuệ Nghi hơi gật đầu đáp lễ nói: “Ngày hôm qua vất vả cho người rồi. Người tên là Nam Cận?”

“Vâng, tại hạ Nam Cận, là thủ hạ của Lệ thống lĩnh”

“Ừm, người tới đây tìm thống lĩnh đại nhân à?”

Khuôn mặt Nam Cận thoáng đỏ lên nhưng rất khó để người khác nhận ra, “Không phải, đại nhân không ở bên trong... Hôm nay đến phiên trực của tại hạ, phu nhân nếu như không có phân phó khác, thứ lỗi Nam Cận xin được cáo lui”. Nói xong vội vàng rời đi.

Tuệ Nghi và Phục Linh nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nói không ra rốt cuộc là kỳ quái chỗ nào, đẩy bụng nghi ngờ mà quay trở về phòng, vội vàng ăn qua loa chút đồ, lợi dụng danh nghĩa thỉnh an, đi gặp Ngự Khánh Ân.

So với tân lang sáng sớm đã không thấy tung tích, Ngự Khánh Ân xem như một ông bố chồng rất xứng đáng với chức danh, nhiệt tình tiếp đãi con dâu một mình đến thỉnh an vào sáng sớm, ngữ khí từ ái hỏi mấy câu chuyện nhà, còn bảo nàng cứ thường xuyên qua bên này bầu bạn với gia quyến Ngự phủ cho đỡ buồn.

Người vợ đầu của Ngự Khánh Ân chết sớm, nội quyền chỉ có một phu nhân điền phòng [4], hai thiếp thất, cuối cùng là một cháu gái. Ngoại trừ kết hôn chính trị, mục đích quan trọng của việc gả Tuệ Nghi tới đây là để thăm dò càng nhiều tin tức càng tốt, cho nên ngay lập tức đi bái kiến từng người một, may mà đều là những người không khó chung sống, mọi người trò chuyện cho đến tận trưa, lưu lại dùng bữa rồi mới cáo từ, cũng hẹn hôm sau trở lại chơi bài, còn nói phu nhân phó thống lĩnh Tử Y Kỳ Chu Phong cũng đến.

Song song với Tuệ Nghi cẩn cẩn dục dục lời kéo quan hệ thuận tiện cho hành sự mai sau của mình, người thị nữ lạnh lệ thông minh của nàng cũng không nhàn rỗi, dù sao cũng là Thiên ấn của Nam Cực Tinh, chỉ trong một buổi sáng, đã dò la được một ít thông tin bên ngoài không thể biết được, trở về phòng lẳng lặng kể cho tiểu thư.

“Em nói gì cơ?”

“Nô tỳ nói, Nam Cận chúng ta gặp sáng nay, đích thực không phải tới tìm Lệ thống lĩnh, bởi vì viện tử đằng đó, nguyên là nơi hẩn ở”. Phục Linh thấp giọng nói.

“Vì sao hẩn lại ở đó? Không phải Tử Y Kỳ có chỗ ở chuyên biệt sao?” Tuệ Nghi không hiểu lắm.

Phục Linh hơi mỉm cười, nói: “Nô tỳ cũng hỏi, nhưng không ai dám nói, nhưng càng không ai dám nói, nô tỳ càng cảm thấy mình không đoán sai”

“Em đoán là gì?”

“Nô tỳ đoán Nam Cận kia, quá nửa là tình nhân của Lệ Vĩ”

Tuệ Nghi kinh hãi: “Không thể nào? Một người thoát nhìn trong sáng như thế, sao lại...”

“Tiểu thư”, Phục Linh nhú mày nói, “Lệ Vĩ mặc dù ngoan độc, nhưng nói một cách công bằng, cũng xem như là người rất có mị lực, trên đời này người nguyện ý làm tình nhân của y, e rằng không ít đâu”

“Tuy là nói vậy, cũng không thể chỉ vì hẩn ở chỗ đó mà đã chắc chắn được, nói không chừng chẳng qua bởi vì hẩn có khả năng cho nên Lệ Vĩ mới tín nhiệm hẩn đặc biệt mà thôi”

Phục Linh không nhịn được bật cười: “Có khả năng? Nghe nói vị Nam Cận này, là người mơ màng nhất Tử Y Kỳ, những người tán dục với nô tỳ ngày hôm nay, hầu hết mọi người đều biết. Có điều bụng dạ hẩn rất tốt, cư xử thân thiện, dường như rất được lòng người”

Tuệ Nghi cũng miễn cưỡng cười cười, nói: “Nếu đã vậy, chúng ta trước đừng phỏng đoán lung tung, từ từ quan sát hẩn”

Những ngày sau đó của hai nữ tử ở Ngự phủ, kỳ thực cũng khá bình yên, không hề đáng sợ như trong dự đoán. Lệ Vĩ có đôi khi về phòng, đôi khi thì không, mặc dù thái độ luôn rất lạnh nhạt, nhưng cũng không khe khắt với Tuệ Nghi. Đối với tất cả hành động của nàng ở trong phủ, đều không hề để ý, cũng chưa bao giờ cấm cản nàng đi tới nơi nào.

Tử Y Kỳ tên gọi Nam Cận kia quả nhiên ở tại viện tử đằng như lời Phục Linh nói, bởi vậy thường xuyên gặp mặt. Tiếp xúc nhiều, không khó để phát hiện hẳn là người giàu lòng trắc ẩn, dường như người khác không khi nào lại phòng bị đôi mắt trong veo như nước ấy. Lệ Vĩ xem ra có chút sủng ái hẳn, nhưng lại không phải đặc biệt sủng ái, mặc dù thường mang hẳn theo người, nhưng đôi khi cảm thấy vẫn không thực sự để hẳn ở trong lòng. Trái lại ánh mắt Nam Cận, luôn dõi theo thủ lĩnh của mình, thâm tình gần như tràn trào khiến Tuệ Nghi nhìn vào cũng không khỏi vì hẳn thở dài.

Có thân phận Lệ phu nhân, Tuệ Nghi ở trong Ngự phủ đi đi lại lại cực kỳ tự do, quan hệ với nội quyền Ngự gia cũng rất hòa hợp, quan hệ với phu nhân Chu Phong cũng theo đó mà ngày càng gần gũi, trong khi trò chuyện có thể biết thêm chút ít nội tình khiến kẻ khác cảm thấy hứng thú.

Trong mắt người bên ngoài, phó thống lĩnh Tử Y Kỳ Chu Phong cũng là tâm phúc tin yêu của Ngự Khánh Ân, địa vị mặc dù ở dưới Lệ Vĩ, nhưng quyền hành trong tay đồng dạng kinh người. Nhưng thực tế lại không phải vậy, dường như Lệ Vĩ căn bản không xem y ra gì, tùy ý sai bảo quát mắng, sai lầm chút xíu liền xử phạt nghiêm khắc, không để cho y chút mặt mũi nào, dần dà, oán khí trong lòng y đã ảnh hưởng tới cả phu nhân của y.

Nhận ra được điều đó Tuệ Nghi ra sức lung lạc Chu phu nhân, chỉ vài câu đồng cảm, lại bộc bạch mình cũng là đồng bệnh tương liên, Lệ Vĩ đối xử với mình cũng luôn khắc nghiệt, đối phương lập tức nhận không được dốc hết tâm sự, có thể thấy là đã phải nín nhịn quá lâu.

Sau khi thăm dò xác thực, Tuệ Nghi cảm thấy hẳn là phải cho phụ thân bọn họ biết chuyện này, lợi dụng mẫu thân sinh bệnh làm cớ, xin với Lệ Vĩ về nhà mẹ đẻ thăm người.

Sáng hôm sau, Tuệ Nghi đã sớm rửa mặt chải đầu dùng bữa, chuẩn bị lễ vật về thăm cha mẹ, dưới sự bảo vệ của một vài Tử Y Kỳ, trở lại Tầm phủ.

Lúc này trong lòng nàng chẳng chút nghĩ ngợi, chờ đợi mình sẽ là cái gì.

Từ ngày biết được phụ thân đang mưu đồ chuyện gì đó, từ ngày quyết định phải tương trợ phụ thân thành sự, Tuệ Nghi đã niệm phong tất cả bi hoan hỉ nhục, lệnh cho chính mình không khi nào được phép mở ra một lần nữa.

Phụ mẫu người yêu năm xưa bị Ngự Khánh Ân biếm chức đi trấn thủ phương bắc, đôi uyên ương bất đắc dĩ phải phân ly cách biệt, mặc cho ngày nhớ đêm mong, hồn khiến mộng nhiều, tin tức hằng trông ngóng liên tiếp lại liên tiếp ủa đến tin xấu.

Phụ mẫu y lần lượt mắc bệnh qua đời, đưa linh cữu ra khỏi thành lại bị một cánh quân Hồ tộc tập kích, tòa thành trì kia thất thủ rồi lại đoạt về, đoạt về rồi lại thất thủ, vậy hãm trong loạn lạc chẳng thể hay biết y còn sống hay đã chết.

Cũng từng hàng đêm mộng寐 y vẫn còn bên người, cũng từng mỗi ngày dâng hương cầu xin y có thể thoát kiếp nạn trở về, thế nhưng hiện tại, chỉ hy vọng y bình an, không mong lần nữa tương kiến.

Bởi vì tương kiến, không chỉ bất đắc dĩ, càng hơn hết là nguy hiểm.

Bởi vậy lúc Tuệ Nghi trông thấy con người đã chôn giấu sâu trong đáy lòng đột nhiên từ trong bóng đổ bên cạnh đại môn xông tới, toàn thân tưởng chừng vô pháp làm ra bất cứ phản ứng gì, trong đầu trống rỗng mờ mịt.

Là Phục Linh đã khổng chế tràng diện một cách nhanh nhất.

Ngay khi chàng thanh niên thư sinh vừa mới chạy đến trước mặt Tuệ Nghi muốn gọi tên nàng, Phục Linh đã giáng một bạt tai, mặc dù lực tát không mạnh, nhưng nhân đó lên điểm á huyết của y, đồng thời lên giọng mắng: “Kẻ điên từ đâu đến, dám vô lễ với phu nhân thống lĩnh?”

Tử Y Kỵ bảo vệ nhất loạt xông lên, mà Tần đại nhân cũng vừa vịn mang theo gia nhân từ bên trong ra đón.

Tuệ Nghi yếu đuối rối loạn hướng ánh mắt cầu cứu về phía phụ thân.

Chỉ nhìn lướt qua hiện trường, Tần đại nhân đã hiểu ra tình hình hiện tại, lập tức tiến lên mấy bước, nói với Tử Y Kỵ cầm đầu: “Chỉ là một kẻ lang thang điên khùng mà thôi, không phiền các đại nhân phải mệt nhọc, người đâu, trói người này lại, đưa đến nha môn tuần vệ!”

Phía sau có mấy tiếng vâng lệnh của gia nhân, tiến lên trói nghiêng thư sinh lại như chiếc bánh chưng.

Lúc này Phục Linh đi đến nói: “Tiểu thư vừa phân phó, người này khinh cuồng vô lễ, thực đáng ghê tởm, đưa đến nha môn còn xấu mặt, không bằng đánh chết, nếu gã còn sống được, coi như mạng gã lớn, cứ thả ra”

Tần đại nhân nhìn về phía nữ nhi. Mặc dù trên gương mặt mỹ lệ kia là vẻ lạnh lùng như băng tuyết, nhưng từ trong ánh mắt thấp thoáng rừng rưng ông đã hiểu hết ý tứ của con gái.

“Cứ theo phân phó của tiểu thư, lôi qua một bên đánh cho một trận”

Mấy Tử Y Kỵ căn bản cũng không hiểu lắm chuyện gì đang xảy ra, thấy phu nhân thống lĩnh ra lệnh, cũng không nói thêm gì, nói lời cáo từ với Tần đại nhân, hai ngày sau sẽ trở lại đón phu nhân, rồi quay về nha môn đình úy.

Tuệ Nghi lúc này đã mềm nhũn cả chân tay, không còn đứng nổi, được Phục Linh dìu vào Tần phủ, viện môn vừa đóng, đã ngã vào người phụ thân, nháy mắt lệ tuôn như châu, run rẩy gọi một tiếng: “Cha...”

Tần đại nhân đau lòng đỡ lấy con gái, an ủi nói: “Con yên tâm, cha đã lên báo bọn chúng hạ thủ có chừng mực. Dù nói thế nào, nó cũng là con trai bạn cũ của ta, có điều đánh thì vẫn phải đánh thực, không chặt đứt ảo tưởng của nó, trái lại sẽ tổn hại tới tính mạng nó”

Tuệ Nghi tim như bị dao cứa, không nhận được òa khóc thành tiếng, nấc nghẹn nói: “Cha, cha nhất định phải nghĩ cách giữ lại mạng sống cho chàng, đưa chàng rời khỏi kinh thành, từ nay về sau đừng nhớ về con nữa...”

Tần đại nhân vội nói: “Đây là đương nhiên, cha sẽ an bài, con đừng lo lắng ảnh hưởng đến thân thể. Phục Linh, mau dìu tiểu thư về phòng nghỉ”

Phục Linh vâng lời, đỡ eo Tuệ Nghi, dìu nàng chậm rãi đi đến hậu viện, tới chỗ ngoặt, lại ngoảnh lại nhìn Tần đại nhân đang nhỏ giọng căn dặn một gia nhân tâm phúc chuyện gì đó.

Khác với Tuệ Nghi vẫn còn chút ngây thơ, Phục Linh rất rõ ràng kết thân Tần Lệ đối với vị cự thần Tần đại nhân đang mưu đồ gì đó có ý nghĩa chính trị biết nhường nào, trong lòng cô minh bạch, cơ hội thanh niên thư sinh lỗ mãng kích động kia có thể sống sót nhỏ bé thế nào.

Chập tối, Tần đại nhân đến nội viện bảo với con gái, nói đã khuyên nhủ được người kia, đưa tiền đuổi ra khỏi kinh thành. Tuệ Nghi nghe xong trong lòng rối loạn, cũng không biết là buồn hay vui, lật qua lật lại trên giường trần trọc suốt một đêm.

Sáng sớm hai ngày sau, cũng là ngày Tuệ Nghi phải trở về Ngự phủ, Phục Linh bưng bát canh sâm đến tú lâu, chạm mặt Tần đại nhân, đương vội vội vàng vàng đi vào từ bên ngoài phủ, có lẽ nghe con gái báo tin xong, vừa ra ngoài mật đàm với đồng liêu trở về, bẩm: “Lão gia, có năm vị đại nhân Tử Y Kỵ đến nhà, nói là tới đón phu nhân hồi phủ”

Tần đại nhân ừ một tiếng, phân phó thỉnh tới tiền thính dùng trà ngồi đợi, sau đó quay sang hỏi Phục Linh: “Tiểu thư thế nào rồi?”

Phục Linh gật đầu, “Hoàn hảo”

“Vậy đi thưa với tiểu thư, thỉnh cô ấy khởi hành đi”

Phục Linh thi lễ lĩnh mệnh, đang định xoay người, gia nhân kia vội nói: “Lão gia, thư sinh tới đây mấy hôm trước, hôm nay lại đứng bên ngoài cửa”

Tần đại nhân thất kinh, buột miệng nói: “Sao thế được?” Nhưng lập tức bưng bít, suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Nói với mấy vị đại nhân Tử Y Kỵ kia, phu nhân có chút chuyện phải lưu lại, buổi chiều mới có thể khởi hành, thỉnh bọn họ chờ chút, ở lại dùng bữa trưa”

Gia nhân khom người vâng mệnh, Tần đại nhân lập tức đi về phía cổng phủ.

Phục Linh trong lòng tò mò, cũng đi ra đại môn nhìn xem, thư sinh kia đã bị đánh cho bầm tím mặt mày, quả nhiên đang đứng bên dưới đại thụ bên ngoài cổng phủ, ngẩng ngốc nhìn, nghĩ đến chuyện hôm qua Tần đại nhân thuê sát thủ diệt khẩu, không hiểu vì sao lại thất bại.

Tần phủ ở nơi cũng không hề khuất nẻo, lúc này trước cổng đã có người qua lại, không tiện động thủ bắt người, Tần đại nhân nhìn một lúc, giậm chân một cái rồi quay người đi vào, có lẽ là đi nghĩ cách khác. Phục Linh muốn đi ra khuyên nhủ thư sinh kia sớm rời đi, lại sợ khiến người sinh nghi, không có cách nào cũng chỉ có thể quay người trở vào, không ngờ mới đi mấy bước, đã đụng mặt một người.

“A, là Phục Linh tỷ tỷ, sáng sớm tốt lành”. Người đến vừa nhìn thấy cô, lập tức lễ phép chào hỏi.

“Nam Cận đại nhân? Sao ngài cũng đến đón tiểu thư?”

“Đúng vậy, Chu phó thống lĩnh nói hôm nay tôi không có việc gì, phải tôi đi đón phu nhân”

“Vậy ngài đang định đi đâu thế?”

Bị cô hỏi, trên gương mặt trắng trẻo tựa bạch ngọc của Nam Cận không khỏi phấp phất ửng hồng, thẹn thùng nói: “Tối nay tôi có phiên trực trong cung, vậy mà lại quên lĩnh yêu bài, phu nhân buổi chiều mới xuất hành, cho nên tôi qua phủ đình úy một chuyến”

Phục Linh không nhịn được bật cười, nói: “Vậy không giữ chân đại nhân nữa”

Hai người nói tạm biệt, đều đi lướt qua nhau. Phục Linh bởi vì bản khoản không biết có nên nói cho tiểu thư chuyện thư sinh hay không, đứng ngây ngốc một chỗ một lúc, thở dài, đang định cất bước, lại thỉnh thoảng nghe thấy Nam Cận ở phía sau mừng rỡ kêu một tiếng “Ô huynh”, liền xoay người lại nhìn, thấy chàng trai Tử Y Kỵ trẻ tuổi đương vô cùng cao hứng vẫy tay chạy xuống bậc tam cấp, có lẽ là gặp người quen.

Được Nam Cận gọi là Ô huynh là một thanh niên bộ dạng con cháu quan gia, vóc dáng tuy không cao lớn, nhưng khuôn mặt thanh tú, khí chất không tầm thường, xem ra có cảm tình không tồi với Nam Cận, trên mặt cũng là biểu tình vui mừng, cùng đứng bên dưới gốc hòe mà trò chuyện.

Phục Linh chân mày hơi động, trong lòng trầm xuống.

Bởi vì nơi hai người đứng cách vị trí thư sinh chỉ có mấy bước, cái người điên đồ khắp mặt thâm tím thần tình kích động kia, không sớm thì muộn cũng sẽ dẫn người chú ý.

Quả nhiên chẳng lâu sau, Nam Cận và thanh niên họ Tô kia đã phát giác ra dị dạng của thư sinh, bắt đầu bước đến hỏi thăm. Cách quá xa, không nghe ra được bọn họ nói gì, chỉ nhìn thấy tâm tình thư sinh ngày càng không xong, Nam Cận cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, lại qua một lúc, thư sinh ôm đầu ngồi tụt xuống, Nam Cận và đồng bạn thì thăm trao đổi một lúc, cuối cùng cùng chìa tay kéo thư sinh đứng dậy, lôi đi mất.

Phục Linh gơ tay gạt mấy sợi tóc bên má, chậm chậm xoay người. Mặc dù từ đầu đến cuối cô chẳng nghe ra gì cả, nhưng nghĩ cũng đủ biết, thư sinh quá nửa là đã kể hết mọi chuyện cho hai người Nam Cận.

Nam Cận là tình nhân của Lệ Vĩ, theo lý mà nói hẳn sẽ không đời nào thay Lệ phu nhân giấu diếm chuyện tư tình bí mật này. Nhưng chẳng hiểu vì sao, Phục Linh lại thờ dài.

Cô tin, người thanh niên lòng dạ hiền lành luôn đồng cảm ấy, hẳn là có thể xử lý tốt chuyện này. Mặc kệ thế nào, có thể giữ lại tính mạng thư sinh là tốt rồi.

Đối với Tuệ Nghi mà nói, chỉ sợ cũng chẳng thể van cầu một kết quả tốt.

Trở lại tú lâu, Phục Linh một chữ cũng không nói với tiểu thư, chỉ khuyên nàng ăn chút canh bổ, ngủ thêm một chút, tránh cho sau khi hồi phủ bị người nhìn ra có gì bất thường.

Tuệ Nghi im lặng không nói nghe theo lời khuyên của thị nữ, dùng túi chườm đá đắp lên hai mắt sưng đỏ, nỗ lực phần chấn bản thân.

Lúc này đã không còn chỗ cho hối hận, không cho phép do dự, nếu đã lựa chọn vứt bỏ tình nhân, như vậy nhất định phải để hi sinh này có ý nghĩa một chút.

Buổi chiều hôm đó, tân phu nhân thống lĩnh Tử Y Kỳ trở lại Ngự phủ.

Tất thấy, tựa hồ lại trở về quỹ đạo đã định.

Chỉ có người thanh niên Tử Y Kỳ Nam Cận ấy, thỉnh thoảng chạm mặt Tuệ Nghi, sẽ nhìn nàng với ánh mắt thực phức tạp.

Trong ánh mắt kia có đồng cảm, có buồn thương, có xót xa, có bất đắc dĩ, thậm chí, phảng phất như có áy náy căn bản không nên có.

Mà mỗi khi hắn có ánh mắt như vậy, Thiên ẩn Nam Cực Tinh Phục Linh, lại cảm thấy mình hoàn toàn không thể nhìn thấu hắn dù chỉ một chút.

Thế cục bề ngoài vẫn cứ sóng êm gió lặng như vậy, bên trong bóng tối ba đào cuộn cuộn đã phát sinh biến hóa. Tuệ Nghi càng thêm tận tâm tận lực làm tai mắt cho phụ thân, có đôi khi còn mạo hiểm vào thư phòng Lệ Vi lật tìm cơ mật, đôi mắt ngày càng trầm tĩnh cho thấy thiếu nữ khuê các từng không hay chút thế sự đã sớm không để sinh tử ở trong lòng.

Phục Linh vẫn âm thầm giúp đỡ nàng, đồng thời cũng báo cáo lại tất thấy hành động của nàng cho người liên lạc Thiên ẩn của mình là Điền Thanh. Bởi vì nội dung nhiệm vụ hiện nay của cô, kỳ thực chỉ là như thế mà thôi.

Phục Linh cũng không biết loại nhiệm vụ này là vì gì, hoặc là mục đích của nó là gì, thân là một Thiên ẩn, cô chỉ biết phục tùng vô điều kiện, tuyệt không mở miệng hỏi thừa một câu.

Có điều nếu đã dụng đến cấp cao Điền Thanh ẩn thân ở kinh thành đã lâu, hẳn là Giang Bắc đương trù tính một hành động lớn.

Phục Linh đã bắt đầu cố tình điều chỉnh tâm trạng của mình đến trạng thái ngày càng căng thẳng.

Nhưng khiến cô bất ngờ là, ngay sau đó truyền đến, là một tin tức khiến người ta bị phấn cùng cực.

Ở khe núi Phục Ngưu, Nam Cực Tinh khu đông nam vấp phải thất bại lớn nhất kể từ ngày thành lập đến nay, thương vong nghiêm trọng.

Phục Linh cảm thấy trái tim đã qua hun đúc trui rèn bấy lâu của mình một lần nữa mất kiểm soát mà sôi trào, thậm chí còn kích động thỉnh cầu với Điền Thanh cho phép đi ám sát Lệ Vi báo thù cho đồng bạn, nhưng lập tức bị những lời nghiêm khắc bác bỏ.

Thống lĩnh Tử Y Kỳ thực lực thâm sâu khó dò, vẫn là tồn tại Nam Cực Tinh vô pháp trực diện đối kháng.

Phục Linh bắt đầu càng chú ý nắm bắt mỗi một cơ hội gặp mặt quan sát Lệ Vi, hi vọng có thể tìm được nhược điểm của y. Nhưng bất kể quan sát thế nào, nam tử quyền cao chức trọng này đều giống như một thanh cổ kiếm phong kín bên trong vỏ, tràn ngập uy hiếp, nhưng lại giấu đi mũi nhọn.

Y chỉ không giống bình thường, duy nhất khi nhìn Nam Cận.

Nhưng người thay đổi rõ rệt nhất trong một khoảng thời gian ngắn, vừa vặn lại là Nam Cận.

Khi Phục Linh theo tiểu thư gả đi, tới nghênh đón là một người thanh niên ôn nhả như nước, trong suốt thấu đáy, đôi mắt thẳng nhiên ấy chưa bao giờ che giấu yêu thương tha thiết dành cho thủ lĩnh của hắn, đơn thuần mà đáng yêu.

Mà Nam Cận hôm nay, đáy mắt không giấu nổi mâu thuẫn cùng bi thương, thường một mình ở góc nào đó gần người, có đôi khi ngay cả Lệ Vi gọi hắn, hắn cũng không nghe thấy.

Nhưng khiến người khác khó hiểu chính là, khi thái độ hắn ngày càng xa cách, thì ngược lại Lệ Vi đối xử với hắn ngày càng ôn hòa.

Phục Linh thậm chí còn cảm thấy, Lệ Vĩ dần dần đã không còn là chơi đùa mà thực tâm sủng ái Nam Cận rồi, cho nên cô nghĩ, khoảnh khắc tối nguy ngập, vị Tử Y Kỵ thấp cổ bé họng ấy, có thể sẽ là một cọng rơm cứu mạng.

Nửa tháng sau, Tuệ Nghi theo chỉ thị của phụ thân, lợi dụng cơ hội được mời đến làm khách trong nhà Chu phủ, tìm sơ hở đem mấy viên thuốc sáp dùng để truyền tin cơ mật về Ngự Khánh Ân đã chuẩn bị sẵn, giấu vào trong mật thất của Chu phủ.

Chưa đến mấy ngày sau, Ngự Khánh Ân nhận được mật cáo quả nhiên đã mang theo Lệ Vĩ tự thân đến lục soát Chu phủ, tìm ra mấy viên thuốc sáp này.

Kế giá họa dường như thành công mỹ mãn, Chu Phong bị Ngự Khánh Ân nhốt vào đông lao, cùng đường phải về phe nhóm cự thần Tần đại nhân, đồng ý giúp bọn họ tố cáo Ngự Khánh Ân.

Tuệ Nghi tưởng rằng cuộc sống luôn phải mang mặt nạ giả dối của mình, cuối cùng cũng đến điểm cuối, lần đầu tiên ngủ say đến bình minh, không hề giật mình tỉnh giấc giữa đêm.

Nhưng Phục Linh lại mơ hồ linh cảm, mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, nhưng trái lo phải nghĩ, lại không nghĩ ra lý do dẫn tới thất bại.

Cô cũng đem nghi hoặc trong lòng nói với Điền Thanh, nhưng người liên lạc chỉ nói với cô một câu: “Chờ đợi”

Chờ đợi ngày bước ngoặt đến.

Thành công thất bại, sinh tử chỉ trong chớp mắt.

Cuộc chiến do các cự thần khởi xướng, liên lạc với phiên vương cùng *** (*) trấn thủ các nơi, rốt cuộc đã tiến hành đến giai đoạn sau cùng.

Đối với một trong những người chủ mưu Tần đại nhân mà nói, mặc dù cũng dự đoán đến phản công, nhưng không ngờ bảo táp lại mãnh liệt dường này.

Đại liên minh mặt ngoài khí thế bao trùm, chiếm trọn ưu thế, một ngày bại lui, tựa như băng tuyết gặp ánh mặt trời chói chang, tan rã cực kỳ nhanh chóng.

Khi Tử Y Kỵ xuất hiện bên trong phòng Tuệ Nghi, cười lạnh nói: “Đắc tội rồi”, Phục Linh biết đại thế đã mất. Lúc này chuyện duy nhất cô có thể làm, đó là chạy vội tới viện tử đằng, cầm tay Nam Cận, nói một tiếng “Cứu chúng tôi...”

Cứu tôi, cứu tiểu thư. Sau khi chụp lấy cọng rơm cứu mạng sau cùng, Phục Linh không phản kháng mà thúc thủ chịu trời.

Bởi vì cô nhìn ra được người thanh niên ấy rất mềm lòng, nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

Ngự Khánh Ân đã giành được thắng lợi hoàn toàn, phe phái cự thần bình bại như núi đổ. Trong tình cảnh như thế, hai nữ tử yếu đuối sống hay chết, việc nhỏ đó căn bản không liên quan tới đại cục, Lệ Vĩ sẽ không để trong mắt.

Mà loại chuyện không quan trọng, hơn phân nửa y sẽ mở một mắt nhắm một mắt, xem như là thuận nước đẩy thuyền, đỡ Nam Cận vui vẻ một chút.

Đây là kết luận Phục Linh rút ra được sau một thời gian quan sát.

Tính mạng của Tuệ Nghi, đánh cuộc vào kết luận này có chính xác hay không.

Ba ngày sau, trong thông đạo nhà giam nữ âm u, xuất hiện một thân ảnh mặc tử y.

Khoảnh khắc cửa lao mở ra, Phục Linh thở ra một hơi thật dài.

Nam Cận đưa họ tới tận rừng cây bên ngoài tây thành, còn đặc biệt chuẩn bị hành trang cùng ngựa.

Không gặp có mấy ngày ngắn ngủi, khuôn mặt hắc càng thêm gầy gò, trắng tới có phần trong suốt, nhưng thần tình lại rất bình thản. Khi Tuệ Nghi nói lời cảm tạ với hắn, hắn chỉ thoáng cười thẳng nhặt, đưa ra một tờ giấy, bên trên viết một địa chỉ.

“Ở đây, có người cô muốn gặp”. Nam Cận nhìn người con gái trước mặt đầy ôn nhu, nhỏ giọng nói, “Hai người đều là những cô gái tốt, sau này, nhất định phải hạnh phúc”

Tuệ Nghi rơi lệ, nhưng Phục Linh nén nước mắt, càng trong thời khắc hắc ám không nhìn thấy một tia sáng như lúc này, cô càng cảm thấy mình cần phải kiên cường.

Xoay người lên ngựa, chạy về phía tương lai mờ mịt, đằng sau là hồi ức đau đớn không đành lòng nhìn lại, cũng không có dũng khí quay đầu.

Bởi vậy hai người con gái không nhìn thấy, bên trong rừng cây đằng sau, một thân ảnh thon dài thông thả bước tới, dùng hai bàn tay hữu lực, đè trên vai Nam Cận.

“Hài lòng chứ?” Giọng nói trầm thấp của Lệ Vĩ bên tai, “Có thể ưng thuận người ta đều đã ưng thuận, người cũng đừng quên ưng thuận chuyện của ta. Người an tâm, chỉ cần giang sơn này nằm trong tay ta, chúng ta có thể vĩnh viễn không xa rời”

Lời nói mê hồn, hơi thở nóng rực. Được ôm trong ***g ngực ấm áp, đáy mắt Nam Cận lại hoàn toàn sáng trong.

Xin lỗi. Môi mấp máy, im lặng nói.

Xin lỗi.

Mà lúc đó, ở nơi khác, Phục Linh cũng ghìm cương lại.

“Xin lỗi, nô tỳ chỉ có thể đưa cô đến đây thôi, phía trước là đường lớn, tiểu thư một mình đi đường, phải cẩn thận một chút”

Tuệ Nghi kinh ngạc nhìn thị nữ của mình, “Em nói gì vậy? Em muốn đi đâu?”

“Trở lại kinh thành”

“Kinh thành?!”

“Phải”. Ánh mắt Phục Linh yên lặng nhìn về phía thành trì sừng sững kia, “Ở đó, nô tỳ còn có chuyện chưa làm xong”

Trước ngày bị bắt, người liên lạc đã ra chỉ thị cuối cùng: “Từ lúc này trở đi, bất kể phát sinh biến cố to lớn thế nào, tất cả thành viên Nam Cực Tinh, bao gồm các Thiên ấn có thể thông báo được, nhất định phải ở kinh thành đợi lệnh. Khi nhìn thấy toàn bộ hoa lan ở cửa hàng hoa Tường Phúc tại kinh thành đều được cất đi, cần nhanh chóng đến hẻm Tam Giác trình diện”

Sau cùng của mệnh lệnh này, là một câu thở dài khe khẽ của Điền Thanh: “Đến lúc đó, người không còn là Thiên ấn nữa...”

Năm năm Thiên ấn, Phục Linh từng là người phụ nữ mạnh mẽ ngang dọc thương trường, từng là thị nữ lạnh lợi khả ái trong nhà quan, từng là thiếu phụ ngư dân đưa đồ qua sông, cũng từng là nữ bộ khoái anh hùng hiên ngang.

Phục Linh biết, vai diễn kế tiếp của mình, sẽ là trường kiếm tuốt khỏi vỏ, trực diện nghênh địch, cho dù máu vậy trường nhai, cũng tuyệt không hối hận.

Bởi vì đó là lời thề khi mới vào Nam Cực Tinh, đã tuyên thệ.

“Tiểu thư, xin thứ cho Phục Linh bái biệt từ đây, cô hãy bảo trọng”. Thiên ngôn vạn ngữ không nhất định phải thành lời, quay ngựa, phi như lưu tinh.

Lúc rời khỏi thành đã không thấy hương thơm trên quầy hàng của cửa hàng hoa Tường Phúc rồi, Phục Linh biết, thời khắc trở thành chiến sĩ đã bắt đầu.

Gia đình mười ba đại thần bị giam tại đông lao, căn cứ theo nguyên tắc hành sự nhất quán của Nam Cực Tinh, không khó để đoán ra nhiệm vụ tiếp theo là gì. Mặc dù trong lòng rất rõ ràng hành động này sẽ phải trả cái giá lớn thế nào, nhưng lúc này Phục Linh và ngàn vạn đồng bạn đều giống nhau, tâm không sợ hãi.

Bởi vì bọn họ đều có tín niệm không thể phá vỡ của bản thân mình, đó là tín niệm Giang Bắc.

Ngày thứ ba mươi bảy sau khi kinh thành ***, Nam Cực Tinh cường công đông lao, cứu ra mười ba đại thần cùng gia quyến, ẩn thân tại hẻm Tam Giác.

Tối ngày kế tiếp, trận pháp ở hẻm Tam Giác bị Tử Y Kỳ phá vỡ, ánh lửa cháy sáng đỏ rực một nửa kinh thành.

Trận chiến đó, Nam Cực Tinh tổng cộng sáu trăm mười chín người vong mạng.

Vết máu chưa khô, y bào của Tân Nam Cận phát qua tường vách đổ nát ngùn ngụt khói lửa, hần muốn nhìn thật kĩ từng gương mặt chiến đấu anh dũng đến cùng.

Cho dù đại đa số người trong đó, cho tới giờ hần chưa từng gặp qua.

Thậm chí bao gồm cả gương mặt kia, hàng mây thanh tú, đôi môi mềm mại, mi mắt dài mảnh khép hờ, khi còn sống nhất định là một người con gái xinh đẹp rạng ngời sức sống.

Nhưng Nam Cận cũng chưa từng gặp nàng.

Hần chỉ biết một nha hoàn Phục Linh mây liễu mắt hạnh, xinh xắn khả ái, một Phục Linh đã an toàn rời khỏi kinh thành, sống cuộc đời hạnh phúc.

Mà người trước mặt này, là chiến sĩ của Nam Cực Tinh.

Mười ngày sau, Hủ vương thần tự khởi binh.

Ba tháng sau, Giang Bắc đánh bại Hồ quân xâm chiếm xuống nam ở bến đò sông Cô, trăm địch tám vạn.

Khói đen ở hẻm Tam Giác, dần nhạt nhòa. Trong không khí cũng không còn mùi máu tươi lẫn quất.

Hồ tộc lui về phương bắc, tân đế đăng cơ.

Tân Khởi Chi chính thức tuyên bố, giải tán Nam Cực Tinh, sáp nhập Giang Bắc.

Ban đêm cùng ngày hôm đó, chủ chính nội các điện Tân Nam Cận bên dưới ánh đèn vàng vọt chập chờn, chăm chú ghi lại danh sách.

Ba trang cuối cùng của danh sách, trên đầu ghi hai chữ.

Thiên ẩn.

Thiên ẩn tồn tại từ ngày Nam Cực Tinh thành lập, cho đến tận sau khi nó giải tán, mới lưu lại tên tuổi.

Chú thích:

[1] tương nhu dĩ mật: suối cạn khô, cá nhắp nước bọt giúp nhau làm ẩm; ý chỉ giúp đỡ lẫn nhau khi hoạn nạn. Xuất xứ từ Đại tông sư – Nam Hoa kinh (Trang Tử). Nguyên văn “Tuyền hạc, ngư tương dĩ xử vu lục, tương ha dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất như tương vong giang hồ. Dĩ kỳ dự Nghiêu nhi phi Kiệt dã, bất như lương vong nhi hóa kỳ đạo” ~ Suối cạn, cá vây trong bùn, hà hơi làm ẩm nhau, nhắp dãi thấm ướt nhau, chẳng bằng vây vùng sông hồ mà quên đi nhau. Cũng như khen Nghiêu mà chê Kiệt, không bằng quên đi cả hai mà hóa theo Đạo.

[2] tú lâu: gian phòng sinh hoạt, nghỉ ngơi, thêu thùa của nữ nhân cổ đại.

[3] đương gia tú phường: người quản lý cửa hàng đồ thêu.

[4] điền phòng: vợ thứ hai lấy sau khi người vợ đầu qua đời.

(*) phần dấu hoa thị là theo đúng bản raw

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-cuc-tinh>